ΘΕΟΤΟΚΑΡΙΟΝ

ΩΡΑΙΟΤΑΤΟΝ

ΚΑΙ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΝ

Τὸ πρὶν ἐπιμελῶς συγγραφὲν ἐκ τῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους Βίβλων

ΠΑΡΑ

ΑΓΑΠΙΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ

ΤΟΥ ΚΡΗΤΟΣ,

ΚΑΙ ΤΑΝΥΝ ΜΕΤΑΤΥΠΩΘΕΝ ΕΙΣ ΔΟΞΑΝ

ΤΗΣ ΑΕΙΠΑΡΘΕΝΟΥ ΚΟΡΗΣ

ΚΑΙ ΘΕΟΜΗΤΟΡΟΣ.

ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑ.

ΠΑΡΑ ΝΙΚΟΛΑΩ ΓΑΥΚΕΙ ΤΩ ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ.

1815.

ΤΗ
ΣΥΛΛΟΓΟΥ
ΛΕΩΣ

ΦΙΛΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ
2528
ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΠΑΣΙ ΤΟΙΣ ΕΥΣΕΒΕΣΤΑΤΟΙΣ

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙΣ

ΤΟΙΣ

ΕΝΤΕΥΞΟΜΕΝΟΙΣ ΧΑΙΡΕΙΝ.

Πολλὴν ἐλπίδα καὶ θάρρος ἔχω ὑμᾶς ὑπάθυμος· ὅταν τὸν ἐξετάζουν εἰς τὸ Κριτήριον διὰ τὰς κακουργίας αὐτοῦ, ἐὰν εἶναι τιμὰς Ῥήτωρ εὔγλωττος καὶ πρακτικὸς δραγουμάνος, νὰ μεσιτεύῃ πρὸς τὸν Βασιλέα εἰς πρόφασιν καὶ βοήθειαν αὐτοῦ τοῦ πταίσαντος· μάλιστα ἐὰν τύχῃ νὰ εἶναι καὶ συγγενὴς τοῦ Κριτοῦ ὁ μεσίτης, ἢ ἀκριβὸς φίλος του (νὰ τὸν παρακαλέσῃ καὶ χωρὶς τὶν δημηγορίαν, ἀπόκρυφα) εἶναι βέβαιος,

βαιος, πῶς τȣ θέλει κάμει καλοσιώτω ὁ Βασιλεὺς, μὰ μὴ τὸν κείνη μὲ τὸ ἀυστηρὸν τῆς Δικαιοσιώνης, ἀλλὰ σπλαγχνικώτερα, διὰ τὴν ἀγάπιν τȣ φίλȣ τȣ. Τοιȣτοτρόπως ὁ ὅστις ἔπταισε τȣ Ἐπȣραινȣ Βασιλέως Χριστȣ ἁμαρταίνωντας, καὶ ἐπιποθεῖ νὰ ἐπιτύχη συγχωρήσεως τινὶ ἡμέραν τῆς Κρίσεως, ἂς κάμη τρόπον νὰ εὕρη τινὰ μεσίτιν, ὁπȣ νὰ εἶναι τȣ Κριτȣ φίλος γνήσιος, διὰ νὰ δυσωπηθῇ μὲ τινὶ ἱκεσίαν τȣ φίλȣ τȣ, νὰ συγχωρήσῃ τῷ πταίσαντι. Ὅλοι γὰρ οἱ Ἅγιοι, Ἀπόστολοι, Μάρτυρες, καὶ Ὅσιοι, ὁπȣ ὑπέμειναν διαφόρȣς βασανȣς καὶ θλίψεις διὰ τὸν Κύριον, ἔχȣσι πρὸς ἀυτὸν πολλὴν παῤῥησίαν ὡς δοῦλοι του· ἀμὴ ἡ Πολυάσπλαγχνος Μήτηρ ἀυτȣ, ἡ δεσπόζȣσα πάσης τῆς Κτίσεως, ἔχει περισσότερον θάῤῥος καὶ παῤῥησίαν πρὸς ἀυτὸν, νὰ πρεσβεύῃ ὑπὲρ τȣ Ἁγίους ἅπαντας, καθὼς ἐφανη εἰς διαφόρȣς καιρȣς ἀπὸ τώρα, πρὸ τȣ νὰ γενῇ ἡ Οἰκουμενικὴ ἐξέτασις, καὶ ἐλύτρωσε πολλὰς ψυχὰς ἀπὸ τὰς ἐνέδρας τȣ δαίμονος, ὡς φαίνεται εἰς Βιβλία διάφορα. Ὅστις ἂν ἐῤῥύπωσε τὸ κατ' εἰκόνα Θεȣ καὶ ὁμοίωσιν, ἂς ἀποκτήσῃ φίλον τοῦτον τὸν πανσοφον καὶ παντοδύναμον Ῥήτορα, τινὶ ὑπέρτιμον λέγω τῶν Ἀγγέλων Βασίλισσαν, τινὶ κοιμωμένῃ ἡμῶν Μεσίτειαν, ἥτις δυνάται τόσον μὲ τὸν Κριτὴν, ὁποῦ δεν ἠμπορεῖ ὡς λογοφειλέτης υἱὸς, πάρεξ νὰ πληρώσῃ τινὶ εὔσπλαγχνον ἀυτῆς ἱκεσίαν ὁ πανοικτίρμων καὶ πολυέλεος. Μὲ ἄλλον τρόπον λοιπὸν δεν ἀξιώνεσαι ἄνθρωπε νὰ κάμης φιλίαν μὲ τινὶ παντοδύναμον Δέσποιναν, μόνον νὰ ἀνα-

αναγινώσκης ἀλαβῶς τὰ ἐγκωμιαστικάτης Τροπάρια, ὅτι καθὼς εἶπας Ἄρχων χαίρεται ὅταν ἐπαινεῖς καὶ φημίζεις τον, ὁπȣ εἶναι θνητὸς καὶ σκωληκόβρωτος ἄνθρωπος, καὶ σȣ γνωρίζει μεγάλην χάριν, καὶ κάμνει σȣ πλȣσίαν ἀντάμειψιν, οὕτως ἀγάλλεται καὶ ἀφραίνεται ὁ Βασιλεὺς τȣ Βασιλευόντων, ὁ ὢν αἰνετὸς καὶ ἀλογητὸς εἰς τȣς αἰῶνας, ὅταν δοξολογȣμεν ἀυτὸν, ἢ τινὶ ὑπερένδοξον Μητέρα τȣ, καὶ μένοντες ὑπόχρεοι, κάμνει χρεία, νὰ μᾶς ἀντάμωσιν τινὶ χάριν πλȣσιοπάροχα. Διὰ ταύτην ἂν τινὶ αἰτίαν, ἀπὸ ὅλα τὰ τȣ Ἁγίȣ Ὄρους ΘΕΟΤΟΚΑΡΙΑ ἐμεταγράφθησαν τὰ ὡραιότερα Τροπάρια, μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν, τὰ ὁποῖα καὶ τώρα μεταδίδονται εἰς τύπους μὲ τινὶ βοήθειαν ἀυτῆς τῆς Ἀειπαρθένȣ ΜΑΡΙΑΣ, διὰ νὰ τὰ ἀναγνώθουσιν οὐ μόνον εἰς ταῖς Λαύραις τȣ Μοναχῶν καὶ Κοινόβια, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἱερεῖς εἰς τὸν Κόσμον, καὶ λαϊκοὶ εὐλαβεῖς, ὅσοι ποθȣσι νὰ εὕρωσι βοηθὸν αὐτινὶ τινὶ πολυώνυμον καὶ παντοδύναμον Ἄμαντον. Ναὶ Εὐσεβέστατοι Ἱερεῖς καὶ Μονάζοντες, καὶ ὅσοι ἀπὸ τȣς Κοσμικȣς εὐλαβεῖσθε τινὶ Δέσποιναν, μινὶ ἀμελεῖτε νὰ τινὶ εὐχαριστῆτε εἰς τὰς εὐεργεσίας καὶ δωρεὰς, ὁπȣ ἠξίωσε κοινῶς ἅπαντας· καὶ μερικῶς πάλιν ἄλλȣς πολὺ, καὶ ἑτέρȣς περισσότερον, ἐπειδὴ θαῤῥῶ δεν εἶναι τιμὰς ἀπὸ τȣς πιστȣς, νὰ μινὶ ἔλαβε παρ' αὐτῆς πολλὰς χάριτας. Λοιπὸν μὴ φανῆτε περὶ τȣς εὐεργέτας ἀχάριστοι· ἀλλὰ πρῶτον μὲν ἀναγινώσκετε τȣς Ὕμνȣς τȣ Θηκαρᾶ, οἱ τιμες εἰσὶ προτιμώτεροι καὶ ἀναγκαιότεροι. ἐπειδὴ εἶναι εἰς δόξαν

καὶ

καὶ αἴμεσιν τῆς Ὑπερσίας Τριάδος· καὶ δεύτερον τοὺς Καμόνας τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἓς ἂς εἶναι βέβαιος, ὁςις τὸς ἀναγινώσκει μὲ πόθον καὶ εὐλάβειαν, πῶς ἀπολαμβάνει πολλὼ ὠφέλειαν ὄ μόνον μετὰ θάνατον, ἀλλὰ ἓς ἐδῶ δὲν τὸν ἀφλύει ὁ Κύριος, καὶ ἡ Δέσποινα, νὰ πέσῃ εἰς μέγαν κίνδυνον, ἢ νὰ τελαυτήσῃ μὲ κακὸν θάνατον· μόνον ἂς ἀναγινώσκῃ ἕνα Κανόνα καθ' ἑκάςλω, ἓς τὸς κδ'. Οἴκους. Μλὼ ἀμελήσῃ ὅν τινὰς εἰς τοιαύτλν ψυχωφελῆ ἐγχείρησιν, ἀλλ' ἂς δοξάζωμεν γνθοσιώως καὶ ἀγαλλόμενοι, εἰς τοῦτον τὸν Κόσμον τὸν Κύριον, ἓς τλὼ Μητέρα αὐτοῦ τλὼ Ἀειπάρθενον ἓς ὑπέρτιμον, διὰ νὰ μᾶς δοξάσῃ αἰώνια ὁ δοξάζων τὸς αὐτὸν αἰτιδοξάζοντας, ἓς νὰ μᾶς ἀξιώσῃ, νὰ τὸν ὑμνολογοῦμεν μὲ τὸν Οὐρανίων Δυνάμεων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων αὐτοῦ, εἰς αἰῶνα τὸν ἀτελαύτητον.

ΘΕΟ-

ΘΕΟΤΟΚΑΡΙΟΝ

ΩΡΑΙΟΤΑΤΟΝ, ΚΑΙ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΝ.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ,

Κανὼν εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, τὸν Πολυώνυμον καὶ Πανύμνητον.

Ὠδὴ α΄. Ἦχος α΄. Σὲ ἡ ἐξοπαίφνης δεξιά.

ΧΑΙΡΟΙΣ ἱλαστήριον ψυχῶν. Παρθενομῆτορ χαραὶ ἡ κυήσασα. Χαῖρε ἡ Βασίλισσα. Χαῖρε Ναὲ Χριστοῦ. χαῖρε ἡ παύσεμνος. χαῖρε προσασία, ψυχῶν ὁμοῦ καὶ πραταίωμα.

Χαῖρε δίζωίας ἀπαρχή. χαῖρε ἀρᾶς ἡ ἀναίρεσις Δέσποινα. χαῖρε Μητροπάρθενε. ὑπερφυῶς τὸν Θεὸν ἡ φρυήσασα. χαῖρε θεία ῥάβδος, παθῶν πελάγη ἡ ῥήσασα.

Χαῖρε γαλαχὸς ὁ τῆς ζωῆς. χαῖρε τοῦ Λόγου ἡ Μήτηρ Θεόνυμφε. χαῖρε σάσις γνώσεων. χαῖρε Ἀγγέλων δοξασμὸς καὶ καύχημα. χαῖρε Θεομῆτορ. χαῖρε λυχνία ἀυγάζουσα.

Χαῖρε ἡ χωρήσασα Χριστόν. χαῖρε τῆς φρὶν παραπτώσεως ὕψωσις. χαῖρε ἡ ἀνίκητος. χαῖρε προσάτις Κόσμου. χαῖρε ἄχραντε. χαῖρε Βασιλείας Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡ οἰκείωσις.

Ὠδὴ γ'. Ὁ μόνος εἰδὼς τῆς τοῦ βροτοῦ.

Χαῖρε ὄλβος ἄσυλος Πιστῶν. Χριστὲ χαῖρε διάδημα. χαῖρε ἀστὴρ Κυρίου λαμπρότατε, πηλίκον ὕψος, χάριν μοι ὄρεξον, τοῦ βοᾶν σοι Δέσποινα. χαῖρε μόνη Ἄνασσα ἡ πασᾶς τοῦ Παντάνακτος.

Χαῖρε Νύμφη πάναγνε Θεοῦ. χαῖρε Θεοχαρίτωτε. δι' ἧς βροτοὶ ἐθεώθημεν. χαῖρε ἡ βάτος ἡ ἀκατάφλεκτος. χαῖρε τὸ γαλήνιον. χαῖρε ἡ ἀφάνισις τῆς ἀρᾶς. χαῖρε μόνη πανύμνητε.

Χαῖρε ὁ λιμὴν ὁ σωτικός. λειμὼν χαῖρε ὁ εὔοσμος. χαῖρε λαμπτὴρ ψυχῶν πανάχραντε. χαῖρε ἁπάντων τῶν Κτίστην ἡ τέξασα. χαῖρε νῦν ἀνύμνησε Προφητῶν ὁ σύλλογος. Γαβριὴλ δὲ τὸ Χαῖρε προσήγαγε.

Χαῖρε ἡ Βασίλισσα βροτῶν. Ἀγγέλων χαῖρε Δέσποινα. χαῖρε Ἀρχῶν αὐτῶν ὑπερέχουσα. ταμεῖον χαῖρε Χριστὲ πανάμωμε. χαῖρε πύλη ἄβατε. χαῖρε πόνε ἐμψυχε. χαῖρε μόνη ἐλπὶς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὠδὴ δ'. Ὄρος σε τῇ χάριτι.

Χαῖρε Μητροπάρθενε ἁγνή. Χαῖρε πύργε σύλε φωτὸς ἡλιακέ. χαῖρε σεμνὴ περιστερά. χαῖρε τιμαλφέστατον τοῦ Βασιλέως παλάτιον. χαῖρε ἡ μόνη τῶν πτώσιν μειώσασα.

Χαῖρε ἡ ὁλόφωτος νεφέλη. χαῖρε πανάχραντε. Ναὲ Θεοῦ χαῖρε σεμνή. χαῖρε νυμφῶν ὁ ὑψηφέστατος. χαῖρε στέλας ἄδυτον. τοῦ νοητοῦ φωσφόρου. χαῖρε ἀείφωτε Κόσμου λαμπτήρ. χαῖρε πάναγνε Δέσποινα.

Χαῖρε ἡ Βασίλισσα. σκέπε βροτοὺς ἀκαταλήπτε. Κόσμου μεσίτρια σεμνή. χαῖρε ἀστὴρ ἀειλαμπής. χαῖρε ἀλάβαστρον φερὸν τοῦ μύρου τῆς χάριτος. τοῦ νοητοῦ φυτοῦ Χριστοῦ τοῦ βλαστήσαντος. ἐκ τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς χαῖρε πάναγνε Δέσποινα.

Χαῖρε ἡ πολύπτυχος, Χριστοῦ βίβλος Ἄνασσα. τοῦ διεστώτων συνδρομή. χαῖρε τὸ ῥεῖθρον τῆς ζωῆς. χαῖρε τὸ ξύλον τῆς τρυφῆς. ἁγνὸν οἰκητήριον. τράπεζα χαῖρε καὶ στάμνε καὶ γέφυρα.

Ὠδὴ ε'. Ὁ φωτίσας τῇ ἐλλάμψει.

Χαῖρε λίθε. τὸν ἀκρόγωνον λίθον Χριστὸν ἡ τέξασα. χαῖρε πύργε τοῦ ἐχθρῶν ἁπαντῶσα τὸ φρύαγμα. χαῖρε φῶς ἀΐδιον τῆς ὑπεράρχου Θεαρχίας. εἰσδεξαμένη Πανάμωμε.

Χαῖρε στάσις. κινουμένων ἐξ ὕλης πανάχραντε. χαῖρε φαῦσις φωτισμὸν τοῖς ἐν ζόφῳ προσάγουσα. χαῖρε ὄντως Δέσποινα. χαῖρε λυχνία. χαῖρε ξίφος τὰς ἀθυρείας ἡ τέμνουσα.

Χαῖρε τόμε. ὁ Θεοῦ τῶν σοφίαν δεξάμενος. χαῖρε πλάξ, γεγραφεῖσα τὸν Λόγον τοῦ Πνεύματι. χαῖρε θεοπάροχον. δῶρον βροτοῖς εἰς σωτηρίαν. εὐλογημένη πανύμνητε.

Χαῖρε ἄνθος. ἡγιασμένον ἀρδείαις τοῦ Πνεύματος. χαῖρε ἄστρον τηλαυγέ-

γέστερον πάσης καθάρσεως. χαῖρε ἀδιάδοχε κρατὴρ Πιστῶν ἀειζωΐας. Μαρία Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ὠδὴ ς'. Τὸν Προφήτην Ἰωνᾶν.

Χαῖρε λύχνε φαεινέ. χαῖρε φῶς ἀειλαμπές. χαῖρε πλοῦτε νοητέ. χαῖρε Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, πανάμωμε. χαῖρε ἡ μόνη Θεὸν κυήσασα.

Χαῖρε βάσις ἀσφαλής. Χαῖρε στάσις ἀστραπῆς. χαῖρε Νύμφη τοῦ Παρθένου. χαῖρε Μήτηρ τοῦ Χριστοῦ, πανύμνητε. τοῦ Κόσμου σκέπη χαῖρε ἡ πάντων ἐλπίς.

Χαῖρε λύσις τῆς ἀρᾶς. χαῖρε φύλαξ εὐσεβῶν. χαῖρε πτῶσις κατ' ἐχθρῶν. χαῖρε τεῖχος ἀσκήτων ἀκήρατε. Θεοῦ τοῦ Λόγου Μήτηρ ἀνύμφευτε.

Χαῖρε κλίμαξ νοητή, ἀπὸ γῆς πρὸς Οὐρανόν. χαῖρε πύλη τοῦ φωτός. χαῖρε καύχημα Πιστῶν, πανάχραντε. πάντων κτισμάτων ὡς ὑπερέχουσα.

Κάθισμα εἰπέ. Μαρία τὸ σεπτόν, τοῦ Δεσπότου δοχεῖον.

Ὠδὴ ζ'. Σὲ νοητῶν Θεοτόκε κάμινον.

Χαῖρε ψυχῶν ὅρμος ὁ γαλήνιος. χαῖρε πασᾶς χρυσοειδής. χαῖρε κλίνη Βασιλική. χαῖρε ἀστραπόμορφε. χαῖρε Μητροπάρθενε. δι' ἧς ἡμῖν ἐξανέτειλεν. ὁ φωτισμὸς τοῖς ἐν σκότει. Χριστὸς ὁ ὑπερένδοξος.

Χαῖρε σαφὴς, νοημάτων ἴασις. τοῦ προσρεχόντων ἐπὶ σοί. χαῖρε σκέπη πολυκλεής. χαῖρε εὐσυμπάθητε. χαῖρε ῥοῦς ἀσύναος. τὸν ἱλασμὸν πελαγίζουσα. καὶ νοημάτων κρυνοὺς ἀποξηραίνουσα.

Χαῖρε ζωῆς ἀπαρχὴ καὶ γέφυρα. διαβιβάζουσα Λαοὺς, ὑπὸ τῆς γῆς πρὸς Οὐρανόν. χαῖρε οἰκητήριον ἄχραντον ἀκήρατον. Θεοῦ τοῦ Λόγου ὡς ἠυδόκησε. χαῖρε Πιστοὺς φωσφοροῦσα λυχνία τὰ χαρίσματα.

Χαῖρε πηγὴ ἀειζώου νάματος. χαῖρε Παράδεισε τρυφῆς. χαῖρε τεῖχος τῶν Πιστῶν. χαῖρε Ἀειπαρθένε. χαῖρε μόνη Δέσποινα. δι' ἧς ἡμῖν ἐξανέτειλεν, ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων.

Ὠδὴ η'. Ἐν καμίνῳ παῖδες Ἰσραήλ.

Χαῖρε αὐγὴ Ἥλιον Χριστὸν, εἰσάξασα τῷ Κόσμῳ. τὸ κάλλος τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ. χαῖρε ἁγνὴ χαρᾶς ἡμῖν πρόξενος. εὐλογοῦμεν πάντα τὰ ἔργα τὸν ἄχρονόν σου τόκον. καὶ σὲ καταχρέος γεραίρομεν ἀπάυστως.

Χαῖρε στάμνε πάγχρυσε Θεὸν, ὡς μάννα δεξαμένη. ὡς ῥεῖθρον ἀειζωΐας τοῖς Λαοῖς. χαῖρε σεμνὴ, ὦ χαῖρε ἀκήρατε Θεομῆτορ. χαῖρε Ὀρθοδόξων λιμὴν καὶ προσασία. χαῖρε τῆς ψυχῆς μου ἐλπὶς ἀρραγεστάτη.

Χαῖρε ῥάβδος ἡ νικοποιὸς, πάντων τῶν ἀντιπάλων. σωσθῶσα τῇ σῇ πρεσβείᾳ τὰς ἐπάρσεις κραταιῶς. ἡ χαῖρε Θεόνυμφε Παναγία. χαῖρε μοναζόντων κραταίωμα καὶ φύλαξ. χαῖρε τῆς ψυχῆς μου καταφυγὴ καὶ σκέπη.

Κοί-

Κοίμισόν με δὴ τὰς ἐμπαθεῖς ὀρέξεις. παθῶν τε τῷ ψυχοφθόρων τὰ ἰοδάλματα ἁγνὴ, εἰς τέλος ἐξάλειψον Θεομῆτορ. ἵνα δοξάζω ἀεὶ καὶ εὐλογῶ σε, τῷ μόνῳ αἰτίαν τῆς πάντων σωτηρίας.

Ὠδὴ θ'. Τύπον τῆς ἁγνῆς.

Χαῖρε Θεοτόκε Δέσποινα. χαῖρε τὸ ὕψος τῆς σοφίας ἡ τέξασα. σοφίαν καὶ Λόγον τὸ Πατρὸς ἐκυπόσαπον. χαῖρε πέλαγος γνώσεως ἄπειρον. χαρᾶς ἀδιαδόχε. καταξιοῦσα τοὺς τιμῶντάς σε.

Χαῖρε χελιδὼν ἡ εὔσημος. περιστεράτε τὴν γαλιλαίαν εἰσάξασα. χαῖρε ἄστιλε. χαῖρε τὸ ἄνθος τῆς φύσεως. ἀλατόμητον ὄρος Παναγία. χαῖρε Παρθενομῆτορ, ἐλπὶς ἀνθρώπων ἀκαταίσχυντε.

Χαῖρε κρίνον ὄντως εὔοσμον. ῥοδωνία χαρίτων Λαοῖς σωτήριος. χαῖρε ἀστραπὴ, τὸν μαργαρίτην εἰσάγουσα. χαῖρε φύσεως ὅλης τὸ ἔξοχον. πασᾶς Ἐπουρανία. χαῖρε ἐλπίς με ἀκαταίσχυντε.

Χαῖρε πάντων τῶν ζωῶν ἡ τέξασα. χαῖρε σέμνη τὸ κατάσκηνον. χαῖρε βάσις καὶ στάσις καὶ κίνησις. Μαρτύρων καὶ Ὁσίων καὶ Ἀποστόλων τὸ ἐδραίωμα.

Προσόμοια. Τῶν Οὐρανίων Ταγμάτων.

Ἀνεκαινίσθη ὁ Κόσμος ἐν τῇ κυήσει σου. Θεοχωνῆτορ Κόρη, τῷ πιστῶν σωτηρία. ἡ ἄχρυπνος προστάτις τῷ εὐσεβῶς, αἰτουμένων σε ἄχραντε. μὴ ἀφαλίπῃς πρεσβεύουσα ἐκτενῶς. ὑπὲρ πάντων τῷ ὑμνοῦντων σε.

Οἱ συνεχόμενοι θλίψεσιν ἀδοκήτοις ἁγνὴ· σὲ προστασίαν μόνῳ, κεκτημένοι Παρθένε. βοῶμεν εὐχαρίστως, σῶσον ἡμᾶς. Παναγία Θεόνυμφε. σὺ γὰρ ὑπάρχεις τοῦ Κόσμου καταφυγὴ, καὶ ἀντίληψις τοῦ γένους ἡμῶν.

Δεδοξασμένη ὑπάρχεις ἐν γυναῖξι γυναῖκων. Παρθενομῆτορ Κόρη, Θεοτόκε Μαρία, τοῦ Κόσμου προστασία, τεκοῦσα σαρκὶ, τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνάρχου Πατρὸς, καὶ συναΐδιον Πνεύματι ἀληθῶς. ὃν ἱκέτευε σωθῆναί με.

Τῶν Οὐρανίων παγμάτων τὸ ἀγαλλίαμα.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ὠδὴ α. Ἦχος α. Σοῦ ἡ δεξιὰ.

Ἀῤῥήτως συνέλαβες Θεόν. καὶ ὑπὲρ φύσιν αὐτὸν ἀπεκύησας. Δέσποινα πανάχραντε. τοὺς γηθοῦς πταισμάτων ἀπαλλάττουσα. ὅθεν δυσωπῶσε, πυρὸς γενόμενε με λύτρωσαι.

Πελάγει βυθίζομαι δεινῶς, ἁμαρτιῶν ἀμετρήτων καὶ θλίψεων. ἀλλὰ κυβερνήσεισε, τῆς δυνατῆς προσβείας παναμώμητε. πρὸς γαλήνην θείαν, τῆς μετανοίας καθόρμισον.

Ἅγιόν σε Τέμενος δείκνυν, ὁ ἐν Ἁγίοις ἐπαναπαυόμενος. Ἅγιος Θεὸς ἡμῶν. Ὑπεραγία Θεοτόκε ᾤκησε, τῷ ἡγιασμένῳ, καὶ θεοδόχον γαστέρασε.

Χαῖρε ἡ παγκόσμιος χαρά. χαῖρε τοῦ γένους ἡμῶν ἡ δόξα. χαῖρε ἡ τιμήσασα, τὸν ὑπερτίμῳ καὶ ἀπόρῳ τόκῳσε, πάντιμε Μαρία, βροτῷ τῷ φύσιν τῷ ἄτιμον.

Ὠδὴ γ'. Ὁ μόνος εἰδὼς τῆς τῷ βροτῶν.

Νομίζω τοῦ θανάτου καὶ φθορᾶς. ἀπέστειλας κυήσασα, τὸν τῆς ζωῆς ταμίαν καὶ πρύτανιν. διόσε Κόρη παράγνε δέομαι. τῷ ψυχίῳ με φώτισον. καὶ τὸν νοῦν ἁγίασον. καὶ ζωῆς κοινωνόν με ἀνάδειξον.

Δολίως με δόλοις πονηροῖς. Θεοῦ ἀπολιθήσασι. δεδουλωμένον καὶ ὑποκύψαντα. ἐλευθερίας θείας ἀξίωσον. καὶ τοῖς δόλοις σώπαξον, τοῦ Υἱοῦσε Δέσποινα. καὶ ἀυτῷ με δουλεύειν ἐνίσχυσον.

Ἔλεος ὑπάρχουσα πηγή. καὶ πέλαγος χρηστότητος. καὶ συμπαθείας ἄβυσσος ἄπειρος. τὰς ἀναβλύσεις τῶν ἐγκλημάτων μου. ἐν ἐλέει ξήρανον, ἐλεήμον Δέσποινα. καὶ ἐλέους σου δεῖξόν με μέτοχον.

Σὲ σκήνωμα δόξης τοῦ Θεοῦ, ὡραῖον ἐπεσάμενος. περικαλῶ τε οἶκον ἠγάπησα. Θεοχωνῆτορ τῷ σῷ εὐφρέπειαν. διὸ σκηνωμάτων με τῷ ἐν ᾅδου λύτρωσαι. καὶ σκηναῖς Οὐρανοῦ κατασκήνωσον.

Ὠδὴ δ'. Ὄρος σε τῇ χάριτι.

Ὄμβρισον παγόναμοι σεμνὴ καταπύξεως. κεχερσωμένῳ τῷ ψυχῷ, ἐξ ἐπομβρείας τῷ παθῶν, καὶ πηγὰς ὀμβρίζειν με, καθαρτικῶν δακρύων Κόρη αἰτήσασον. ἡ τὸν Οὐράνιον ὄμβρον κυήσασα.

Ἵλεων Δεσπότιν καὶ οἰκτίρμονα τέκνας. ὃν περ ἱλέωσαι κἀμοὶ προσκεκρουκότι καὶ πολλὰ, τῶν παροργίζοντι. διὶ ὧν εκῶς καὶ ἱλασμόν μοι πρυτανεύσον. ἁμαρτιῶν ὑπεράμωμε Δέσποινα.

Τείχισον τὸ τεῖχος τῷ Πιστῶν, Ἀπειρόγαμε. τῷ θείῳ φόβῳ τῷ ἐμῷ, ῥερυπωμένῳ ἡδοναῖς διανοίαν ἄβατον, ταῖς τῷ λῃστῶν ὁπιδρομαῖς ὑποφαίνουσα. καὶ τῶν ἐχθρῶν ταῖς ἐφόδοις ἀνάλωτον.

Νήπιον παιδίον δι' ἔλεος ἄφατον. γεγεννημένον σε Χριστὲ, τὸν προαιώνιον Θεὸν, νεαρὰς ἀπείρανδρος, ὑπερφυῶς ἐγέννησε διορθούμενον. τὸν πλανηθέντα Ἀδὰμ ὥς περ νήπιον.

Ὠδὴ ε'. Ὁ φωτίσας τῇ ἐλλάμψει.

Ἐλεῆμον, ἐλεήμονος Λόγου λοχεύσια. τῷ ψυχῷ μου, ὃν ἐλέει σου θείῳ ἐλέησον. καὶ τῆς κατεχούσης με. καὶ τυραννούσης ἁμαρτίας. καὶ συνηθείας ἀπάλλαξον.

Μὴ ἐάσῃς, ὃν τῇ Κρίσει γενέσθαι με Δέσποινα, τῶν ζητούντων συλλαβεῖν με, δαιμόνων ὑπόχαρμα. ἀλλὰ ἀναπαύσειν τῷ τῶ Υἱοῦ σου Κριτηρίῳ, παρασταθῆναι ἀξίωσον.

Ὡς αἰτίαν, τῆς ἡμῶν Θεοτόκε θεώσεως. καταχρέος, οἱ Πιστοί σε ἀεὶ μεγαλύνομεν. πολλὰ μεγαλεῖα δὲ, ὁ Δυνατὸς ἐποίησέ σοι. ὡς προεφήτευσας ἄχραντε.

Λάμπρυνόν με, τὴν σκοτεινὴν τῆς ψυχῆς, ἣν ἐζόφωσα, τῶν παθῶν μου, σκοτεινοῖς ἀμαυρώσασα Δέσποινα. καὶ πρὸς τὸν ἀκήρατον, Θεὸν εἰσάγαγε νυμφῶνα. εὔδυμα γάμου φορέσασα με.

Ὠδὴ ς'. Ἐκύκλωσον ἡμᾶς.

Ὡς Κύριον Δεσπότιν πάντων τέξασαν. Κυρίαν σε καὶ Δέσποιναν. ὑπερύμνος Παρθένε δυσωπῶ. ῥῦσαι τῶν παθῶν τῆς δεσποτείας με. καὶ τῆς αὐτῶν κυρίας με ἐλευθέρωσον.

Κυκλώσαντες ἐκύκλωσαν με πάντοθεν, κυρίου ὡσεὶ μέλισσαι. ὃν ἀκάνθαις ὀξεκαύθησαν ὡς πῦρ. φλόγα δρέπειν ὀξάραντες. οἱ ἐμπαθεῖς ὃν τῇ ψυχῇ μου λογισμοὶ, σῶσόν με.

Νοσούντων ἰατρὸν, πιπτόντων ἔγερσιν. πταιόντων ἱλαστήριον. Θεοτόκε σὲ γινώσκων ἀσφαλῶς. δάκρυσι προσπίπτω καὶ κραυγάζω σοι. ὡς δυνατὴ αὐτή με σῶσον τῇ μεσιτείᾳ σου.

Νομίμων φυσικῶν ἄνωθεν τέκνας. Παρθένε ἀπειρόγαμε. ἀναπλάττοντα ἡμῶν τῷ σωτηρίῳ. Λόγον τοῦ Θεοῦ τὸν ὑπόστατον. ὃν ἐκτενῶς, σωθῆναι πάντας ἡμᾶς ἱκέτευε.

Κα-

Κάθισμα. Ἦχος α'. Χορὸς Ἀγγελικός.

Τὸ μέγα τῶν Πιστῶν, καὶ ὀρθόν τεῖχος. τῷ πόνων ἁμαρτωλῶν, κραταιὰν προσασίαν. τὸ ἄσυλον φρέριον, καὶ σεῤῥὸν καταφύγιον. ἱκετεύσε, Θεοχαρίτωτε Κόρη. σύμμαχόν σθι, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς δίκης, καὶ σῶσόν με Δέσποινα.

Ὠδὴ ζ'. Σὲ νοητῶ Θεοτόκε κάμινον.

Ὅλον ἰδὲ ἐμαυτὸν προσάγωσοι. Θεοχαρίτωτον ὁλικῶς. καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχῷ, σοὶ προσανατίθημι. τῷ ὑπθυμίαν μου. καὶ τῷ ἐνέσαν μοι ἔφεσιν. ὁλοχερῶς ἀνατείνω πρὸς Σὲ, σῶσον με Δέσποινα.

Ἤδη θρίωῶ ἐμαυτὸν ὁ ἄθλιος. ἄξια θρίων πεπραχώς. καὶ ὡς ἤδη κατακεκριμένος, ὁ αὐτοκατάκριτος, πρὸ τῆς κατακρίσεως. ὀδυνηρῶς καταβύχομαι. Μῆτερ Θεοῦ, ἡ ἐμὴ βοηθὸς μὴ ὑπερίδῃς με.

Οἴμοι ψυχὴ, ὁ καιρὸς σωτέτμηται. νῦν ὑπὸ θύραις ὁ Κριτής. τὸ Κριτήριον ἐστρεπές. θρόνοι ἑτοιμάζονται. Ἄγγελοι προσέχουσιν. οἱ ἐκλεκτοὶ συναθροίζονται, τί ἐν σαυτῷ ἐ πονθεῖς καὶ θρηνεῖς ἀμεταμόνητε;

Βάτος ποτὲ ἄφλεκτος παράμωμε, τῷ σῷ εἰκόνιζε νηδύ. ἐ γὰρ ἔφλεξέσε τὸ πῦρ, ὅλως τῆς Θεότητος. ὅθεν ἱκετεύσε. πυρὸς ἀσβέσε με λύσωσαι ὅπως ὑμνῶ ἀσιγήτως, ἁγνὴ τὰ μεγαλεῖα σου.

Ὠδὴ η'. Ἐν καμίνῳ παῖδες.

Λαμπρύνη φέγγει νοητῷ τῷ τῆς Θεοτοκίας. ὑπερύφωτε Θεοτόκε τὴν ζοφώθημου ψυχῷ, φωτίσασα λάμπρυνον. ἐκμειεῖσα, τῆς ἁμαρτίας τὸ σκότος καὶ τῷ νύκτα, καὶ πρὸς μετανοίας αὐγῷμε ὁδηγοῦσα.

Ὡραιώθης θείαις καλλοναῖς. ἀσύγκριτον ὃν κάλλει, τὸν Λόγον ὑποκυήσασα παράμωμε Θεοῦ. τὸν ταῖς ὡραιότησι ταῖς ἐνθέοις πάντων τὰς καρδίας λαμπρυνόντα τῶν πίσει. ἀνυμνολογοῦντων αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἱεραῖς σε πόρρωθεν φωναῖς, ἐδήλωσαν Προφῆται. Μητέρα σε τοῦ Δεσπότου, παναμώμητε γνήσεσθαι Θεοῦ. ᾧ πάντες κραυγάζομεν. εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα.

Ὡς ὡραία, ὡς περικαλὴς, Παρθένε τὸν ὡραῖον, ὃν κάλλει ὑπὲρ αἰτίαν, ἀπεκύησας Χριστόν. ᾧ πάντες κραυγάζομεν εὐλογεῖτε.

Ὠδὴ θ'. Τύπον τῆς ἁγνῆς λοχείας σου.

Ἵνα χαρμοσύνως ᾄσμασι. χαριστηρίοις Κόρη καταγεραίρωσε. ἵνα δι' πάσης μου ζωῆς μεγαλύνωσε. ἐξελοῦμε ἐκ στόματος λέοντος δεινῶς ῥυομένου καὶ καταβρῶξαιμε σφαδάζοντος.

Ἄνω

Ἄνω τῷ ἐμῷ διανοίαν, ἐκ τῆς γεώδους βάθους ἄρασα. Δέσποινα τὰ ἐν Οὐρανοῖς καὶ πάντας ἐνοπτρίζεσθαι. καὶ φαντάζεσθαι κάλλος ἀξίωσον. ὡς ἂν τῇ θεωρίᾳ τῶν αἰδίων ἐπευφραίνωμαι.

Ὦ θῆκε ἱερὸν Ἀνάκτορον καὶ καθαρὸν Παρθένε Χριστὲ πολύτιμον. τὸ πρὸ τῶν αἰώνων ἀληθῶς Βασιλεύοντος, καὶ πρωτοπλάστου ἁπάσης κτίσεως. διό μου τῷ καρδίᾳ, ἐξ ἀκαθάρτων παθῶν κάθαρον.

Σκήνωμα ἱερὸν καὶ τράπεζαν. καὶ χρυσαυγῆ λυχνίαν καὶ θρόνον ἅγιον. ἄφθορον σκηνῷ, καὶ ἀχειροπλόκον θάλαμον. καὶ πασάδα χρυσῷ καὶ θεόγραφον. πλάκα καὶ θεοδόχον κλίνην, γνωσκομένοις παράγνε.

Στιχηρά. Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς.

Ἀφθόρως ἐκύησας Θεόν, τὸν φθορὰν μειώσαντα. καὶ ἀφθαρσίαν παρασχόντα, ἄφθορε ἄμωμε. διὸ δυσωπῶσε, τοῖς δεομένοις φθαρόντα με. πρεσβείαις σου ἁγνὴ ἀνακαίνισον, ἵνα δοξάζωσέ. ἵνα πόθῳ μεγαλυνώσε. τῷ τὸ ὑψος ἡμῶν μεγαλυνάσαν.

Τὸ πῦρ τῆς Θεότητος Χριστὸν, ὑπεδέξω παράγνε. καὶ ἀκατάφλεκτος ἔμεινας. διόσε δέομαι, τὸ πυρός με ῥῦσαι, τῇ θερμῇ πρεσβείᾳ σου. τὸ τῆς αἰωνιζούσης κολάσεως, ὡς παντοδύναμος, καὶ φιλάνθρωπος ὑπάρχουσα. οἷα Μήτηρ τὸ παντελέημονος.

Πανύμνητε Δέσποινα ἐλπὶς, τῶν πιστῶν καὶ σκέπασμα. καταφυγὴ καὶ βοήθεια. σὲ ἱκετεύομεν, ἐκ παντὸς κινδύνου, τοὺς δούλους σου λύτρωσαι. τοὺς πίστει προσκυνοῦντας τὸν τόκον σου, αὐτῷ πρεσβεύουσα. καταπέμψαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὸ εἰρηνικὸν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἰδοὺ σοι προσέρχομαι ἁγνὴ, καὶ βοῶ τὸ ἥμαρτον. μὴ ἀποστρέψῃς τὸν δοῦλόν σου κατηχημένον, καὶ ἠπορημένον, ἔχεις γὰρ τὸ δυνάσθαι. ὡς Μήτηρ τοῦ Ὑψίστου ὑπάρχουσα, ὃν καθικέτευε. δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὸ εἰρηνικὸν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος α'. Ὠδὴ ἐπινίκιον.

Ἡ μόνη τὸν ἄχρονον Θεὸν ἐν χρόνῳ. τεκοῦσα σαρκούμενον, Παναγία ἄχραντε. πάντα τὰ χρόνια, τῆς παναθλίας μου ψυχῆς, πάθη θεράπευσον.

Τὰ θαύματα παράγνε τὰ τῆς ψυχῆς μου. καρδίας τῷ πώρωσιν. καὶ τοῦ νοὸς τὰς ἐκβοπὰς, ἀφανίσον ὡς ἀγαθὴ, ταῖς σαῖς δεήσεσι.

Τὸ φῶς ἡ κυήσασα τὸν λυτρωτόν μου. τοὺς σκότους με λύτρωσαι. καὶ βασάνων ἄχραντε, τῆς αἰωνίων ἐκεῖ. ὅπως σωζόμενος ὑμνῶ, τὴν δυσπραγχνίαν σου.

Ὦδὴ καταπύξεως τῇ Θεοτόκῳ. θερμῶς προσπεγκωμεν. ψυχή μου ὦ τάλαινα, βεβηλωθεῖσα κακῶς. ἵνα ῥυθῶμεν ἐκ πυρὸς, τοῦ αἰωνίζοντος.

Ὠδὴ γ'. Σπερεωθήτω ἡ καρδία μου.

Τῆς σεσηρυίας διανοίας μου. ἀκαρπίαν πᾶσαν ἀφανίσον. καὶ καρποφόρον ἀρετῶν, τῷ ψυχῷ μου ἀνάδειξον, Παναγία Θεοτόκε. τῶν Πιστῶν ἡ βοήθεια.

Ῥύσαι με πάσης περιστάσεως. καὶ πολλῶν σκανδάλων τοῦ ὄφεως. αἰωνιζούσης τε φλογὸς, καὶ τοῦ σκότους παράμωμε. ἡ τὸ φῶς ἀποκυήσασα, ἡμῖν τὸ κρέαπερον.

Τὸ φρικτὸν Παρθένε Κριτήριον. καὶ τὸ πῦρ ἐκεῖνο τὸ ἄσβεστον. καὶ τῷ ἀποφάσιν ἁγνὴ, τῷ δεινῷ ὅλως δέδοικα. σεῦσον, σῶσον πρὸ τοῦ τέλους ἀγαθὴ τὸν οἰκέτῃ σου.

Θεοχρυνῆπρ ἀπειρόγαμε. τὰς ἡμῶν δεήσεις προσάγαγε. τῷ ποιητῇ σου καὶ Θεῷ, τῷ τεχθέντι ἐκ μήτρας σου. ὅπως εὕρωμεν τελείαν τῶν δεινῶν ἀπολύτρωσιν.

Ὠδὴ δ'. Ἐν πνεύματι προβλέπων.

Παρθένε Θεοτόκε, ἀμόλυντε σκηνή. μολυνθέντα παίσμασι καθάρισόν με νυν. τῷ οἰκτιρμῶν σου καθαρωτάταις ῥαντίσι. καὶ δός μοι χεῖρα βοηθείας ἵνα κράζω. δόξασοι ἁγνὴ Θεοδόξασε.

Ναὸς ἡγιασμένος, ἐδείχθης τοῦ Θεοῦ, τὸ ἐν σοὶ σκηνώσαντος Παρθένε ὑπὲρ νοῦν. αὐτὸν δυσώπει ἁμαρτιῶν ἡμᾶς ῥύσε, ἀποκαθάραι ὅπως οἶκος γνωρισθῶμεν. καὶ κατοικητήριον Πνεύματος.

Ἐλέησόν με μόνη, ἐλέους τῷ πηγῷ, Θεοτόκε τέξασα. καὶ λῦσον τῶν δεινῶν, ψυχῆς μου νόσον καὶ πώρωσιν τῆς καρδίας. δακρύων ῥεῖθρα καὶ κατάνυξιν πρὸ τέλους. δοῦσα καὶ δεινῶν ἀπολύτρωσιν.

Ἐξέστησαν ὁρῶσαι Ἀγγέλων στρατιαί. πῶς ὁ ἀθεώρητος μορφῇ τῇ καθ' ἡμᾶς, ἐκ σοῦ ὡράθη Παρθένε Θεοκυῆτορ. ὃν ἐνδυσώπει σωτηρίας ἀξιῶσαι. πάντας τοὺς πιστῶς σε δοξάζοντας.

Ὠδὴ ε'. Τῷ σῷ εἰρήνῳ δὸς ἡμῖν.

Νεκρόν με ἀπεργάσατο ποτὲ ἐν τῇ Ἐδὲμ, γεῦσις πονηρά. ζωὴ δὲ κυήσασα. ἁγνὴ τὸν ξύλῳ πάλαι θνήξαντα. ζωοποίησόν με. καὶ βράβευσον εἰρήνῳ.

Διάσωσόν με πάναγνε κινδύνων χαλεπῶν. ἔγειρον παθῶν κοπείας καὶ ῥῦσαι με, αἰχμαλωσίας καὶ κατάσεως. πονηρῶν δαιμόνων τὸν σὸν ἀχρεῖον δοῦλον.

Τὰς κόρας τῆς ψυχῆς μου διανοίξον ἁγνὴ, βλέπειν με ζωῆς τὴν θείαν λαμπρότητα. καὶ τοῦ σοῦ δόξαν παναμώμητε. ὅπως ἐλεῆς τύχω καὶ αἰωνίου δόξης.

Βασίλισσαν Παρθένον σε κηρύττει ὁ Δαβίδ. ἄχραντε ἁγνὴ, διὸ ἱκετεύσε. τῆς Οὐρανίου Βασιλείας με, ποίησον κληρονόμον, ἵνα σε μακαρίζω.

Ὠδὴ ε'. Τὸν Προφήτου Ἰωνᾶ.

Μολυνθέντα με πολλαῖς, ἁμαρτίαις τοῦ ψυχοῦ. δυσωπῶ σε ἐκτενῶς, τοῦ ἀμόλυντον σκηνοῦ. ἀπόπλυνον. παντοίου ῥύπου τῇ μεσιτείᾳ σου.

Κυβερνῆτις μοι φῶς, θαλαττεύοντι ἁγνὴ, ἐν πελάγει χαλεπῷ τῶν βίου πειρασμῶν. καὶ ἴθυνον πρὸς σωτηρίας ὁδὸν καὶ σῶσόν με.

Ἁγιάσματος σκηνὴ, δεδεικμένη Μαριάμ. μανθεῖσαν ἡδοναῖς τοῦ ἀθλίαν με ψυχοῦ, ἁγίασον, καὶ θείας δόξης μέτοχον ποίησον.

Τὸν Μητέρα τοῦ Θεοῦ, καὶ καλῶ ἐν γυναιξὶ, δυσωπῶσε ἐκτενῶς. μὴ παρίδῃς με ἁγνὴ, ἀλλ' οἴκτειρον. καὶ πάσης βλάβης σῶον σωτήρισον.

Κάθισμα. Ἦχος ά. Τὸν πάφον σου Σωτήρ.

Ἐγγίζει ὁ Κριτὴς, ὅτι θύραις τὸ τέλος. χρηγόρησον ψυχὴ καὶ ἐκ βάθους καρδίας. κράξασα βόησον, τῇ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. ἐλευθέρωσον τοῦ φοβερῶν με βασάνων. καὶ ἐν τόπῳ με, τῆς ἀναπαύσεως πάξον. παράμωμε Δέσποινα.

Ὠδὴ ζ'. Τοὺς ἐν καμίνῳ παῖδας.

Τοῦ μανθεῖσαν πάθεσι ψυχοῦ ἁγιάσον με Δέσποινα παράχραντε ἁγνὴ, καὶ τοῦ νοὸς δεινὰς αἰχμαλωσίας, καὶ καρδίας πώρωσιν. καὶ τοῦ δαιμόνων ὁρμὰς πάχος ἀφάνισον.

Νενεκρωμένον πάθεσι σαρκὸς, παράμωμε ζώωσον τὸν νοῦν μου καὶ Θεῷ, τὰ ἀρεστὰ ἐπιτελεῖν ἐνίσχυσόν με. ἵνα μεγαλύνωσε. ἵνα δοξάζω ἀεὶ τοῦ εὐσπλαγχνίαν σου.

Ῥῦσαι γεέννης Δέσποινα ἁγνὴ τὸν δοῦλόν σου. ῥῦσαι κατηδίκης με φοβερᾶς τοῦ σοῦ Υἱοῦ. ῥῦσαι κολάσεως ἀπάσης ἐμὲ τὸν κατάκριτον. ἐκδυσωπῶσα Θεὸν τὸν ὑπεράγαθον.

Νέκρωσον πάχει Δέσποινα ἁγνὴ, τὰ τῆς σαρκὸς πάθη καὶ ψυχῆς μου ταπεινῆς, ῥῦπον δεινὸν ἀπόσμηξον Παρθένε. καὶ λογοθεσίου με. δαιμόνων τοῦ πονηρῶν ῥῦσαι καὶ σῶσόν με.

Ὠδὴ η'. Ὃν φρίττουσιν Ἄγγελοι.

Σαρκωθὲν ὁ ἄσαρκος ἐκ σοῦ θεοπρεπῶς. ὃν αἴτησαι παράγνε τὰ πάθη τῆς ἐμῆς, σαρκὸς θανατῶσαι καὶ ζωῶσαι μου, τοῦ νενεκρωμένου ψυχοῦ ταῖς ἁμαρτίαις.

Ἰά-

Ἰάσω τὸ συνθρίμμα Ἀδὰμ τοῦ χοϊκοῦ. Σωτῆρα κυήσασα παράχραντε Θεόν. αὐτὸν ἐκδυσώπει τὰς πληγὰς τῆς ἐμῆς, ψυχῆς θεραπεῦσαι ἀνίατα νοσούσης.

Ἀνάστασον κείμενον εἰς βάθη με κακῶν. τοὺς νῦν πολεμοῦντας με πολέμησον ἐχθρούς. ζωοποίησον ἀπόποις ἡδοναῖς τοῦ ψυχοῦ, ἁγνὴ μὴ παρίδῃς ἀλλ' οἴκτειρον καὶ σῶσόν.

Ἀφθόνου ἄχραντε τὰ πάθη τῆς ἐμῆς καρδίας κυήσασα τὸν παντῶν ἰατρόν. καὶ τῆς τοῦ δικαίου δεῖξον μέτοχον, Παρθένε μακαρίου, Χριστὸν ἐκδυσωπῶσα.

Ὠδὴ θ'. Τοῦ φωτοφόρου νεφέλου.

Φιλαμαρτήμων ὑπάρχων. ἐν ἀμελείᾳ δαπάνω. καὶ τὸ Κριτήριον ἁγνὴ τὸ ἀδέκαστον τρέμω. ἐν ᾧ με πρίσον ταῖς σαῖς ἁγίαις δεήσεσιν, ἀνθθίωνον. ἀκατάκριτον ὅπως, ὡς προστάτιν μακαρίζω σε ἀεί.

Φρίττω τὸ Βῆμα Παρθένε, καὶ τὸ ἀλάθητον ὄμμα, τοῦ σοῦ Υἱοῦ, πράξεις αἰσχρὰς ὅτι γῆς ἐκτελέσας. καὶ δεδοῦτοσοι βοῶ πανθόπλαγχνε Δέσποινα. βοήθησον. καὶ τῆς τότε ἀνάγκης, ἐξελοῦμαι. καὶ δόσον ἁγνή.

Ὡς φοβερὰ ἡ ἡμέρα, τῆς ἐξετάσεως Κόρη. ὡς ἡ ἀπόφασις φρικτή. ὡς δεινὴ ἡ αἰσχύνη. τίς ὑποστήσεται λοιπὸν, παράχραντε Δέσποινα. ἐλέησον, τὴν ἀθλίαν ψυχήν μου, καὶ πρὸ τέλους δός μοι ἄφεσιν ἁγνή.

Φῶς ἡ τεκοῦσα τὸ θεῖον. ἐσκοτισμένον με πάσαις. ταῖς μεθοδείαις τοῦ ἐχθροῦ. καὶ ῥαθύμως βιοῦντα. καὶ παροργίζοντα Θεόν, παράμωμε φώτισον. ὁδήγησον, πρὸς καλὰς ἐργασίας, ὡς αἰτία ὖσα πάντων τοῦ καλοῦ.

Στιχηρά. Πανεύφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς.

Νοός μου σὺ εἶ ἡ χαρμονὴ, καὶ τὸ ἀγαλλίαμα. σὺ τοῦ παθῶν μου τὸ ἴαμα, Κόρη Θεόνυμφε. τοῦ ἀρρωστημάτων τῆς ψυχῆς μου πάναγνε. ταχεῖα θεραπεία καὶ λύτρωσις, τοῦ συνεχόντων με. πειρασμῶν καὶ καταφύγιον ἐν ἀνάγκαις, διὸ μεγαλύνωσε.

Ἐλέους ἡ ἄβυσσος ἐμὲ, τὸν βυθὸν θρόμενον. ἀκαθαρσίας ἐλέησον, καὶ λύσον πάντα μου, τοῦ παθῶν τὸν ῥῦπον, δάκρυσι καθαίρουσα. καὶ θεία κατανύξει λαμπρύνουσα, δι' ἧς δυνήσομαι. λυτρωθῆναι τῆς κολάσεως, εὐσπλαγχνίᾳ τοῦ ἐν σοὶ οἰκήσαντος.

Φωτὸς ἐνδιαίτημα ἁγνὴ, μόνη ἐχρημάτισας. τοῦ ἐκ Πατρὸς ἀπαστείλαντος, ὅθεν κραυγάζωσοι. τοῦ ἐσκοτισμένου, ψυχοῦ μου τοῖς πάθεσι. φωτὶ τοῦ ἀρετῆς καταφαίδρυνον. καὶ ἐν σκοτώμασι, φωτεινοῖς με κατασκεύωσον. ἐν ἡμέρᾳ τῆς ἀνταποδόσεως.

Ἡ πάντων Βασίλισσα πλήθους, Ἀσωμάτων τάξεων. καὶ Προφητῶν ἡ ὁμήγυρις, σοφοὶ Ἀπόστολοι. μετὰ τοῦ Προδρόμου, Ἱερεῖς καὶ Μάρτυρες. Ὁσίων καὶ Δικαίων τὰ πάγκαρπα, Χριστῷ πρεσβεύσατε, παρακεῖν μοι τοῦ συγχώρησιν. ἐγκλημάτων ἁπάντων, ὧν ἔπραξα.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ὠδὴ ά. Ἦχος ά. Σὺ ἡ βοπαιοῦχος δεξιά.

Ὠφθης πλατυτέρα Οὐρανῶν. τὴν μηδαμοῦ χωρητὸν σωματωθεῖσα. τοῦτον ἐν ἱκέταις. πάσης ἡμᾶς συνοχωρείας ῥύσασθαι. καὶ αἰωνίζουσης Παρθενομῆτορ κολάσεως.

Ἴασαι τὰ πάθη τῆς ἐμῆς. Θεοκυῆτορ καρδίας καὶ ἄφεσιν. αἴτησαι δοθῆναί μοι. ἁμαρτιῶν, ὧνπερ ἀφρόνως ἔπραξα. ὅπως σε δοξάζω, ταῖς σαῖς πρεσβείαις σωζόμενος.

Νεφέλη ὑπάρχουσα φωτός. ἡ τὸν τῆς δόξης κυήσασα Ἥλιον. νέφη ἀποσόβησον. τὰ τῷ παθῶν ἐκ τῆς ψυχῆς μου ἄχαντε. καὶ αἴγλῃ με θείᾳ τῆς μετανοίας καταύγασον.

Ἀῤῥήτως συνέλαβες Θεόν. καὶ ὑπὲρ φύσιν αὐτὸν ἀπεκύησας. Δέσποινα πανάχραντε. τὰς γνήσιας πταισμάτων ἀπαλλάττουσα. ὅθεν δυσωπῶσε. πολλῶν πταισμάτων με λύσωσαι.

Ὠδὴ γ'. Ὁ μόνος εἰδὼς τῆς τῷ βροτῷ.

Ἰάσασον Δέσποινα ἁγνὴ, τὰ πάθη τῆς καρδίας μου. τὸν ἰατρὸν τῶν παντῶν ἐκύησας. τὰς ἀθυμείας ἡμῶν βασάσαντα. καὶ τὰς νόσους ἄραντα Χριστὸν τὸν φιλάνθρωπον. καὶ Σταυρὸν δι' ἡμᾶς ὑπομείναντα.

Δολίως ἁρπάσαι με ζητεῖ. ὁ ὄφις ὁ παμπόνηρος· καὶ ἑαυτῷ ποιῆσαι καπάβρωμα. ἀλλ' οἰκτειρόν με τὸν πεποιθότα σοι. καὶ ἀφράκτους ποίησον, τὰς αὐτοῦ ἐνέδρας τε, καὶ ῥαδιουργίας πανταμώμητε.

Ὁ Μόνος ἀόρατος Θεός. ὡράθη σωματούμενος. ὑπερβολῇ ἐκ σοῦ ἀγαθότητος. ὃν ἐκδυσώπει ἐξ ἀοράτων με δυσμενῶν λυτρώσασθαι. ἀφειδῶς θλιβόντων με τῷ καρδίαν πανάμωμε Δέσποινα.

Ζωῆς κεκτημένος σε φρουρόν. καὶ τεῖχος ἀπροσμάχητον. καὶ μετὰ τέλος σκέπῃ σε εὕροιμι καὶ προσασίαν ἀκαταμάχητον. πρὸς Θεὸν εἰσάγουσαν. καὶ ζωῇ παρέχουσαν αἰωνίαν καὶ δόξαν πανάμωμε.

Ὠδὴ δ'. Ὄρος σε τῇ χάριτι.

Σὲ μόνῃ πασῶν ἐκ γενεῶν ἐκλεξάμενος. ὁ τῷ αἰώνων ποιητὴς. κατεσκεύωσεν ὅπῃ σοί. αὐτὸν ἐν ἱκέταις ὡς ἀγαθὸν Θεοχαείπωτε Δέσποινα. τοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς τοὺς ὑμνοῦντας σε.

Ὡς

Ὡς Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ ποιητοῦ πάσης Κτίσεως. τοῦτον ἱκέτευε ἁγνή. κατοικτειρῆσαι τῶν ἡμῶν. Παρθένε ἀθυμείαν. καὶ ἱλασμὸν πταισμάτων πᾶσι δωρήσασθαι. καὶ αἰωνίων τερπνῶν τῶν ἀπόλαυσιν.

Ἄῤῥυπνον τὸ ὄμμα τῆς καρδίας ὡς ἔχουσα. τῇ ἀκοιμήτῳ σου ἁγνὴ φιλανθρωπίᾳ σωτηρεῖς ἡμᾶς περιέπουσα. καὶ νοητῷ θηρῶν λυτρῶσαι πανάχραντε, καὶ ὁρωμένων πολέμων καὶ θλίψεων.

Ἡ Κρίσις ἐφέστηκε. ψυχή μου ἀγρυπνήσον. τῆς ῥαθυμίας τὸν βαρὺν ὕπνον ἀπόθου. καὶ Χριστῷ ἀῤῥύπνως ἐπιβόησον. τῆς σῆς Μητρὸς ταῖς ἱκεσίαις ἐλέησον, τὸν εἰς βυθόν με κακίας ἐλάσαντα.

Ὠδὴ ε'. Ὁ φωτίσας.

Λαμπρότητι τοῦ ἐκ σοῦ ὑπὲρ νοῦν ἀπατείλαντος. καταύγασον. τὰς ἡμῶν δυνάμεις πανάμωμε. καὶ τὸ σκότος μείωσον τῷ λογισμῶν τῷ ψυχοφθόρων. καὶ ῥυπαρῶν ἐνθυμήσεων.

Τὸ πέλαγος διαπλαγχνίας Χριστοῦ ἡ κυήσασα. πταισμάτων μου. τὸν βυθὸν τὸν ἀμέτρητον ξήρανον. ὄμβρους καταπύξεως παρεχομένη μοι Παρθένε. ταῖς πρὸς Θεὸν μεσιτείαις σου.

Ὑπέρφωτε τοῦ Ἡλίου νεφέλη ἀπέλασον. πανάμωμε τῆς ψυχῆς μου τὸν ζόφον πρεσβείαις σου. καὶ τὸν νοῦν μου φώτισον τῇ ἀμελείᾳ σκοτιθείσα. ὅπως ὑμνῶ σε σωζόμενος.

Ἐπλήθυναν ὑπὲρ ψάμμον θαλάσσης τὰ πταίσματα. τῆς ψυχῆς μου, καὶ οὐκ ἔστι μοι ἄνεσις Δέσποινα. ὡς τεκοῦσα πέλαγος τῆς διαπλαγχνίας. λύσωσαί με τῆς κατεχούσης κακώσεως.

Ὠδὴ ς'. Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς.

Ἀνάγαγε ἁγνὴ ἐκ καταπάτου με βυθοῦ τῆς ἀπογνώσεως. καὶ πρὸς ὅρμον μετανοίας ἀληθοῦς. ἰθυνόν με δέομαι τὸν δοῦλόν σου. καὶ δὸς πρὸς σὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου ἄρα πανύμνητε.

Μαραίνασα βλαστῷ τῷ σῷ πανάμωμε, τῷ πάλαι ἐκβλαστήσασαν, παραβάσεσι κακίαν τοῦ ἐχθροῦ. τοὺς ὀν τῇ ψυχῇ μου ἐκβλαστάνοντας. φθοροποιοὺς καὶ ἀκανθώδεις λογισμοὺς ἔκτιλον.

Ῥυθμίσαι με πυρὸς διαιωνίζοντος. καὶ σκότους ἀμαυρώσεως. καὶ παντοίας Μητροπάρθενε ἁγνή. θλίψεως ἱκέτευε τὸν Κύριον. τὸν ἐκ τῆς σῆς γαστρὸς ἀῤῥήτως ἡμῖν ἐκλάμψαντα.

Νοσούντων ἰατρὸν, πιπτόντων ἔγερσιν. πταιόντων ἱλαστήριον. Θεοτόκε σε γινώσκων ἀσφαλῶς. δάκρυσι προσπίπτω καὶ κραυγάζω σοι. ὡς δυνατὴ, αὐτή με σῶσον τὸν ἀπολλύμενον.

Κάθισμα. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Πρεσβείαν πρὸς Θεὸν, κεκτημένοι σε πάντες. προσρέχομεν πιστῶς τῷ Ἁγίῳ Ναῷ σου. αἰτούμενοι βοήθειαν παρὰ σοῦ Ἀειπάρθενε. ῥύσαι

σαι ἐν ἡμᾶς, τῆς τοῦ δαιμόνων κακίας, καὶ κολάσεως καὶ καταδίκης φεικώδες, τὲς σὲ μακαρίζοντας.

Ὠδὴ ζ'. Σὲ νυκτὶ Θεοτόκε κάμινον.

Σάρκα λαβὼν, ἐξ ἁγνῶν αἱμάτων σε, ὁ ὑπερέτιος Θεὸς, σὲ φρουρὸν τοῦ γηγενῶν. ἔδειξε παναμωμε. ὅθεν σε δεόμεθα. πάσης ἀνάγκης ῥῦσαι τὲς ψάλλοντας, ὁ αἰνετὸς τοῦ πατέρων.

Πρὸς τὸν ἐκ σὲ γεννηθέντα Κύριον, γενὲ μεσίτις ἀγαθὴ. τῆς φλογὸς καὶ τὲ πυρὸς, ὅπως με λυτρώσηται, καὶ καταξιώσῃ με, τῆς Βασιλείας κραυγάζοντα, ὁ αἰνετὸς τοῦ πατέρων.

Θρόνον Θεὲ καὶ πανάδα ἔμψυχον Θεοχρῆστον οἱ πιστοὶ, ὑπιγνόντες σε ἀληθῶς πίστει ἐκβοῶμεν σοι. σώζαι τὲς οἰκέτας σε ὑπὸ πασῶν περιστάσεων. ὅπως ἀεὶ εὐλογῶμεν ἁγνὴ καὶ προσκυνῶμεν σε.

Ὅλην ἐν σοὶ τὴν ἐλπίδα τίθημι, τῆς σωτηρίας τῆς ἐμῆς. σὲ γὰρ κέκτημαι βοηθὸν, καὶ ἀκαταμάχητον, τεῖχος καὶ κραταίωμα. καὶ ἀσφαλείας βεβαίωσιν, καὶ διὰ σὲ Βασιλείας τυχεῖν ἐλπίζω Δέσποινα.

Ὠδὴ η'. Ἐν καμίνῳ παῖδες Ἰσραήλ.

Νεκρωθεῖσαν πάθεσι πολλοῖς. Παρθένε τὴν ψυχήν με. τεκοῦσα ζωὴν τῷ Κόσμῳ, ζωοποίησον βοᾷν καρδίας εὐθύτητι. εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα.

Στάμνος πάλαι φέρουσα ἁγνὴ, ἐτύπωσε τὸ Μάννα. Χριστὸν γὰρ τὸν γλυκασμὸν ἡμῶν ἐβάσασας γαστρί. καὶ σαρκὶ ἐκύησας ἐξαιρῶντα πᾶσαν πικρίαν ἀπόπνων ἐγκλημάτων, τὲς ὑπερυψοῦντας αὐτὸν εἰς τὲς αἰῶνας.

Ναὸς ὤφθης τοῦ Ἐμμανουὴλ, καὶ Πύλη δι' ἧς μόνος, εἰσῆλθε καὶ ἐξῆλθον, ὡς ὑπέσταται αὐτὸς σώζων τὲς δοξάζοντας, καὶ ὑμνοῦντας σὲ τὴν ἀπορρήτως, καὶ ἀφθόρως αὐτὸν ἀποτεκοῦσαν.

Σωτηρίας πρόξενος ἡμῖν, ἐφάνης Θεοτόκε. γεννήσασα τὸν Σωτῆρα καὶ Δεσπότην τοῦ παντὸς, διὸ ἱκετεύωσε σωτηρίας καταξιῶσαι τὴν ταπεινὴν ψυχήν με, τοῦ ὑμνολογεῖν σε πιστῶς εἰς τὲς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ'. Τύπον τῆς ἁγνῆς.

Φείττει τοῦ Ἀγγέλων τάγματα, τὸν ἐκ τοῦ σῶν λαγόνων ἐξαστράπτοντα, ὃν ὑπὲρ ἡμῶν Παρθενομῆτορ ἱκέτευε. τῆς φεικτῆς ὅπως πάντας λυτρώσηται κολάσεως καὶ σκότους. τὲ ἐξωτέρε τὲς ὑμνοῦντάς σε.

Ἔχεις εὐσπλαγχνίας ἄβυσσον. ὡς τεκοῦσα Θεοτόκε πανύμνητε. ἀγαθότητος Χριστὸν τὸ ἄπειρον πέλαγος. διὰ τοῦτο τὲς σὲ μεγαλύνοντας· ἐλέησον καὶ ῥῦσαι· τῆς αἰωνίου κατακρίσεως.

Φείττω ἐννοῶν ἑκάστοτε, τὸ φοβερὸν καὶ παύδημον Δικαστήριον. πράξεις πονηρὰς φρονοβλαβῶς πεποιήμενος. καὶ κολάσει ὑπάρχων ὑπόδικος, ἐξ ἧς με Θεοτόκε, τῇ μεσιτείᾳ σε ἐξάρπασον.

Πά-

Πάσης τῆς ζωῆς με γέγονας καὶ προστασία καὶ βεβαία ἀντίληψις, καὶ ἐρρύσω με πολλῶν κινδύνων καὶ θλίψεων, καὶ ἐχθρῶν κακουργίας παράχρησε, ἀλλὰ καὶ τοῦ πυρός με τοῦ αἰωνίου ἐλεύθερωσον.

Στιχηρά. Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ἰδού σοι προσέρχομαι ἁγνὴ, καὶ βοῶ τὸ ἥμαρτον, μὴ ἀποστρέψῃς τὸν δοῦλόν σε κατηχρεωμένον με, καὶ ἠπορημένον, ἔχεις γὰρ τὸ δυνάσθαι· ὡς Μήτηρ τοῦ Ὑψίστου ὑπάρχουσα, ὃν παθικέτευε. δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Λυσαῖς περιέπεσα δεινοῖς, ἐγὼ ὁ παλαίπωρος, τοῖς ἐκ Θεοῦ ἐλιθήμασιν, ὑφ' ὧν ἐκδέδυμαι, τὸν τῆς σωφροσύνης, χιτῶνα παναμωμε. πληγῶντε ψυχοφθόρων πεπλήρωμαι, ἀλλ' ἱκετεύωσε. Θεοτόκε μὴ παρίδῃς με, τὲς ἐλπίδας εἰς σὲ γὰρ ἀνέθηκα.

Ὕδωρ μοι κατέπεμψον ἁγνὴ, θείας καταυγάζεως, δι' οὗ τὸν βόρβορον ἅπαντα ἀποκλυσάμενος, τοῦ πλημμελημάτων, καὶ παραπτωμάτων με. δυνήσομαι τυχεῖν ταῖς πρεσβείαις σε, τῆς ἀναπαύσεως, τῶν ὑδάτων οὗ δὴ πέφυκον, ὁ χειμάῤῥους, τῆς τρυφῆς πανύμνητε.

Ὑπέρτιμε Δέσποινα ἐλπὶς, τοῦ Πιστῶν καὶ στέγημα. καταφυγὴ καὶ βοήθεια, σὲ ἱκετεύομεν. ἐκ παντὸς κινδύνου, ἡμᾶς ἐλεύθερωσον· τὲς πίστει προσκυνοῦντας τὸν τόκον σε, αὐτῷ πρεσβεύουσα, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος α'. Σὲ ἡ τροπαιοῦχος δεξιά.

Ψαλμικῶς τὰς χεῖρας οἱ Πιστοὶ, δεῦτε κροτοῦντες συμφώνως ὑμνήσωμεν, ὄρος τὸ πανάγιον, πύλην Θεοῦ τὴν ὄντως ἀδιόδευτον, κιβωτὸν τὴν θείαν, τοῦ νοητοῦ ἁγιάσματος.

Χαῖρε ἡ παγκόσμιος χαρά· χαῖρε τοῦ γένους ἡμῶν ἡ εὐγένεια. χαῖρε ἡ τιμήσασα, τῷ ὑπερτίμῳ καὶ ἀσπόρῳ τόκῳ σε, πάντιμε Μαρία, βροτῶν τὴν φύσιν τὴν ἄτιμον.

Ὄρος τὸ καπάσκιον Θεοῦ, τὸν ὑψηλὸν Οὐρανὸν καὶ εὐρύχωρον, θάλαμον τὸν ἔμψυχον· τὸν εὐθαλῆ καὶ εὐανθῆ Παράδεισον, τὴν Παρθένον Κόρην, ὡς Θεοτόκον ὑμνήσωμεν.

Ῥέουσι κρηνότητες ἐκ σοῦ, καὶ συμπαθείας ἀένναοι ῥύακες. Κόρη πολυύμνητε, τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν πηγὴν γὰρ ἔτεκες, ἧς μεταλαβεῖν με, καὶ ἀπολαῦσαι ἀξίωσον.

Ὠδὴ

Ὠδὴ γ'. Ὁ μόνος εἰδὼς τῆς τῶν βροτῶν.

Ὡς θρόνος πυρίμορφος ἁγνὴ, ὡς ἔμψυχον παλάτιον, ὡς λογικὸν τοῦ Λόγου Ἀνάκτορον, Θεὸν ἐχώρησας τὸν ἀχώρητον, τῆς συνοχωρείας με, διὸ ἐλευθέρωσον, τῆς ὀργῆς, καὶ σῶσον πανύμνητε.

Ἐλέους ὑπάρχουσα πηγὴ, καὶ πέλαγος χρηστότητος, καὶ συμπαθείας ἄβυσσος ἄπειρος, τὰς ἀναβλύσεις τῶν ἐγκλημάτων μου ἀπάσας ἐξάλειψον, ἐλεήμων παράγνε, καὶ τοῦ ἐλέους δεῖξον με μέτοχον.

Ἥμαρτον ἐλάθητι Χριστὲ, ἰώμησα ἐλέησον· ὡς ἐλεήμων καὶ ἀσυμπάθητος, καὶ δώρησαί μοι δακρύων ἄβυσσον, ὅπως ἀποπλύνωμαι, τῷ παθῶν τὸν βόρβορον, ταῖς τῆς ἁγνῆς Μητρός σου δεήσεσιν.

Ἀναψυχὴν ῥάθυμε ψυχὴ, τὸν ὕπνον ἀποτίναξον, καὶ τὸ νωθρῶδες βάρος ἀπόρριψον· καὶ μετανοίας θερμοῖς τοῖς δάκρυσι τῇ Μητρὶ τοῦ Κτίστου σου, προσπεσοῦσα κραυγάζουσα. Θεοτόκε Παρθένε βοήθει μοι.

Ὠδὴ δ'. Ὄρος σε τῇ χάριτι.

Χαράτε παγκόσμιος καὶ ἀγαλλίασις πέφυκας, ἀποκυήσασα Χριστὸν, τὸν δυφροσύνην τῶν βροτῶν, διὸ ἱκετεύσατε Μῆτερ Θεοῦ· χαρᾶς καρδίαν μου πλήρωσον, τῆς ἁμαρτίας τὸν λύπον ἐξαίρουσα.

Ῥύσαντες οἱ χείμαρροι οἱ τῷ παθῶν τῆς καρδίας μου, τὸν οἶκον ἔπτωσαν ἁγνὴ, ἡ γεγονυῖα τοῦ Θεοῦ, οἶκος καθαρώτατος· δάκρυάμοι δώρησαι καταύξεως· καὶ οἶκον δεῖξον τοῦ Πνεύματος ἄξιον.

Σταμνον σε καὶ ῥάβδον, καὶ πασάδα καὶ τράπεζαν, λυχνίαν τε χρυσοφαῆ, καὶ κιβωτὸν περικαλλῆ, τόπον ἁγιάσματος, ὄρος Θεοῦ, ναὸν καὶ πύλον καὶ γέφυραν, σὲ οἱ Προφῆται Παρθένε προήγγειλαν.

Ἰσᾶ μου τὸν λόγον ἡ αἰσχύνη τῶν ἔργων μου, σβένυσι δέ μου τὸν φωνὸν ἡ τῆς ψυχῆς μου ἐντροπὴ· δεσμοῖ καὶ τὸν γλῶτταν μου τὸ συνειδὸς καὶ τὸν δίχλω ἀναδύομαι, μόνη σιγῇ κράζω Δέσποινα σῶσόν με.

Ὠδὴ ε'. Ὁ φωτίσας.

Ἐλεήμων ἐλεήμονος Λόγου λοχεύτρια, τὸν ἀθλίως ῥυπωθεῖσαν ψυχήν μου ἐλέησον, καὶ τῆς κατεχούσης με καὶ τυραννούσης ἁμαρτίας, καὶ συνηθείας ἀπάλλαξον.

Σπεραγμόν μου τὸν ἐγκάρδιον πρόσδεξαι Δέσποινα, καὶ γονοῦ μοι ἀγαθὴ παρασάτις καὶ πρόμαχος· ὅτε ἡ ἀθλία μου ψυχὴ χωρίζεται τοῦ σκήνους, πρὸς ἄλλον Κόσμον ἀπαίρουσα.

Πάρεσό μοι συνεργὸς καὶ παρήγορος Δέσποινα, ἐν τῇ Κρίσει τῇ φρικώδει, καὶ τὰ προτεινόμενα, κατ' ἐμοῦ ἐγκλήματα, καὶ δικαιολογίας, ὡς ἀράχνης μίτους ῥάψασον.

Οἶδα, ὅτι ὑπὲρ ἅπαντας ἥμαρτον μόνος ἐγὼ, καὶ εἰσέτι ἁμαρτάνω, ἀλλ' οὐκ ἀποστήσομαι ἀπὸ σοῦ πανύμνητε· οὐδὲ φρὸς ἕτερον μεσίτην διαπετάσω τὰς χεῖρας μου.

Ὠδὴ ς'. Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς.

Ἐκάλυψεν ἡ ἀρετὴ καὶ δόξασου, τοὺς Οὐρανοὺς ὡς γέγραπται, καὶ ἐπλήσθη τῆς αἰνέσεως τῆς σῆς ἅπασα ἡ γῆ, Κόρη πανύμνητε· ἅπασαι γὰρ, φυλαὶ καὶ γλῶσσαι σὲ μακαρίζουσιν.

Ἐλέους ἡ τεκοῦσα μέγα πέλαγος καὶ ἄβυσσον χρηστότητος, ἐν πελάγει ῥυπαρῶν με λογισμῶν, καὶ παθῶν ἀβύσσῳ χειμαζόμενον· τῷ γαλήνῳ τῆς μετανοίας ὅρμῳ προσόρμισον.

Λυχνία χρυσαυγίζουσα πολύφωτε, τὸ σκότος ἀποδίωξον τῶν ἐμῶν ἁμαρτημάτων, τῷ φωτὶ τῆς σῆς ἀντιλήψεως, καὶ λάμψον μοι φαιδραὶ αὐγὴ, τῆς παντελοῦς ἁγνὴ συγχωρήσεως.

Ἰδέπωσαν πτωχοὶ καὶ δυφρανθήτωσαν, οἱ πτώκτες τῷ πνεύματι, οἱ πλουτοῦντες ἐν ἐνθέοις ἀρεταῖς, ὅτι ὁ Θεὸς πᾶσι παρέχετο, τὸν ἑαυτοῦ ἄγνὴν Μητέρα κοινὸν προσφύγιον.

Κάθισμα. Χορὸς Ἀγγελικός.

Ὁ νέος Οὐρανὸς, ὁ χωρήσας ἀρρήτως, τὸν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς, μὴ χωρούμενον Λόγον· τὸ ἔμψυχον παλάτιον, τοῦ Δεσπότου τῆς Κτίσεως, ἡ περίδοξος καὶ περιώνυμος Πόλις, τοῦ Σωτῆρος μου, τῆς Οὐρανίου Πατρίδος, πολίτην με ποίησον.

Ὠδὴ ζ'. Σὲ νυκτὸς Θεοτόκε κάμινον.

Πᾶσαν ἐν γῇ, πονηρίαν ἔφραξα, ὁ ἀσωτείδητος ἐγὼ, καὶ οὐκ ἔστιν εἶδος κακοῦ, ὅπερ οὐ κατείργασμαι, νυῦ δὲ φρὸς τὴν ἔξοδον, ἐγγίζων ῥέμω τὴν κόλασιν Μήτηρ Θεοῦ, βοήθησόν μοι, καὶ μὴ ἀπώσῃ με.

Νέος Ἀδὰμ ἐξ ἁγνῶν αἱμάτων σου, ὁ προαιώνιος Θεὸς, ἐχρημάτισε βουληθεὶς, ὅνπερ νυῦ ἱκέτευε, τὸν παλαιωθέντα με, ἀνακαινίσαι κραυγάζοντα, ὁ αἰνετός.

Βάτος ποτὲ, ἄφλεκτος παράμωμε, τὸν σὸν εἰκόνιζε νηδύν· οὐ γὰρ ἔφλεξέσε τὸ πῦρ, ὅλως τῆς Θεότητος, ὅθεν ἱκετεύωσε, πυρὸς ἀσβέσου με λύτρωσαι. ὅπως ὑμνῶ ἀσιγήτως, Ἁγνὴ τὰ μεγαλεῖά σου.

Ἐν σοὶ ἁγνὴ Θεοτόκε τίθημι, πᾶσαν ἐλπίδα καὶ φρὸς σὲ, καταφεύγω ἐξ παντός. σῶσόν με φρεσβείαις σου· ῥῦσαι με παράμωμε· τῆς κατεχούσης συγχύσεως καὶ παραχῆς τῷ δεινῶν μου, παθῶν καὶ πειρασέων.

Ὠδὴ η'. Ἐν καμίνῳ παῖδες.

Ἀνατείνω χεῖρας ῥυπαρὰς, καὶ ὄμματα ἐπαίρω, φρὸς σὲ Κεχαριτωμένη, καὶ βοῶ ἐν σφαγμοῖς· ἐλέησον Δέσποινα τὸν ψυχήμου, σῶσόν με ὡς θέλεις, κυβέρνησον ὡς οἶδας, ῥῦσαι με γεένης, ὡς πάντα δυναμένη.

Οὐχ διείσκω ὅλως ἐν ἐμοὶ, δικαιοσύνης πράξεις, παράνομα ἐργασάμενος, πανάχραντε Ἁγνὴ· καὶ σεῶν ὀδύρομαι τί ποιήσω. Δέσποινα πάντων βοήθεια φύσει μοι, μὴ καταπίπτω βυθός με ἀπωλείας.

Ἡ τὸν Κτίσιν πάντων καὶ Θεὸν, ἀρρήτως συλλαβοῦσα σῴσασον ἐκ φθορᾶς με, καὶ παντοίων πειρασμῶν, φεικτῆς ἀποφάσεως, καὶ μελλούσης δίκης, πυρός τε ἀσβέστου αἰωνίου, ἵνα σε δοξάζω ἁγνὴ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἡ πλησίον οὖσα τοῦ Θεοῦ, ὡς Μήτηρ καὶ Παρθένος, ἡ μῶμον μὴ κεκτημένη, σαρκικὸν, ἢ ψυχικόν. καλὴ δὲ καὶ ἄμωμος ὅλη Κόρη, μώμου παντοίου τοῦ μωμητοῦ ψυχώσε, ῥῦσαι καὶ ἀμώμως δίδου πορεύεσθαί με.

Ὠδὴ θ'. Τύπον τῆς ἁγνῆς.

Δέχου τοῦ ἐμοῦ σοῦ δάκρυσι, νῦν ἱκεσίας, καὶ παράχου μοι ἄφεσιν, ὧν ἐξήμαρτον πλημμελημάτων ὁ δείλαιος· Θεοτόκε πανύμνητε Δέσποινα, εἰς τέλος γὰρ ἐκλείπω, ἐκ τῆς ἀμέτρου ἀπογνώσεως.

Ὅλου τοῦ ζωοῦ ἀνήλωσα, τὸν ἐμπαθῆ διώκων βίον καὶ βέβηλον, καὶ κατέφθειρα ψυχὴν καὶ σάρκα τοῖς πάθεσι, καὶ οὐκ ἔχω ἐλπίδα σωτήριον· ἀλλ' ὦ Παρθενομῆτορ διάσωσόν με ταῖς πρεσβείαις σου.

Ὅτε γοερῶν δυνάμεων, αἱ στρατιαὶ καὶ φάλαγγες σαλευθήσονται. πίπτει δὲ τὰ ἄστρα καὶ σκοτίζεται Ἥλιος, Οὐρανὸς ὡς βιβλίον εἰλίσσεται, καὶ γῆ κλονεῖται φόβῳ, σύμμοι Ἁγνὴ τότε βοήθησον.

Ὕψος τὸ τοῦ μυστηρίου σου, κατανοῆσαι Κόρη πᾶσι ἀδύνατον, οὐ μόνον βροτοῖς· ἀλλὰ καὶ Νόων στρατεύμασι, τὸν Θεὸν γὰρ τὸν πάντα ποιήσαντα, βουλήσει ἐκ μὴ ὄντων ὑπεραρρήτως ἐσωμάτωσας.

Στιχηρά. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ψυχῇ καὶ καρδίᾳ σοι βοῶ, Θεοτόκε Δέσποινα, τῷ ἀοράτῳ με λύτρωσαι, καὶ ὁρωμένων τε, ἐχθρῶν κακουργίας, τῶν ἐνεδρευόντων με, οἱ πρῶτοι γὰρ τοὺς ἄλλους ὁπλίζουσι, κακοποιῆσαι με, ὧν τῆς βλάβης με διάσωσον, καὶ εἰρήνευσον τῇ ψυχῇ μου δώρησαι.

Τοῦ πώρωσιν Δέσποινα ψυχῆς, τῆς ἐμῆς διάλυσον, καὶ λογισμὸν κατανύξεως, ἁγνὴ παράχου μοι, καὶ δακρύων ὄμβρους, ἵνα ἀποπλύνω μου, τὸν ῥύπον τῷ πταισμάτων ἀμόλυντε, καὶ καταξίωσον, ἀκατάκριτον ὀφθῆναί με, τῷ Υἱῷ σου ἐν ὥρᾳ τῆς Κρίσεως.

Χαίροντων καὶ θείων δωρεῶν, τῶν ἐκ σοῦ ἀπήλαυσαν, ὁ Οὐρανὸς καὶ οἱ Ἄγγελοι, καὶ πᾶν τὸ πλήρωμα, τῶν Ἁγίων πάντων, τῷ σῷ νόμῳ πάναγνε, λαμπάντων καὶ ἐν νόμῳ καὶ χάριτι, καὶ γῆ καὶ ἄνθρωποι. εὐφραινόμενοι σε κέκτηνται, καὶ φρουρὸν καὶ κοινὸν μεσίτειαν.

Ἡ πάντων Βασίλισσα χοροὶ, Ἀσωμάτων τάξεων, καὶ Προφητῶν ἡ ὁμήγυρις, σοφοὶ Ἀπόστολοι, μετὰ τοῦ Προδρόμου, Ἱερεῖς καὶ Μάρτυρες· Ὁσίων καὶ Δικαίων τὰ πάγματα, Χριστὸν τὸν Κύριον, ἱκετεύσατε βραβεῦσαι μοι, ἐγκλημάτων πάντων τοῦ συγχώρησιν.

ΤΗ

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

ΗΧΟΣ Β'.

Ὠδὴ α. Δεῦτε λαοὶ ᾄσωμεν.

Μήτηρ Θεοῦ, κλῖνον τὸ οὖς σου τὸ ἄχραντον· δέξαι θρηνῶν ἐξόδιον. ἄκουσον ῥήματα, ἐκ ψυχῆς κατοδυόμενα, καὶ τεταπεινωμένης ἐκ ποικρᾶς συμβουλῆς.

Ἰδὸν καιρὸς, ἔφθασε τῆς συντελείας μου· ἰδὸν πλήθυς παρέστημοι δαιμόνων κράζοντες· ἀναιδῶς καὶ ζητοῦντες, τοῦ ταπεινοῦ ψυχοῦ μου, Δέσποινα ῥῦσαι με.

Τί ταπεινὴ, ψυχὴ θρηνήσωμεν φοβερόν. Θεοῦ ἡμῶν τοῦ σέρησιν, ἢ τῆς Μητρὸς αὐτοῦ ἰδοῦ οὐκ ἄλλοτε βλέψεις· εἰς βάσανον τοῦ ᾅδου ἀπαγομένη πικρῶς.

Πῶς σου Ἁγνὴ, τῆς θείας δόξης ὁ ἄθλιος, τοῦ χωισθεὶς εἰς ᾅδου με, κόλασιν δέσμιον, καταγάγωσιν ὄντως, καὶ σκότος με καλύψει τοῦ αἰωνίου πυρός.

Ὠδὴ γ'. Στερέωσον ἡμᾶς.

Σαλεύθητι ψυχὴ, καρδία σείσθητι· καὶ ὅλον δονήθητί μου τὸ σῶμα. ἐπιτάφιον θρηνήσωμεν, τοῦ Μητέρα Θεοῦ καθικετεύοντες.

Συνάχθητε ὁμοῦ αἰσθήσεις ἅπασαι, ψυχῆς μου καὶ σώματος καὶ θρηνεῖτε. οὐκ ἐν πάφῳ, οὐκ ἐν ᾅδῃ γὰρ, τῆς Μητρὸς τοῦ Χριστοῦ αἴσθησιν λάβετε.

Θρηνήσω γοερῶς ὑμᾶς ὦ χεῖρες μου, καὶ λύσω τοῖς δάκρυσιν ὀλολύζων· ὀπισθίως δὲ δεδήσεσθε· καὶ εἰς πῦρ σοῦ ἐμοὶ ὀπεμφθήσεσθε.

Οὐκέτι φρὸς Θεὸν ὑψῶ ὦ χεῖρες μου ἐκτείνω, οὐκέτι καθικετεύσω, τὴν πανάχραντον Μητέρα Χριστοῦ· ἀλλ' ἐν ᾅδῃ καθήσομαι δεσμούμενος.

Ὠδὴ

Ὠδὴ δ'. Ὑμνῶσε, ἀκούω γὰρ Κύριε.

Ἐπέστη πονηρὸν συνέδριον, ἀπελέγχον με τὰ πραχτέα· καὶ φόβος με πάντοθεν ἐκλόνησεν· οὐδεὶς γὰρ τότε, ἐμοὶ βοηθὸς οὐδὲ συνήγορος. Μήτηρ Θεοῦ προφθάσασα βοήθησον.

Οὐκέτι τοῦ Ναοῦσε πόδες με, τὰ προπύλαια ὑπεβῶσι· οὐκ ὄμμασι βλέψωσε· ὁ σόματι φθέγξομαί σοι, Μήτηρ Θεοῦ· τάφος γὰρ καὶ ἅδης με διὰ παντὸς τὸν ἥλιον καλύψουσιν.

Οὐκέτι τοῖς ὠσί με Δέσποινα, ἐπακούσομαι θείας ᾠδῆς σου. οὐκέτι με χείλεσιν ὑμνήσωσι τὰ μεγαλεῖα Ἁγνή· ἀλλ' ἐν σκότει καὶ πυρὶ δεσμούθεις, ὀδυνήσω γοερῶς καὶ πικρῶς.

Παρθένε Παναγία Δέσποινα, ἡ τεκοῦσα τὸ φῶς τοῦ Κόσμου· ἐν κλίνῃ με κείμενον· καὶ πάντοθεν ἠπορημένον· φωτὶ τῆς προσβείας σου καταυγάσαι, τῆς ταπεινῆς ψυχῆς μου τοῦ σκοτόμαινας.

Ὠδὴ ε'. Ὁ φωτισμός.

Ἰδοὺ ψυχή, φοβερόν σοι ἐπέστη πῶν ἐν τῷ βίῳ, ἔργων λογοθέσιον· τί καθεύδεις· θρήνησον μέγα. βόησον τῇ Μητρὶ τοῦ Κυρίου. Δέσποινα πρόφθασον. λῦσον τὸ δεινὸν καὶ πικρὸν λογοθέσιον.

Ὦ λειτουργοὶ τοῦ Θεοῦ με, τί πράξεις ἔργων καὶ λόγων πάντων τῷ ἐν βίῳ ὑπόζητεῖται; μνήσθητε· ὅτι δι' ἐμὲ τὸν πεσόντα, ἐκ Παρθένου Θεὸς σεσάρκωται· κλίνας Οὐρανοὺς, καὶ θανάτου γεύσάμενος.

Ὅτι Χριστὸς ἐξ ἁγνῆς ἐσαρκώθη. ἵν' ὑποδείξῃ, τρίβον τοῦ θείου πᾶσι ἀνθρώποις, μέχρι θανάτου καθυπομείνας· διὰ τοῦτο καταφρονήσαντα, σὲ τῷ τοῦ Θεοῦ ὁπλῶν ὁ φεισόμεθα.

Δεῦτε πηγαὶ, ἀπαυτλήσατε ὕδωρ τῇ κεφαλῇ μου· καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς μου πηγὰς δακρύων· ἵνα ποιήσω ὑπάρχιον θρῆνον· καὶ βοήσω πρὸς τοῦ παράκλητον. Δέσποινα τοῦ Κόσμου μὴ κλείσῃς μοι τὰ πολύλογχνα σου.

Ὠδὴ ς'. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Ὡς τρυφερῷ παιδὶ ἐπιπέπτωκεν, ἄφνω μοι ὁ θάνατος· οἴμοι τῷ πάλαι. καὶ σκότος κατεκάλυψε· τὴν ψυχούμου Παρθένε βοήθησον.

Ἐκ τοῦ ὕψους τῆς δόξης σου Δέσποινα· τὴν ταπεινοφροσύνην μου βλέπουσα πρόφθασον· ἰδοὺ γὰρ ἀσυμπάθητον, καὶ πικρόν με Κριτήριον πέφθακε.

Φοβερὰ τῷ δαιμόνων τρατεύματα· ἄφνω με τὸν ἅδην περιεκύκλωσαν· καὶ τοῦ ψυχούμου Δέσποινα, ἀναιδῶς ἐκζητοῦσι βοήθει μοι.

Εἰ καὶ ἥμαρτον Δέσποινα ἄμετρα· ἀλλὰ πλοῦτον τοῦ Τόκου σου Θεὸν οὐκ ἔγνωκα· μήμε παιδὸς ἄχραντε ἐν πυρὶ αἰωνίῳ κολάζεσθαι.

Κάθισμα. Προσασία.

Ἡμῶν Θεὸν ἀπόρως κυήσασα· καὶ πάλιν Ἁγνὴ μετὰ τὸν τόκον μείνασα, σοὶ προσπίπτομεν Δέσποινα· μὴ φόβου καὶ πόθου κραυγά-

γάζοντες· ἐκ παθῶν καὶ νόσων δεινῶν, καὶ θλίψεων πασῶν ἡμᾶς λύτρωσαι.

Ὠδὴ ζ'. Εἰκόνος χρυσῆς.

Δεινὸν καὶ πικρὸν, λογοθέσιον ψυχῆς ἄφνω ἐπῆλθε μοι· συνηγορῶν δὲ ὁ παρέστημοι· οὐκ ἀδελφὸς οὐδὲ φίλος μου, μήτηρ, ὁ πατὴρ, οὐδὲ τέκνα· ἀλλὰ μόνος ἐπάζομαι. Δέσποινα Μήτηρ τοῦ Θεοῦ σπεῦσον βοήθησον.

Παρῆλθε λοιπὸν, ὡς σκιὰ καὶ ὡς καπνὸς ἅπας ὁ βίος μου· μικραὶ δὲ πᾶσαι αἱ ἡμέραι μου καὶ πονηραί μοι ἐφάνησαν· λόγων γὰρ δίδυμος ὁ πάλαι ἀπαιτούμενος ἄχραντε. καταδικάζομαι εἰς πῦρ. Δέσποινα πρόφθασον.

Ἐκύκλωσαν νῦν, ὡσεὶ μέλισσαι κηρὸν δαιμόνων φάλαγγες. καὶ δαπανῶσιν αἰθηρία. τὰ τῆς ψυχῆς μου πανάμωμε· κλῖνον σου τὸ ἄχραντον ὄμμα ἐκ τοῦ ὕψους τῆς δόξης σου. καὶ διασκόρπισον αὐτοὺς ἁγία Δέσποινα.

Πρὸς σὲ τοῦ ἁγνοῦ, ἐπερρίφην ἐκ γαστρὸς μητρός μου Δέσποινα. φθονήσαντες δὲ οἱ ἀλάστορες, ἀπὸ τῆς σῆς με ἐξέκλιναν τρίβου. καὶ εἰς βάθη κακίας σωωθήσαντες χαίρουσιν. ὁρῶν γεένης καὶ πυρὸς ἀπεργασάμενοι.

Ὠδὴ η'. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Πῦρ μου φλογίζει τὰ ἐντὸς, καὶ ὠθεῖ μου τοῦ ψυχοῦ πρὸς ἄλλου φλόγα. τοῦ πυρὸς τοῦ ἀσβέστου καὶ ἐξωτέρου σκότους. καὶ τοῦ σκώληκος κραυγάζω σοι Δέσποινα Μήτηρ τοῦ Χριστοῦ με ἐκ τοῦ πυρός με ῥῦσαι.

Φόβος καὶ τρόμος ἐπ' ἐμὲ, καὶ θανάτου φοβερῶ ἔφθασεν ὥρα, καὶ ἐκάλυψε σκότος τοῦ ταπεινοῦ μου ψυχοῦ, καὶ τρέμων δειλιῶ τὸ ἄσβεστον, πῦρ τοῦ αἰωνίου καὶ ἐξωτέρου σκότους.

Κλαύσατε ὄρη καὶ βυνοὶ, ἐπ' ἐμοὶ τῷ ταπεινῷ καὶ πανάθλιῳ. ὅτι ζήσας ἀσώτως, ἐν πεφυσάσει νυνὶ, θανάτου κραυγάζω τοῦ Δέσποινα. ἔπλεισε δὲ ὦπα τὰ ἄχραντα καὶ θεῖα.

Στέναξον μέγα ὦ ψυχή, καὶ ἑτοίμασον σαυτοῦ πρὸς τὰς βασάνους. ὁ καιρὸς γὰρ ἐπλείθη ὁ τῆς δεήσεώς σου. τί μάτην ἐκτείνεις τοῦ δέησιν, πρὸς τοῦ Θεοτόκον ἀνόνητα θρηνοῦσα.

Ὠδὴ θ'. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Σώζου ὦ μάταιε βίε. σώζεσθε πάντες οἱ φίλοι· πατέρες καὶ καλοί μου ἀδελφοί. οὐκέτι γὰρ θεωρῶ ὑμᾶς· ἀλλ' ἐν σκότει τοῦ ἅδου, μονώτατος βληθήσομαι εἰς πῦρ· διὸ δέομαι πάντες μνηθείτε μου θρηνήσατε.

Σώζου ἡ σύμπασα Κτίσις· γῆ καὶ ὕδατα πάντα. ὁ Οὐρανὸς, τὰ Ἄστρα καὶ τὸ φῶς· καὶ ἡ Σελήνη καὶ Ἥλιος. ἐν τῷ ἅδῃ οὐκέτι θεάσομαι ὑμᾶς. ἀλλ' ἐν πυρὶ αἰωνίῳ δεινῶς βασανισθήσομαι.

Σώ-

Σώζυ Χρισυ μυ ἡ Μήτηρ. σώζου Δέσποινα Κόσμυ. σώζυ Θεοῦ παλάτιον περηφάνον· σώζυ ἡ πάντων βοήθεια· σώζυ δόξα δικαίων· ὐκέτι συ ὁ ἄθλιος ἐγὼ, χαρακτῆρα τὸν θεῖον κατείδω, ἢ ἀσπάσομαι.

Σώζυ Χρισὲ ὁ Θεός μυ. ὁ καλὸς ποιμήν μυ. δικαίασον ἡ κρίσις ἐπ' ἐμοὶ, τῷ μὴ φυλάξαντι πώποτε. ἐκπλήττει συ Σωτήρ μυ. διὸ καταδικάζομαι εἰς πῦρ. ἀλλ' ὀχαῖς τῆς Μητρός συ εἰς τέλος μὴ παρίδης με.

Στιχηρά. Ὅτε ἐκ τῦ ξύλυ σε νεκρόν.

Πάντων θλιβομένων ἡ χαρὰ, ὑ ἀδικυμένων προστάτις, ὑ πενομένων τροφὴ, ξένοντε παράκλησις, ὑ βακτηρία τυφλῶν. ἀσθενύντων ὑπόκρυψις. καταπονυμένων, σκέπη ὑ ἀντίληψις, ὑ ὀρφανῶν βοηθός. Μήτηρ τῦ Θεῦ τῦ Ὑψίσυ. σὺ ὑπάρχεις ἄχραντε εὐσεβῶν. δυσωπῦμεν σώζεσθαι τὸς δέλυς συ.

Πᾶσαν ἀνομίαν ἀφειδῶς. πᾶσαν ἀκρατῶς ἁμαρτίαν, ὁ πάλας ἔπραξα. πάσης κατακρίσεως ἄξιος πέφυκα. ἀφορμὰς μετανοίας μοι. παράχυ Παρθένε· ὅπως ἀκαπάκειπος ἐκεῖ ὀφθήσομαι· σὲ γὰρ ὑπερᾶφομαι πρέσβυν· σὲ ὑπικαλῦμαι προστάτιν. μήμε καταισχύνης Θεονύμφυτε.

Δόξα.

Ὥραν τῆς ἐπάσεως σκοπῶν· φείπω ἐννοῶν μου τὰ πλήθη τῶν παραπτώσεων· τί ἀπολογήσομαι; πῶς ἐξαφλέξομαι· τὶ ὐ αἰχύνω τὶ μέλλυσαν. ἀσώτως βιώσας· ὅθεν Κόρη κράζωσοι θερμοῖς τοῖς δάκρυσι. πλῦνον τῆς ψυχῆς μυ τὸν ῥύπον· ἡ τὸν καθαρὸν μαργαρείτην. τὸν Χρισὸν κυήσασα ὑ σῶσόν με.

Καὶ νυῦ.

Πάντων προστατεύεις ἀγαθή. ὑ τὰ ἑξῆς.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ὠδὴ ά. Ἦχος β'. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε.

Μεμυκότα χείλη τῆς ψυχῆς, ἀνοίξον ὑ τράνωσον, τὸν λογισμὸν ὑ τὶ γλῶσσαν με πάναγνε. ὡς ἄν συ τὶ αἴνεσιν, ἀναγγείλῃ Θεογενῆτρ τὸ σόμα μυ, ὑ δοξαεισίαν, ἐξ αὐτῆς καρδίας ἀναφέρω σοι.

Ὁλικῶς Ἁγνὴ μῦ Θεὸν, σοὶ προσανατέθηκα· τὶ ἐμαυτῦ σωτηρίαν ὁ δῦλος συ· ὅλίω με τὶ ἔφεσιν ὑ τὶ φόβυ ὑ τὶ σοφίαν ὑ τὴν πρόθεσιν· ὅλης ἐξ ἰσχύος, ὑ ψυχῆς ἐξ ὅλης ἀνατείνας πρὸς σέ.

Παθοκτόνον πένθος ὑ κλαυθμὸν, δώρησαί μοι Δέσποινα· ὑ καταυύξεως ῥεῖθρον ἀείζωον, δάκρυον σβεσήλιον, τῆς γεέννης ὑ σιωπὶ καθαρτήριον, ὑ τὶ μακαρίαν μέγα φυλακτήριον παρείνωσιν.

Ἐν χρυσοῖς ἀγνείας κροσωποῖς περιβεβλημένη σε, πεποικιλμένην τὶ πάντων Βασίλισσαν, καὶ ὀν ἐξαστράπτοντι, Παρθενίας ἱματισμῷ ἐκλαμπρύνω πανάχραντε, κεκαλλωπισμένη, ἔστησεν αὐτῦ ἐκ δεξιῶν ὁ Θεός.

Ὠδὴ γ'. Τῆς πίστεως ὀν πέτρα με.

Ὡς θάλαμον ὡραῖον σε τῦ Νυμφίυ, ὡς ἔμψυχον παλάτιον τοῦ Δεσπότυ, ὡς τίμιον πορφύραν τῦ Βασιλέως, καὶ χρυσόπλοκον πασάδα πάσεμνε, ἱκετεύω σῶσον με τὸν τιμῶντα σε.

Ἰδὲ τὸ πολυώνυμον θεῖον ἅρμα, ἰδὲ ὁ χρυσοπόλιτος θεῖος δίφρος. ἰδὲ ἡ πορφυρόστρωτος θεία κλίνη, ᾗ ἀνεπαύσατο, ὁ Βασιλεύς μυ Χρισὸς, ἡ Παρθένος Δέσποινα, ὃν ἀνυμνήσωμεν.

Ἀλόγως ὑποκύψας ὁρμαῖς ἀλόγοις, ὁ λόγῳ καὶ φρονήσει τετιμημένος, τοῖς κτίσεσιν ὡς ἄκρος τοῖς ἀνοήτοις, παρασυμβέβλημαι, ὑ παρωμοίωμαι, ἡ τὸν Λόγον τέξασα σύμε οἴκτειρον.

Σελήνην ὑ ἀστέρας θεμελιώσας, ἐκτείνας ὡσεὶ δέρριν τὸν Πόλον Λόγε, καὶ πήξας ἐφ' ὕδατων τὶ γῆν ἀχέτως, Ναὸν εὐρύτερον ὑ ἀνώτερον, Οὐρανῶν ἀνέδειξας τὶ Τεκῦσαν σε.

Ὠδὴ δ'. Ἐλήλυθας ἐκ Παρθένυ.

Σπαράξατε εὐφροσύνην τὰ ὄρη καὶ ῥήξατε, βυνοὶ ἀγαλλίασιν, τὸ ἐμφανὲς γὰρ ὑ ἅγιον, ὄρος ἡ πανύμνητος, πᾶσιν ἀπεστάλαξε, θεῖον γλυκασμὸν ὑ χρηστότητα.

Ὑπέρκειται διάνοίας ἁπάσης τὸ θαῦμά σου, ἡττᾶται καὶ δυνάμις λόγων αὐτὸ ἑρμηνεῦσα· τὸν γὰρ ἀνερμήνευτον, καὶ ἀκατάληπτον Λόγον Κόρη τέτοκας.

Δεσμεῖται μου ἡ φωνὴ καὶ ἡ γλῶσσα πεπέδηται, δοκῶ δὲ παίεσθαι τῷ φοβερῷ Κεντείῳ σου, Κύριέ μου Κύριε· διὰ τῆς Τεκούσης σε ἐλέημον κἀμὲ οἴκτειρον.

Ἐλέησον, ἐλεήμονος Λόγου λοχεύτρια, τὸν ἀνελεήμονα καὶ τοῦ ἐλέους ἀνάξιον, ἐμαυτὸν ποιήσαντα, ὡς τὰς ἐντολὰς τοῦ Δεσπότου ἀπάσας ἀμελήσαντα.

Ὠδὴ ἑ. Ὁ φωτισμός.

Τὸ φοβερὸν ἐνθυμούμενος Βῆμα τὸ τοῦ Υἱοῦ σου· τρέμω τὰ δεινάμου γινώσκων ἔργα, Θεοχωρήτωρ, ὑπερβαίνοντα πλήθους ἀμετρίᾳ ψάμμον παράλιον, καὶ τὸν τῶν Ἀστέρων χορὸν τὸν ἀμέτρητον.

Ἀναπλὴν τοῦ Ἡλίου τῆς δόξης, λάμψον μοι φέγγος, θείας καταυγάσεως, τῷ ἐν σκότει ἐγκαθημένῳ, καὶ σκιᾷ θανάτου, καὶ φρὸ παφῆς ὡς νεκρῷ, ὅπως τὸν νεκρὸν τὸν ἐμὸν ἀπολαύσωμαι.

Νῆς ἀμύδρος, καὶ καρδία βραδεῖα καὶ σκληρὰ γλῶσσα, ποῖον σοι προσοίσουσιν ὕμνον Κόρη· πᾶς γὰρ ὁ κόσμος, χεῖλος εἰ μία γλῶσσα, ἐὰν γένωται, οὐ δυνήσονται ὅπως ἐπαξίως ὑμνῆσαι σε Δέσποινα.

Τῆς σῆς ἐκτὸς βοηθείας, Παρθένε καὶ συνεργίας, μάταιος ὁ πόνος, κενὸς ὁ κόπος ὁ τῶν ἀνθρώπων, ὁ ἱδρὼς καὶ ὁ μόχθος, καὶ ὁ σύμπας ἀγὼν ἀνίσχυρος, ὅθεν μοι σωθῆναι ποθοῦντι συνέργησον.

Ὠδὴ ς'. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Ἐπὶ σὲ τὰς ἐλπίδας ἀνέθηκα, τὰς τῆς σωτηρίας μου Κόρη παρθένε, σὺ φρὸς ζωὴν ὁδήγησον, τὴν ψυχήν μου χωροῦσαν εἰς θάνατον.

Τὴν πολλήν μου γνώσκεις ἀθυμίαν, καὶ τὴν ῥαθυμίαν ἐπίσασαι Δέσποινα, ὡς οἶδας αὐτὴ σῶσόν με, καὶ ὡς θέλεις γενόμενος με λύτρωσαι.

Ὁ τὸ παῦ ὑσιώσας βελήματι· Λόγος συναΐδιος καὶ ὁμοούσιος, Πατρὶ καὶ θείῳ Πνεύματι, ἐν Παρθένῳ φορεῖ τὴν ὑσίαν μου.

Ἐν πελάγει τοῦ βίου νηχόμενον, ζάλαι καὶ παθῶν τρικυμίαι δονοῦσί με, παῦσον τὸν σάλον ἄχραντε, καὶ τὸν ἄσατον φρᾶυνον πάραχον.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Δακρύων πηγὴν, παράχου μοι Πανάμωμε, δι' ὧν τὴν πληθὺν ἐκπλύνω τῶν πταισμάτων μου. εἰς σὲ γὰρ Θεόνυμφε, τὴν ἐλπίδα πᾶσαν ἀνέθηκα. σπεῦσον ἐν φρὶν ἀπολέσθαι με, χειρὸς τῶν δαιμόνων ἐκλυτρώσασθαι.

Ὠδὴ

Ὠδὴ ζ'. Εἰκόνος χρυσῆς.

Λυχνία χρυσῆ, φωτοφόρε κιβωτὲ ἁγία τράπεζα, πύργε θρόνε, βάτε ἄφλεκτε, θυμιατήριον πάγχρυσον, εὐδόξε περίβλεπτε Πόλις, πορφυρόχρυσε θάλαμε, χρυσοπορφύρωτε πασᾶς, Δέσποινα σῶσόν με.

Ὁ μίτραν τὴν σὴν, ὑφαδὴς μονογενοῦς τοῦ Θεοῦ Λόγος, σὲ φρόσασίαν ἀκαταίσχυντον, Χερουβὶν ἐχαρίσατο· ὅθεν δυσωπῶ σε Παρθένε, τὴν ψυχήν μου ἐλέησον, πάσῃ ἡμέρᾳ καὶ νυκτὶ φροσκαλουμένη σε.

Ὁ μόνος Θεὸς, ὁ δρακὶ τοῦς Οὐρανοὺς καὶ γῆν μετρήσας, καὶ ὀξ ὄντων τὴν ἀσώματον, καθυποστήσας καὶ ἄυλον, Κόρη τῶν Ἀγγέλων οὐσίαν, δι' Ἀγγέλου τὸ χαῖρε σοι πέμπει, καὶ κλίνας Οὐρανοὺς ἐν σοὶ ἐσκήνωσε.

Ῥημάτων ἐμῶν, εἰσφορὰν τὴν πενιχρὰν φροσδεξαμένη, ὡς φροσφορὰν τελείαν ἄμωμον, ὥσφερ θυμίαμα εὔοσμον, ἀρωματοσώθετον μύρον, συμφορᾶς πάσης ῥῦσαι με, περιφορᾶς τε τῶν παθῶν Θεογενήτρια.

Ὠδὴ η'. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Ὁ καθαρώτατος Ναὸς, τοῦ Σωτῆρος μου Χριστοῦ καὶ Βασιλέως, ὁ περίδοξος θρόνος, ὁ ὑψηλὸς Οὐρανὸς, ὁ ὄντως ἄσυλος Παράδεισος, ἀνοιξόν μοι πύλας Δέσποινα Παραδείσου.

Σὲ παρασάτιν δεξιὰν, καὶ φροσάτιν κραταιὰν εὕροιμι Κόρη, ἐν καιρῷ τῆς ὀξόδου ἐν τῷ ἐκλείπειν πικρῶς, Παρθένε ὀξ ἐμοῦ τὸ πνεῦμα μου, σκολιὰς τῷ τείβους ὥδευσα καὶ βαχείας.

Νενεκρωμένῳ ἡδοναῖς, τὴν ψυχήν μου καὶ ἐν χώρᾳ κατοικοῦσαν, καὶ σκιᾷ τοῦ θανάτου, ἡ συλλαβοῦσα ζωὴν, τὴν θείαν ζωώσασα φώτισον, φωτὶ φρεσβεύων σου Δέσποινα Θεοτόκε.

Σταλάζον ὄρος γλυκασμὸν καὶ πικρίαν κοσμικὴν καταγλυκαῖνον, ἀνεδείχθης Παρθένε, ὡς τεκοῦσα Χριστὸν, τὴν δρόσον τὴν γλυκεῖαν ὅθεν μου, τῶν ἁμαρτημάτων γλύκανον τὴν πικρίαν.

Ὠδὴ θ'. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Ὑπεραγία Παρθένε, ὑπεράμωμε Κόρη, ὑπέραγνε πανύμνητε σεμνὴ, ἅρμα τοῦ Λόγου ὑπέρφωτον, τῆς ἀθλίας ψυχῆς μου, τὸ φῶς μου καὶ πνοή μου καὶ ζωὴ, ὡς περ οἶδας, ὡς θέλεις ἐλέησον καὶ σῶσόν με.

Ἀπὸ κοιλίας μητρός μου, ὅτι σὲ ἐπερρίφην, καὶ σοὶ ἐγκαταλέλειμμαι ἀγνὴ, ὁ ταπεινὸς καὶ πτωχὸς ἀρετῶν, σὺ γενοῦ μοι Παρθένε, θερμὴ χειραγωγὸς φρὸς ἀρετὴν, τῆς ἐμῆς σωτηρίας τὰς τείβους ὁμαλίζουσα.

Ἡ τῆς ἐμῆς σωτηρίας, ὅτι σοὶ Θεομῆτορ, ἐν πᾶσι πεποίσται ἐλπὶς, μὴ Θεὸν καὶ βοήθεια, ὅτι σὲ τὸ ἐρρίφην, καὶ σοὶ ἐγκατελείφθην ὁ πτωχός· μή με ἐγκαταλίπῃς, φρολαβοῦ δέ με Παράγνε.

Σὺ εἶ τὸ καύχημα Κόρη τῆς ἀθλίας ψυχῆς μου· σὺ εἶ ὁ γλυκασμὸς καὶ φωτισμός· σὺ εἶ τὸ ἐμὸν ἀγαλλίαμα· σὺ καρδίας ἡδύτης· σὺ φῶς καὶ θυμηδία καὶ ζωή· σὺ παράκλησις θεία, χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Γύμνος ἐγκωμίων σοι Ἁγνὴ, ὅλως ὁ πολυμῶν σοι προσάξαι, τίς γάρ σοι πλέξει βροτῶν, ἄξιον ἐγκώμιον, ἣν οὐδὲ Ἄγγελοι, ἐπαινέσαι δυνήσονται, ποτὲ κατ' ἀξίαν, σὺ γὰρ πάσης Κτίσεως ὕλη ὑπέρκεισαι, ὅτι τὸν τὰ πάντα βελήσει, ἐξ οὐκ ὄντων λίαν πανσόφως, τελεσιουργήσαντα γεγέννηκας.

Δός μοι κατανύξεως Ἁγνὴ, θρήνους, ἵνα κλαύσω τὰ πάθη, τῆς ἐγκλημάτων μου, πᾶσαν γὰρ ὁ δείλαιος, κακίαν ἔπραξα, ἀπὸ βρέφους ἐμόλυνα, δεινῶς τὴν ψυχήν μου, ὅθεν εἰς βοήθειαν ἐπικαλοῦμαί σε, σύ μου πρὸς Θεὸν θῦε πρέσβευε, ὅπως ἐξαλείψῃ τὰ πλήθη, τῆς πλημμελημάτων μου ὡς εὔσπλαγχνος.

Σβῆσον τῆς σαρκός μου τὰς ὁρμὰς· σβέσον τὸν φλογμὸν τῶν παθῶν μου, παῦσον τὸν καύσωνα, τῆς ἐπιθυμίας μου τοῦ πονηροῦ ἀπ' ἐμοῦ. Θεοτόκε ἀπέλασον, σωφήθειαν τρέψον, πᾶσαν τῶν δαιμόνων τε, Κόρη τοῦ ἔφοδον, ὅπως ἐν γαλήνῃ καρδίας, καὶ ἐν ἀπαθείᾳ ψυχῆς μου, ἀνυμνολογῶ σε τοῦ παντύμνητου.

Μόνη τὸν ἀχώρητον Θεὸν, ἀστενοχωρήτως ἐν μήτρᾳ ἐκυοφόρησας, ἀνθρωπον γενόμενον δι' ἀγαθότητα, Παναγία Θεόνυμφε, διὸ δυσωπῶ σε, τῶν στενοχωρούντων με παθῶν ἀπάλλαξον ὅπως τοῦ σε νῦν δυθυπόρως, τρίβον διοδεύσας εἰς πλάτος, φθάσω, τῆς ἐκεῖ μακαριότητος.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΝΥΜΝΗΤΟΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος β'. Δεῦτε λαοὶ ἄσωμεν.

Σὲ τοῦ Θεοῦ, τὸ καθαρώτατον σκεύωμα, καθικετεύω ἄχραντε, τοῦ ἀπολωθεῖσαν με, ἡδοναῖς ἀκαθάρτοις, καθάρισον καρδίαν, ὅπως δοξάζωσε.

Μετὰ Θεὸν, σὲ βοηθὸν ἀκαταίσχυντον, καὶ προστασίαν ἄμαχον καὶ ἀντιλήπτορα, καὶ φρουρὸν καὶ μεσίτιν Παρθένε κεκτημένος, κράζω σοι σῶσόν με.

Ἔχων

Ἔχων πληθοῦ, ἁμαρτιῶν ὑπερβαίνουσαν, τῇ ἀμετρίᾳ Δέσποινα, ψάμμον παράλιον, καὶ χορὸν τῶν ἀστέρων, τῷ πλήθει τῶν ἐλέους σου καταπέφευγα.

Μόνη Θεὸν, πᾶσι τὸν ὄντα ἀχώριτον, σὺ χωριτὸν γενόμενον δι' ἀγαθότητα, ἀπεκύησας Κόρη, ὃν αἴτησαι σωθῆναι τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Ὠδὴ γ'. Ἐν πέτρᾳ με τῆς Πίστεως.

Σὺ μόνη προστασία καὶ βοηθός μου, γενοῦ Θεοκυήτορ εὐλογημένη, καὶ ῥῦσαι με δαιμόνων ἐξ ἐπηρείας, καὶ τῆς θλιβόντων με παθῶν καὶ Κρίσεως, καὶ πυρὸς φλογίζοντος τῆς κολάσεως.

Φθαρεῖσαν ἐκαινούργησας Παναγία, τοῦ φύσιν τῆς ἀνθρώπων ὡς πεποιῆκε, Θεὸν τὸν ἐκ φθορᾶς εἰς τὴν ἀφθαρσίαν, αὐτοῦ μετάγοντα, ὅθεν φθαρόντα με, ἡδοναῖς, ἀφθάρτισον καὶ ἀνάπλασον.

Δοξάζει σε τὴν μόνην εὐλογημένην, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων δεδοξασμένη· διὸ μελλούσης δόξης με κληρονόμον, Παρθένε ποίησον τῇ μεσιτείᾳ σου, τὸν πιστῶς ὑμνοῦντά σε Θεοδόξαστε.

Τὰ πάθη τῆς ψυχῶν ἡμῶν καὶ σωμάτων, ἰάτρευσον παναμώμητε καὶ βαδίζειν, τὰς τρίβους κατεύθυνον τὰς φεούσας, πρὸς τοῦ ἀπολαυσιν τοῦ αἰωνίζουσαν, καὶ τρυφῶ τοῦ ἄρρευστον καὶ ἀνώλεθρον.

Ὠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε, τοῦ ἀκοῦ τῆς σῆς οἰκονομίας.

Καταλάμπρυνον ἄχραντε, τοῦ ζοφεραὶ ψυχήν μου τῷ φωτί σου, ἡ τὸ φῶς τεκοῦσα τὸ ἀνυπόστατον.

Ἡ τὸ πῦρ τῆς Θεότητος, ἐν τῇ Γαστρὶ Παρθένε δεξαμένη, τοῦ πυρός με ῥῦσαι τοῦ αἰωνίζοντος.

Εὐλογημένη Παράγνε, ταῖς σαῖς λιταῖς, τὸν πόνον τῆς ψυχῆς μου, ἰατρὸν τεκοῦσα Θεὸν, ἰάτρευσον.

Θεοτόκε Παντύμνητε, διάλυσον σειράς μου τῶν πταισμάτων· καὶ πρὸς θείας τρίβους με χειραγώγησον.

Ὠδὴ ε'. Ὁ φωτισμός.

Τὸ ἀληθῶς ἀλατόμητον ὄρος τοῦ κεκλεισμένου, πύλην καὶ πηγὴν τὴν ἐσφραγισμένην· τὸν πανδώδη, καὶ θεόφυτον κῆπον, τὸν λειμῶνα τὸν ἐξανθήσαντα, αὖθις ἀφθαρσίας ὑμνοῦμέν σε Δέσποινα.

Ἐπιμελῶς ἐκ νεότητος πᾶσαν ἀκολασίαν, πράξας καὶ μολυσμὸς ψυχοῦ καὶ σῶμα, τοῦ καθαρά σε καὶ ἀμόλυντον Κόρη, ἱκετεύω καὶ σῶμα καὶ τοῦ ψυχοῦ, κάθαρον ἁγίασον σῶσόν με.

Ὑψηλὸς, καὶ περίβλεπτος θρόνος, ὁ ἐπηρμένος, θρόνων ὑπεράνω καὶ Ἀσωμάτων, ἐν ᾧ τῆς δόξης καθεζόμενον εἶδον, Ἡσαΐας Χριστὸν τὸν Κύριον, ἔγειρον ἐν θρόνῳ παθῶν ἱδρυμένον με.

Νουνεχῶς, ἀρετῆς ὑπὸ πάσης ἐπεφορήθη, ἀπηγορευμένης τροφῆς εἰς κόρον, καὶ τοῦ λιμώττω σωτηρίας τραπέζης. μετανοίας ἄρτῳ με τήρησον, Ἄρτον ἡ τὸν Θεῖον βαστάσασα τράπεζα.

Ὠδὴ

Ὠδὴ ε'. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Ἐπὶ σοὶ τὰς ἐλπίδας ἀνέθηκα, Μῆτερ Ἀειπάρθενε τῆς σωτηρίας μου, καὶ σὲ προστάτιν τίθημι, τῆς ζωῆς ἀσφαλῆτε καὶ ἄσειστον.

Τὰ ποικίλα μου πάθη θεράπευσον, μόνη πανυμνήτε Μῆτερ ἀνύμφευτε· σὺ γὰρ λιμὴν ἀχείμαστος, ἀνεδείχθης ἡμῖν τοῖς ὑμνοῦσί σε.

Τῆς ἀμέτρου πωρώσεως ῥῦσαι με, τὸν κεκραπιμμένον πολλοῖς πλημμελήμασι, Θεοκυῆτορ Δέσποινα, καὶ χειρός με δαιμόνων ἁρπάσον.

Παναγία Παρθένε Θεόνυμφε, ἡ μὴ Θεὸν προσασία τῷ δόλῳ σου. Ἐν ὥρᾳ τῆς ἐπάσεως, ἀντιλήπτωρ ψυχῆς μου γενήθητι.

Κάθισμα. Τὰ ἄνω ζητῶ.

Δακρύων πηγὴν, παράσχου μοι Παναμώμε, δι' ὧν τῷ πλήθει, ἐκπλύνω τῷ πταισμάτων μου. εἰς σὲ γὰρ Θεόνυμφε, τῷ ἐλπίδα πᾶσαν ἀνέθηκα· σπεῦσον ἐν φρίν ἀπολέσθαι με, ἐκ χειρὸς τῷ δαιμόνων λυτρώσασθαι.

Ὠδὴ ζ'. Εἰκόνος χρυσῆς.

Εἰς σὲ τὴν ἐμὴν, ἀνεθέμην ἐκ ψυχῆς, ἐλπίδα πᾶσαν, καὶ ἀτενίζω προσδεχόμενος, τὴν θείαν ὄντως παράκλησιν, πρόφθασον ἁγνὴ Θεοτόκε, καὶ χαείπωσον τείβον μοι, ὑποδεικνῦσα πρὸς Θεὸν δεβιβάζουσαν.

Παρθένε σεμνὴ, ἀπειρόγαμε, ἁγνὴ εὐλογημένη, καταπιπτόντων ἐπανόρθωσις, ἁμαρτανόντων ἡ λύτρωσις, σῶσόν με τὸν ἄσωτον σῶσον, καὶ αἰωνίου κολάσεως ἁρπάσον, ὡς συμπαθὴς, ἵνα δοξάζωσε.

Ἡ μόνη ἐλπὶς, καὶ βοήθεια πιστῶν Θεογενῆτορ, σπεῦσον βοήθει τοῖς ἱκέταις σου, βυθιζομένοις τοῖς πάθεσι, καὶ ταῖς τῷ δαιμόνων ἀπάταις, καὶ τειχυμίαις τῷ θλίψεων, τοῖς καταφεύγουσιν εἰς σὲ ἐν πεποιθήσει ψυχῆς.

Ἐρρύσω ἡμᾶς, καταπείσεως δεινῆς ἀμπλακημάτων, καὶ τῷ ἀρχαίαν λύπῳ ἔλυσας, τῷ πρωτοπλάστων Πανύμνητε, τὸν Δημιουργὸν τῷ ἁπάντων ὑπὲρ φύσιν κυήσασα, διὸ ἀξίως οἱ Πιστοί σε μακαρίζομεν.

Ὠδὴ η'. Τὸν ἐν καμίνῳ.

Ζῶσα ὑπάρχουσα πηγὴ, ὡς τὸ ὕδωρ τῆς ζωῆς ἀποτεκοῦσα, τῷ ψυχήν μου πηγεῖσαν, τῆς ἁμαρτίας φλογμῷ, Παρθένε Θεοτόκε πότισον, καὶ τῆς αἰωνίου ἁρπάσον φλογός με.

Νυγεὶς τῷ βέλει τοῦ ἐχθροῦ, τὴν ψυχὴν ὁλοτελῶς ἐτραυματίθην, καὶ ἀνίατα πάσχω, ἡ Σωτῆρα Χριστὸν, ἀῤῥήτως τεκοῦσα παναμώμε, ἴασαί με σῶσον, ἐλπίς μου ἡ βεβαία.

Νενεκρωμένον νοητῶς, ἐξ ἀμέτρων μου κακῶν ἀνάστησόν με, Θεονύμφευτε Κόρη, καὶ τῇ πρεσβείᾳ σῇ, ἐκ πάσης ἀπάτης με λύτρωσαι, τῆς τοῦ ψυχοφθόρου ἐχθροῦ καὶ παλαμναίου.

Τῆς

Τῆς ἐκφοβούσης με ὀργῆς, τοῦ Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ Ἁγνή με ῥῦσαι, καὶ ἐν ὥρᾳ τῆς δίκης ὡς παντοδύναμος, πρόφθασον ἑτοίμη βοήθεια, καὶ τῷ δυνούμων ἐείφων λύτρωσαί με.

Ὠδὴ θ'. Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Χαρᾶς τὴν καρδίαν μου, Παρθενομῆτορ πλήρωσον, ἡ χαρᾶν δεξαμένη ἐν τῇ γαστρί σου, φώτισον Ἁγνὴ τὴν ψυχήν μου τὴν ταπεινὴν, ζόφῳ κρατουμένῳ πολλῶν παραπτώσεων, σὺ γὰρ πᾶσι φῶς ἐκύησας.

Φωτί με καταύγασον ἐν τῷ σκότει κείμενον, τῆς δεινῆς ῥαθυμίας Θεοχαείτωτε, καὶ ὁ προαιρούμενον ὅλως τοὺς τοῦ Θεοῦ νόμους σωτηρῆσαι, ὅπως ὡς προσάτιν μου καταχρέως μακαρίζωσε.

Φιλανθρωπε Κύριε, ὁ οἰκτιρμοῖς ἀῤῥήτοις σου, σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου διὰ τὸ σῶσαί με, ῥῦσαι τὴν ψυχήν μου ἐκ πάσης δαιμονικῆς, πλάνης καὶ ἐνέδρας, καὶ πάσας ἐξάλειψον τὰς ἀπείρους ἁμαρτίας μου.

Φιλάγαθε Δέσποινα, πολλαῖς κεκακωμένῳ μου, τὴν ψυχὴν ἁμαρτίαις, ἤδη ἀγάθυνον, σῶσον με πελάγει τοῦ βίου πολυειδῶς, ἁγνὴ Θεοτόκε ἀεὶ χειμαζόμενον, καὶ σφοδρῶς κλυδωνιζόμενον.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Σῶσον Θεοτόκε ἀγαθὴ, τὸν ὑπὸ τὴν σκέπῃ τὴν θείαν σοῦ καταφεύγοντα, πλήθει γὰρ ἐκύκλωσαν τὴν ταπεινήν μου ψυχὴν, πειρασμῶν τε καὶ θλίψεων, παθῶν καὶ κινδύνων, καὶ δεινῆς πωρώσεως, σκότος βαθύπατον· σπεῦσον πρὸ τοῦ φθάσαι τὸ τέλος, ῥῦσαι τυραννίδος δαιμόνων, καὶ τῆς αἰωνίου καταπείσεως.

Ἄλλῳ κραταιᾷ καταφυγὴν, καὶ ἰσχύος πύργον καὶ τεῖχος ἀκαταμάχητον, ὄντως ὁ κεκτήμεθα, εἰμὴ σὲ Παναγνε, καὶ πρὸς σὲ καταφεύγοντες, θερμῶς ἐκβοῶμεν· Δέσποινα βοήθησον, μὴ ὀπολώμεθα, σῶσον τοὺς πιστῶς σε τιμῶντας, δεῖξον εἰς ἡμᾶς τὴν σὴν χάριν, καὶ τῆς δίπλαγχνίας σου τὸ μέγεθος.

Ἴδε τὴν ἀθυμίαν ἐμὴν, καὶ τὴν τῆς ἀθλίας ψυχῆς μου παλαιπωρίαν δεινὴν, καὶ τὴν τῆς καρδίας μου κάκωσιν Δέσποινα, καὶ βυλὰς θλασσέδασον, ἐχθρῶν ἀοράτων, τῷ ἐπεμβαινόντων μοι, καὶ πολεμούντων δεινῶς· σὺ γὰρ ὡς Θεὸν τετοκῆα, τοῖς ἐν θλαφόροις κινδύνοις, δυάσαι παρέχειν ἀπολύτρωσιν.

Δέξαι τὴν ἱκέσιον ᾠδὴν, δέξαι μου τὸν θρῆνον Παρθένε, δέξαι τὴν δέησιν, δέξαι μου τὰ δάκρυα, τὸν σταγμὸν τῆς ψυχῆς, καὶ τὸν θρῆνον ἀφανίσον, τὰ δάκρυα παῦσον, πάντα μεταρέθμισον τὰ λυπηρὰ καὶ χαρᾶν, δίδου τῷ τὴν σὴν ἐκζητοῦντι, θείαν προσασίαν καὶ σκέπῃ, ὁλοψύχῳ νοήσει Θεονύμφευτε.

ΤΗ

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ὠδὴ ά. Ἦχος β'. Δεῦτε λαοί.

Ἡ τῷ πηγῷ, τῆς ἀπαθείας κυήσασα, τραυματιδεῖσα πάθεσι, Κόρη θεράπευσον, καὶ πυρὸς αἰωνίου, ἐξάρπασόν με μόνη Θεοχαρίτωτε.

Ἐπὶ τῷ σῷ, νυῦν καταφεύγω χρηστότητι, Παρθενομῆτορ ἄχραντε· ῥύσαι τὸν δοῦλόν σου, ψυχικῶν νοσημάτων, παθῶντα ψυχοφθόρων, καὶ αἰωνίου πυρός.

Σὲ σημειγμὸν, καὶ προσασίαν πλουτήσαντες, οἱ Θεοτόκον παύσαντε ὁμολογοῦντές σε, τεκνυμίας τοῦ βίου, καὶ πειρασμῶν παντοίων διασωζόμεθα.

Ἡ τῶν Πιστῶν, καταφυγὴ Ἀειπάρθενε, ἡ κραταιὰ βοήθεια τῶν προσερχόντων σοι, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, καὶ βλάβης ἐναντίας, ἡμᾶς διάσωσον.

Ὠδὴ γ'. Σπερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε.

Χρυσοῦν ὡς ἀληθῶς θυμιατήριον, καὶ σάμνον τοῦ μάννα καὶ θεῖον ὄρος, καὶ παλάτιον τερπνότατον, τοῦ Θεοῦ σε Παρθένε ὀνομάζομεν.

Νεὼς καὶ ἱερὸν κατοικητήριον, τοῦ Λόγου ὑπάρχουσα Θεοτόκε, τῶν πταισμάτων ἱλαστήριον, Παναγία γονεῦμοι Ἀειπάρθενε.

Ἐλέησον ἁγνὴ τὸν παρωργίσαντα, τὸν μόνον φιλάνθρωπον καὶ Υἱόν σου, καὶ τῇ σάσει τῶν δικαίων με, σωσαείθμησον μόνη Ἀειπάρθενε.

Οὐ θνήσει τῶν ἐμῶν κακῶν τῷ ἄβυσσον, ἀνθρώπου ἐκφράσαι γλῶσσα Παρθένε, ὑπὲρ μέτρον γὰρ ἰῶμησα, ἀλλ' ὡς Μήτηρ ἔλεοῦ σύ με οἴκτειρον.

Ὠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε, τῷ ἀκοῷ τῆς σῆς οἰκονομίας.

Σὲ Παρθένε κεκτήμεθα, Χριστιανοὶ βοήθειαν καὶ σκέπην, χαλεπῶν κινδυνῶν ἡμᾶς ἐξαίρουσαν.

Ἀπειρόγαμε Δέσποινα, ἡ τὸν Θεὸν ἐν μήτρᾳ δεξαμένη, πειρασμῶν καὶ θλίψεων, πάντας λύτρωσαι.

Ἀπροσμάχητον τεῖχός σε, καὶ κραταιὰν ἐλπίδα Θεοτόκε, οἱ Πιστοὶ κεκτήμεθα ἐν ταῖς θλίψεσι.

Τῷ

Τῷ προσβείαν σου Δέσποινα, ὡς ἀσφαλῆ κρηπῖδα κεκτημένοι, τῶν ποικίλων θλίψεων ἐκλυτρόμεθα.

Ὠδὴ έ. Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός.

Ὡς συλλαβοῦσα Θεὸν, δικαιοσύνης τὸν φαιδρὸν Ἥλιον, τῷ ὂν νυκτὶ τοῦ βίου ψυχῷ μου, καθεύδουσαν τῆς σῆς προσβείας τῇ αἴγλῃ καταύγασον Δέσποινα.

Ὑπὸ τῷ σκέπῃ τῷ σῷ, καὶ προσασίαν οἱ πιστοὶ Παῤθένε, δι' παντὸς προσφεύγοντες πίστει, λυτρούμεθα πάσης, διὰ σοῦ Παρθένε δεινῆς περιστάσεως.

Ὑπὸ ἀγνοίας Ἁγνὴ, εἰς ὀπονοίας ἐπαρθεὶς φύσημα, πτῶμα δεινὸν ὑπέστω· ἀλλά μοι παράχου νικῆσαι διὰ μετανοίας τῷ πρώτῳ παρανόιαν.

Νενεκρωμένον με, τῆς ἁμαρτίας τῷ ἰῷ Παῤθένε, ἡ τῷ ζῴῳ ὄντως ἀγήρω, πεσοῦσα ἐπὶ γῆς ἀνάστησον, μόνη ἐλπὶς τῶν ὑμνούντων σε.

Ὠδὴ ς'. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Ὁ βυθίσας τὸ πᾶν ἐργαζόμενος, μήτραν βυθισθεὶς ἀπειρόγαμον ᾤκησε, τοῖς τῇ φθορᾷ νοσήσασιν, ἀφθαρσίαν παρέχων ὡς εὔσπλαγχνος.

Ἐν ὁδῷ με τοῦ βίου πλανώμενον, καὶ ταῖς ἀνοδίαις συχνῶς περιπίπτοντα, τῆς ἁμαρτίας Δέσποινα, μετανοίας πρὸς τρίβους ὁδήγησον.

Ἀντιλήπτωρ γονεῦμοι Πανάμωμε, κατὰ τῶν ποικίλων κακῶν μου, καὶ ῥύσαι με, τῆς μηχανῆς τοῦ δράκοντος, καὶ τῶν τούτου παγίδων ἐξάρπασον.

Φωτεινόν μοι τὸν βίον ἀπέργασαι, φῶς ἡ τὸ ἀπρόσιτον μόνη κυήσασα, καὶ πρὸς λιμένα εὔδιον, καθοδήγησον Μῆτερ καὶ σῶσόν με.

Κοντάκιον. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ῥαντίσιν Ἁγνὴ, ἐλέους σου πανάχραντε, ἀθλίαν ψυχῶν φλογμῶν παραπτώσεων, ἐκπαυσεῖσαν δρόσισον, πάσης κηλίδος ἐκκαθαίρουσα, καὶ φεικτῆς με καταστάσεως, πυρὸς αἰωνίου ἐλευθέρωσον.

Ὠδὴ ζ'. Εἰκόνος χρυσῆς.

Ἡ μόνη ἐλπὶς, καὶ βοήθεια Πιστῶν Θεογεννῆτορ, πρεῦσον βοήθει τοῖς οἰκέταις σου, βυθιζομένοις τοῖς πάθεσι, καὶ ταῖς τῶν δαιμόνων ἀπάταις, καὶ τρικυμίαις τῶν θλίψεων, καὶ καταφεύγουσιν εἰς σὲ ἐν πεποιθήσει ψυχῆς.

Λιμὴν ἀσφαλὴς, προσασία φοβερὰ καὶ τεῖχος ἄῤῥηκτον, τοῖς ἐν ἀνάγκαις κινδυνεύουσιν χειμαζομένοις ἐν θλίψεσι, ταῖς πρὸς τὸν Υἱόν σου προσβείαις, Θεοτόκε ὑπάρχουσα, ἐκ πολυτρόπων πειρασμῶν σώζαι τοὺς δούλους.

Πα-

Πατρὶ συμφυῶς, τὸν νοήμονον Υἱὸν δυνάμει Πνεύματος, τὸ παναγίον ἐσωμάτωσας, Θεοχαρίτωτε Δέσποινα. τοῦτον ἐν ἀπαύστοις δυσώπει, οἰκτειρῆσαι τοὺς μέλποντας, εὐλογημένη ἡ Θεὸν σαρκὶ κυήσασα.

Παρθένε σεμνὴ, ἀπειρόγαμε ἁγνὴ εὐλογημένη· καταπιπτόντων ἐπανόρθωσις. ἁμαρτανόντων ἡ λύτρωσις. σῶσόν με τὸν ἄσωτον· σῶσον, καὶ αἰωνίου κολάσεως ἐξάρπασον ὡς συμπαθὴς, ἵνα δοξάζω σε.

Ὠδὴ ἡ. Κάμινος ποτέ.

Πάθη τῆς ἐμῆς θεράπευσον καρδίας, τῇ συμπαθείᾳ σου Πανύμνητε. τὸν νοῦν μου εἰρήνευσον. τῷ ψυχῷ μου φωταγώγησον, καὶ βαίνειν με εὐόδωσον, πρὸς τρίβους σωτηρίας, ὅπως ἀεὶ μακαρίζωσε.

Ρύπου με παθῶν Ἁγνὴ προσγινομένου, τῇ μεσιτείᾳ σου καθάρισον· καὶ λάμπρυνον δέομαι σκοτισθεῖσαν τοῦ καρδίαν μου· δαιμόνων ἀμαυρότησιν. ὅπως σε μακαρίζω, Θεομακάριστε Δέσποινα.

Ἵνα σε φωναῖς ὑμνῶ χαρισηρίοις, ἵνα δοξάζωσε πανάμωμε· γονυμοῖ προπύργιον, καὶ ὀχύρωμα καὶ στήριγμα, τῷ κλονουμένῳ πάντοθεν· αὔρας τῇ ἐναντίων, καὶ ἐκπεσεῖν κινδυνεύοντι.

Ὕψισον Θεὸν σαρκὶ ἀποτεκοῦσα, ἀπὸ κοπρίας με ἀνύψωσον, παθῶν τῇ θλιβόντων με· καὶ δεινῶς ὅλον πτωχεύσαντα· ταῖς θείαις καταπλούτισον παράγνε ἀρεταῖς με· ὅπως ὑμνῶσε σωζόμενος.

Ὠδὴ θ'. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Φιλανθρωπίας με θείας, καταξίωσον Κόρη· ἡ μόνη τὸν φιλάνθρωπον Θεὸν, σάρκα ἐκ σοῦ δανεισάμενον, ἀπορρήτως τεκοῦσα· καὶ λύτρωσαι μελλούσης με φλογὸς, καὶ κολάσεως πάσης, τὸν πόθῳ σε δοξάζοντα.

Ὡς κραταιὰν προσασίαν· ὡς ἐλπίδα καὶ τεῖχος, καὶ ἄγκυραν καὶ σκέπην ἀσφαλῆ· ὡς ἀπροσμάχητον ἔρεισμα, καὶ ἀχείμαστον ὅρμον, καὶ μόνην κραταιὰν καταφυγὴν, κεκτημένοισε πάντες, σωζόμεθα πανύμνητε.

Σύ με δικαίωσον ὅτε φανερῶνται Παρθένε, τὰ κρύφια ἑκάστου ἐμφανῶς. ἔχεις γὰρ ὄντως τὸ δυνάσθαι, καὶ τοῦ σκότους με ῥῦσαι· ἐν χάρᾳ δὲ κατάπαυσον φωτὸς, οὗ θα εὐφραινομένων χαρὰ ἡ ἀνεκλάλητος.

Φῶς ἡ τεκοῦσα τὸ θεῖον, τοῦ πολλαῖς σκοτισθεῖσαν, παθῶν ἐπαγωγαῖς καὶ λογισμῶν, ἀλλοτριούσιον καρδίαν μου, φωταγώγησον Κόρη, σαγόνας χορηγοῦσα μοι ἀεὶ, δακρύων ὅπως πλύνω τὸν ῥύπον τῆς πταισμάτων μου.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Πλοῦτος πτωχευόντων καὶ τροφὴ, καὶ καταφυγὴ τῆς πενήτων, καὶ ὀρφανῶν ἡ ἐλπὶς, σὺ ὑπάρχεις Δέσποινα, καὶ σὲ δοξάζομεν· οἱ ἐν θλίψεσι κράζοντες. Ἁγία Ἁγίων· λύτρωσαι τροφθάσασα ἀχρείους δού-

δούλους σου, πάσης ἐπηρείας δαιμόνων· καὶ τῆς χαλεπῆς τιμωρίας, τῆς αἰωνιζούσης καταπείσεως.

Νεῦσον ταῖς δεήσεσιν Ἁγνὴ, τῷ σῶν οἰκετῷ καὶ παράχου, πηγὰς δακρύων ἡμῖν· ὅπως ἀποπλύσωμεν τῷ ἐγκλημάτων ἡμῶν, τὰς κηλίδας πανάμωμε· καὶ σβέσωμεν φλόγα, τοῦ διαιωνίζοντος καὶ πικροτάτου πυρός· σὺ γὰρ τῷ ὅλης καρδίας, ὑπικαλουμένων σε πίστει· ἐπακούεις τάχει ὡς φιλάγαθος.

Ὕδωρ ὡς τεκοῦσα τῆς ζωῆς· τῆς ἀθανασίας τὸ νέκταρ Χρυσὸν τὸν Κύριον· πότισόν με πάναγνε ὕδωρ ἀφέσεως, καὶ τὸν νοῦν μου χαρίτωσον· νοήμασι θείοις· ὅπως τὰ σωτήρια πράττω θελήματα· ἵνα εὐφροσύνης ἀρρήτου· δι' τῆς αὐτῆς ἐργασίας· τύχω καὶ δοξάζωσε τοῦ ἄναντον.

Ἅπας ὁ Παράδεισος Ἁγνὴ, ἡ τῆς Οὐρανῶν Βασιλεία ἡ ἀναδοχος· δόξα ἡ αἰώνιος, ζωὴ ἡ ἄφρασος· εὐφροσύνη ἡ μέλουσα· ὁ κλῆρος Ἁγίων. πᾶσα ἡ ἀπόλαυσις τῆς αἰωνίων καλῶν. σὺ εἶ καὶ πρὸς σοῦ ὁ Υἱός σου· ὃν ἀξιωθείημεν πάντες, ἱεραῖς προσβείαις σου οἱ δοῦλοι σου.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΥΥΜΝΗΤΟΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος β'. Τοῦ Μωσέως ᾠδή.

Μετανοίας καιρὸν, καὶ προθεσμίαν ἔχουσα ζωῆς, σεαυτοῦ πρὸ τῆς παφῆς καὶ τῆς ἐξόδου· ψυχή μου κλαῦσον. ἵνα μὴ θρηνήσῃς αἰώνια.

Βαρυπάτου βρυγμοῦ. τοῦ τῆς ὀδόντων ῥῦσαι με σεμνὴ, καὶ δακρύων σταγμοῦ· καὶ πικροτάτου ψυχροῦ ταρτάρου, σκότους ἐξωτέρου καὶ σκώληκος.

Ὑπαρῶν λογισμῶν, καὶ ἀκαθάρτων καὶ φθοροποιῶν, βορβορώδης θολερὰ, πλημμύρα βλύζει ἐν τῇ ψυχῇ μου· δάκρυσιν Ἁγνὴ παύτου ξήρανον.

Ἡ ἀξίνη ἐγγὺς, ἡ ἀκαρπία σφύζει πρὸς τομὴν, ἡ ἀμέλεια πολλὴ, τὰ δὲ φορτία δυσβάστακτά μου. Δέσποινα Παρθένε βοήθει μοι.

Ὠδὴ γ'. Στειρωθείσα μου τὸν νοῦν.

Στεναγμὸς διλωεκὴς, σωτηρίου καρδιακοῦ, ταπεινωσίντε, μετανοίας καιρὸν, λογισμὸν ὑπεροφῆς δός μοι πανύμνητε.

Ὁ ζοφώδης ποταμὸς, τοῦ πυρὸς τοῦ ἀφεγγοῦς. ὁ τάρταρος δὲ, καὶ ὁ ἅδου πυθμὴν, πικρὰν ἕλκειν με ζωὴν καταναγκάζουσι.

Γεωργὸν τῷ οἰκτιρμῶν, χορηγὸν τῷ ἱλασμῶν ἡ τεκοῦσα· γεωργὸν ἀρετῷ, ἀθανάτων με φυτῶν ποίησον Δέσποινα.

Νοητῶς καὶ αἰσθητῶς, ἐν ἡμέρᾳ καὶ νυκτὶ προσπίπτοντά σοι· μὴ πόνει ψυχῆς· νοητῷ καὶ αἰσθητῷ ἐχθρῶν με ῥῦσαι Ἁγνή.

Ὠδὴ δ'. Τῷ ἐκ Παρθένου σε γέννησιν.

Ἡ ἀγεώργητος ἄρουρα· ἡ ἀνήροτος χώρα, ἡ βλαστήσασα χαρὰν, χαροποιὸν κατανύξεως δακρυοβρύτου· χάρησαί μοι χάριν· καὶ χαρμόσυνον πρόσθου· ὅπως τύχω παρακλήσεως ἐκεῖ.

Δόλῳ τοῦ ὄφεως Δέσποινα· τῆς ἐν τῷ Παραδείσῳ ἐκπεσὼν ἀγωγῆς. ὀδυνηρὸν καὶ πολύδακρυν βίον διάγω. ὅθεν δυσωπῶσε· τὴν ἀρχαίαν πατρίδαμε, καὶ φίλον διὰ σοῦ ἀπολαβεῖν.

Ἀπεγνωσμένος ἐξ ἔργων μου· καὶ μὴ ἔχων ἐλπίδα σωτηρίας παντελῶς· τοῖς οἰκτιρμοῖς σου Πανύμνητε· πίσει προσρέχω· τῇ ἀπηλπισμένῳ ἡ ἐλπὶς, ἡ βεβαία καὶ μεγάλη· σῶσόν με Μῆτερ τοῦ Θεοῦ.

Κατανοῶν τὸ Κριτήριον, ἐν ᾧ μέλλω κριθῆναι ὁ κατάκριτος ἐγὼ, θρηνῶ, δακρύω· καὶ κόπτομαι καὶ σκυθρωπάζω· πλήθει κεκτημένος, ἀμετρήτων πταισμάτων· καὶ βοῶ σοι. σῶσόν με Μῆτερ τοῦ Θεοῦ.

Ὠδὴ ε'. Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός.

Ὠδὴν τὴν ἐπῴδυνον· ἡ ἀῴδυνον τὸν Χριστὸν τέξασα, δέξαι ψυχῆς ἀπὸ καταδύσεως, ἀναπεμπομένην, καὶ τῆς παῴδυνον γεννήσεως με λύτρωσαι.

Νυγείσα βέλει πικρῷ· πολεμήτορος ἐχθροῦ Δέσποινα· βέλει γλυκεῖ νύξον με τοῦ πόθου Χριστοῦ, τοῦ δι' ἐμὲ, λόγχῃ νενυγμένου πλευρὰν τὴν ζωήρρυτον.

Ὡς συλλαβοῦσα Θεὸν, δικαιοσύνης τὸν φαιδρὸν Ἥλιον· τὴν ἐν νυκτὶ τοῦ βίου ψυχήν μου, καθιδοῦσαν, τῆς σῆς προσβείας τῇ αἰγλῃ καταύγασον Δέσποινα.

Μαρία παράγνε ἡ τῆς σοφίας τὴν πηγὴν βλύσασα. Μῆτερ Χριστοῦ τῆς αὐτοσοφίας· σόφισόν με ἐκκλίνειν τὰ τοῦ σοφιστοῦ τῆς κακίας σοφίσματα.

Ὠδὴ ς'. Ἄβυσσος ἁμαρτημάτων.

Ὀμβροις με δακρύων πλυνῶν· καὶ κατανύξεως ῥείθροις· μέθυσον τὰς αὐλακας Ἁγνὴ, τὰς τῆς καρδίας μου· καὶ πλήθυνον τὰ γονήματα ταύτης.

Λύσον μου τὰς πολυπλόκους σειρὰς τῶν πλημμελημάτων· ῥῆξον τὰ χειρόγραφα σεμνή· πάντα γὰρ δυνάσαι, γεννήσασα τὸν δεσπόζοντα πάντων.

Ἴσαμαι ἐν μεταιχμίῳ δύο παθῶν ἀντιρρόπων· ὥσπερ ἐν τρυτάνῃ καὶ ζυγῷ· πλὴν μὴ νικήσειεν ἀπόγνωσις τὴν ἐλπίδα μου Κόρη.

Βά-

Βάσανοι καὶ τιμωρίαι· πικραὶ κολάσεις, δεσμεῖαι μάστιγες, καὶ σρέβλαι καὶ δεσμὰ, ἄλυπα μένουσι τὴν ψυχήν μου· ὧν με ῥῦσαι Παρθένε.

Κοντάκιον. Εὐσπλαγχνίας ὑπάρχουσα πηγή.

Τίς εἶδε, τίς ἤκουσε. Μήτερ. τίκτουσαν τὸν ἑαυτῆς δημιουργὸν· ἀπειράνδρως θηλάσασαν, τὸν διδόντα ζωὴν πάσῃ σαρκί; ὦ τοῦ θαύματος. Θρόνος Χερουβικὸς ἐδείχθη ἡ γαστήρ σου Θεοτόκε. Κεχαριτωμένη πρέσβευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὠδὴ ζ'. Τὰ Χερουβὶμ μιμούμενοι.

Ἀνομιῶν κλυδώνιον· ζάλη πλημμελημάτων. χειμὼν ἁμαρτημάτων. παραπτωμάτων καταιγὶς, τὴν ταπεινὴν ψυχήν μου, παράσχοι Δέσποινα, καὶ ὠθοῦσιν εἰς ἀπογνώσεώς με βυθόν. λιμένι γαλήνῳ τῶν τῆς μετανοίας, προσόρμισόν με Κόρη.

Συμπετεμμένην Δέσποινα καὶ ταπεινωμένην· καρδίαν δώρησαί μοι. ὡς αὐ ἡμέρας καὶ νυκτὸς, περιπαθῶς θρηνήσας, Θεὸν ἱλεώσωμαι· ἕως ἔτι τῆς μετανοίας ἔχω καιρὸν, πρὶν ἡ φοβερὰ τοῦ θανάτου ὥρα ἐπέλθῃ μοι ὡς κλέπτης.

Θρηνεῖ ψυχὴ καὶ σφάζε· σκυθρώπαζε καὶ πόθει· ἵνα τὸ πένθος φύγῃς τὸ ἀπαράκλητον ἐκεῖ· ἰδὸ γὰρ σοὶ προλέγω· καὶ διαμαρτύρομαι. ὅτι αὔπερ μὴ μετανοῶν ἐνταῦθα καλῶς· εἰς γέενναν πυρὸς, μέλλεις ἐμβληθῆναι· ἐν ᾗ πικρῶς θρηνήσεις.

Ἀκανθηφόρος ἄρουρα· χώρα τριβολοβόρος· καὶ γῆ κεχερσωμένη ἐξ ἐπομβείας τῶν παθῶν· ὤφθη μου ἡ καρδία· διὸ καὶ ἀπέπνιξον ὃν περ εἶχε σπόρον τῆς ἀρετῆς· ἐν Θεοῦ, κατάρας παλαιάς· ἀλλ' οὐκ δίλογίας βλαστήσασα βοτάνην.

Ὠδὴ η'. Ἰνδάλματος χρυσοῦ.

Ἡ ἔξοδος ἐγγύς· διορύξαι τὴν οἰκίαν ὁ κλέπτης σπεύδει· εἰς χεῖρας εἴληφε τὸ δρέπανον ὁ θερίζων· καὶ ἀναμένει αὔωθεν λαβεῖν τὸ σπούθημα· δεῦρο πρὸ τοῦ τέλους σπεύσωμεν, κλαύσωμεν ὦ ψυχή μου. καὶ τῇ Θεοτόκῳ προσδράμωμεν ἐν πίσει.

Νεφέλη φωτεινὴ, ἀστεσπέρου καὶ ἀδύτου Ἡλίου δόξης· πολυχαρίπωτον παλάτιον τοῦ Δεσπότου· πασᾶς ὡραίας Νυμφίου Νύμφη Δέσποινα. ὅτε ἐν νεφέλαις ὀχούμενος ἥξει ποιῆσαι κρίσιν, ὁ κοινὸς Δεσπότης, μνήσθητι τῆς ψυχῆς μου.

Ὁ νέος Οὐρανὸς ὁ μυρίπνοος Παράδεισος καὶ δίωδος· ἐν ᾧ ἐβλάστησε τὸ ξύλον τῆς ἀφθαρσίας· τοῦ Οὐρανίου Δείπνου κοινωνὸν καὶ μέτοχον δεῖξον με Παρθένε· καὶ τῆς γλυκερᾶς καὶ δίωδεστάτης, καὶ ἀῴδοῦσα βρυφῆς τοῦ Παραδείσου.

Συνέχει μου σεμνὴ, τὴν ψυχὴν ἀμηχανία καὶ ἀπορία· εἰς τὸ παγκόσμιον Κριτήριον ὅταν ἴδω· καὶ τὸ φρικῶδες Βῆμα καὶ νοῦν λογί-

γίσωμαι· ἀλλ' ἡ συλλαβοῦσα τῆς Κτίσεως τὸν Κτίστω καὶ σωοχέα· ῥῦσαι τῆς ἐν ᾅδου σωοχῆς τὴν ψυχήν μου.

Ὠδὴ θ'. Τῶν γηθυῶν τίς ἤκουσε.

Ἰδὲ καιρὸς ψυχή μου μετανοίας· καὶ δεῦρο κλαύσωμεν θερμῶς· ἐν γὰρ τῇ ᾅδῃ οὐκ ἔστιν ἐξομολόγησις· παροδικὸς γὰρ ὁ βίος καὶ βραχύδρομος, λυόμενος ὡς ὄναρ καὶ ὡς σκιά· ἢ ὡς καπνὸς εἰς ἀέρα σκεδαννύμενος.

Νῦν ὥρος ἑσπέρας ἐστὶν ἡ ἡμέρα· καὶ ὥρος Δυσμὰς ἡλιακάς· ἡ σήμερον κάτω γὰρ ὥρα ἤδη παρέδραμε· πρὶν ὁ Ἥλιος δύσῃ ψυχὴ τὸν βίον· καὶ πρίν σε καταλάβῃ θανάτου νύξ, ἑτοίμαζέ σε τὰ ἔργα εἰς τὴν ἔξοδον.

Ὁ ποταμὸς ὁ πύρινος ἐλέγχειν, μέλλει τὰ ἔργα σου ψυχή· πόσων οὖν χρήζεις δακρύων πολυαμάρτητε, ὡς ἀφλέκτως διέλθῃς τὸ πῦρ ἐκεῖνο· διὸ λουτρῷ δακρύων λοῦσον σαυτὸν, καὶ κατανύξεως ῥείθροις καθαρίσθητι.

Ὑποχωρεῖ πᾶς ἔπαινός σοι Κόρη· καὶ πᾶν ἐγκώμιον βροτῷ· σὺ γὰρ ἐγκώμιον μᾶλλον ἡμῶν καὶ ἔπαινος· ἀντὶ παντὸς οὖν ἐπαίνου καὶ ἐγκωμίου, οἱ δοῦλοί σου Παρθένε, πόθῳ πολλῷ σὲ Θεοτόκον κυρίως ὀνομάζομεν.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Τρέμω τὸ Κριτήριον Ἁγνὴ, καὶ τὴν τοῦ πυρὸς τιμωρίαν τὸν αἰωνίζουσαν· καὶ τὸν ἀπαραίτητον ὁ πάλαι γέγονεν· τὸν βρυγμὸν τῶν ὀδόντων τε· καὶ τοῦ ἀκοιμήτου, σκώληκος πανάμωμε, τὸν ἀκριότητα. Ὅθεν ἐν ὀδύνῃ καρδίας σὲ καθικετεύω Παρθένε, τῆς φρικτῆς με ῥῦσαι κατακρίσεως.

Ὡς περ ἐν λιμένι προσδραμὼν, ὑπὸ τὴν ἁγίαν σου σκέπην, Παρθενομήτορ Ἁγνὴ, δέομαι κατεπείγου μὴ ὀπορρίψῃς με· ἀλλὰ ῥῦσαι τοῦ κλύδωνος· καὶ ζάλης τοῦ βίου· ἔχεις γὰρ τὸ δυνάσθαι, καὶ συμπαθὲς ὡς Χρηστὸν, ὅπως καὶ ἀρρήτως τεκοῦσα· πάντοτε προσβλέπειν καὶ σώζειν, πάσης περιστάσεως τοὺς δούλους σου.

Ὅνπερ ὑπερῆρεν ἀληθῶς, τῷ ἁμαρτιῶν μου τὰ πλήθη, τὸν κεφαλήν μου Ἁγνή· καὶ αἱ ἀνομίαι μου ὑπερεπλήθυναν· καὶ φορτία δυσβάστακτα· καὶ ἄμετρα λίαν, κέκτημαι ὁ δείλαιος, καὶ ἀδιόρθωτος· σὺ ἐν τῇ θερμῇ σου προσβείᾳ, πρόφθασον, καὶ σῶσόν με μόνη, τῷ ἁμαρτανόντων ἡ διόρθωσις.

Δός μοι μετανοίας λογισμόν· δὸς καὶ κατανύξεως πόθον, τῇ πεινῇ μου ψυχῇ· ἔγειρον ἐξ ὕπνου με, δεινῆς πωρώσεως· καὶ τὸ σκότος ἀπέλασον. πανάμωμε Κόρη, τὸ τῆς ὀπογνώσεως· λῦσον τὸν ζόφωσιν· ὅπως μὴ τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, δι' σὲ τυχὼν σωτηρίας, καταχρέως Κόρη μεγαλύνωσε.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΝΥΜΝΗΤΟΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

ΗΧΟΣ Γ'.

Ὠδὴ α'. Ὁ τὰ ὕδατα πάλαι.

Τὸν Σωτῆρα μου Λόγον, ἡ δι' λόγου κυήσασα· σαρκικῶς ὑπὲρ λόγον, λογικὸν ὄντα με καὶ ταῖς ἀλόγοις ὁρμαῖς, ἀλόγως ὑπείκοντα τοῖς σαρκικῶν θελημάτων, λόγῳ σου σωφρόνισον, ἵνα δοξάζω σε.

Ἁγίασματος οἶκε, σκεύωμα δόξης Κυρίου, θυμιατήριον θεῖον, τοῦ σεπτοῦ ἄχραντε, αὐλὸν ἀνθρακος, πᾶσαν διῴδασον, ψυχῆς ἐμῆς δυσῳδίαν, καὶ τὸν νοῦν ἁγίασον καὶ τὴν καρδίαν μου.

Πορνικαῖς ἀσελγείαις, καὶ μυσαραῖς ἐργασίαις, καταμιαίνας τὴν σάρκα, τὸν ναὸν ἔφθειρα τοῦ σώματός μου αἰσχρῶς, ναὲ καθαρώτατε θείας οὐσίας τὸν νοῦν μου, ῥαντισμῷ καθάρισον ὑσσώπου κρείττονος.

Βεβηλώσας ἀφρόνως τὸ κατ' εἰκόνα, τοῖς πάθεσι τῆς σαρκός μου Παρθένε· τοῦ Θεοῦ δέδοικα τὴν ἀγανάκτησιν, καὶ τὸ φρικωδέστατον τῆς τοῦ πυρὸς τιμωρίας· ἀλλ' αὐτὴ ἐλέησον τὸν προσφυγόντα σοι.

Ὠδὴ γ'. Ὁ ἐκ μὴ ὄντων.

Νυκτομαχοῦσαν τὴν πάλαναί μου ψυχὴν, νυκτὶ φαύλων πράξεων· ζοφερῶν ἐνθυμήσεων, ἡ τεκοῦσα Ἥλιον, δικαιοσύνης καταύγασον φωτί σου.

Μεμολυσμένον τῷ λύθρῳ τῷ ἡδονῶν, ἀμόλυντε Δέσποινα, ῥαντισμῷ τοῦ ἐλέους σου, ὡς ὑσσώπῳ κάθαρον, καὶ μολυσμοῦ τῷ παθῶν ἀπόπλυνόν με.

Ἐν τῇ ἐπάσει σῆς κρίσεως τῆς φρικτῆς· ἐν ᾗ παρασταθήσομαι γυμνὸς καὶ κατάκριτος, τῷ σῷ Χρηστὲ Βήματι, ταῖς τῆς Μητρός σου λιταῖς, πυρός με ῥῦσαι.

Ἐλαμπρυσμένη Θεότητος καλλοναῖς, ὡς Νύμφη παράμωμος, ὡς ὡραία Βασίλισσα, σῷ Υἱῷ παρίσταται, τῷ ἀληθεῖ Βασιλεῖ ἄφθορε Κόρη.

Ὠδὴ δ'. Ἔθου πρὸς ἡμᾶς.

Ἔχουσα καιρὸν, μετανοίας καὶ διορθώσεως, λάβε λογισμὸν ὑπεροφῆς, καὶ σεαυτοῦ ψυχή μου βελτίωσον, μήπως καταλάβῃ σε, ὀργὴ Κυρίου ὡς ἀμετανόητον.

Ἅρματι φερομένῳ, Χερουβὶμ Θεὸν τὸν ὀχούμενον, ὄχημα θεόδοκον σεμνὴ, σωματικῶς ὡς βρέφος ἐβάστασας, καὶ γάλακτι ἔθρεψας· ὦ μυστηρίου, ὦ φρικτοῦ ἀκούσματος.

Μόνος ὢν βροτοῖς τὰ σεπτά σου πολάγχνα παρώργισα, μόνος γὰρ ἐπίκρανα Χριστὲ, τοῦ ὑπερβάλλουσάν σου χρηστότητα· δι' ὧν με ἐλέησον, ταῖς ἱκεσίαις τῆς ἁγνῶς τεκούσης σε.

Ὅταν ὢν νυκτὶ, ὁ Νυμφίος ἔλθῃ τοῦ κρίναι με, τότε εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ· μετὰ λαμπρᾶς λαμπάδος εὐδόκησον, ἐξελθεῖν με Παράγνε, καὶ προσκυνῆσαι τοῦτο τοῦ ἐπέλευσιν.

Ὠδὴ ε'. Ἐπὶ τῆς γῆς ὁ ἀόρατος ὤφθη.

Ἐλιγγιῶ εἰς τὸ πέλαγος βλέπων τὸ ἀχανὲς, τῷ ἐμῶν ἐγκλημάτων Θεοχαρίτωτε· διὸ πρὸς τοῦ ἄβυσσον, καταφεύγω τοῦ ἐλέους σου.

Ἀνομιῶν συμπαράσχου με κλύδων, ἁμαρτιῶν περιστρέφει με ζάλη. καὶ καταιγὶς τῷ παθῶν, πρὸς λιμένα Δέσποινα, μετανοίας κυβέρνησον.

Πρὸ τῷ πυλῶν ἡ τομὴ τοῦ θανάτου ἰδοὺ ψυχὴ ἐγγίζει· τί βραδύνεις, τάχος ἀνάμηψον, καὶ καρποὺς προσάγαγε, μετανοίας τῷ Δεσπότῃ σου.

Πέτραν στερεὰν ἀρρᾴγῆ σκληραύτε καὶ ἄκαμπτον, τοῦ πεπωρωμένου μου ψυχοῦ, τῇ κατανύξει Κόρη ἀπάλυνον, καὶ δεῖξον ἀκρότομον βλύζουσαν πέτραν, δάκρυα ὡς ὕδατα.

Ἰδὲ Ἁγνὴ τοῦ ἀθυμίαν, ἴδε τῆς ταπεινῆς καὶ ἀθλίας ψυχῆς μου, καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν τῆς ἐπανάστασεως, καὶ τῆς τούτων βλάβης ῥῦσαί με.

Ὠδὴ ς'. Τοὺς εἰς τὰ τέλη τῷ αἰώνων.

Τοῦ ἐν παρθένοις παιδοτόκον, καὶ Παρθένον ἐν μητράσιν Ἁγνοῦ. τὸ θαυμαστὸν ἐν Οὐρανῷ καὶ φρικτὸν ἐν γῇ μυστήριον, τοῦ ὄντως Θεοτόκον καὶ ἀληθῶς Κυριοτόκον ἀνυμνῶσε Παρθένε.

Νενεκρωμένου περιφέρω, ὡς ἐν σήματι τῷ σώματι, τοῦ παναθλίου μου ψυχοῦ, τὴν ζωοῦ τοῦ ἐνοπόστατον, βοῶσοι τῇ τεκούσῃ, ἀπεῦσον Ἁγνὴ ζωῶσαι με, καὶ φωτίσαι καὶ σῶσαι.

Τὸν εἰς κατώτατον κακίας, πεπτωκότα Κόρη βάραθρον, τῇ συμπαθεῖ σου δεξιᾷ, φιλανθρώπως με ἀνάγαγε, φιλάνθρωπον Δεσπότου καὶ δεξιαὶ ἡ τέξασα, τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου.

Ὡς

Ὡς τὸν ὑψαύχενα ζηλώσας, Φαρισαῖον καὶ μεγάλαυχον, τῇ δόξῃ ἐπαρθεὶς, κατεωέχθην εἰς ὀπόνοιαν, κἀμοὶ τοῦ τοῦ Τελώνου ὑψοποιὸν παπείνωσιν Θεοτόκε παράσχου.

Θρηνῶ καὶ κλαίω καὶ ὀδύρομαι, ὁπωσίκα τὸ Κριτήριον τὸ φοβερὸν σὺν θυμοῦ, πονηρὰ γὰρ ἔργα κέκτημαι, ἀπείρανδρε Μαρία Μήτηρ Χριστοῦ ἐν ὥρᾳ τῇ φοβερᾷ προσπῆδί μοι.

Κάθισμα. Θείας πίστεως.

Θρηνῶν ἄξια, ψυχὴ τελοῦσα, θρηνεῖ σφάζε, δάκρυε πόθεν, πρὶν κλαυθμός σε καταλάβῃ πικρότατος, καὶ ἀπαράκλιτον πόθος ἐκδέξεται, καὶ αἱ τοῦ ᾅδου κολάσεις καθέξουσι, πρὸς μετάνοιαν θερμοῦ. σπουδὴν δὲ κέκτησαι Παρθένον τοῦ Ἁγνοῦ καὶ Θεομήτρα.

Ὠδὴ ζ'. Τρεῖς παῖδες ἐν καμίνῳ.

Τρυγήσας ἁμαρτίας τὰς καρποὺς τεθανάτωμαι, καὶ προσφέρων τοῦ ψυχοῦ ἄκαρπον πράζω σοι, καρποφόρον με δεῖξον, ἡ τῷ καρπῷ σου τοῦ φθορὰν ἐξαφανίσασα.

Ἐξ ἔργων σωτηρία, οὐχ ὑπάρχει μοι Δέσποινα. ἁμαρτίας γὰρ προσίθω ἁμαρτήμασι, καὶ τῇ κακίᾳ κακίαν. τῇ ὂν πρεσβείᾳ σου Ἁγνὴ πρόφθασον σῶσόν με.

Ἡ κρίσις ὀπὶ θύραις, τὸ Κριτήριον ἕτοιμον, ἑτοιμάζου ταπεινὴ ψυχὴ, καὶ βόησον ἐν τῷ κρίνειν σε Λόγε, μὴ κατακρίνῃς με ἀκαίας τῆς κινήσεσί σε.

Ὦ ξένε μυστηρίου, ὦ φρικτῆς ἐννοήσεως, πῶς Θεὸς ἐπὶ τῆς γῆς, ὤφθη ὡς ἄνθρωπος, πῶς ὡς οἶδον, ὡς θέλει, ὡς δίδοκεῖ, καὶ ἐνεργεῖ καθὰ καὶ βούλεται.

Ὠδὴ η'. Ἀσέκτῳ πυρί.

Ὁ φόβος ἁγνὸς τοῦ Κυρίου, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος διαμένων, ὃν ὁ λάγνος ἐγὼ μισήσας, ἄλαγνος γεγένημαι· ἐναγῶς γὰρ πάσῃ λαγνείᾳ σωέζησα. δεῖξον ἐν ἁγνόν με ὑπέραγνε Μαρία.

Λυχνία φωτὸς τοῦ αὐλοῦ, πάγχρυσε πασὰς, ἡγλαϊσμένη θεία κλίνη, καὶ πυρίμορφε θρόνε δόξης, ἔμψυχον παλάτιον, καὶ ταμεῖον πλήρες πάσης καθαρότητος καὶ ἁγιωσύνης, ἁγίασον τὸν νοῦν μου.

Ζηλώσας τὸν ἄσωτον ὄντως, καὶ τὸν βίον ὅλον μου τελέσας ἁμαρτίαις, νυῦ κραυγάζω ἡμαρτηκά σοι, ποίησόν με Δέσποτα, ὡς σύα τῷ μισθίων σου, καὶ σῶσόν με ὡς εὔσπλαγχνος, ἵνα σε δοξάζω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ πεποικιλμένος κακίᾳ, περιβεβλημένος ἀσωτείᾳ δυσωπῶ σε, τὴν ἐν δόξῃ πεποικιλμένου, περιβεβλημένου τε, δεξιόχρυσῳ Κόρη ἐσθῆτι Θεότητος, σολοῦ ἀπαθείας, λαμπρὰν περιβαλεῖν με.

Ὠδὴ

Ὠδὴ θ'. Ἐν Σιναΐῳ τῷ ὄρει.

Νοερῶς παρεσταίναι τῷ Βήματι, τῷ ἀτέκτῳ καὶ φεικτῷ, τὸν ἄχραντε σε τόκε πανάχραντε. ὁ κατάκριτος δοκῶν, πεκιγκωνισμένος, σύζυγος περίφοβος, ἀναπολόγητος καὶ γεγυμνωμένος, καλῶ σε βοήθειαν.

Ἡ πασᾶς ἡ χυσῆ καὶ θεόπλοκος, φαίδρυνόν με τὴν ψυχήν· ἡ Οὐράνιος πύλη, τὴν εἴσοδον, ἀνοίξόν μοι τῆς ζωῆς, ἡ Ἁγία Ἁγίων, τὸν νοῦν με ἁγίασον, γῆ ἀνήροτος δεῖξόν με τῆς γῆς τραφέων οἰκήτορα.

Σύ με τόρεσον ἅπαν κλυδώνιον, πολυτρόπων συμφορῶν, σὺ χαρᾶς τὴν καρδίαν με πλήρωσον, πᾶσαν λύπην ἀπ' ἐμοῦ, ἐκδιώκουσα Κόρη, τὰς νόσους ἀπέλασον, τὰ δάκρυα κόπασον, ἡ χαρὰν πηγάζουσα τοῖς ἀνυμνοῦσί σε.

Δεῦτε πάντες οἱ Πιστοὶ προσπέσωμεν τῇ Μητρὶ τοῦ Ἰησοῦ, καὶ πρὸ τέλους τονάξωμεν, κλαύσωμεν καὶ θρηνήσωμεν πικρῶς, ὃν θερμῇ κατανύξει, πάντες κατανύκτιον, Δέσποινα κράζοντες, σπεῦσον μὴ ἐάσῃς ἡμᾶς ἀπολέσθαι πυρί.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου.

Κινδυνεύων τῷ πελάγει νυῦ κλυδωνιζόμενον, τὸν δοῦλόν σε Παρθένε, καὶ συμφορῶν ἐν πλήθει, ῥιπιζόμενον, οἰκτείρησον καὶ σῶσον, τῷ οἰκτιρμῶν ἡ τέξασα πέλαγος τὸ ἀμέτρητον Κόρη.

Ἡ μόνη προστασία καὶ Πιστῶν βοήθεια, κακίας με τὸν μόνον εἰς βυθὸν ἐμπεσόντα ἐξανάστησον σαῖς ἱκεσίαις Κόρη, καὶ πρὸς ζωὴν εὐθυνον, ἵνα δοξάζω σε εἰς αἰῶνας αἰώνων.

Οὐκ ἔχω παρρησίαν ὅλως ὁ κατάκριτος, εἰς ὕψος ἀτενίσαι, τοῦ Οὐρανοῦ καὶ βλέψαι, ὑπὸ πλήθους καθελκόμενος πταισμάτων, λοιπὸν ὡς ὁ Τελώνης, βοῶ ἱλάσθητι, τῷ ἀθλίῳ μοι Σωτήρ.

Τὰ πάθη τῆς ἀθλίας μου ψυχῆς καὶ σώματος, δεινῶς ἐπανασταντα, βυθίζουσί με ἄμφω, καὶ πρὸς βάθος ὑπογνώσεως ἕλκουσιν· ἀλλὰ σὺ Πανύμνητε, παῦτα κατάπαυσον, καὶ γαλήνην μοι δίδου.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος γ'. Ὁ τὰ ὕδατα πάλαι.

Χρυσοπόρφυρε κλίνη, σκεύωμα δόξης Κυρίου, θυμιατήριον θεῖον, τοῦ σεπτοῦ ἄχραντε αὔλου αὐθρακος, πᾶσαν δυωδίασον, ψυχῆς ἐμῆς δυσωδίαν, καὶ τὸν νοῦν ἁγίασον καὶ τὴν καρδίαν μου.

Πορνικαῖς ἀσελγείαις καὶ μυσαραῖς ἐργασίαις, καταμιάνας μου τὸν ναὸν ἔφθειρα τοῦ σώματός μου αἰσχρῶς, ναὲ καθαρώτατε θείας, οὐσίας τὸν νοῦν μου, ῥαντισμῷ καθάρισον ὑσσώπου κρείττονος.

Σωματώσεως θείας, ὑπερουσίου οὐσίας, ὄργανον σκευασμένον, παντεργῷ Πνεύματι καὶ ἐργαστήριον, φεικτοῦ συναλλάγματος, Θεογενῆτορ ἐδείχθης, ὄχημα λαμπρότερον αὐλῶν πάλαι.

Ἀπίστου ἀδηφάγος, πλούσιος νέος, πορφύραν ἐνδεδυμένος καὶ βύσσον, ἐρυθρῷ χρώματι πεφοινιγμένῳ παθῶν, κολλῶ ἐγὼ πέφυκα, τὴν δὲ ψυχὴν παρορῶ μου, Λάζαρον ὡς πάνυ πα λιμῷ παλαίουσαν.

Ὠδὴ γ'. Ὁ ἐκ μὴ ὄντων.

Ὁ τὰ μὴ ὄντα εἰς ὄντα μετενεγκών, καὶ τούτοις ἐνθέμενος, τοῦ εἶναι φύσιν ὑπερφυῶς Παναγία Δέσποινα, ἐκ σοῦ λαμβάνει ἀρχὴν σαρκὶ τοῦ εἶναι.

Νομίζω θανάτου τὴν ἄχετον καὶ φθορὰν, ὡς ἔστησας τέξασα ζωὴν τὴν ἀνυπόστατον, τὴν μονὴν ἀνάστασιν, τῷ ἑλκοβρύπων τραυμάτων τῆς ψυχῆς μου.

Ἀπεγνωσμένος ἐκ πλήθους ἁμαρτιῶν, πρὸς τὴν ἀκαταίσχυντον σὲ προστάτιν κατέφυγον, ἐναρέτου βίου μοι, χειραγωγία γενοῦ καὶ ὁδηγία.

Γεγυμνωμένος τῆς θείας περιβολῆς, ἔρημος παρέρριμμαι, βοηθείας ὁ δείλαιος, Θεοτόκε σκέπασον, τὴν γύμνωσίν μου τῇ σῇ ἁγίᾳ σκέπῃ.

Ὠδὴ δ'. Ἔθου πρὸς ἡμᾶς.

Τρόμος ἐπ' ἐμὲ, καὶ παλμὸς καὶ κλόνος ἐλήλυθε· τοῦ μονογενοῦς γάρ σου Υἱοῦ, τῆς φοβερᾶς δευτέρας ἐλεύσεως ἐμνήσθην πανάχραντε, καὶ τῷ ἀξίων τῆς συναπαντήσεως.

Ῥῆμα γοερὸν, ἐν κλαυθμῷ καὶ πόθῳ καὶ δάκρυσι, τεταπεινωμένης ἐκ ψυχῆς· ὥσπερ δυῶδες θῦμα παράμωμε, τὸ σοὶ προσφερόμενον, προσδεδεγμένη ῥῦσαί με κολάσεως.

Τὸν ἐκ τȣ̃ Πατρὸς, γεννηθέντα πρώτῳ ἀμήτορα· ὕστερον ἀπάτορα σαρκὶ, φιλανθρωπίας πλήτῳ πτωχȣ́σαντα. Θεοτόκε τέτοκας ὑπὲρ αἰτίαν καὶ ὑπὲρ κατάληψιν.

Τρέμω ἐννοῶν τȣ̃ ἁμαρτιῶν μȣ τὸ πέλαγος· αὖθις δὲ θαῤῥῶν κατανοῶ τȣ̃ οἰκτιρμῶν σȣ Κόρη τὸ ἄβυσσον· ἐν ᾗ με κατάδυσον. καὶ σωτηρίας ὅρμῳ με προσόρμισον.

Ὠδὴ ε'. Πρὸς σὲ ὀρθρίζω.

Ἀσώτȣ δίκλω, ἀποσκιρτήσας ἐκ Θεȣ̃ διὰ φαυλότητα· γνώμης ἀκολάστȣ φρενοβλαβῶς· πονηροῖς πολίταις, αἰχροῖς δελεάζω πάθεσιν. Ὀδυρόμενος πόνον, καὶ τὸ ἐχάτλω σωματικὸν πρὸ ὀφθαλμῶν ψυχὴ, τȣ̃ βιαίȣ χωρισμȣ̃, διὰ παντὸς κεκτημένη· θρήνει σαυτὸν πρὸ τȣ̃ ἐξόδȣ σȣ.

Ὑπεξεδύθην, τὸν τȣ̃ ὑγείας στολισμὸν, καὶ τὸν πανθήρη χιτῶνα ἐν ὀδυνῶν περικληθεὶς, Σὲ αἰτȣ̃μαι Δέσποινα, ἐνδύσασθαι τὸν ἴασιν.

Ὡς τȣ̃ Μαρτύρων, καὶ Ἀποστόλων ἱερῶν ȣ̃σαν δι' πρέπειαν Θεοτόκε. καὶ τȣ̃ Πιστῶν προσασίαν ἅπαντες ἀξίως σε δοξάζομεν.

Ὠδὴ ς'. Ἄβυσσος ἐχάτη.

Ἔμφοβον τὸν χρόνον δεῖσε διατελεῖν, ψυχὴ ἀθλία τȣ̃ παροικίας σȣ. ȣ χρυσῷ ἀργύρῳ τε φθαρτοῖς, τιμήσασιν ἐῤῥύθης· παναχράντῳ δὲ Χριστȣ̃ τιμίῳ Αἵματι.

Πᾶσα σὰρξ ὡς χόρτος ἐπὶ τȣ̃ γȣ̃· καὶ πᾶσα δόξα ἀνθρωπίνη, ὡς ἄνθος ἀγρȣ̃· διὸ καὶ μαραίνεται, ὥς περ ῥόδον ὠκύμορον, καὶ παρέρχεται ὡς ὄναρ ἀνυπόστατον.

Ὑπερθεν ἀνήλθοσαν ἀληθῶς, τȣ̃ κεφαλȣ̃ μȣ αἱ πολλαὶ ἀνομίαι μȣ· ὡς βαρὺ φορτίον δὲ ἐπ' ἐμὲ ἐβαρύνθησαν· ἀλλ' ἐλάφρυνον τὸν κλοιόν μȣ πανύμνητε.

Μόνῳ σε πασῶν ὑπὸ γενεῶν, Θεὸς ὁ μόνος εἰς μονὴν ἐξελέξατο. Θεομήτορ μόνη γὰρ, τὸν πασῶν ὑπερέχȣσαν ἁγιότητα, πλȣτεῖς καὶ καθαρότητα.

Κάθισμα. Θείας Πίστεως.

Φῶς ἀνέσπερον, ἄδυτον φέγγος. μέγαν Ἥλιον δικαιοσύνης. Θεογενῆτορ ἀνατείλασα Δέσποινα. τȣ̃ μετανοίας φωτὶ καταλάμπρυνον. τὸν σκοτιθεῖσαν ψυχὴν μȣ τοῖς πάθεσι, καὶ ἀνάδειξον φωτὸς κοινωνὸν καὶ μέτοχον. ἡμέρας τε ὑὸν καὶ κληρονόμον με.

Ὠδὴ ζ'. Ὡς πάλαι τȣ̀ς δυσεβεῖς.

Νάματων ζωοποιῶν, διψῶντα με κόρεσον. ζωαρχικȣ̃ ὕδατος πηγὴ, ὡς μὴ δεινθῶ τȣ̃ πυρὸς ἐν τῇ φλογὶ δακτύλȣ δροσίζοντος. ἀκροβαφȣ̃ ἐν ὕδατι καιομένῳ μȣ τὸν γλῶσσαν.

Ὁ Βίος μȣ πονηρὸς, γεγένης ὑπόδικος. καὶ ποταμȣ̃ τȣ̃ πυριφλεγȣ̃ς. ἡ δὲ ῥυπαρὰ καὶ ἀθλία μȣ ψυχὴ, σαρκικῆς ἀπάπλεως ἀκαθαρσίας, Δέσποινα, ἵνα καθάρισον ἐν τάχει.

Σαλεύει με λογισμῶν, ἀπάκτων κλυδώνιον, καὶ ταιγὶς διαβολικὴ, τȣ̃ φθοροποιῶν σωματάσει ἐννοιῶν. εἰς βυθὸν καθέλκȣσα τȣ̃ ἁμαρτίας, σῶσον με κυβέρνησον Θεοτόκε Δέσποινα.

Σπλαγχνίσθητι ἐπ' ἐμοὶ, Παρθένε Θεόνυμφε. εἰς ὀπογνώσεως βυθὸν κατωλισθηκώς. σὲ γαλιλίω αἰτȣ̃μαι, γενέσθαι μοι ἄγκυρα. τȣ̃ σωτηρίας πέφυκας λιμὴν γὰρ τȣ̃ ἐν ἀνάγκαις ἀεί.

Ὠδὴ η'. Τὸν ὑπ' Ἀγγέλων δόξης.

Ὦ πόσα μέλλεις ἀνονήτως, ἐν ὑστέρῳ σαυτὸν μέμφεσθαι ψυχή. πῶς ταλαιπωρεῖν ἀκερδῶς, καὶ ἀθλίως μεταμέλεσθαι ἐφ' οἷς νυν ȣ̃κ αἰσθάνῃ δρῶσα κακῶς. ἀκαίρως καὶ μάταια λυπȣμένη.

Ἄγγελος ἥξει γὰρ βιαίως. κατοφῆ καὶ σκυθρωπάζȣσαν δεινῶς. σύρων ἀπάγωνσε σειραῖς δεδεμένη. αἷς περ ἔπλεξας ἰδίοις σȣ δακτύλοις. ὅτε ȣ̃δὲν συμφέρον μεταβελλȣ́σασθαι χρείης.

Νυμφῶνος θείȣ μοι τὸν θύραν. Νύμφη Παράγνε τȣ̃ δόξης Θεȣ̃. μὴ ἀποκλείσῃς, ἀλλὰ δὸς τȣ̃ δικαίων τȣ̃ φαιδρότητος, κἀμὲ καταπολαῦσαι. ἁμαρτωλῶν τȣ̃ σκυθρωπȣ̃ κατοφείας ῥυθσύτα.

Ἡ Κοσμοσώτȣ Θεȣ̃ Μήτηρ, καὶ τȣ̃ Κόσμȣ ἡ ἀντίληψις. τȣ̃ κοσμικῶν με ἡδονῶν, παναμώμητε διάσωσον. ᾠδαῖς σε παγκοσμίοις ἵνα ὑμνῶ, ἀκαταπαύστως καὶ μεγαλυνῶσε.

Ὠδὴ θ'. Καινὸν τὸ θαῦμα.

Νηχόμενόν με, βάθος συμφορῶν. καὶ κλυδωνιζόμενον ἀβύσσῳ ἁμαρτιῶν Θεοτόκε Δέσποινα. λιμένι τȣ̃ ἐν ζάλῃ. πρὸς σωτηρίας ὅρμον τὸν ἀκύμαντον. ὁδήγησον ἴθυνον. καὶ σῆσον ἐπὶ τὸν πέτραν, τȣ̃ ἀληθȣ̃ς μετανοίας με ἄσειεν.

Δακρύω σύνω, κλαίω καὶ θρηνῶ, καὶ τȣ̃ ὀδυρμῶν κόρον ὅλως ȣ θέλω λαβεῖν, ἀναλογιζόμενος τὸν θλίψιν ἐκείνην, τὸν ἀθυμίαν τὸν ἀπαραμύθητον, τȣ̃ φίλων ὁμȣ̃ καὶ βοηθȣ́ντων τὸν ἐρημίαν, καὶ ἀπορίαν τὸν ἀπαράκλητον.

Θεράπȣσόν με Μήτηρ τȣ̃ Θεȣ̃. ὥσπερ τὸν Παράκλητον ὁ σὸς Υἱὸς, τὸν πολλοῖς χρόνοις κατακείμενον, ἐν κλίνῃ κακίας, καὶ ὥσπερ κράββατον τὸ σῶμα, ἆραι κἀμὲ μετέωρον ἔργοις ἐναρέτοις, καὶ πορȣθῆναι εἰς Οὐρανῶν κατοικίαν ἐπίταξον.

Λυτῆρα νόσων, τέξασα Θεὸν, ἰατῆρα πόνων τε καὶ ὀλετῆρα παθῶν, πονηρῶν πνȣμάτων δὲ σφοδρὸν ἐλατῆρα, καὶ τȣ̃ ψυχῶν Σωτῆρα καὶ Πατέρα κοινὸν, τὸ ἄλγος τȣ̃ ψυχȣ̃ς μȣ, καὶ τὸν ὀδυνῶν, καὶ τὸν παλαιπωρίαν θεράπȣσον.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Μεγάλη τȣ̃ Σταυρȣ̃.

Σὺ μόνη προσασία, πέλεις ἀκαταίσχυντος, καὶ καύχημα καὶ σκέπη, Χριστιανῶν καὶ δόξα, σύ με στέρησον τȣ̀ς πόνȣς καὶ τὰ νέφη, τȣ̃ συμφορῶν ἄχαντε, μετάστρεψον θυμηδίας πρὸς φέγγος.

Μὴ λίπης ἐκτενῶς Παρθένε ἱκετεύȣσα, τὸν σὸν Υἱὸν οἰκτεῖραι, ἡμᾶς τȣ̀ς σȣ̀ς οἰκέτας, τȣ̀ς προσρέχοντας ἐν πίστει τȣ̃ Ναῷ σȣ, καὶ ἐν αὐτῷ πάντοτε, σὲ ἱκετεύοντας τῷ πηγῷ τȣ̃ ἐλέȣς.

Τὸν μόχθον ἡ τεκȣ̃σα, δάμαλις τὸν ἄμωμον. χαῖρε εὐλογημένη, χαῖρε δεδοξασμένη. χαῖρε τίμιον ἀγλάϊσμα Ἀγγέλων, χαῖρε ζωῆς πρόξενε ἀνύμφευτε Θεοτόκε Μαρία.

Μὴ παύσῃ ἱκετεύȣσα, ὑπὲρ τῆς ποίμνης σȣ. ἀλλὰ ταῖς σαῖς πρεσβείαις, μελλόσης ἡμᾶς λύτρȣσαι, ἀπειλῆς καὶ ὀργῆς βλάβης, καὶ τῆς ὀργῆς Κυρίȣ, παύσας ἐξάρπασον Θεοτόκε σȣ̀ς δȣ̀λȣς.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ὠδὴ ἀ. Ἦχος γ', Χέρσον ἀβυσσοτόκον.

Τῷ Κεχαριτωμένῳ μόνῳ Δέσποιναν, τῷ καλῷ ἐν γυναιξὶ, τῷ ἐπτάφωτον λυχνίαν, τῷ παράμωμον Νύμφῳ, τὸ ἔμψυχον Θεȣ̃ σκήνωμα, τῷ κιβωτὸν τῷ πάγχρυσον ἅπαντες, τῷ ἁγίαν Παρθένον μακαρίσωμεν.

Ρȣσάσαν τῷ βροτείαν φύσιν ἀϊδίȣ, τῆς ἀμείνονος ζωῆς καὶ χαρείȣ χλοηφόρȣ, ζωηρȣ̃ Παραδείσȣ, ἀτίμως ἐκβληθεῖσαν Κόρη, καὶ ἐκπεσȣ̃σαν δόξης Θεȣ̃, μείζονα ὑπὲρ δόξαν ἀνήγαγες πανύμνητε.

Ἱλαστήριον θεῖον, ζῶσα τράπεζα καὶ χρυσόπλοκε πασῶν, πορφυρόμορφε νεφέλη. Οὐρανῶν πλατυτέρα, ὑπέρπατε Θεȣ̃ θρόνε, πυριφλεγὲς παλάτιον, ἔμψυχε Θεȣ̃ Πόλις, ἐλέησόν με Δέσποινα.

Ὄρπιξ ἐκ Βασιλίδος ῥίζης ἤνθησας καὶ φυλῆς Βασιλικῆς, ἡ Χριστὸν τὸν Βασιλέα τὸ ἀμάραντον ἄνθος ἀνθήσασα, περιβεβλημένον Βασιλικὴν πορφύραν λαμπραν, Δέσποινα βεβαμμένῳ ἐξ ἀλȣργῶν αἱμάτων σȣ.

Ὠδὴ γ'. Στεῖρα ψυχὴ καὶ ἄγονε.

Εὕροιμί σε βοήθειαν, ἐν ὥρᾳ τῇ φοβερᾷ, τȣ̃ ἐξωτέρȣ σκότȣς με, καὶ τῆς γεέννης ἁρπάζȣσαν, βρυγμȣ̃ καὶ τȣ̃ σκώληκος, καὶ πάσης κολάσεως Κόρη Δέσποινα.

Ρυπ-

Ρύπτήριόν μοι δάκρυον, δίδȣ σαρκὸς μολυσμῶν, καὶ τȣ̃ πυρὸς σβεστήριον, καὶ τȣ̃ πταισμάτων με λυτήριον. ψυχῆς καθαρτήριον, νοὸς φυλακτήριον παίτων Δέσποινα.

Ἅγιον ἔσα Τέμενος, ὡς γενήσασα Θεὸν, Ὑπεραγία Δέσποινα, ἀπλαγχνίσθητι ἐφ' ἡμῖν τοῖς δȣ̀λοις σȣ, καὶ ἁγίασον ἡμῶν τὸν νȣ̃ν καὶ διάνοιαν ὅρος ἅγιον.

Γρήγορον δός μοι Δέσποινα, καὶ ἄκρυπνον λογισμὸν, διȣνεκῆ τε μέριμναν, τῆς ἐν τῇ Κρίσει ἐξετάσεως, ἐν ᾗ ἀκατάκριτον, τὸν αὐτοκατάκριτον ὄντα δεῖξον με.

Ὠδὴ δ'. Ἐκάλυψεν Οὐρανȣ́ς.

Νίκασȣ τὸ φρικῶδες Βῆμα Λόγε Θεȣ̃, καὶ τȣ̀ς δικαίαν ἀπειλȣ̀, τῆς ἀδεκάστȣ ψήφȣ τε τὸ ἔμφοβον, ἐν τῷ νοὶ προσλήψωμαι ὅλος ἐκπλήξεως καὶ θορύβȣ γίνομαι, ταῖς τῆς Μητρός σȣ πρεσβείαις σῶσόν με.

Σωκήθεια φαυλοπάτη συλλαβȣ̃σα με, καὶ διασήματι πολλȣ̃ παγιωθεῖσα χρόνȣ, καὶ εἰς ἕξιν τινὰ καὶ φυσικὴν ἐγγύτατα ἤδη, ἐλθȣ̃σα τυραννικῶς βιάζει με, τῆς τυραννίδος με ταύτης ἐξελȣ̃ Δέσποινα.

Ἐν ὥρᾳ μοι, καὶ ἡμέρᾳ τῆς ἐτάσεως, εἰσπραττομένῳ τȣ̃ ἐμȣ̃, πλημμελημάτων δίκας καὶ ἀθȣσίας πικρᾶς, σωαρρώγος παράσχου Κόρη, καὶ ῥȣ̃σαι δικαίας καταδίκης με, καὶ τȣ̃ πυρὸς τῆς γεέννης ἐξάρπασον.

Ξενώσασα τȣ̃ Θεȣ̃ ἡ ἁμαρτία με, καὶ ἀπορρίψαι τὸν αὐτȣ̃ σωτηριώδη φόβον παραπείσασα, ὅπιθυμίαν πᾶσαν τελέσαι, καὶ ἄθεσμον ἡδονὴν ἠνάγκασε, διὰ πρὸ δίκης ὑπάρχω αὐτοκατάκριτος.

Ὠδὴ ε'. Ὡς εἶδεν Ἡσαΐας συμβολικῶς.

Λȣτρῷ τῆς μετανοίας καὶ τȣ̃ δακρύων ὕδασι λȣθῆναι θερμοῖς, καὶ ἐκκαθαρθῆναι ψυχήμȣ πόδασον. ὡς ἔχεις καιρὸν ἀθλία, τȣ̀ς κηλῖδας ἀποσμήξασθαι τȣ̀ς σȣ̀ς, ἐν κλαυθμῷ καὶ πόνῳ, καὶ θρήνων ὑπαδόσεσι.

Μετάνοιαν γνησίαν, ὑπεροφῆ ἀξίαν ἐκ ἐνδείκνυμαι, τȣ̃ ἁμπλακημάτων ὧν ἐπλημμέλησα, διόσε ἱκετεύω, ὑπερέψαι με πρὸ τέλȣς ἀγαθὴ, καὶ προκαταλλάξαι τȣ̃ Θεῷ καὶ Δεσπότῃ μȣ.

Ἐν χρόνῳ τὸν ἀχρόνως ἐκ τȣ̃ Πατρὸς, πρὸ χρόνων γεννηθέντα Θεὸν, ὑπὲρ νȣ̃ν καὶ λόγον σαρκὶ γεγέννηκας, Παρθένε, καιρῶν καὶ χρόνων, καὶ αἰώνων τὸν σοφὸν δημιργὸν, λύοντα τȣ̃ λόγȣ τὰ χρόνιά μου πταίσματα.

Ὠδὴ ϛ'. Ἐβόησέ σοι.

Παγίδας βρόχȣς, καὶ τȣ̀ς ἐνέδρας, τȣ̃ θηρȣόντων δαιμόνων με, ὡς ἀράχνης μίτȣς, παναμώμητε Κόρη δεῖξον.

Ρυθμίζȣσά με, καὶ ὁδηγȣ̃σα, πρὸς θειοτέραν κατάστασιν, συνετίζȣσά τε, καὶ φωτίζȣσα μὴ ἐλλίπης.

Θα-

Θαυμάτων μνήμην ἀνεξαλείπτως, ἐν τῇ ψυχῇ μου, καὶ μέριμναν, τῆς ὁδοῦ δίδου, δι' αὐτῆς συνέλλουσα πρὸς σε.

Ἐν πνεύματί σε, ὁ Ἡσαΐας, τόμον Ἁγνὴ ἐθεάσατο, ἐν σοὶ γὰρ ἐγράφη τῆς βροτῆς ἡ ἐλευθερία.

Κάθισμα. Θείας Πίστεως.

Ποίοις ὄμμασιν ἴδωσε Σωτὴρ; πῶς ὀφθήσομαι σοῦ τῷ προσώπῳ; ὁ συγχώσας τῇ εἰκόνα σου πάθεσι, καὶ βεβηλώσας τὸ θεῖον σου σκεύωμα, καὶ τὸν ναόν σου μιανάς τὸν ἅγιον, ὅθεν δέομαι, θερμοῖς μου καθάρας δάκρυσιν, ἐλέησον πρεσβείαις τῆς Τεκούσης σου.

Ὠδὴ ζ'. Σὲ τὸν ἐν πυρὶ δροσίσαντα.

Μόνη παρθενίαν ἄφθορον, καὶ τόκον ἔχες ἄσπορον, μόνη ὡς πρὸ τοῦ τόκου μετὰ γόνησιν ἁγνή, παρθενοῦσα Μήτηρ, γαλουχοῦσα Παρθένος, ὄντως φρικτὰ καὶ θαυμαστὰ τὰ μεγαλεῖά σου.

Ῥέουσι κρουνοὶ χρηστότητος ἐκ σοῦ Θεοχαρίτωτε, τῷ πηγῷ τῷ ἀγαθῶν γὰρ ἐκύησας, ἐξ ἧς βλύζουσι Κόσμῳ τῆς ἀφέσεως ῥεῖθρα, καὶ συμπαθείας ὀχετοὶ ἀφθόνως ῥέουσιν.

Ἔμφοβος ὁμοῦ καὶ ἔκθυμος γίνομαι, ἐνθυμούμενος τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν τῆς ἐπάσεως, βοηθὸς καὶ προστάτις, ἀντιλήπτωρ καὶ ῥύσις χρῶμαι τότε ἀγαθή, τῷ ἀχρείῳ δούλῳ σου.

Νύξ ἁμαρτιῶν συνέχειμαι, νέφος παθῶν καλύπτειμαι, καὶ ζοφώδης ἐγκλημάτων κυκλοῖ θύελλα, καὶ βαθύπατος γνόφος ὑπογνώσεως κρύπτει, τῆς μετανοίας φωτὶ λάμπρυνον Δέσποινα.

Ὠδὴ η'. Ἀστέρι πυρὶ ἐνωθέντες.

Σοῦ ὡς ὑετὸς ἐπὶ πόκον, καὶ ὡσεὶ σταγὼν ἡ ἐν γῇ στάζουσα κατέβη, ἐν νηδύϊ ὁ θεῖος ὄμβρος, ὄμβρος ὢν δακρύων με, ἐν ἡμέρᾳ Κόρη καὶ νυκτὶ ἀξίωσον λύειν τε καὶ βρέχειν τὴν κλίνην τῆς στρωμνῆς μου.

Ἤγγικεν ἰδοὺ πλησιάζει ἡ τοῦ Οὐρανῶν ἡτοιμασμένη Βασιλεία, τοῖς δικαίοις πρὸ τοῦ αἰῶνος ψυχὴ μετανόησον, ὅπως φύγῃς κόλασιν ὑποκειμένοις σοι, καὶ τῆς ἀπεράντου μετάσχῃς Βασιλείας.

Λυχνία φωτὸς τοῦ ἀΰλου, πάγχρυσε πασᾶς ἡγλαϊσμένη θεία κλίνη, καὶ πυρείμορφε θρόνε δόξης, ἔμψυχον παλάτιον, καὶ ταμεῖον πλῆρες πάσης καθαρότητος, καὶ ἁγιωτικῆς, ἁγίασον τὸν νοῦν μου.

Ἐπλήθυν κακῶν ἡ ψυχή μου, ἤγγισε τῷ ἅδῃ ἡ ζωή μου ἐλογίσθην, ὡσεὶ ἄνθρωπος τοῖς ἐχθροῖς μου μόνος ἀβοήθητος, ἀλλὰ δεῖξον, Κόσμου κραταιὰ ἀντίληψις, ὡς ἀβοηθήτων βοήθεια ὑπάρχεις.

Ὠδὴ θ'. Ἐν νόμῳ σκιᾷ καὶ γράμματι.

Ὄνειρον δίκην ἐξέλιπον, ἀτμίδος καὶ καπνοῦ καὶ σκιᾶς, αἱ πᾶσαι μου ἡμέραι, καὶ τὰ ἔτη μου μετὰ ὠδῆς. καὶ ἡ ἀξίνη πρὸς ῥίζαν τοῦ δόν-

δρου κεῖται λοιπὸν, καὶ ἑτοιμάζει τὴν τομὴν ὁ θερίζων πάντας θανάτου.

Χωρίον χαρᾶς εὐρύχωρον, ἐν τόπῳ με σκιωτῆς θαυμαστῆς, γλυκὺς ἑορταζόντων ὅπου ἐστὶν ἦχος ἐν φωνῇ, ἀγαλλιάσεώς τε καὶ ἐξομολογήσεως, ἕως τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ παναμώμητε εἰσάγαγε.

Στενάζων καὶ ὀδυρόμενος, Κόρη προσπίπτω σοι, ἐν κλαυθμῷ ἐλέησον καὶ σῶσον τὴν ψυχήν μου τὴν ἐλεεινήν, τὸν θελητὴν τοῦ ἐλέους Θεὸν ἡ τέξασα. καὶ ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης, καταδίκης πάσης ῥῦσαί με.

Ἀνθ' ὧν μετ' ἐμοῦ ἐποίησας, μύρια ἀγαθὰ ἀγαθή, ἐν πάσῃ τῇ ζωῇ μου εὐλογήσω σε, καὶ ἐν παντὶ καιρῷ δοξάσω τὴν δόξαν σου, καὶ δι' παντὸς, ἔσται ἡ αἴνεσις ἡ σή, ἐν τῷ στόματί μου Δέσποινα.

Στιχηρά. Μεγάλυνε τοῦ Σταυροῦ σου.

Μεγάλης δι' σοῦ, εὐεργεσίας ἄξιαντε, τυχόντες σὺν Ἀγγέλοις, τὸν πόνον σου γεραίρομεν, τὸν καταξιώσαντα ἡμῖν ὁμοιωθῆναι, δι' ἄκραν εὔσπλαγχνίαν, καὶ ἀναπλάσαντα τὴν ἡμετέραν φύσιν.

Ἐν κλίνῃ κατακείμενος τῆς ἀμελείας μου, τὸν τῆς ζωῆς μου χρόνον, ῥαθύμως ἐξετέλεσα, καὶ ποθοῦμαι τῆς ἐξόδου μου τὴν ὥραν, ἀλλὰ τῇ σῇ πρεσβείᾳ, ἔγειρον σῶσόν με πρὸς μετάνοιαν Κόρη.

Ἀπόθου τὰ πεινῆ, ψυχή μου τὰ δυσβάστακτα, φορτία τῆς κακίας, καὶ πρόσελθε δακρύουσα, καὶ βοῶσα τὸν ζυγὸν Παρθένε, τὸν ἐλαφρὸν βαστάζειν με, Χριστοῦ ἀξίωσον, τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου.

Τὸ ἄλγος τῆς καρδίας μου, σεμνὴ θεράπευσον, καὶ σῶσον τοῦ νοός μου, τὴν πλάνην καὶ ἀξίωσον, καθαρᾶς σε αὐγάζειν ἐν καρδίᾳ, καὶ ἐξαιτεῖσθαι χάριν, εὐρεῖν καὶ ἔλεος, ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΥΥΜΝΗΤΟΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος γ'. Ὁ τὰ ὕδατα πάλαι.

Θεὸν καὶ Δεσπότην, πάντων αἰώνων τεκοῦσα, ἀπειρογάμως Παρθένε, τῆς παθῶν ῥύσαι με, τῆς δεσποτείας Ἁγνή. ὅπως εὐχαρίστως σε ἀξιοχρέως δοξάζω, τὴν ἀειμακάριστον καὶ μεγαλύνουσε.

Σωτήριος πύλη, τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης, Θεοκυῆτορ Παρθένε, πρὸς ζωῆς πάναγνε πύλην εἰσάγαγε, σοῦ ταῖς παρακλήσεσι, τοὺς εἰσιόντας ἐν πύλαις τοῦ Ναοῦ σου Δέσποινα, καὶ σὲ γεραίροντας.

Συμπαθὴς Θεοτόκε, τῷ Ἀποςόλων τὸ κλέος, καὶ Ἀθλοφόρων ἡ δόξα, καὶ Πιςῶν ςήριγμα, ςήριξον δέομαι, τὸν περιβεπόμενον ταῖς ἐπηρείαις τῶν πλανῶν, νῦν με καὶ σκοτόμενον ταῖς παραβάσεσιν.

Ἡ Πρὸ πάντων αἰώνων, προορισθεῖσα γενέσθαι τῆς ἀπολαυγείας Μητέρα, σύμε ἀξίωσον θείας ἐλέους τυχεῖν, ὅπως μέλπω πάντοτε ὁ σὸς ἀχρεῖος οἰκέτης, εὐφροσυνῶς πανάγιε τὰ μεγαλεῖά σου.

Ὠδὴ γ'. Ὁ ἐκ μὴ ὄντων τὰ πάντα.

Σὲ προσασίαν, καὶ τεῖχος ἁμαρτωλοὶ, σωτήριον ἔχομεν Θεοτόκε Παναμώμητε, μὴ παρίδῃς Δέσποινα· μὴ καταισχύνῃς ἡμῶν τὰς ἱκεσίας.

Δακρύων ὄμβρους παράχου μοι ἀγαθὴ, καὶ τόποις κατάσβεσον, τῷ παθῶν μου τῷ κάμινον, καὶ πάσας ἀπόπλυνον τὰς ψυχικάς μου κηλίδας Θεοτόκε.

Ἐν ἀνομίαις τὸ εὐγενὲς τῆς ψυχῆς, ἐμόλυνα πάναγνε, καὶ φείδου τῷ ἐξέπασιν, ὅτε ἀπαιτήσῃ με τὸ τῆς εἰκόνος ἀξίωμα ὁ Λόγος.

Ταῖς τῶ Τελώνου φωναῖς ὁ πάλαι ἐγὼ, χρώμενος κραυγάζω σοι, ἱλάσθητί μοι Δέσποινα, καὶ πταισμάτων τῷ ἄφεσιν, τῇ σῇ προσβείᾳ παράχου τῷ σῷ δούλῳ.

Ὠδὴ δ'. Ἔθου πρὸς ἡμᾶς.

Ἤλθοσαν Ἁγνὴ, τῷ ἀτόπων πράξεων ὕδατα ἕως τῆς ἀθλίας μου ψυχῆς, καὶ τῷ παθῶν ἰλύϊ κρατούμενος, βοῶ ὀδυρόμενος, μή με παρίδῃς Δέσποινα τὸν δοῦλόν σου.

Θῆρες νοητοὶ, νῦν ἀνηλεῶς με κυκλώσαντες, ἀπόδυσιν ἁρπάσαι ἀφειδῶς τῷ ταπεινῷ ψυχῷ μου πανάμωμε, ἀλλὰ τούτων σύβριψον, τὰς ψυχοφθόρους μύλας παντοδυνάμε.

Ἵλεως γενοῦ, τοῖς σοῖς δούλοις, Κόρη δεόμεθα, καὶ προσδοκωμένης ἀπειλῆς τὸν σὸν Λαὸν ἐκλύτρωσαι πάχιον, ἵνα σοι κραυγάζωμεν εὐχαριστοῦντες, δόξασοι Παναγία σε.

Τράπεζα χρυσῆ, ἡ τὸν θεῖον Ἄρτον βαστάσασα, ἔμπλησον πεινῶντα με τροφῆς σωτηριώδους καὶ χειμαζόμενον, καὶ καταφθειρόμενον ἐπιμελείας Κόρη με ἀξίωσον.

Ὠδὴ ε'. Ἐπὶ τῆς γῆς ὁ ἄορατος ὤφθη.

Λύτρον ἡμῖν, γεγονὼς ὁ Υἱός σου, πάντας φθορᾶς ἐρρύσατο Παρθένε. διόμε λύτρωσαι σαρκικοῦ φρονήματος, καὶ παθῶν ἐπαναστάσεως.

Δαιμονικαῖς ἐπηρείαις τὸν νοῦν μου, διλωκῶς εἰς ἀτόπους ἐννοίας ὑπεξελκόμενον, μὴ ἐάσῃς Δέσποινα, ἀλλὰ ςήσον ἀπερίτρεπτον.

Ἁμαρτωλοῖς καὶ τελώναις ἐφάνη, ὁ σὸς Υἱὸς καὶ σπλάγχνα ἐλέους. ὃν μιμούμενη Ἁγνὴ, νῦν ἐμὲ οἰκτείρησον ὑπὲρ πάντας ἁμαρτήσαντα.

Κύνες

Κύνες πολλοὶ, περιέχον με ὄντως, συναγωγὴ πονηρῶν με πυκνῶν περιεκύκλωσαν, ἀλλὰ τούτων ἄχραντε τὰς ὀνέδρας διάσκεδασον.

Ὠδὴ ς'. Ἄβυσσος ἐχάτη ἁμαρτιῶν.

Κύμασι τοῦ βίου φρενοβλαβῶς, ἐγὼ ὁ πάλαι συνεχῶς βυθιζόμενος, καὶ ταῖς αὔραις πάντοτε τοῦ ἐχθροῦ ῥιπιζόμενος, νῦν κραυγάζω σοι, Θεοτόκε βοήθει μοι.

Ρεῖθρα μοι δακρύων πυκνὰ ματικῶν, παράχου Κόρη ἵνα πλύνω τὸν βόρβορον, τῷ πλημμελημάτων μου· καὶ πρὸς τὸ ὕδωρ ἴθυνον, τῆς αὐέσεως, ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Υπνωσα εἰς θάνατον ψυχικὸν, καὶ ἐν τῷ τάφῳ κεῖμαι τῆς ἀπογνώσεως, ἀλλὰ δίδου χεῖρά μοι, καὶ ἀνάστησον δέομαι πρὸς μετάνοιαν καὶ ζωὴν ὁδηγοῦσαμε.

Νάματα ἀείῤῥυτοι ποταμοὶ, οἱ τῷ θαυμάτων ἐκ σοῦ Θεοχαρίτωτε, καὶ γῆς τὸ πρόσωπον ἁπάσης καταρδεύσι, καὶ πιαίνουσι νοητῶς τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κάθισμα. Τῷ ὡραιότητι.

Αἱ ἀνομίαι μου ψάμμον θαλάσσιον, ὑπερνικήσασαι τῷ ταπεινῷ μου ψυχῷ, κατακαλύπτουσιν Ἁγνὴ τῷ πλήθει τῷ οἰκτιρμῶν σου, πάντα μου τὰ πταίσματα, καὶ πάχους ἐξάλειψον, καὶ τῆς κατοχύσης με, ἀθυμίας ἀπάλλαξον, καὶ πάσης χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης, πλήρωσον Κόρη τῷ καρδίαν μου.

Ὠδὴ ζ'. Τῇ πρὸ εἰκόνι.

Θανάτου ὥραν δεδοικὼς, καὶ τῷ ἀθάνατον καὶ αἰώνιον κόλασιν, σοὶ προσπίπτω κράζων σόν με τότε, ἐκ παγίδος θηρευτοῦ Θεοχαρίτωτε.

Τὸν ἀχώριτον Θεὸν, ὃν γαστὶ χωρήσασα, πολλαῖς ςενοχωρούμενον, πλημμελείαις τὸν νοῦν μου Θεοτόκε, ἐλευθέρωσον τῆς τούτου τυραννίδος.

Τὸ κατ' εἰκόνα σου Χριστὲ, ὁ δεινὸς ἐμόλυνα, ταῖς ἀτόποις πράξεσι, τῆς σὲ τεκούσης πρεσβείαις σύμοι δίδου, δάκρυον καθαρτικὸν τῷ ἐγκλημάτων.

Ἐπὶ τοῦ Βήματος Χριστοῦ, ὅταν μέλλω κρίνεσθαι, ὡς ὑπεύθυνος ἄχραντε, φανήθί μοι ἐκ πάσης με βασάνου, ῥυομένη τῇ θερμῇ σου προσασίᾳ.

Ὠδὴ η'. Ἀστέκτῳ πυρί.

Ζηλώσας τὸν ἄσωτον ὄντως, πάντα μου τὸν βίον ἀνάλωσας ἁμαρτίαις, νῦν κραυγάζω ἠμαρτηκάσοι, ποίησον ὡς σύν με τῷ μιδίων. Κόρη τοῦ Υἱοῦ καὶ κτίσου σε, ἵνα σε δοξάζω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὅτε τῷ Θεῷ τῇ προσάξει, μέλλει ἡ ψυχή μου ἐκ τοῦ βίου ἐκδημῆσαι, τῆς παγίδος τοῦ θηρεύοντος, ἐξάρπασον ἄχραντε σοῖ βοῶσαν, πάντα τὰ ἔργα ὑμνοῦμέν σε, καὶ μακαρίζομεν εἰς πάντας.

Πρὸς θάνατον κεῖμαι, πάφῳ ἀπογνώσεως Παρθένε, ἀλλὰ σύ με ἐξανάστησον καὶ ἀχρύπνως, μέλπειν καταξίωσον, εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου.

Δέσποινα ἁγνὴ Θεοτόκε, ῥῦσαί με φθορᾶς ἁμαρτημάτων καὶ δαιμόνων, ἐπηρείας καὶ κακουργίας· παῦσον καὶ τὸν πάραχον τοῦ παθῶν μου, καὶ τῆς ἡδονῶν κατάσβεσον τοῦ ἄσεκτον φλόγα, τῇ χάριτός σου δρόσῳ.

Ὠδὴ θ'. Ἐν νόμῳ σκιᾷ καὶ γράμματι.

Ἐγείζει ψυχὴ τὸ τέλος, ὅτι θύραις τὸ Κριτήριον, ἀπόστηθι τοῦ ἔργων τῆς αἰσχύνης, καὶ ἐπιλαβοῦ τῆς ἀγαθῆς πολιτείας, ἔχεις γὰρ σύμμαχον, τοῦ Θεοτόκον ἐκ πάσης ῥυομένου σε κακώσεως.

Σὺ τὸ ἀθενὲς ὑπέσασαι τοῦ ταπεινοῦ μου σώματος πανάμωμε Μαρία, τῆς καρδίας μου τὸν σκοτασμόν, καὶ τὰ νοός μου τὴν πλάνην καὶ τὰ ἰνδάλματα, διὸ τῇ σῇ συμπαθείᾳ, ἑκατέροις δὸς διόρθωσιν.

Τοὺς νόμους τοὺς σοὺς ἠθέτησα, καὶ τὰς σωτηρίους ἐντολάς, παρέβλεψα σου οἰκτίρμων, καὶ πτοοῦμαι σου τὸ φοβερὸν Βῆμα, ἐν ᾧ περ καθίσας κρινεῖς τὰ σύμπαντα, διὸ βοῶ δωρεαὶ με. σῶσον Δόγε, σῆς μικρὸς δείσεσι.

Γνόος τοῦ βροτοῦ πανάμωμε, τοῦ σοῦ ἀκαταμάχητον πλουτήσαντες φρεσβείαν, βοῶμεν ἡμέρας καὶ νυκτὸς, μὴ ὀλίγῃς ἀπαύστως καθικετεύουσα, τὸν ποιητοῦ σου καὶ Υἱόν, οἰκτειρῆσαι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Στιχηρά. Μεγάλη τοῦ Σταυροῦσου.

Τοὺς πάντας ὑπερέβαλε Δέσποινα τοῖς πταίσμασιν, ἀλλὰ τὸ πλήθη τούτων, λιταῖς σου ἐξαλείψασα, καταξίωσον τυχεῖν με συμπαθείας, ἐν τῇ μελλούσῃ Κρίσει, φεικτῆς ἐλεύσεως τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου.

Τὸ ὄς σου κλῖνον πρός με Δέσποινα καὶ σῶσόν με, ὅτι πτωχὸς καὶ πένης, ὑπάρχω ὁ παλαίπωρος, διὸ πάσης ἐξελοῦμαι, ἐπηρείας τῆς πονηρῶν δαιμόνων, καὶ σῶσον δέομαι τοῦ ἀθλίαν ψυχοῦ μου.

Ταῖς αὐραις τοῦ ἐχθροῦ, ὡς κάλαμος ῥιπίζομαι, διωκεκῶς Παρθένε, ἀλλ' οἰκτειρον τὸν δοῦλόν σου, καὶ ταῖς τούτου καταιγίσι μὴ εἰς τέλος, ἐάσῃς με κλονεῖσθαι, ἀλλὰ στερέωσον ἐν τῇ πίστει Κυρίου.

Παρθένε τὸν ἐκ σοῦ, τεχθέντα καθικέτευε, τοῦ ποίμνιόν σου φυλάττειν, ἀλώβητον ἐκ πάσης, ἐπηρείας τοῦ ἀντικειμένου διαβόλου, καὶ ἐκπληρῶν ἅπαντας, αὐτοῦ τὸ θέλημα, ἐνδωρούμενον Κόρη.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος γ'. Χέρσον ἀβυσσοπόρον.

Σκιώμα θείας δόξης ὄρος ἅγιον, καὶ νεφέλη φωτεινή, Οὐρανῶν ὑψηλοτέρα, ἁγίων Ἀγγέλων ὑπερτέρα, τιμιωτέρα Δέσποινα, πάντων τοῦ ποιημάτων, ἐλέησόν καὶ σῶσόν με.

Τέμενος τοῦ Δεσπότου ὄρος ἅγιον, καὶ σκιωὴ ὑπερνεφὴς, ἡ νεαὰς καὶ Παρθένος, ἡ καλὴ καὶ ὡραία, ἡ μόνη εὐλογημένη, ἡ καλλονὴ τοῦ Ἰακώβ, ἄφθορε Θεοῦ Μῆτερ, ἐλέησόν με Δέσποινα.

Σκεύθημα σωτηρίας πυρσὸς ἄδυτος, καὶ ἀχείμαστος λιμήν, ὃν πελάγει τῷ τοῦ βίου, θαλαττεύοντι Κόρη, γνοῦ μοι, πνευμάτων καταιγίδα, παθῶν κυμάτων κλύδωνα λύσα, καὶ τὸ σκάφος τῆς ψυχῆς περισώζουσα.

Ρύσασαν τοῦ βροτείαν φύσιν ἄνωθεν, τῆς ἀμείνονος ζωῆς, καὶ χωρίου χλοηφόρου, ζωηροῦ Παραδείσου, ἀτίμως ἐκβληθεῖσαν Κόρη, καὶ ἐκπεσοῦσαν δόξης Θεοῦ, μείζονα ἐπὶ δόξαν, ἀνήγαγες πανύμνητε.

Ὠδὴ γ'. Τὸ στερέωμα.

Εὐλογοῦμέν σε, δι' ἧς ἡ πρώτη κατάρα, ἐλύθη καὶ λύθησεν ἡ ἀλογία. ἡ ἐπάρατός τε φύσις ἠυλόγηται.

Σύμοι πρόσηθι, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς δίκης, καὶ ῥῦσαί με Δέσποινα τῆς καταδίκης. σύμοι καὶ ψυχορράγοῦντι παράσηθι.

Μεγαλυνόμεν τὸν μεγαλεῖα πολλάσοι, ποιήσαντα Δέσποινα, καθὼς προέφης. σὲ τοῦ παμμακάριστον μακαρίζοντες.

Χαῖρε πάμφωτε καὶ χρυσαυγέστατε θρόνε, τοῦ πάντων δεσπόζοντος Θεοῦ τοῦ Λόγου. χαῖρε Κόρη Ἀποστόλων τὸ κήρυγμα.

Ὠδὴ δ'. Ἐκάλυψεν Οὐρανούς.

Τὸ Χαῖρε σοι Γαβριὴλ, ἐν Ναζαρὲτ ἔπτασας, χαίρων ἐκόμισε σαφῶς, τῇ καθαρᾷ καὶ παναστίλῳ. διὸ συὶ τούτῳ ἀναβοῶμεν καὶ ἡμεῖς οἱ ἀχρεῖοι δοῦλοί σου. χαῖρε παυθαύμαστε Κόρη καὶ πολυύμνητε.

Ὡς ἔσωσας Μανασσῆ, μετανοήσαντα πρὶν, κἀμὲ τὸν πταίσαντα πολλὰ, καὶ παραβλέψαντα τὰς σὰς ἐντολὰς, μετανοοῦντα πρόσδεξαι

ξαι Σῶτερ, ταῖς μητρικαῖς σε παρακλήσεσι, καὶ τῇ κολάσεων ῥῦσαι ὡς μόνος εὔσπλαγχνος.

Ἐλέησον τὸν ἐλέους πηγὴ Δέσποινα. ἡ ἐλεήμων ἀληθῶς, καὶ συμπαθὴς κυρίας καὶ φιλάγαθος. ἐλεεινῷ ψυχῷ ἐπιχορήγει πελάγει τῶν τῆς ἀπογνώσεως, καὶ ὅτι σοὶ τὰς ἐλπίδας μόνῃ κατέχουσαν.

Ἐνώσασα τῷ Θεῷ ἡ ἁμαρτία με, καὶ ἀπορρίψαι τὸν αὐτὸν ἀπὸ καρδίας φόβον, παραπείσασα. ὅπη θυμίαν πᾶσαν τελέσαι, καὶ ἄθεσμον ἡδονῇ ἠώρησε, διὸ φρὸ δίκης ὑπάρχω αὐτοκατάδικος.

Ὠδὴ ε'. Ὡς εἶδεν Ἡσαΐας.

Τὸ πέκαυμα γεννᾷς καὶ τὸ πυρὸς ἐκείνου παρανάλωμα τὸ μὴ σβεννυμένου, μὴ δείξῃς Δέσποινα, μηδέ με σκωλήκων σμήνεσι, ἰοβόλον ὑποδέξηται βορά. μὴ βρυγμὸς ὀδόντων. μὴ πάρπαρος συλλάβῃ με.

Ἁγία τῷ Ἁγίων ὑπάρχουσα, Ἄχραντε Θεοτόκε ἁγνή, τὸν ἐν τοῖς Ἁγίοις ἀναπαυόμενον, ἁγίως Ἅγιον Λόγον, ἀπεγέννησας δωρούμενον ἡμῖν, φωτισμὸν καὶ χάριν· ἁγιασμὸν καὶ λύτρωσιν.

Ἀξίως σε γεραίρειν, οὐδὲ Ἀγγέλων γλῶσσαι ἰσχύουσι. ποῖον γὰρ ἐγκώμιον σοὶ κατάλληλον, Παρθένε τῇ γεννησάσῃ τῷ Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων ποιητῇ, ὅθεν τοὺς ἐν πίστει τιμῶντας σε ἐλέησον.

Ὑπέραγνε Μαρία, τὸ τῆς ἐμῆς καρδίας ἀγαλλίαμα, καὶ ἡ θυμηδία καὶ ἡ παράκλησις. ἐν ὥρᾳ τῆς ἐκδημίας, παρασάτις καὶ προσάτις μου γίνου. ὁδὸν εἰς εὐθεῖαν τῇ ψυχῇ μου εὐθύνουσα.

Ὠδὴ ς'. Ἐβόησέ σοι.

Ἡ θεία κλίμαξ, Παρθένε χαῖρε, δι' ἧς κατέβη ὁ Ὕψιστος· πυὸς βροτοὺς ἀνάγων, φρὸς ἀνόλεθρον εὐφροσύνην.

Ὑπὸ παντοίων κολάσεων ἐξάρπασόν με τὸν δοῦλόν σου· ἐκ βρυγμοῦ ὀδόντων, ποταμοῦ πυρὸς καὶ γεέννης.

Χεῖσε Σωτήρ μου· πηγὰς δακρύων· τῷ σῷ ἐλέει παράσχωμοι· ὅπως σου τὰ πλήθη τῷ ἀμπλακημάτων θρήνησω.

Τὸ ὄρος χαῖρε· ἐξ οὗ ὁ λίθος· ἐναπετμήθη τῆς χάρεως· ὁ σωτείψας πάντα τὰ ἐνδάλματα τῆς ἀπάτης.

Κοντάκιον. Τῇ ὡραιότητι.

Σύλληψιν ἄσπορον, καὶ τόκον ἄφθορον· σὺ μόνη ἔσχηκας, ὡς ὑπερέχουσα, φύσεως πάσης λογικῆς, φανεῖσα τιμιωτέρα· αὐλῶν Δυνάμεων. Σεραφὶμ ὑπερφέρουσα· ὄχημα πυρίμορφον, Χερουβὶμ ἁγιώτερον· διὸ ὡς τοῦ Κυρίου μου Μήτηρ· σῶσον με Κόρη παντοδύναμε.

Ὠδὴ

Ὠδὴ ζ'. Σὲ τὸν ἐν πυρὶ δροσίσαντα.

Ἄνανδρον Μητέρα πάντες σε. Θεόνυμφε γινώσκομεν· καὶ Παρθένον βρεφοτόκον ὀνομάζομεν· ἐπὶ σοὶ γὰρ ἀρρήτως, παρθενία καὶ τόκος. τὰ διεσῶτα φυσικῶς, εἰς σὲ συνέδραμον.

Καιρῶν καὶ χρόνων τὸν αἴτιον, Θεὸν τὸν προαιώνιον, ἡ τεκοῦσα Θεοτόκε μοι παράσχου, ἐν καιρῷ τῆς ἐξόδου συμμαχία ὀξεῖα· καὶ ἀκατάσχωστος ἐλπίς, καὶ κραταιὰ προσφυγή.

Ὅπως ὅτι σοὶ τῆς φύσεως οἱ νόμοι καταλέλυνται· τὸν Δεσπότην γὰρ τῆς Κτίσεως συνέλαβες ὑπὲρ φύσιν Παρθένε· διὰ σπλάγχνα ἐλέους ἀνδὶ σπορᾶς ὑπερφυῶς ἐκ σοῦ γενόμενον.

Σῶσον με ἁγία Δέσποινα· σῶσον με προσασία μου· ἵνα πάντες αἰσχυνθῶσιν οἱ μισοῦντες με, καὶ καυχήσωνται πάντες σοὶ Θεοτόκε, οἱ ἀγαπῶντες τὸ θεῖόν σου ὄνομα.

Ὠδὴ η'. Ἀσέκτῳ πυρί.

Οὐ χεῖρας καὶ ὄμματα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸν νοῦν καὶ τῇ ψυχῇ καὶ τὴν καρδίαν, ἀνατείνω πρὸς σὲ Παρθένε· ὅλον με καταύγασον τῷ φωτί σου, ὅλον ἀπόπλυσον δάκρυσιν· ὅλον καταυξεῖ θεραῇ ἀπόλυσόν με.

Μόνει με δεινὴ καταδίκη· μέλλω καταγνωσθῆναι ἐνώπιον Ἀγγέλων, καὶ θεάτρου μυριανθρώπου, μεγάλης ἀνάγκης με ῥῦσαι τότε, μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος, ἔχεις γὰρ τεκοῦσα τὸν μέγαν Βασιλέα.

Χεῖσε καθαρώτατον τόμον, καὶ ἐσφραγισμένῳ καὶ θεόγραφόν σε Βίβλον, ὅτι σάμβος ἱκετεύω, βίβλῳ καταγράψαι με σωζομένων, Κόρη καὶ τὰ τῷ πταισμάτων μου ῥῆξαι γραμματεῖα τῇ λόγχῃ τοῦ Υἱοῦ σου.

Πρὸς τὸ ἀσβέστου με ῥῦσαι, ἡ συνειληφυῖα πῦρ τὸ ἄϋλον Παρθένε, καὶ πυρὶ τῷ τοῦ θείου φόβου, ὅλον ἀποκάθαρον, τῆς ψυχῆς μου εἶδον τὸ πῦρ ὑπανάπτουσα, ὃ βαλεῖν ἐν Κόσμῳ κατῆλθον ὁ Υἱός σου.

Ὠδὴ θ'. Ἐν νόμῳ σκιᾷ καὶ γράμματι.

Ὀδόντων βρυγμοῦ με λύτρωσαι, καὶ ἰοβόλου σκώληκος, παρπάρου πικροτάτου, ἐξωτέρου σκότους καὶ πυρὸς, καὶ τῷ λοιπῶν ἀνωνύμων, πατῶν κολάσεων, Θεοχρήστα Κόρη προσφυγόντα τῷ ἐλέει σου.

Ἰσχύς μου ἐλπὶς καὶ ὕμνησις, κράτος καὶ σωτηρία μου Παρθένε Θεοτόκε, ὁρατῶν με λύτρωσαι ἐχθρῶν, καὶ δυσμενῶν ἀοράτων ἐπιζητούντων με θηριωδῶς διαπάσαι, καὶ εἰς τέλος ἀπολέσαι με.

Υἱὸν τοῦ Θεοῦ γεννήσασα, καὶ πάντων ἔσα Δέσποινα, Παρθένε Παναγία, τῇ ἐμὴν ἐλέησον ψυχῇ, καὶ ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης, καταδίκης ῥῦσαί με, καὶ μὴ ἐάσῃς βασάνοις τῆς γεέννης ὑπαχθῆναι με.

Ναὸς τοῦ Θεοῦ καὶ ἔμψυχον παλάτιον ἐδείχθης Ἁγνή. διό σοι καὶ τὸ Χαῖρε χαρμοσύνως πάντες οἱ Πιστοὶ, σὺν τῷ Ἀγγέλῳ ἐκβοῶμεν. χαῖρε ἀμίαντε. χαῖρε ἡ μόνη τῇ ζωῇ προξενήσασα Θεόνυμφε.

Προ-

Προσόμοια. Σταυροφανῶς.

Ἡ τοῦ Φωτὸς, τοῦ ἀδύτου Νεφέλη Θεοχαρέστατε Κόρη, ἀλογημένη Μαρία, λάμψον μοι φῶς μετανοίας, ἐν σκότει τῆς ἁμαρτίας ἀφρόνως συνεχομένῳ, καὶ ῥῦσαι ταῖς δεήσεσι ταῖς σαῖς πυρὸς γεέννης καὶ σκότους ἀφεγγοῦς, καὶ ἡμέρας δεῖξον τῆς αἰωνίου με κοινωνὸν, προσφυγόντα τῇ σκέπῃ σου πανάχραντε.

Τὸν θελητὴν τοῦ ἐλέους τεκοῦσα, παντελεήμων Παρθένε, αὐτὸν ἐκδυσώπει, τὴν παπεινὴν ἐλεῆσαι ψυχήν μου, τὴν εἰς βυθὸν ἀπωλείας κατολισθήσασαν, ἐκ τῆς ἐπηρείας τοῦ ἐχθροῦ. μὴ ὢν βδελύξῃ τὴν δέησίν μου, μηδὲ ἀποστρέψῃς ἀπὸ τοῦ δούλου σου, τοὺς ἀμέτρους Κόρη οἰκτιρμούς σου δι' οἶκτον ἀμέτρητον.

Δευτέρωσον τὸ ά. ἢ τὸ γ'.

Ὁ ἐν Ἐδὲμ τὸν Ἀδὰμ ἀπατήσας, ἵνα Θεοῦ παρακούσῃ, ἄτος καὶ μὲ δελεάσας, ἐκ τῆς ὁδοῦ τῆς εὐθείας ἐκκλίνας εἰς ἀοδίας ἔρριψε, βόθρον πολλῶν ἁμαρτιῶν, καὶ κομπάζει ὁ δεινὸς, καταπτωθέντα ἰδών με. πρεσβειῶν σου ξίφει, τοῦτον ὃν πάταξον Παρθένε, καὶ ῥῦσαι τῷ αὐτοῦ με παγίδων ὡς εὔσπλαγχνος.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ.

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

ΗΧΟΣ Δ'.

Ὠδὴ ά. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος.

Δακρύων ἐπιῤῥοὰς παράσχου μοι, Θεογεννήτεια, δι' ὧν δακρύων πεῖραν ἐν πυρὶ, τῆς γεέννης ἐκφεύξομαι. Σὺ γὰρ Ἁγνὴ πᾶν δάκρυον ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς ἔπαυσας.

Ἀφθάρτου καὶ ζωηρὸν χωρίον με, πολίτην τέθεικεν, ὁ πλαστουργός μου ἄρχειν κατ' ἀρχὰς, τῆς ἐν γῇ πάντων τάξας με· ἀλλ' ὁ ἐχθρὸς φθονήσας μοι, πόθῳ θεώσεως κατέβαλε.

Κρατῆρα θανατηφόρον πάλαι μοι, Εὔα κεκέρακε· σὺ δὲ Ἁγνὴ τεκοῦσα τῆς ζωῆς, βότρυν γλυκὺς μοι ἔβλυσας, ἀθανασίας οἶνον τε, Πιστῶν καρδίας τὸν εὐφραίνοντα.

Ὑπέρτερον Οὐρανοῦ σε σκηνώμα, καὶ γῆς πλατύτερον, ὁ Οὐρανοῦ καὶ γῆς δημιουργὸς Θεοτόκε εἰργάσατο, καὶ λογικὸν καὶ ἔμψυχον, ἐν γῇ Παράδεισον ἀνέδειξε.

Ὠδὴ γ'. Τόξον δυνατῷ.

Ἴδε τὴν ἐμὴν ἀθυμίαν, ἴδε με τὴν θλίψιν, Μῆτερ Θεοῦ καὶ ἐξάλειψον, τὰς ἀπείρους μου ἁμαρτίας, καὶ τὰ χρέη μου ἐξάλυσον.

Ὕμνος Θεοτόκε ἄξιος, οὐδεὶς ἀπὸ στόματος ἀνθρωπίνου προέρχεται, σοῦ συμφώνως, τῷ ὑμνοῦσιν, Οὐρανῶν θεία στρατεύματα.

Ὅπλον ἀῤῥαγὲς καὶ τεῖχος σε, κεκτημένος τρέπω, τῷ ἐναντίων τὰς φάλαγγας, καὶ ὑμνῶ σου τὰ μεγαλεῖα Θεοτόκε ἀπειρόγαμε.

Πρόσχες τῇ κραυγῇ τοῦ δούλου σου, τῆς σῆς δεομένου ὑπηκοΐας Μητρόθεε· ἡ ἐλπίς μου εἰσάκουσόν μου, καὶ κατάπαυσον τοῦ σῶσαί με.

Ὠδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ὄμβρος δίδυμοι δακρύων, καὶ πηγαὶ καταυγάσεως, ἀποκλύζουσάν με, πάντα τοῦ πταισμάτων τὸν βόρβορον, καὶ ἀναβλύζειν εἰς βάθος ῥεῖθρα ζέοντα, τῷ καρδίαν με τῷ ἐφυγμένῳ ἀξίωσον.

Κλαίων ἅμα καὶ δακρύων, Θεοτόκε προσπίπτω σοι. βοηθὸς γενοῦ μοι ἐν τῷ τῶν ψυχῶν μου χωρίζεσθαι, ἐκ τοῦ δυσλύτου σαρκίου καὶ καταίχμων, τοὺς ζητοῦντάς με, δαίμονας πότε χειρώσασθαι.

Ἀπειρόγαμε Μαρία, τὸ γλυκύτατον ὄνομα· καὶ ὑπὲρ χρυσίον, λίθων τε πολὺ τιμιώτερον· ὁ πολυτίμητος πλοῦτος, καὶ ὑπέρτιμον, χρῆμα σῶσόν με, τὸν ὅτι σὲ καταφεύγοντα.

Ἀνατείνω μου τὰς χεῖρας, ὅτι σὲ καὶ τὰ ὄμματα· καὶ ῥυπῶντα χείλη, δέσποινα κινῶ πρὸς τῶν δήσιν. μὴ οὖν βδελύξῃ με, ὅτι τὴν ἐλπίδα μου, ἐν σοὶ κέκτημαι, μετὰ Θεὸν ὁ οἰκέτης σου.

Ὠδὴ ε'. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄψονται.

Ῥαθυμίας ὕπνος με, κατέλαβε βαρύς, καὶ νωθρόν με πρὸς τὰ καλὰ, ὅλον καὶ δυσκίνητον πάντη πεποίηκε, πρὸς τὰ φαῦλα πρόθυμον. σὺ δὲ Κόρη με διόρθωσον.

Ἱρᾶς ἐκπέπτωκα καὶ κρείττονος ζωῆς, ὑποκύψας ταῖς ἡδοναῖς, καὶ ἀλόγοις κτήνεσι παρασυμβέβλημαι, ἐν τιμῇ γὰρ ἄνθρωπος, ἐκ συνῆκα ὢν ὁ δείλαιος.

Ἀμελῶς ὁ χρόνος μου πληροῦται τῆς ζωῆς, ὑπορρέων ἡδυπαθῶς ὥς περ ὕδωρ ἄσατον· καὶ δαπανώμενος τῷ τομῷ ἐγγίζουσαν, τοῦ θανάτου προαγγέλλει μοι.

Ποιητῶς προσπίπτω σοι, Ἁγνὴ καὶ αἰθητῶς, ποιητῇ με καὶ αἰθητῇ, ἐπιβλέψαν λύτρωσαι ἐπεμβαινόντων μοι, ῥυομένη βλάβης τε ὁρατῆς καὶ ἀοράτου με.

Ὠδὴ ς'. Ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης.

Ἔντρομος γενοῦ ψυχὴ καὶ φεῦξον, ἐννοουμένη ὅλη τὸ Κειμήλιον, ὃ παρασήσῃ, τὸ φοβερὸν, ὄντως καὶ ἀδέκαστον, καὶ πρὸ τέλους μετανόησον.

Νόησον ψυχὴ τῷ ἀτιμίαν, ἵν' σεαυτῇ προσάπτεις, ἀντιστρέφουσα τῷ δικαίαν, πρὸς γὰρ Θεοῦ, σοὶ τὸ ἄρχειν δέδοται· τῷ δὲ σώματι τὸ ἄρχεσθαι.

Μώλωπας καὶ βαύματα ψυχῆς μου, μὴ θελαμβούσης Λόγε. μηδ' αἰχμώσης με πολλῶν ἐν μέσῳ, ὅτε ποιῆς, φοβεραὶ ἐξέτασιν, ἱκεσίαις τῆς τεκούσης σε.

Φοίττει Οὐρανὸς καὶ γῆ κλονεῖται· σιὼ τοῖς ὑποχθονίοις ἐκπλήττόμενοι πῶς ἀμφοτέρων, ὁ Ποιητὴς, ἐν ἀγκάλαις φέρεται τῆς Παρθένου βρέφος ἄπορον.

Κά-

Κάθισμα. Ὁ ὑψωθείς.

Τὸν ἐλεήμονα Θεὸν ἡ τεκοῦσα· τῆς εὐσπλαγχνίας ὡς πηγὴ πεφυκυῖα, ἐλεήμον Κόρη καὶ φιλάγαθε· δώρησαι κατάνυξιν τῇ ψυχῇ μου πρὸ τέλους, χάρισαι χαρμόσυνον τῇ καρδίᾳ μου πένθος· ὡς ἂν πεισθήσας τύχω δόξης σοῦ, τῆς τοῦ δικαίου ἐκεῖ παρακλήσεως.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ δοξάσας ἐν πυρί.

Ὦ μυστηρίου φοβεροῦ· ὦ φρικωδεστάτου σημείου· ὦ τεραστῶδες ἀποῦς· ὅτι Κόρη Παρθένος ἀπείρανδρος· καὶ τροφὸς καὶ λοχεύτρια ἐχρημάτισε τοῦ παντὸς Θεοῦ καὶ Κτίσου.

Ὅταν τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν, κακῶν ὅτι νοῦν ἀναλάβω, ἰλιγγιῶ καὶ ἐμαυτὸν, κατακρίνω πρὸ Κρίσεως εὔδοθεν· κατακρίνον γὰρ κέκτημαι, τὸ κριτήριον τὸ μέγα τοῦ σωτεῆρος.

Ὤφθης παναγιος Ναὸς, τῆς ὑπερουσίου οὐσίας. Κόρη καὶ ἅγιον Θεὸν, ὡς Ἁγία ἁγίως ἀπέτεκες. Παναγίου ἐκ Πνεύματος· ἐν μιᾷ τῇ ὑποστάσει, διπλῇ δὲ φύσει.

Ἰδὸν τὰ ἔσχατα σεμνὴ, πάντα καὶ ἀρχαῖα μου πάθη· καὶ τὰ ποικίλαμου δεινὰ, ἐν κλαυθμῷ καὶ ὀδυνῇ καὶ δάκρυσιν, ἐξαγόρευσα κράζων σοι. μὴ ἐάσῃς ἔρημόν με σῆς βοηθείας.

Ὠδὴ η'. Παῖδας διαγεῖς.

Νοῦ ἐν σεαυτῇ ἀναλογίζου, ψυχή μου πῶς μετ' ὀλίγον μέλλεις αἱρεθῆναι, οἵῳ παρασήσεσθαι Βήματι καὶ Ἄρχοντι· τῷ τὰ κρυπτὰ γινώσκοντι, σοῦ δραβέλια· καὶ σύναξον ἐκ μέσης καρδίας· σῶσόν με πρεσβείαις, Χριστὲ τῆς σὲ τεκούσης.

Ἄρον πρὸς τοῦ ἄνω Σιὼν πόλιν, καὶ τοῦ Ἱερουσαλὴμ ψυχὴ τὸ ὄμμα σου· ὕψωσον τοῦ ἔφεσιν, βέψον σου τοῦ ὄρεξιν, καὶ τοῦ ὅπου θυμίαν σου εἰς τὰ Οὐράνια· ἐκεῖ γὰρ τὸ Πολίτευμα πέλει, πάντων τῶν Ἁγίων· ἡ ὄντως εὐφροσύνη.

Οἱ δάκρυσι σπείροντες ἐνταῦθα, καὶ σπέρματα ἀρετῶν προκαταβάλλοντες, ἔτοι καὶ θεείζουσιν· ὄντως ἀγαλλόμενοι· ἐν Οὐρανοῖς ἀείζωον, πολυκαρπίαν χαρᾶς· αὐτῆς με καταξίωσον Κόρη, ὅπως σε δοξάζω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὑπάρχων ὑπόδικος μυείας, εὐθυώνας τί δραπάξομαι ὁ ἄθλιος, ὅτε παρασήσομαι, τῷ φοβερῷ Βήματι, τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ εὔλογον, ὑπολογίαν εἰπεῖν· ὧν ἔπραξα κακῶν ἀπαιτοῦμαι· σὺ Θεομῆτορ, βοήθησόν μοι τότε.

Ὠδὴ θ'. Εὐα μὴ τῷ τῆς παρακοῆς.

Νοῦ ὡς ἐν τῇ κρίσει παρεστῶς, γυμνὸς τετραχηλισμένος αἰσχυνόμενος, τρόμῳ ποδῶν σου τῷ ἀλγαίνων, ἐφάπτομαι καὶ βρέχω τοῖς

πῖς δάκρυσιν, ὡς φρότερον ἡ πόρνη καὶ κράζω σοι, σῶσόν με Σῶτερ τῆς Μητρός σε δίχαις.

Υἱὸν τὸν ἀμήτορα τὸ φρὶν, ἀπάτορα ἐπ' ἐσχάτων Κόρη τέτοκας, ἴσον Πατρὶ καὶ βροτοῖς ἴσον, ἁπλῆν τε καὶ διπλῆν τὸν ἀσώματον, ἀθάνατον θνητὸν τὸν ἀσώματον, διττὸν τῇ φύσει καὶ τῇ θέλησιν.

Ἀνθρώπων ἐνώπιον Χρισὲ, καὶ πάσης Ἐπουρανίου Ἐκκλησίας με, μὴ κατακρίνῃς ἐν τῷ κρίνειν, φρεσβείαις τῆς ἁγνῶς κυησάσης σε, χιλίων χιλιάδων, μυρίων τε, παρισταμένων μυριάδων σοι.

Ὦ Μῆτερ τῶν πάντων ποιητῶ, ὁλόφωτε λυπουμένων παραμύθιον, κινδυνευόντων προστασία, καὶ καταπονουμένων ἀντίληψις, τῷ ἀθενοῦντων ἡ ἐπιστήριξις, σῶσόν με σῶσον τὸν ἀνάξιον.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθείς.

Ἐξαγορεύω Ἁγνή σοι Θεοτόκε, τὰ δεινά μου παίσματα, εἰ γὰρ καὶ κρύψω αὐτὰ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως, ἀνοιγομένων, τῶν βίβλων πάντων φανερωθήσονται, ὄμματα ἐρρύπωσα βλέπων τὰ ἄτοπα, χεῖρας ἐμόλυνα ἅπαν με, ταῖς αἰσχρεργίαις, σῶμα ἠσχείωσα ὁ παλαίπωρος, τῇ δὲ ψυχῇ με ἐτραυμάτισα, ἁμαρτίαις ἐλέησον οἰκτίρον, καὶ μερίδος με δεῖξον, σωζομένων ταῖς πρεσβείαις σου.

Ὅτι εἰς βάθη πολλῶν παραπτωμάτων, ἀθλίως κατέπεσα ἐξ ἀμελείας μου, καὶ ῥαθυμίας ὁ δείλαιος, καὶ ἀποιᾳ, καὶ ὀπογνώσει νυνὶ συνέχομαι, γρηγοῦ μοι βοήθεια καὶ ἱλαστήριον, καὶ σωτηρία πανάχραντε, παραμυθία, δύμονεσάτῃ παρεχομένη μοι, σὲ ἱκετεύω καὶ σε δέομαι, καὶ προσπίπτω καὶ πίστει κραυγάζω σοι, μὴ δειχθείῃς εἰς τέλος, τῷ ἀλάσσει ἐπίχαρμα.

Τὰς τῷ δακρύων ῥοάς μου Θεοτόκε, ὡς μύρα προσάγαγε τῷ ποιητῇ καὶ Θεῷ, τὰς σπαγμὰς τῆς καρδίας μου· ὡς θεῖα δῶρα, τὴν προσευχῇ ὡς τερπνὸν θυμίαμα, γονάτων τῇ κλίσιν τε θῦμα ὡς ἄμωμον· καὶ τῷ χειρῶν μου τῇ ἔκπασιν· Παρθενομῆτορ, ὡς ὁλοκάρπωμα ἱερώτατον, τῇ συντριβῇ τε τῆς ψυχῆς μου, καὶ στέρνων τύπτιν ὡς λάφυρα τίμια, δύμενή μοι ποιοῦσα, ταῖς σαῖς τοῦτον παρακλήσεσι.

Διὰ τὸ σῶσαι τὸ γένος τῷ ἀνθρώπων, Υἱὸς ὁ συναΐδιος Πατρὶ καὶ Πνεύματι, Θεὸς ὑπάρχων ἄρατος, σάρξ καθωράθη, ἀναλλοιώτως ἐκ σοῦ Πανάμωμε. τούτῳ οὖν μεσίτευσον, τούτῳ οἰκείωσον, αὐτῷ τῷ πόθῳ με πρόσδησον, καὶ φόβῳ θείῳ, τὰς ἐμὰς σάρκας Κόρη καθήλωσον, ἐκ τούτου ζέφειν καὶ πιαίνειν, ψυχῇ καὶ σῶμα εἰς τέλος με ποίησον, καὶ ἐκεῖθεν τῆς τούτου, ἀπολαύσεως ἀξίωσον.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀοίξω τὸ στόμα μου.

Σὺ μόνη αὐτίληψις, καταφυγὴ καὶ σωτήρησις, τῷ δούλων σου πέφυκας, Θεοχαρίτωτε Ἁγνὴ, διὰ τοῦτο σοι προσπίπτω καὶ κραυγάζω, σῶσόν με τὸν ἄθλιον, τῇ συμπαθείᾳ σου.

Αἱ πράξεις αἱ κρύφιαι, τὸ σωματός μου μαστίζουσι, πρὸ προσώπου φέρουσαι, τοῦτο τὸν ἔλεγχον, πεῦσον Δέσποινα, βοήθεια γενοῦ μοι· πρὸ τῆς τελειώσεως, ῥῦσαι καὶ σῶσόν με.

Ἁγίασον Δέσποινα, τῇ μολυνθεῖσαν καρδίαν μου, ἡ τὸν ὑπεράγιον, Λόγον κυήσασα, καὶ ὑπάρχουσα, πασῶν ἁγιωτέρα, τῷ ἄνω Δυνάμεων, μόνη παρόμνητε.

Ἐν σοὶ τὰς ἐλπίδας μου, τῆς σωτηρίας ἀνέθηκα, καὶ πρὸς σὲ τῇ εὔσπλαγχνον, πίστει κατέφυγον, μὴ παρίδῃς με, ἐλπὶς ἀπηλπισμένων· ἀλλ' ὡς παντοδύναμος, πρόφθασον σῶσόν με.

Ὠδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε.

Τῇ δρόσον τῆς σῆς μοι εὐσπλαγχνίας, πόρευε πανάμωμε Ἁγνὴ, τῆς ἁμαρτίας καύσωνι, πικρῷ καὶ θλίψεων, ψυχῇ ἐπαναψύχουσα, καὶ τῇ καρδίαν μου εὐφραίνουσα.

Νοός μου τὸ σκότος Θεοτόκε, φωτὶ τῷ ἐν σοὶ ὡς ἀγαθὴ, ἐκδυσωπῶ δίλυσον, καὶ μετανοίας, δάκρυσι, ῥυφθῆναι με ἀξίωσον, ὡς συμπαθὴς καὶ πολυέλεος.

Ρανίσιν ἐλέους σου Παρθένε, τοὺς αὐθρακας σβέσον τῷ ἐμῶν, παθῶν Θεοχαρίτωτε, καὶ ἐσβεσμένον ἀνάψον, τὸν λύχνον τῆς καρδίας μου, χρυσῆ λυχνία ὑπάρχουσα.

Χειμάζει με κλύδων ἁμαρτίας, καὶ σάλος ἀτόπων λογισμῶν, εὐσπλαγχνίθητι πανάμωμε, καὶ χεῖρα βοηθείας μοι, ὡς ἐλεήμων ἔκτεινον, ὅπως σωζόμενος γεραίρω σε.

Ὠδὴ δ'. Τῇ ἀνεξιχνίαστον.

Ἡ παυπερθαύμαστος Μήτηρ Θεοῦ, λάμψον μετανοίας ἀκτῖνα μοι· λῦσον τὸν ζόφον τῆς ἀθλίας μου ψυχῆς, καὶ πονηρὸς ἀφάνισον, δυσλογισμοὺς τῆς καρδίας μου.

Σὲ

Σὲ τὸ ἱλαστήριον πάντων βροτῶν, πίστει ἱκετεύω καὶ δέομαι, ὡς ἐλεήμων ἵλεών μοι τὸν Κριτὴν, καὶ σὸν Υἱὸν ἀπέργασαι, ὅπως ἐν αἰνέσει δοξάσωσε.

Τῷ τεταπεινωμένῳ μόνη Ἁγνὴ, καὶ λελεπρωμένῳ καρδίαν μου· ταῖς ἀκαθάρτοις, τῷ παθῶν ἐπαγωγαῖς, ὡς ἰατρὸς θεράπευσον, καὶ χειρὸς δαιμόνων ἐξάρπασον.

Σκέπη καὶ ἀντίληψις, καταφυγὴ, χρῶ μοι Παρθένε τῷ δέλῳ σε, καὶ λύτρωσαί με, τῆς γεένης τοῦ πυρὸς, τὸν καταδίκης ἄξιον, ὅπως αἰωνίως δοξάζωσε.

Ὠδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Νεκρώμενος πάθεσι, καὶ λογισμοῖς πανάμωμε, πρὸς τὰς οἰκτιρμούς σε καταφεύγω, πρὸς τὸν θερμόν σε προσρέχω Δέσποινα, σκέπην καὶ βοήθειαν, ζωὴν, μόνη ἡ κυήσασα, τὸν καρδίαν με ζώωσον.

Ῥομφαία ξωθεῖσά με, τῆς ἁμαρτίας ἴασαι, τῷ δρασικωτάτῳ σου φαρμάκῳ, ἡ τὸν Σωτῆρα τεκοῦσα Κύριον, λόγχῃ τὸν ξωθεῖσά δι' ἐμὲ, ἄχραντε καὶ ξώσαντα τὸν καρδίαν τοῦ ὄφεως.

Νοός με, θεράπευσον, τὰς ἐντροπὰς πανάμωμε, ἴασαι τὰ πάθη τῆς ψυχῆς με, τῆς ῥαθυμίας σκότος ἀπέλασον, ὅπως δυχαρίστως ὑμνῶ, πόθῳ καὶ γεραίρωσε, τὸν θερμόν με ἀντίληψιν.

Ἰάσεων νάματα, ὀμβρίζεις Ἀειπάρθενε, πᾶσι τοῖς νοσοῦσιν ὡς νεφέλη, ἔμψυχος ὄντως τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ· ὅθεν δυσωπῶ σε ἐκτενῶς, δρόσον ἰαμάτων μοι, ἀθενοῦντι καταπέμψον.

Ὠδὴ ς'. Τῷ θείαν ταύτην.

Ἡ μόνη πάντων βοήθεια, βοήθησον ἡμῖν κινδυνεύουσι, καὶ χεῖρα ὄρεξον, καὶ πρὸς λιμένα κατεύθυνον, τῆς σωτηρίας μόνη Θεοχαρίτωτε.

Λογοθεσίᾳ με πάναγνε, ἐν ὥρᾳ τῇ φρικτῇ σὺ ἐξάρπασον, τῆς τῷ δαιμόνων τε, δεινῆς ἀπάτης καὶ κρίσεως, πυρός με ῥυομένη τοῦ αἰωνίζοντος.

Ὑμνολογῶ σε πανύμνητε, δοξάζω τὰ σεπτὰ μεγαλεῖα σου, τῷ ἀπαθάρτων με, διὸ παθῶν ἐλευθέρωσον, καὶ τῆς ἀφράστου δόξης με καταξίωσον.

Ὑμνεῖν σε χρέος ὀφείλομεν, ἀλλ' ὄντως πρὸς ἀξίαν οὐ θεόμεν· διὸ θαυμάζοντες, σιγῇ τιμῶμεν τὸ ἄφραστον, φρικτῶς ἐν σοὶ Παρθένε πραχθὲν μυστήριον.

Κάθισμα. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ὁ περιβάλλων Οὐρανὸν ἐν νεφέλαις, ὁ σταργανῶν πᾶσαν τὴν γῆν ἐν ὁμίχλῃ, καὶ περιγράφων φάμμῳ τε τὴν θάλασσαν, ὅτος ἀπερίγραπτος, τῇ Θεότητι πέλων, θέλων περιγράφεται, καὶ σταργανοῖς εἱλεῖται περιβολῇ σαρκὸς ἐκ σοῦ σεμνὴ, ἐνανθρωπίσας καὶ σώσας τὸν ἄνθρωπον.

Ὠδὴ

Ὠδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ἀναλλοίωτον τεκοῦσα μόνη Κύριον, Θεοχαρίτωτε, τῇ παναλκεῖ δεξιᾷ, τὸν νῦν ἀλλοιῶσαι με αὐτὸν ἱκέτευε, πρὸς τὰ κρείττονα, δεινῶς περιβεπόμενον, τῷ δαιμόνων ἐπηρείαις.

Ἡ Βασίλισσα Παρθένος ἡ κυήσασα, τὸν Βασιλέα Χριστὸν, οἰκτείρησον σώσόν με, κλονούμενον πάθεσι, πίστει στερέωσον, καὶ ὁδήγησον, πρὸς σωτηρίας τείβον με, τῷ Πιστῶν ἡ σωτηρία.

Ἱλαστήριόν μοι φάνηθι, Πανάμωμε· πρὸς τὸν τεχθέντα ἐκ σοῦ. ὑποκοπὰς χαλεπῶν. χρεῶν προξενοῦσα μοι· καὶ Βασιλείας Θεοῦ, θείαν εἴσοδον· καὶ τῆς ξυφῆς ὑπόλαυσιν, καὶ φωτὸς τὸν μετουσίαν.

Πανάμωμε Μαρία, καὶ ἀσύγκριτε τῇ ἁγιότητι· ἡ τὸν Θεὸν ἐν σαρκὶ, Παρθένε κυήσασα, ἀπειρογάμως Ἁγνὴ, αὐτῷ προσβάλε, παντοίας με κακώσεως, καὶ κολάσεως ῥυθμῶσαι.

Ὠδὴ η'. Παῖδας διαγεῖς.

Ἀσώτως τὸν βίον διανύσας, καὶ πᾶσαν ἀκαθαρσίαν ἐργασάμενος, ξέμω τὸ Κριτήριον, τῷ φρικτῷ ἐξέτασιν, καὶ τῷ δεινῷ ὑποφασιν τῆς καταδίκης με· ἐλέησον Κόρη τὸν ψυχῷ με, καὶ πρὸ τοῦ θανάτου, συγχώρησιν παράχου.

Ἐν σοὶ πᾶσαν ἐλπίδα σωτηρίας, ἀνέθηκα Θεομῆτορ ἀπειρόγαμε, καὶ σὲ εἰς βοήθειαν, προσκαλοῦμαι πάντοτε, δόξασόν με θλίψεων καὶ πειρασμῶν τοῦ ἐχθροῦ, καὶ λύσον τὰς σειρὰς τῷ κακῶν με, καὶ τοῦ αἰωνίου πυρὸς ἐξάρπασόν με.

Ὁράθης Ἀγγέλων ὑπερτέρα, Θεὸν ὑπορρήτως σωματώσασα. τοῦτον ὃν ἱκέτευε, Δέσποινα πανάμωμε, τῷ σαρκικῶν αἰώτερον, γενέσθαι με πειρασμῶν, καὶ Κρίσεως μελλούσης ῥυθμῶσαι, καὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς ἀξιωθῆναι.

Καμάτων με πλήρωσον Παρθένε, ἐνθέων ἡ τὸν πηγὸν κυοφορήσασα, λύτρωσον τοῦ καύσωνος τῷ ἁμαρτημάτων με, καὶ πρὸς ζωὴν ὁδήγησον καὶ σωτηρίαν Ἁγνὴ, ὅπως ᾄδω, πᾶσι τὰ θαυμάσια, καὶ γεραίρω σε πόθῳ τὸν δυνάμιν.

Ὠδὴ θ'. Ἅπας γηγενής.

Στῆσον τὸν νομὸν, τὸν τῆς ἁμαρτίας με Θεοχαρίτωτε, τὸν λυμαινομένον με ψυχὸν καὶ σῶμα καὶ τὸν δόλιον, τῇ παναλκεῖ πρεσβείᾳ τε καὶ προσασίᾳ σου, θεραπείαν, διδοῦσα σωτήριον, τοῦ Δεσπότου τὸν φόβον τὸν ἄχραντον.

Σύ με φωτισμὸς, σύ με ἀπολύτρωσις καὶ συμμαχία με, σὺ δόξα καὶ καύχημα, καὶ προσδοκία καὶ σωτηρία με, ὑπάρχεις παντοδυλόγητε καὶ σὲ πιστῶς προσκυνῶ, καὶ βοῶ σοι, σῶσόν με τὸν ἄθλιον, τὸν ἀφρόνως Θεοῦ μακρυνόμενον.

Σῶ-

Σῶσόν με Ἁγνὴ, Σωτῆρα κυήσασα, καὶ πανοικτίρμονα, οἰκτειρον τὸν δοῦλον σου, πρὸς μετανοίας τρίβους ὁδήγησον, τοῦ πονηροῦ τὰ σκάνδαλα ἐκ μέσου ποίησον, τῆς αὐτοῦ δὲ λύτρωσαι ὀπέδρας με, καὶ πυρὸς αἰωνίου ἁρπάσον.

Νοῦς ἀδωρατεῖ, καὶ πᾶσα φάνοια ἰλιγγιᾷ γηγενῶν, σὲ τίνι ὑπεραίρεσαν καὶ τοὺς Ἀγγέλους ἐν ἁγιότητι, καὶ Σεραφὶμ ἐπέκεινα καὶ Χερεβὶμ ἀνυμνεῖν. Παναγία ὅθεν δοξάζοντες σε, τὸ Ἀγγέλου τὸ Χαῖρε κραυγάζομεν.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Ἔδωκας σημείωσιν.

Μόνος ὑπὲρ ἄνθρωπον, ὁ ἐμπαθὴς ἐπλημμέλησα, μόνος ὤφθην ὁ ἄθλιος, ἐγὼ πάσης πράξεως, ἀρετῆς ἐνδεέστερος, γυμνὸς ὄντως ὅλος. τίς ἂν μὴ κλαύσῃ ἐπ' ἐμοί; τίς μὴ θρηνήσῃ μου τὴν ἀπώλειαν; διὸ πρὸ τέλους κράζω σοι· ἥμαρτον Δέσποινα σῶσόν με, τὸν ἀσώτως τὸν βίον μου, καὶ αἰσχρῶς ἀναλώσαντα.

Χαῖρε καταφύγιον, Χριστιανῶν τὸ ἀπόρθητον. χαῖρε Κόσμου διάσωσμα. χαῖρε τὸ κραταίωμα, τῶν Βασιλευόντων. χαῖρε Ἱερέων, ἡ παῤῥησία πρὸς Θεὸν, Ἀρχιερέων τὸ ἐγκαλλώπισμα. χαῖρε θανάτου νέκρωσις. χαῖρε ζωῆς πᾶσι πρόξενος. χαῖρε παναγνε Δέσποινα, τὸ ἐμὸν καταφύγιον.

Ὄμβρισόν μοι Δέσποινα, τοῦ σοῦ ἐλέους τὰ νάματα, καὶ φλεχθεῖσαν τῷ καύσωνι, παθῶν τὴν καρδίαν μου, ὡς συμπαθεστάτη, κατάρδευσον Κόρη, καὶ κατανύξεως κρουνοὺς, φέρειν ἀπαύστως, ποίησον δέομαι, δι' ὧν τῆς παρακλήσεως, τῷ σωζομένων καὶ τέρψεως, τῆς ἀεὶ ἐπιτύχοιμι, ὁ ἀχρεῖος οἰκέτης σου.

Σὲ τὸ καθαρώτατον.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος δ'. Τριτάπας κραταιός.

Δοχεῖον ἱερὸν, ἱερὰ Θεοτόκε, γεγονυῖα τοῦ σεπτοῦ, καὶ ὄντως ἱεροῦ, Παναγίου τε Πνεύματος, τὴν καρδίαν μου δοχεῖον, ἐναγῆς χρηματίζουσαν, ἀκαθάρτων πνευμάτων ἁγίασον.

Σβεσθήσεόν μοι δὸς δάκρυον Παναγία, τῆς γεέννης τοῦ πυρὸς, καὶ λύσειν με νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ αἴτησον, κλίνω τε καὶ τὴν στρωμνήν μου, κατανύξεως ῥεύμασιν, ἵνα μὴ ἀφυπνώσω εἰς θάνατον.

Ποικίλων ἡδονῶν, ἐκπαράττει με σμικῶς, καὶ συστρέφει καταιγὶς, παθῶν πολυειδῶν, εἰς ὑπόγνωσιν κλώθουσα, ἀλλὰ σοῦ τῇ ζωηφόρῳ, δεξιᾷ με κυβέρνησον, μετανοίας πρὸς ὅρμον πανύμνητε.

Ὁ Λόγος τοῦ Πατρὸς, ὁ τὸ πᾶν ὑποστήσας· ἐκ μὴ ὄντων ὡς Θεὸς, ὁ πάσης ὁρατῆς ἀοράτου τε Κτίσεως, αἴτιος, ὑπὲρ αἰτίαν, σὲ αἰτίαν σαρκόμβρος, ὡς ἠθέλησε ἔχυκε Δέσποινα.

Ὠδὴ γ'. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Τιμιωτέρα, Σεραφὶμ ἀσυγκρίτως ὑπάρχουσα, τὸν τιμῶντασε ἀεὶ, ἐξ ἀτιμίας ἀτίμων παθῶν, ὑπέρτιμε Δέσποινα, ῥῦσαι καὶ σῶσόν με.

Σὲ ἐν ἡμέρᾳ, τῆς φρικτῆς ἐξετάσεως εὕροιμι, προσασίαν ἀψευδῆ, καὶ ἐν καιρῷ τῆς ἐξόδου μου, ὀξείαν ἀντίληψιν Θεοδηγήτρια.

Νοῦτοις ἀχράντοις, Χερουβὶμ ὁ ὀχούμενος Δέσποινα, φλογοφόρον ὅπῃ γῆς, σὲ κατεσκεύασεν ὄχημα, ἐν ᾧ ἐποχούμενος ἡμῖν ὡμίλησεν.

Ἁγιωτέρα τῶν Ἁγίων ὡς ὄσα Δυνάμεων, Παναγία τὸν Θεὸν, τὸν ἐν ἁγίαις Ἁγίων ψυχαῖς, ἐπαναπαυόμενον ἁγίως τέτοκας.

Ὠδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Κλαίων ἅμα καὶ δακρύων, Θεοτόκε προσπίπτωσοι, βοηθὸς γενοῦ μοι, ἐν τῷ τὴν ψυχήν μου χωρίζεσθαι, ἐκ τοῦ δυστήνου σαρκίου, καὶ καταίσχυνον, τοὺς ζητοῦντας με δαίμονας τότε χειρώσασθαι.

Ἀνατείνω μου τὰς χεῖρας, ὅπῃ σὲ καὶ τὰ ὄμματα, καὶ ῥυπῶν τὰ χείλη, Δέσποινα κινῶ πρὸς τὴν δέησιν, μὴ ἴδῃς βδελύξῃ με ὅτι, τὰς ἐλπίδας μου, ἐν σοὶ κέκτημαι, μὴ Θεὸν ὁ οἰκέτης σου.

Μνειώνυμε Παρθένε, πολυύμνητε Δέσποινα, Παναγία Κόρη, πάγχρυσε πασᾶς ἀχειροπλόκε, ἄσπιλε, ἄφθορε Νύμφη, πανακήρατε, ἀπειρόγαμε Μήτηρ Θεοῦ σύμε οἰκτείρον.

Ἰησοῦν τὸν ζωοδότην, ὃν ἐκύησας Δέσποινα, ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον, ἄνθρωπον ἐκ σοῦ χρηματίσαντα, δι' παντὸς ἐνδυσώπει τῆς μεγίδος, με, καὶ τῆς σάρκωσεως, τῷ ἐκλεκτῷ δεῖξαι μέτοχον.

Ὠδὴ ε'. Νῦν ἀνασήσομαι.

Θρόνε πυρίμορφε, Χερουβικὸν ὄχημα Θεοῦ, πάντιμε θάλαμε, κλίμαξ Οὐρανίε, κιβωτὲ περικαλλὴς κεχρυσωμένη, λογικὴ πεκτερά, Παναγία Παρθένε σῶσόν με.

Ὄμβρους δακρύων μοι, καθαρτικῶν ὄμβρησον Ἁγνὴ, πόθος χαρμόσυνον, λύπην δυφρόσυνον, κατανύξεως πηγὴν δακρυοφόρον, καὶ μετάνοιαν θερμὴν, καὶ συγχώρησιν δός μοι Δέσποινα.

Ἔμψυχον Τέμενος χωρητικὸν δόξης τοῦ Θεοῦ, ἅγιον σκήνωμα, θεῖον Ἀνάκτορον, καθαρὸν καὶ ἱερὸν, Χριστοῦ παμέγιστον, πορφυρόχρυσε πασᾶς, Παναγία Παρθένε σῶσόν με.

Στόλαξον πόθησον, λύσον τὸ σὸν πρόσωπον, ψυχὴ δάκρυσι ῥέουσι, πλύνον τὰς χεῖρας σου, κατανύξεως ῥοαῖς, καὶ ὡς ἡ πέρνη, νοερῶς ἅψαι ποδῶν, τῆς Παναγνοῦ, καὶ λάβῃς ἄφεσιν.

Ὠδὴ ς'. Ἐβόησε.

Σταλάζειν με, δακρυρρύοις λιβάδας σύριχυσον, Θεοτόκε, ἐφ' ὧν δρόσος Οὐράνιος ἔσταξε, δροσοβόλος πόκος, τὸν σὸν τόκον γὰρ Κόρη ἐδίλωσε.

Νῦν ἄκουσον, σπαγμοῦ μου Παρθένε καὶ πάχυνον, ἐξελέσθαι, τὸν σὸν δοῦλον ἐκ στόματος λέοντος, ὅπως ἀνυμνῶ σε, τὸν πανύμνητον καὶ πανάμωμητον.

Ἐβόησα, πειρατηρίοις πολλοῖς συνεχόμενος, πλεονάκις, καὶ ἐκ πάντων ἐρρύσω με ἄξιον, καὶ νῦν σοὶ κραυγάζω, τὸν ψυχήν μου δόξασον Δέσποινα.

Φιλάνθρωπον, καὶ οἰκτίρμονα Λόγον κυήσασα, καὶ ἐλέους θελητὸν, Θεοτόκε ἐλέησον, τὸν ψυχόν μου ὅτι, ὅτι σοὶ τὰς ἐλπίδας ἀνέθετο.

Κάθισμα. Ὁ ὑψωθείς.

Φιλαμαρτήμων πεφυκὼς δυσωπῶ σε, τὸν ἀναμάρτητον Θεὸν τὸν τεκοῦσαν, τὸν ἁμαρτίας ἄρον τοῦ Κόσμου σεμνὴ, τὴν πολυαμάρτητον οἰκτειρῆσαι ψυχόν μου, καὶ τὰς ἀνομίας μου τὰς πολλὰς ἐξαλεῖψαι, ἁμαρτωλῶν αὐτὴ γὰρ ἱλασμὸς, καὶ σωτηρία πιστῶν καὶ ἀντίληψις.

Ὠδὴ

Ὠδὴ ζ'. Ὁ δοξασθεὶς ἐν πυρί.

Ῥανίδα μίαν ἐξαιτῶν ὕδατος ἐμψύξαι τὸν γλῶσσαν, ὀδυνωμένου ἐν φλογὶ, τῆς γενούσης ὁ πρὶν εἰς ἀπόλαυσιν, καὶ ξυφὴν πολὺς πλούσιος, οὐκ ἐπέτυχε ψυχή μου φοβοῦ τὸ δράμμα.

Ὥραν τῆς Κρίσεως εἰς νοῦν, Δέσποινα βαλλόμενος ἔρεμω, καὶ ἀγωνία συνεχόμενος, ὅτι σε καταφεύγω σὺν δάκρυσιν, ἡ ἐλπὶς ἡ βεβαία μου, ἀπαρεσάτευτόν με τότε μὴ καταλίπῃς.

Ὁ τὴν ψυχὴν αἰσθητῷ, καὶ πεπωρωμένος ὡς λίθος, σὲ Παναγία δυσωπῶ, τὴν θεόγραφον πλάκα, τὴν ἄφεσιν, σὺ ἣ πάντων ὑπέγραψεν ὁ Θεὸς, κἀμὲ τῇ Βίβλῳ τῷ ζώντων γράψαι.

Ἡνίκα μέλλω τῷ φρικτῷ, Βήματι Χριστοῦ παρεστῆναι γεγυμνωμένος ὁ πολλαῖς, ἁμαρτίαις κατεστικτος Δέσποινα, συμπαράστηθι τότε μοι, ῥυόμενόν με ἀνάγκης καὶ πάσης βλάβης.

Ὠδὴ η'. Παῖδας διαγεῖς.

Χαῖρε θεοβάδιστον χωρίον, Παράδεισε λογικὲ θεοβλαστήρυπτε. χαῖρε πόλις ἔμψυχε. χαῖρε θρόνε πύρινε. χαῖρε χαρᾶς Ἀνάκτορον καὶ ἐνδιαίτημα, λαβὶς ἀνθρακοφόρε λυχνία, πάγχρυσε καὶ πλήρης ἀσβέστου θείου φάους.

Σπάρξον γλυκασμὸν ἐν τῇ ψυχῇ μου, πικρίᾳ συνεχομένῃ παραπτώσεων, θείας παρακλήσεως, Κόρη ἀπειρόγαμε, ὁ γλυκασμὸς Ἀγγέλων γὰρ, σὺ καὶ ἀνθρώπων Πιστῶν, καὶ δὸς τοῦ Οὐρανίου με Δείπνου, καὶ ξυφῆς γλυκείας τυχεῖν τοῦ Παραδείσου.

Λυχνία φωτὸς τοῦ ζωηλίου, ὑπάρξασα πανυπέρλαμπρος τῷ φέγγει σου, τὸν ζόφον ἀπέλασον, τῷ πλημμελημάτων μου, Θεοκυήτορ λύξωσιν τῷ δυσχερῶν ὀδυνῶν, βραβεύσα τῷ πίστει ὑμνοῦντι, καὶ ὑπερυψοῦντι τὸν ἄφραντόν σου τόκον.

Ἐν ὥρᾳ Παρθένε τελευτῆς μου, χειρὸς τῷ δαιμόνων με ἁρπάσαν, καὶ τῆς κατακείσεως, καὶ λογοθεσίας με, τῆς φοβερᾶς ἑπάσεως, καὶ τελωνίων πικρῶν, καὶ ἄρχοντος δεινοῦ Θεομήτορ, καὶ τοῦ αἰωνίου πυρὸς τῆς καταδίκης.

Ὠδὴ θ'. Ἅπας γηγενής.

Ἴδε τὸν ἐμὸν, ἱλέως σου ὄμματι ἐχάτιν κάκωσιν, ὦ μοι προεξένησον, ἡ ἀμετρία τῷ ἐπταισμένων μοι, καὶ πρὸς τὸ πλῆθος Δέσποινα τῷ ὀδυνῶν μου αἱ σαὶ, παρακλήσεις νῦν ἐν τῇ καρδίᾳ μου, τὸν ψυχόν μου ταχὺ εὐφρανάτωσαν.

Στόματι πλατεῖ, καὶ γλώσσῃ σωτόνῳ σε, καὶ γνοθοσύνῳ ψυχῇ, ἔποτε πεπαύσομαι, γεραίρειν Δέσποινα πολυύμνητε· ἐν γὰρ τῷ σῷ ὀνόματι ἀρῶ πᾶς χεῖρας μου, καὶ ἐν πάσῃ χαίρων εὐλογήσω σε, τῇ ζωῇ μου ζωὴ τῷ ποθούντων σε.

Ἄβυσ-

Ἄβυσσον Θεὸν, ἐλέους κυήσασα, καὶ μέγα πέλαγος, ξήρανον, ἀνάσειλον, τὰς ὀπῤῥοίας καὶ τῶν ἀβλυσιν, ἐν τῇ ῥοῇ πανάμωμε τῆς συμπαθείας σου, τῷ κακῶν μου, ῥεῖθρον καταπαύξεως, ὁπλωῦν με Κόρη διδοῦσα μοι.

Στέλεχος σαφρὸν, καρπὸν ἀβλαβήσειον ὑγιῆ πώποτε, πηγὴ πικρογόνος δὲ, γλυκάζον ὕδωρ ἐκ ἀβλύσειον, ὀρθὸς δὲ πῶς ποιήσεται λόγος καρδία σκαμβή. διὸ τρέμω, Δέσποινα γεραίρων σε, πλὴν εἰδῦα τὴν πίστιν μου σῶσόν με.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Ὡς γηραιὸν ἐν Μάρτυσι.

Θεοτόκε βοήθει μοι, ὅταν μέλλω παρίσταθαι, γυμνὸς ὑπὸ Βήματος καὶ ἐπάζεσθαι, τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν, τότε με ῥύσασθαι, ἐκ πυρός τε καὶ βρυγμοῦ, καὶ ἐκ σκότους καὶ σκώληκος, μὴ παρίδῃς με, ὅτι σοὶ τὰς ἐλπίδας ἀνεθέμην, ὅτι δυνάσαι μεγάλως, μετὰ Θεὸν βοηθῆσαι μοι.

Χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος, τοῦ ἁγίου με πλήρωσον, καὶ ἀγάπην δώρησον τὴν σωτήριον, πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς ἅπαντας, σαφῶς τοὺς πλησίον μου, καὶ εἰρήνην ἐμαυτῷ, καὶ πραότητα βράβευσον, πίστιν ἄμωμον, καὶ τὴν πάντα τὰ Θεῖα σωτηρῆσαν, καὶ πρὸς πάντα συνεργοῦσαν, τὴν παθοκτόνον ἐγκράτειαν.

Ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ σε, δυσωπῶ παναμώμητε, καὶ αἰτοῦμαι λύσιν τῶν ἐγκλημάτων μου, σὺ δέ μοι πρόχες ὡς εὔσπλαγχνος, καὶ τάχος ἐπάκουσον, τῆς οἰκτρᾶς τοῦ ὀντελοῦς, σοῦ οἰκέτου δεήσεως, ῥύομαί με, τῷ ἀπείρων κακῶν μου ὢν ἐκ βρέφους, εἰργασάμην βορβορώσας, ψυχὴν καὶ σῶμα ὁ ἄθλιος.

Μυριάκις Πανάμωμε, ὑπεχόμην μετάνοιαν, τῷ ἐμῶν ποιήσαθαι παραπτώσεων, ἀλλ' οὐκ ἔαμε ἡ φαύλη μου, τῷ κακῶν συνηθεια, διὰ τοῦτο σοι βοῶ, καὶ προσίπτω σοὶ δάκρυσι, καὶ σοῦ δέομαι, ἐξελοῦ με τοιαύτης τυραννίδος, ὁδηγοῦσα πρὸς τὰ κρείττω, καὶ σωτηρίας ἐχόμην.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος.

Κυρίως καὶ ἀληθῶς γεγόνασας, Θεὸν καὶ Κύριον, καὶ Θεοτόκος μόνη ἀληθῶς· καὶ κυρίως ἐκλήθης ἁγνή. διὸ πιστῶς γεραίρομέν, καὶ καταχρέος σε δοξάζομεν.

Νυμφῶνα τῆς τοῦ Θεοῦ σαρκώσεως, ἁγνὴ πανάχραντον, καὶ λογικὸν γινώσκων σε σαφῶς, ἱκετεύω ῥυθμίσαι με, παθῶν σαρκὸς καὶ πνεύματος, καὶ πειρασμῶν καὶ πειρασέων.

Ὡς κλίμαξ τῆς πρὸς ἡμᾶς ἀφίξεως, τοῦ Παντοκράτορος, δι' ἧς Θεὸς κατῆλθον ἐπὶ γῆς. ἐκ γηΐνων παθῶν τῆς σαρκὸς, πρὸς Οὐρανὸν ἀνύψωσον, καὶ πρὸς Θεόν με χειραγώγησον.

Φωτί με τῷ προσβειῶν σε φώτισον, νυκτὶ καθιδόντα, ἡ γονομένη Μήτηρ τοῦ φωτὸς, καὶ πρὸς φῶς τὸ ἀνέσπερον, καὶ πρὸς ζωὴν αἰώνιον, σῇ εὐσπλαγχνίᾳ καθοδήγησον.

Ὠδὴ γ'. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Νάουσα κρίνη, θλιβομένοις παράκλησιν πέφηνας, διὸ Δέσποινα κάμοὶ, προσβυτικῶν σου καμάτων ῥοὴν, βλύσον καὶ κατάσβεσον παθῶν τὴν κάμινον.

Τραυματιθεῖσα, λογισμῶν ἐξ ἀπόπων θεράπευσον, ἡ τῆς φύσεως ἡμῶν, ἰασαμένη πληγὴν χαλεπὴν, τὸν παθῶν γὰρ τέτοκας πλάστην καὶ Κύριον.

Ἐν τῷ πελάγει τῷ πολλῶν μου πταισμάτων πανάμωμε, καὶ παθῶν καὶ πειρασμῶν, κλυδωνιζόμενον τάχει πολλῷ, λιμένι καθόρμισον σῆς ἀντιλήψεως.

Τὴν πλατυτέραν Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς ὑπερτέραν σε, συμπεπωθεὶς καὶ σεσωθεὶς, ταῖς τῷ ἐχθρῶν ὑπεθέσεσιν, ὃν θλίψει πλατύνω με, δέομαι Δέσποινα.

Ὠδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ἰατρὰ καὶ Σωτῆρα, καὶ λυτρὰ τῷ θλίψεων, ἡ τεκοῦσα Κόρη, πάντων με δεινῶν ἐλευθέρωσον, καὶ εὐφροσύνης ἀρρήτου τὴν καρδίαν μου, Κόρη πλήρωσον, ὅπως ἀεὶ μακαρίζωσε.

Ἀγλαόκαρπόν σε δενδρον, καὶ φυτὸν εὐσκιόφυλλον, οἱ πιστοὶ καλοῦμεν, ὡς ἀθανασίας ἐκφύσασαν, καρπὸν ὡραῖον τῷ κάλλει καὶ σωτήριον. ὃν ἱκέτευε ὑπὲρ τῆς πίστεως τιμῶντῶν σε.

Ὦ καινῆς καὶ παραδόξου, μίξεώς τε καὶ κράσεως, παρθενία τόκον, ἤνωσε τεχθεὶς ὁ Θεάνθρωπος, καὶ τὴν τεκοῦσαν ἀφράστως καταλέλοιπε, πάλιν παράγνον ὡς πρὸ τοῦ τόκου καὶ ἄφθορον.

Οἱ ταῖς ἄνω στρατηγίαις φοβεροὶ καὶ ἀπρόσιτοι, προσιτοὶ τοῖς κάτω, ὤφθη ἐξ ἀνδρὸς νεανίδος, ἣν εὐσεβῶς Θεοτόκον ὀνομάζομεν, καταλλήλως τῷ τόκῳ τὴν κλῆσιν πλουτήσασαν.

Ὠδὴ ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Παράδεισος ζωῆς, Θεοτόκε ὑπάρχουσα, θανάτου τῆς ἁμαρτίας, καὶ παθῶν πολυτρόπων, ἐκλύτρωσαι τοὺς δούλους σου.

Ἀλάβαστρον ἁγνὴ, νοητὸν σὺ ὑπάρχουσα, τοῦ μύρου τοῦ κενωθέντος, ὅτι γῆς Οὐρανόθεν· κἀμὲ νῦν εὐωδίασον.

Ρύσαντα πρὸς φθορὰν, ἀνεκπόνω τὸν ἄνθρωπον, διὰ τοῦ θείου σου τόκου, καὶ τῆς πρὶν ἀφθαρσίας, Παρθένε κατηξίωσας.

Ὡς ὅσα Χερουβὶμ, Σεραφὶμ ὑπερτέρατε, παράχαντε Θεοτόκε, τὴν ψυχήν μου φωτίσου, τῷ θείῳ καταλάμπρυνον.

Ὠδὴ ς'. Θύσω σοι.

Οἴκτειρον, ὡς συμπαθὴς ἐμὲ τὸν ἀκάθαρτον, καθαρωτέρα ὡς οὖσα, λαμπηδόνων ἄχραντε τοῦ Ἡλίου, καὶ φωτός μου, τὴν καρδίαν ἐνθέου σου πλήρωσον.

Ἔστησας, τὴν φθορὰν νεμομένην τῆς φύσεως, δι' ἀκραιφνοῦς ἀφθορείας, ἀλλὰ σῆσον ἄχραντε τῆς παθῶν μου, τοὺς χειμάρρους, καὶ σαρκικοῦ φρονήματος ῥύακας.

Τιμῶ σε, τὴν Θεὸν ὑπερόμνητον τέξασαν, καὶ ἱκετεύσω πόθῳ, φοβερᾶς με δίκης καὶ αἰωνίου, Θεοτόκε, κατακρίσεως ῥῦσαι καὶ σῶσόν με.

Μόνῳ σε τιμιωτέραν ἔγνωμεν παράγνε, τῆς Χερουβὶμ ὡς τεκοῦσαν, τὸν αὐτοῦς ποιήσαντα ἐκ μὴ ὄντων, ὃν δυσώπει, οἰκτειρῆσαι ἡμᾶς ἀνυμνοῦντας σε.

Κοντάκιον. Ἐπεφάνης σήμερον.

Προσασία ἄμαχε, τῆς θλιβομένων, καὶ πρεσβεία ἕτοιμος τῆς πεποιθότων ὅτι σοὶ, ἐκ τῆς σκανδάλων με λύτρωσαι, καὶ μὴ παρίδης δεινῶς κινδυνεύοντα.

Ὠδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Η θεία κρίνη, τῆς εὐσπλαγχνίας καὶ ἀγαθότητος. βλύσον δαψιλῶς μοι πλοῦτον σῶν οἰκτιρμῶν, καὶ τὸν ῥύπον τῆς πταισμάτων μου, ἐναποπλύουσα, τὴν τῆς σαρκὸς καπάσβεσον πύρωσιν.

Τὸν

Τὸν ἐπ Θεοῦ μοι χορηγηθέντα πλοῦτον πνευματικὸν, πρώην ζῶν ἀσώτως πάντα ταῖς ἡδοναῖς, κατεφάλωσα τοῦ σώματος, ἀλλ' ὡς πὶν ἄσωτον, ταῖς σαῖς λιταῖς Παρθένε δικαίωσον.

Χοροὶ Ἀγγέλων, χοροὶ Μαρτύρων καὶ Ἀποστόλων σου, Λόγε δυσωπεῖσι πάντοτε τὸν πολλὸν εὐσπλαγχνίαν σου φιλάνθρωπε, πάντας οἰκτείρησον, διὰ τῆς Θεοτόκου ὡς εὔσπλαγχνος.

Θεοκυῆτορ, ἡ ἐλπίς μου καὶ μόνη καταφυγὴ, ῥῦσαι τῆς ὑπερατείας τῆς ἡδονῶν, καὶ παθῶν τῆς τυραννούντων με. παρεχομένη μοι ὀφλημάτων τὸν λύσιν πρεσβείαις σου.

Ὠδὴ η'. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Ἐν γαστρὶ σου σκιρτώσας ὁ Ὕψιστος, Οὐρανῶν πλατυτέραν σὲ ἔδειξε. καὶ προστασίαν ἄμαχον, τῆς βοώντων Παρθένε, πάντα τὰ ἔργα.

Τοκύψας ἀλόγως τοῖς πάθεσιν, εἰς βυθὸν ἀπωλείας κατέπεσα. καὶ τῆς φλογὸς ὑπέκαυμα, ἐμαυτὸν εἰργασάμην Μῆτερ Κυρίου, ὅτι βλέψασα οἴκτειρον σῶσον με.

Παροδεύων τοῦ βίου τὸ ἄστατον. λυσιμοῖς λογισμοῖς περιέπεσα. καὶ πληγωθεὶς προσώζεσα, ἰατρὲ τῆς νοσούντων, δίδου μοι χεῖρα. τῆς ἀφθόρου Μητρός σου δεήσεσι.

Τὴν ψυχήν μου νοσοῦσαν θεράπευσον. καὶ τὸν νῦν σκοτιζόμενον φώτισον, καὶ τοῦ μέλλοντος, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ αἰωνίων ἀφορήτων βασάνων με λύτρωσαι.

Ὠδὴ θ'. Εὐφρανθήτω τῆς τῆς παρακοῆς.

Ταλαίπωρε σύναξον ψυχὴ, συνθρώπασον. μετανοίας τρόπους ἔνδειξον. νῦν ὅτι θύραις ἡ ἡμέρα. ὁ κείνων ἀποτόμως καθέζεται. ἑκάστω ἀποτίνων τὰ ἄξια, τῆς πεφραγμένων, καθὼς γέγραπται.

Μαρία Κυρία τοῦ παντὸς, παντοίοις με δεδωθέντα ἁμαρτήμασι, σὺ ἐλευθέρωσον Παρθένε, τὸν ἐλευθεροῦν τῆς ψυχῶν ἡμῶν, ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ λόγον ἐκύησας, τοῦ υἱοῦ ἀγαθότητα.

Οὐ πέπτωκαι πράξεις ἀγαθὰς, ἐπίλωσα τὸν χιτῶνα ὅνπερ εἴληφα. θείου Βαπτίσματος ἐνδύσει, ἐν σκότει ἀγνωσίας πορεύομαι. πρεσβείαις τῆς τεκούσης σε Κύριε, ἀπεγνωσμένον με διόρθωσον.

Φιλάγαθον τέξασα Θεὸν, φιλάγαθε Θεοτόκε, τῆς φιλίας με τῆς πρὸς τὴν σάρκα τῆς δολίας, ἐν πάχει ἐλευθέρωσον δέομαι. καὶ δείλωσον τῆς θείου θελήματι, τὸν ἀμελείᾳ ἀπολλύμενον.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθείς.

Χαῖρε φωτὸς καθαρώτατον δοχεῖον. χαῖρε σύλε πύρινε τὸν νοητὸν Ἰσραὴλ, εὕδον εἰς θείαν κατάπαυσιν, εἰσάγων μόνη, χαῖρε νεφέλη τὸν μέγαν Ἥλιον, Κόσμῳ δραγάσασα καὶ πρὸς τὸ ἄδυτον, φῶς τοὺς ἐν σκό-

σκότει καθιδύοντας, τῆς ἀγνωσίας, μεταρυθμίσασα πανάμωμε, χαῖρε Παρθένε, χαῖρε παύσεμνε. χαῖρε Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. ὃν ἱκέτευε σῶσαι, καὶ.

Χαῖρε φαιδρὸν ἐνδιαίτημα Κυρίου. χαῖρε θρόνε πύρινε, χαῖρε λυχνία χρυσῆ. χαῖρε κογχύλη ἡ βάψασα, ἐκ σῶν αἱμάτων, τῷ Βασιλεῖ πορφύραν θεότευκτον. χαῖρε πόλις ἔμψυχε, τίμιε στέφανε, καὶ κραταιὸν περιτείχισμα, Βασιλευόντων. ἐν εὐσεβείᾳ χαῖρε ἀνίκητον. στρατευομένων θάρσος παύαγνε. χαῖρε πύλη Θεοῦ ἀδιόδευτε. ὃν ἱκέτευε σῶσαι.

Φύσεως ὅρους καὶ νόμους ὑπερβᾶσα, τὸν Κτίσαντα τῆς φύσεως, ἀδιαφθόρως ἀγνὴ, ἐν τῇ γαστρίσου σωτέλαβες, μὴ γνοῦσα πεῖραν, ὅλως ἀνδρὸς Παρθένε ἀμόλυντε. καὶ τὸν ἐκύησας, εἰς σωτηρίαν βροτῷ. καὶ μετὰ τόκον διέμεινας, ὡς πρὸ τοῦ τόκου, τῆς παρθενίας σῷα τὰ σήματα. θαυμαστοῦσα, ὄντως μέγιστον, σοῦ τὸ θαῦμα καὶ ἄφραστον, καταπλῆττον Ἀγγέλους, καὶ βροτῷ πᾶσαν διανοίαν.

Ἵνασι πᾶσι τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους, καὶ τῆς ἀγαθότητος ἀνακαλύψης ἡμῖν, τὸ ἀδιόριστον πέλαγος, τὰς ἁμαρτίας, τῷ οἰκετῷ σου πάσας ἐξάλειψον, ἔχεις γὰρ Παντάνασσα, ὡς Μήτηρ ὅσα Θεοῦ, τῷ ἐξουσίαν τῆς Κτίσεως, καὶ διεξάγεις, πάντα ὡς θέλεις τῇ δυνασείᾳ σου. καὶ γὰρ ἡ χάρις ἡ τοῦ Πνεύματος, τοῦ Ἁγίου σαφῶς ἐνοικοῦσα ἐν σοὶ, συνεργεῖ σὺν πᾶσιν, ἀεσπνάως παμμακάριστε.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ὠδὴ ά. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ἁπάσης γυμνούμενοι, τῆς ἐκ τῶν ἔργων πανάχραντε, βοηθείας ἅπαντες ἐν περιστάσεσιν, εἰς βοήθειαν τῷ ὄντως ἀσφαλῆσε, ἀεὶ καταφεύγοντες θαρσαλέως ζόμεθα.

Γαλιλαίῳ ἐν κλύδωνι, τῷ πειρασμῶν σε παρέθετο. καὶ θείαν κυβέρνησιν ἐν ζοφοειδείαις παθῶν, ὁ δοξάσας σε, διὸ πρὸς εὐφροσύνης, λιμένας τοὺς δούλους σου, ἐγκαθορμίζεις Ἁγνή.

Ἐπλήγη ὁ δείλαιος, τῆς ἁμαρτίας τοῖς βέλεσι, καὶ νῦν κατακέκλιμαι ἐν κλίνῃ Δέσποινα, ὑπογνώσεως εἰς θάνατον φερούσης, καὶ ἄδειν ψυχολεθρον, ὧν με ἐξάρπασον.

Ἐκόμισε παύαγνε, ὁ Γαβριὴλ σοι ἀντίθετον, ἀρᾶς τῆς προμήτορος ἐξ Οὐρανοῦ ἀσπασμόν. σὺ γὰρ ἔτεκες, ἡμῖν τὸν εὐλογίαν, καὶ πᾶσιν ἐπήγασας, χαρὰν αἰώνιον.

Ὠδὴ

Ὠδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Σπλαγχνίσθητι μόνη Θεομήτωρ, ἐλέησον οἰκτειρον ψυχήν, ἐν σάλῳ κινδυνευόυσαν, παθῶν σαρκὸς καὶ πνεύματος, καὶ ὡς φιλόπαις πρόφθασον, ῥύσα πούτῳ ἰσχύσου.

Ἡ Τῶν φαυλισμῶν με ἀπάτη, τῆς τῶν ἀφανῶν καὶ ἀπλανῶν, ἀγάπης ὑπεξάγουσα, εἰς λυπηρὰ συνέκλεισεν, ὧν τῷ ζωῷ μου πάναγνε, ταῖς σαῖς πρεσβείαις ἐξάρπασον.

Τῇ παραβάσει τῷ ἐντολῶν σου, εἰς βάθη κατέπεσα δεινῶς, καὶ χαλεπαὶ συνέχουσιν ὀδύναι με τῷ θλίψεων, ἐξ ὧν με ῥύσαι Κύριε· ταῖς τῆς Μητρός σου δεήσεσι.

Ῥημάτων Παρθένε μεμνημένοι, τοῦ θείου Ἀγγέλου ἐν χαρᾷ. χαῖρε σεμνὴ βοῶμεν σοι. χαῖρε Ἀδὰμ ἀνόρθωσις. χαῖρε τῆς Εὔας λύτρωσις. χαῖρε Πιστῶν τὸ θράσωσμα.

Ὠδὴ δ'. Τῷ ἀνεξιχνίασον.

Ῥώμῃ ἀθανάτοις ὁ δυνατὸς, καὶ ἀπεγνωσμένων παράκλησιν, τοῖς ἀθυμοῦσιν, εὐθυμίαν καὶ χαρὰν, τοῖς θλιβομένοις δέδωκε, καὶ πλοῦτον πτωχοῖς Θεονύμφευτε.

Σκέπη καὶ ἀντίληψις καὶ προσφυγὴ, χρῶ μοι Παρθένε τῷ δούλῳ σου, καὶ λύτρωσαί με, τῷ ἀμέτρων μου κακῶν, ὅπως σου τὰ θαυμάσια, κηρύττω πᾶσι τοῖς πέρασιν.

Ἀπορῶν δακρύων τε καὶ στεναγμῶν, ἐκ τῆς τῶν παθῶν μου πωρώσεως, σὲ ἱκετεύω, τοῦ ἐλέους τῷ πηγῷ, τῶν ὀδυνῶν με λύτρωσαι, ἄγουσα πρὸς θείαν κατάνυξιν.

Σὲ τὸ ἱλαστήριον πάντων βροτῷ, πίστει ἱκετεύω καὶ δέομαι, εὐλογημένη, ἵλεών μοι τὸν Κριτῷ, ἐν ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως, ποίησον ταῖς σαῖς παρακλήσεσιν.

Ὠδὴ έ. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ῥείθροις κατανύξεως, τοὺς ῥύπους τῆς καρδίας μου, ἄχραντε ἀπόπλυνον Παρθένε, καὶ μετανοίας τρόπους μοι δώρησαι, σαῖς πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεὸν, ἱεραῖς δεήσεσιν, ὃν ἀρρήτως ἐκύησας.

Μὴ παύσῃ πρεσβεύουσα, Θεὸν, ὃν ἐσωμάτωσας, Κόρη ὡς Σωτῆρα καὶ Δεσπότῃ, λύσιν δωρῆσαι τῷ ἐπταισμένων μοι, καὶ πρὸς τὴν ἀρχαίαν ἀγαγεῖν, αὖθις εὐφροσύνῃ με, ἣν ἀφρόνως ἀπώλεσα.

Σοφίαν ἐκύησας, Θεοῦ τὴν ἀνυπόστατον, σαρκὶ καθ' ὑπόστασιν Παρθένε, τὸν συνάϊδιον Λόγον προαίαρχον, ἐπ' ἐσχάτων τόπων ἡμερῶν, ἐξ ἁγνῶν αἱμάτων σου, εἰς τὸ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Γνωρίσαι τὴν ἄφατον, ἁγνὴ αὐτοῦ χρηστότητα, θέλων ὁ ἐκ σοῦ σεσαρκωμένος, σὲ μεσιτείαν ἡμῖν παρέχετο, ἀεὶ καταλλάττουσαν αὐτῷ, διὰ τῆς πρεσβείας σου, τοὺς αὐτὸν παροργίζοντας.

Ὠδὴ

Ὠδὴ ε'. Τῷ θείαν πάντῳ καὶ πάντιμον.

Γενοῦ μοι πάναγνε Δέσποινα, γαλήνη καὶ λιμὴν παρακλήσεως, βεβιβάζουσα, πρὸς θεῖον ὅρμον ἀκύμαντον, τῷ ζάλῳ τῷ παθῶν μου καταπραΰνουσα.

Ἐν σοὶ Παρθένε καυχώμεθα, ἐν σοὶ τῷ δυσχερῶν ἐκλυτρούμεθα, τῇ πεποιθήσει σου, ἐπιδρομὰς ὑ πτοούμεθα, τῷ δυσμενῶν βαρβάρων οἱ ἀκυμονοῦντες σε.

Τῷ σῷ παράχου βοήθειαν, καὶ ῥῦσαί με κινδύνων καὶ θλίψεων. ἐκλυζομένη με, τῷ ὀδυνῶν καὶ πταισμάτων μου, ἡ τὸ παντὸς τεκοῦσα τῷ ἀπολύτρωσιν.

Ἰδεῖν τῷ δόξαν τοῦ τόκου σου, οἱ νῦν ἀξιωθέντες παράσχαντε, ἀξιωθείημεν ἀπολαυεῖν ἐκτενεστέρου, αὐτοῦ τῆς μετουσίας ταῖς ἱκεσίαις σου.

Κάθισμα. Ταχὺ προκατάλαβε.

Δακρύων μοι δώρησαι, τῆς μετανοίας πηγὰς, δι' ὧν τοῦ τοῦ σώματος, καὶ τῆς ψυχῆς λογισμοὺς, ἐκπλύνω πανάμωμε· καὶ τῆς ἐπιθυμίας, τῆς ἀτόπου τῷ φλόγα, τέλεον ἀποσβέσω, καὶ φλογὸς τῆς γεέννης, λυτρωθῶ ὁ παντλήμων ταῖς ἱκεσίαις σου.

Ὠδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ῥῶσιν ἄφθορον, Παρθένε σὲ παρέχετο, τοῖς ἀθενοῦσιν ἡμῖν, ὁ ἰατρὸς τῷ ψυχῶν, καὶ σωμάτων Κύριος ὡς θεραπεύσαν, τοὺς κραυγάζοντας, εὐλογημένος πάναγνε ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Μετανοήσεται, τοῖς ἔργοις τοῖς ἀτόποις μου, καὶ τοῖς βουλεύμασιν, ἡ τῆς παρούσης ζωῆς, χαρὰ εἰς κατήφειαν καὶ ταπεινότητα. ἀλλ' ἡ πρόξενος, τῆς ἀληθοῦς χαρᾶς ἄγνη, τῷ σῷ δός μοι εὐφροσύνῃν.

Ξενωθέντας τοῦ Θεοῦ ἀπάτῃ ὄφεως, βροτοὺς Θεόνυμφε, ἀνεκαλέσω, Θεὸν, βροτωθέντα τέξασα ἐκ τῶν αἱμάτων σου. ὃ ἰῶ μείναντα, καὶ ὁ ὢν ἰῶ γενόμενον, διὸ πάντες σε ὑμνοῦμεν.

Γαμάτων σε πηγὴ οἱ ξηραινόμενοι, παθῶν νοσήμασι, γινώσκοντες ἀληθῶς, ἀντλοῦμεν σωτήρια καὶ θεῖα νάματα, καὶ δοξάζομεν, τὸν Κύριον γεραίροντες, τὰ πολλά σου μεγαλεῖα.

Ὠδὴ η'. Παῖδας διαγεῖς.

Ὑπὸ τῆς αὐτοῦ φιλανθρωπίας, καὶ μόνης ὑπεραπείρου ἀγαθότητος, ὁ Κτίστης καμπτόμενος, διὰ σοῦ ἐπέφανε, τοῖς ἐπὶ γῆς πανύμνητε, σάρκα λαβόμενος, καὶ πάλιν δι' σοῦ οἰκειοῦται, πάντας τοὺς ὑμνοῦντας ἀεί σε Θεοτόκον.

Χεῖρας ἐκτενῶς ἐπανατείνω, καὶ ὄμματα τῆς ψυχῆς μου πρὸς σὲ Δέσποινα, ὅλος συνεχόμενος, ταῖς ποικίλαις θλίψεσι, καὶ τῷ θερ-

θερμῷ αὐτίληψιν σοῦ προσκαλούμενος, διὸ ἐν ἀμηχανίοις τὸν πλοῦτον, δεῖξον, Θεοτόκε τῆς σῆς φιλανθρωπίας.

Νόμους διαγεῖς σου παραβαίνοντες, ἀνόμως τοῖς πολεμίοις παρεδόθημεν, ψυχῇ τε καὶ σώματι, ἀλλ' ὡς ἀγαθώτατος, καὶ ἰσχυρὸς καταβαλὲ τοὺς φιλανθρωπε, πρεσβείαις τῆς ἀφθόρου Μητρός σου, καὶ τῷ Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῷ Ἁγίων.

Ἁγίων εἰς Ἅγια βαφεῖσα, Ἁγίων τὸν Ὑπεράγιον γεγέννηκας, Ἁγία Θεόνυμφε, ὅθεν ἐν ἁγίαις σοι, φωναῖς πάντες κραυγάζομεν. χαῖρε Μητρόθεε. Ἁγία Θεοτόκε Παρθένε. χαῖρε τῷ Ἁγίων Ἀγγέλων χαρμοσύνη.

Ὠδὴ θ'. Ἅπας γηγενὴς.

Φώτισον ἁγνὴ, ψυχῆς μου τὰ ὄμματα καὶ τὰ νοήματα, μὴ καταλαβέτω με, τῆς ἁμαρτίας σκότος βαθύτατον, μηδὲ βυθὸς καλύψῃ με τῆς ἀπογνώσεως. ἀλλ' αὐτή με σῶσον καὶ κυβέρνησον, προσασία πιστῶν ἀκαταίσχυντε.

Ὅλος γεγονὼς, δι' ὅλου κατάσκοπος ταῖς παραβάσεσιν, ἐν ἀῤῥήτοις πράξεσι, καὶ βδελυείαις, σοῦ τῷ βοήθειαν, ἐπικαλοῦμαι Δέσποινα, καὶ τῷ αὐτίληψιν. ἰῶ παράχου, πάντων λυτρωμένη με, τῷ δεινῶν πειρασμῶν καὶ τῷ θλίψεων.

Ῥύσασθαι Χριστὲ, ἡμᾶς παραγέγονας δι' ἀγαθότητα, οὐκ ὀξ ἔργων ἔχοντας, δικαιοσύνης τῷ παῤῥησίαν πρὸς σέ. ἀλλ' ἐκ τῆς μόνης Κύριε φιλανθρωπίας σου. διὰ τοῦτο, δωρεὰν αἰτούμεθα, ταῖς Λιταῖς τῆς Μητρός σου τῷ ἄφεσιν.

Σῶσόν με ἁγνὴ, τὸν ἀχρεῖον δοῦλόν σου πίστει σοι κράζοντα. χαῖρε οἰκητήριον, τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ πανάμωμε. χαῖρε ἡ θεία Τράπεζα Ἄρτον βαστάσασα, ζωῆς Κόρη. χαῖρε Βάτε ἄφλεκτε. χαῖρε πύλη Θεοῦ ἀδιόδευτε.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Ἔδωκας σημείωσιν.

Ὄρθρος φαεινότατος. χαῖρε πιστοῖς τὸν αὐέσπερον, ἀνατείλασα Ἥλιον. χαῖρε βάθος ἄμετρον, ὑπόῤῥητον ὕψος, φεικτοῦ μυστηρίου. χαῖρε Ἀγγέλων χαρμονή. χαῖρε φλογμὸν ἀπάτης ἡ σβέσασα. τοῦ ᾅδου χαῖρε νέκρωσις, τῷ προπατόρων ἀνόρθωσις, τοῦ Ἀδὰμ ἡ ἀνάκλησις, καὶ τῆς Εὔας ἡ λύτρωσις.

Κλαίω καὶ ὀδύρομαι, τῷ πειρασμῶν ἀχριαίνουσάν, κατ' ἐμοῦ δεινῶν κάμινον, ὁρῶν ὁ πανάθλιος. ἀλλὰ σὺ Παρθένε, τῇ σῇ εὐσπλαγχνίᾳ, μίμε παείδης ἀγαθή. μὴ ἀπορρίψῃς με τὸν ἀνάξιον. χαρᾶς δὲ τῷ καρδίαν μου, πλῆσον χαρὰν ἡ κυήσασα. μὴ βυθός με τῷ θλίψεων καταπίῃ τὸν δείλαιον.

Πᾶσαν τῷ ἐλπίδα μου, ὁ δυσυχὴς καὶ πανάθλιος, ἐπὶ σὲ ἀνατίθημι, πανάχραντε Δέσποινα, ὁλοψύχῳ νεύσει, μίμε ἀπορρίψῃς, ἀπὸ

ὑπὸ προσώπου σου Ἁγνή. μὴ δὲ βδελύξῃ με τὸν ἀνάξιον, μὴ ἀπλάγχνα σου φιλάνθρωπα κλείσῃς μοι Μήτηρ ἀπείρανδρε. ὅτι ἄλλω ἐ κέκτημαι, προσασίαν ὁ δοῦλος σου.

Χαῖρε τιμαλφέστατον, τοῦ Βασιλέως παλάτιον, χαῖρε Νύμφη ἀκήρατε. χαῖρε βάτε ἄφλεκτε. χαῖρε θεία κλίνη. χαῖρε προσασία, τοῦ πεποιθότων ἐπὶ σοὶ, χαῖρε Κυεία πάσης τῆς Κτίσεως· χρυσοῦν θυμιατήριον. χαῖρε πανθαύμαστε Δέσποινα. χαῖρε θεῖε Παράδεισε, ζωῆς ξύλον βαστάσασα.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

ΗΧΟΣ ΠΛ. Α'.

Ὠδὴ α'. Ἵππον καὶ ἀναβάτην.

Στόματί τε καὶ γλώσσῃ, καὶ λογισμῷ καὶ ψυχῇ, καὶ ἐν ὅλῃ καρδίᾳ, καὶ πάσῃ διανοίᾳ μου, Θεὸν τε λοχεύτειραν καὶ Παρθένον ἄμωμον, Παναγίαν ἀνακηρύττω σε.

Σῶμα καθηγιασμένον, καὶ παναγίαν ψυχὴν, κεκτημένη Παρθένε, ἁγίως τὸν Πανάγιον, Θεὸν ὑποδέξασθαι, Πνεύματος ἐπελεύσει, καὶ εὐδοκίᾳ Πατρὸς ἠξίωσαι.

Ὅλος κατεγνωσμένος, τοῖς πταίσμασιν ὁ δεινὸς, καὶ τῇ κρίσει ὑπάρχων ὑπόδικος, σοῦ δέομαι Παρθένε πανάμωμε, θείας με ἀξίωσον σωτηρίας ταῖς ἱκεσίαις σου.

Ὅλος γεγυμνωμένος, ὑπάρχων ἔργων χρηστῶν, ἐνεδύθην κακίας καὶ ἀσωτίας ἔνδυμα, ὅπερ με ἀπόδυσον Θεοτόκε, τοῦ ἀπλαγχνίαν σου ἀμφιάσασα.

Ὠδὴ γ'. Ὁ πήξας ἐπ' ὕδατος.

Μεγάλη ἡ σωτηρία, καὶ ἀπαραμύθητος, ἡ συνοχωρία ἀνεκδιήγητος, θλῖψις καὶ ἀνάγκη φοβερὰ, ψυχῆς χωριζομένης, τῆς σωματείας τῆς τοῦ σώματος, ἀνελεημόνως, βιαίως τε.

Ἐν τρόμῳ παρισταμένων, ἀύλων τάξεων, καθεζομένου Χριστοῦ Κριτοῦ φοβερὸν θρόνῳ ἐπηρμένῳ καὶ φρικτῷ, χειμάρρους δὲ πυρίνου, ῥοιζηδὸν κάτωθεν ὑφέρποντος, τίς οὐκ ἐκπλαγείη καὶ πτήξειεν;

Στενάζω καὶ ὀδυρμοῖς, καὶ θρήνοις συγκόπτομαι, καὶ ῥομφαίᾳ λύπης κατασπαράσσομαι, κλαίω καὶ δακρύω καὶ πενθῶ, τοῦ φλόγα-

γα τῆς γενέσεως, σκιαγραφῶν ἐν τῇ καρδίᾳ μου, ἧς τῷ πεῖραν φύγοιμι Δέσποινα.

Ὡραία τῇ ἀρετῇ, τῷ κάλλει γεγήνασαι, καὶ ψυχῷ καὶ σῶμα Θεογεννήτρια· διὸ καὶ ἐγέννησας Υἱὸν, ὡραῖον παρὰ πάντας ἐρρωμένοις τὸν τοῖς ἄθεσι, τῷ γῷ θαυμαστῶς ὡραΐσαντα.

Ὠδὴ δ'. Τῷ θείαν ἐννοήσας σε κόνωσιν.

Ἐλέησον, συμπάθησον οἰκτειρον, τῷ παναθλίαν με ψυχῷ, Θεὸν ἐλέους ἡ τέξασα, πηγῷ ἐλεημοσύνης, καὶ θείας συμπαθείας τῷ ἄβυσσον.

Ἰδοῦσα με ἰλέῳ σε ὄμματι, σπλαγχνίσθητι καὶ ἱλασμὸν, ἁμαρτημάτων μοι δώρησαι, τὸν ἱλασμὸν τῇ ψυχῶν γὰρ, τὸν ἵλεων Δεσπότῃ ἐκύησας.

Σωφρεῖαν ἀνδρὸς ἀγνοήσασα, ὡς καθαρὰ τὸν καθαρὸν Χριστὸν Παρθένε ἐκύησας, ᾧπερ με σῇ δυσωπροσδέκτῳ, ἱκεσίᾳ δυσπλάγχνως κατάλλαξον.

Ἀσπίδων ψυχολέθρων καὶ ὄφεων, ὀδόντας σώτειψον Ἁγνὴ, ἠκονημένους εἰς θάνατον· καὶ τῇ λέοντων τὰς μύλας ζηπούντων καταβρῶσαι με σώθλασον.

Ὠδὴ ε'. Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Κλαίειν καὶ δακρύειν με, Δέσποινα δίδαξον· πενθεῖν καὶ κόπτειν ἀπὸ καρδίας, καὶ κλαυθμῶν με λύτρωσαι τῇ ἀωφελῶν καὶ ἀπαρακλήτων ὕστερον.

Ὀπυιφλεγέθων σε, σωφρονιζέτω ψυχὴ, παφλάζων ῥύαξ καὶ τῇ ὀδόντων, ὁ βρυγμὸς φοβείτωσε· καὶ ὁ ἀφεγγὴς πυθμὴν ᾅδου συσελλέτωσε.

Ὀχεισὸς ὑπέχετο, ψυχὴ ἐλθεῖν σοὶ Πατρὶ, ἐν σοὶ τῷ μεῖναι καὶ ἐνοικῆσαι, τοίνυν διορθώθητι, ἑτοιμάσαι τούτοις ἄξιον καταγώγιον.

Ἦλθον εἰς ἀπόγνωσιν ἐξ ἀθυμίας πολλῆς, κατανοῶν με τὰ τῇ πταισμάτων πλήθη τὰ ἀμέτρητα. Δέσποινα τῷ Κόσμου Σύ μου γενοῦ βοήθεια.

Ὠδὴ ς'. Μαινομένῳ κλύδωνι.

Ἐπὶ τῆς ἐπάσεως, τῆς φεικώδους καὶ ὀδωνηρᾶς, μὴ ἐγκαταλίπῃς ἀπροσάτευτον, ἀλλά με σαῖς, δυχαῖς σώσωσον Δέσποινα.

Στεναγμοῖς καὶ δάκρυσι, σοὶ προσπίπτω κράζων ἐκτενῶς. Παναγία Δέσποινα βοήθει μοι, μὴ παντελὴς ἀπώλεια καταλάβῃ με.

Ἀθεμίτοις πράξεσι, κατεχρώσθην σῶμα καὶ ψυχῷ, καὶ τοῖς πᾶσιν ὤφθην ἀπστρόπαιος. Θεοτόκε σύ με ἐλέησον τὸν πανάθλιον.

Ὡς ἀκαταμάχητος, συμμαχία τῇ Χριστιανῶν· καὶ ἐλπὶς καὶ σκέπη καὶ ἀντίληψις, καὶ προσφυγὴ, σὺ προσφυγόντα με σκέπασον.

Κοντάκιον. Τὸν συναύαρχον Λόγον.

Ἐν πελάγει τῷ βίῳ κλυδωνιζόμενος, καὶ μεείμναις γνίναις πεειαντλούμενος, καὶ συμπνιγόμενος τὸν νοῦν, τῷ σῷ βοήθειαν, ὑπκαλοῦμαι ἐκ ψυχῆς, ὑπταχύασα λοιπὸν, κυβέρνησον καὶ πρὸς ὅρμον, εἰσάγαγε μετανοίας, ἵνα ὑμνῶσε Παρθένε ἄχραντε.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ ὑπερυψούμενος.

Εὔροιμί σε Δέσποινα κραταιὰν βοήθειαν, ἐν ὥρᾳ τῆς Κρίσεως· καὶ πρέσβιν δυσπρόσδεκτον, ἀντίληψιν ἑτοίμῳ, λύτρωμῳῖν με βασάνων.

Ῥεῖθρα μοι ἀφέσεως, τῇ πταισμάτων ὄμβρησον, πηγὴ ζῶντος ὕδατος. νεφέλη Θεόδροσε, κρίνη ἀθανασίας ἀκενώτως κοσμῶν.

Ὁ Ἀπειροδύναμος τῇ ἁπάντων Κύριος, ἡμέραν ἐπάσεως, καὶ Κρίσεως ἔστησον, ἐν ᾗ κρινεῖ τὰ πάντα· μετανόησον ψυχή μου.

Ὑψισον σεγάζοντα, ὑπερῶα ὕδασι, χρυνήσασα δίδυμοι, ἑκάστοτε Δέσποινα, νιφάδας ὑετίζειν, συνεχῶν θερμῶν δακρύων.

Ὠδὴ η'. Σοὶ τῷ πανσεργῷ.

Ὥραν τῷ φεικτῷ, καὶ φοβεραὶ ἡμέραν, ἀναλογιζόμενος Ἁγνὴ τῆς Κρίσεως, φείκης ἐμπίπλαμαι καὶ σκοτοδινίας, καὶ ἰλιγγιᾷ με τὸ πνεῦμα πρὸ τῆς ὥρας.

Ἄρω τῷ φωνῷ, μετὰ κλαυθμῶ σοι κράζων, οἶνον κατανύξεως, Ἁγνή με πότισον, ἄρτον δακρύων ἐνταῦθα ἔμπλησόν με· ἵνα μὴ ἐκεῖσε πεινάσω καὶ διψήσω.

Δάκρυά μοι δὸς Παρθένε Θεοτόκε, ἵνα με τὸν βόρβορον καὶ τὰ μιάσματα, πάντα ἐκπλύνω τῇ δεινῶν ἐγκλημάτων, καὶ ἐξιλεώσω τὸν εὔσπλαγχνον Δεσπότῃν.

Ὡ Χριστιανῶν, βεβαία προσασία, ὦ πάντων ἐλάσωσμα τῇ προσρεχόντων σοι, σύ με καὶ ζῶντα φρούρησον Θεοτόκε, καὶ μετὰ τὸ τέλος ἀνάπαυσιν παράχου.

Ὠδὴ θ'. Ἡσαΐα χόρευε.

Ναὸν τὸν τοῦ σώματος, ἐλαφθείρας ἄξιος φθορᾶς, κατέστω ὡς τὸν ναὸν φθείρας τοῦ Θεοῦ, καὶ τότε τὰ ἅγια πεποιηκὼς, μέλη καὶ σεπτὰ, πόρνης ὁ δείλαιος, ἀκολάσου μέλη βέβηλα.

Διχοτμηθῆναι με, μὴ ἐάσῃς τὸν ὑποκειτῷ ἡ τέξασα Κειτῷ πάντων καὶ Θεὸν, πάσης ὑποκείσεως καὶ συστροφῆς ὑποκειτικῆς, ῥῦσαι καὶ δεῖξον με ἐν τῇ Κρίσει ἀκατάκριτον.

Ὁλικῶς ἀνέθηκα, σοὶ Παρθένε ὅλον ἐμαυτόν· ὑπέβλεψον ἐπ' ἐμὲ τὸν ἁμαρτωλὸν, ἐλέησον οἰκτειρον, δοῦλον τὸν σὸν, τὸν ὑπὸ ψυχῆς, σὺ τὸ πανάγιον ἀγαπῶντα θεῖον ὄνομα.

Νοερῶς προσπίπτω σοι· παναμώμητε ὁ ὀναγής· καὶ τρόμῳ σου τῷ ἁγνῶν ἅπτομαι ποδῶν, συγκάμπτων τὰ γόνατα τὰ τῆς ψυχῆς; καὶ ἀναβοῶν, Δέσποινα Δέσποινα, οἰκτειρόν με τὸν κατάκριτον.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Ράνον τῆς ἀπαθείας ἡδὺ, καὶ διειδές μοι θεῖον ὕδωρ παράχαντε. ὃ ἐξ ἧς με πότισον νᾶμα, τῆς ἀφθαρσίας Ἁγνὴ, τὸν αὐχμῷ τακέντα θείων πράξεων, πρὸς σὲ τῆς ζωῆς μου γὰρ, ἀνεθέμην τὴν πρόνοιαν. καὶ τῆς μελλούσης σωτηρίας ἀνάρτησαι, τὰς ἐλπίδας μου, τῇ παρσέπτῳ σου χάριτι· πλυῶν με κατανύξεως, τοῖς δάκρυσιν ὅπως μοι, τῷ ἐγκλημάτων τὴν λύσιν, ὁ ἐλεήμων δωρήσηται, καὶ τῆς ἀνεκφράστου, εὐφροσύνης ἀξιώσῃ τῇ μεσιτείᾳ σου.

Ὅντως Θεοῦ τὰς χεῖρας φυγεῖν, οὐδεὶς ἀνθρώπων ἐξισχύσει ὡς γέγραπται, ὁ πόρνος, ὁ βέβηλός τις, μοιχὸς ὁ κλέπτης λῃστὴς, ἀλαζὼν ἢ ἄλλος τὶς παράνομος· ἐμὴν ἀλλ' οὐδέτις. ὃν ἀμελείᾳ διέζησεν, ἢ μῖσος ἔχει πρὸς τὸν ἔγγιστα ἄδικον, ἢ ἐλάλησε, καὶ ψυχὴν τινὸς ἔπληξε· τύποις πᾶσι τοῖς κείμασιν, ἐγὼ ὑποκείμενος, καὶ ἄλλοις πλείστοις ὑπάρχων, ὁ ὀναγὴς καὶ παμμίαρος, πρὸς σὲ καταφεύγω, Θεοτόκε σύμε σῶσον ἐξαπορούμενον.

Λόγους ὅς περ προσφέρωσοι νυῦ, οἷς τὴν ζωήν με ταλαίζω σὺν δάκρυσι, τὴν πάσης ἀξίαν ὄσαν, καὶ θρηνωδίας Σωτὴρ, καὶ τῆς παρὰ πάντων κατακρίσεως· ψυχοῦ ὡς ποτήριον, εὐμενέστατον πρόσδεξαι· ὡς τὸ τελώνου, σταγμὸν τὸν βραχύτατον· καὶ τὰ δάκρυα, τὰ τῆς πόρνης ὡς εὔσπλαγχνος· ὡς περ λῃστοῦ τὴν δέησιν, καὶ τὴν ἐξαγόρευσιν, τοῦ Μανασσῆ καὶ ἀσώτου, ὑπεροφῆν τὴν σωτήριον· καλῶς ὁδηγῶν με, καὶ ἀεὶ δωρούμενός μοι τὸ μέγα ἔλεος.

Χαίροις ἡ κεκλεισμένη ἡμῖν, Παρθενομήτωρ τὴν Ἐδὲμ διανοίξασα, Λυχνία ἡ φωτοφόρος, καὶ θεοφόρος Σκίνη, τῷ μητέρων χαῖρε τὸ κειμήλιον, σεμνὴ καὶ παρθένων, τὸ ἐξοχώτατον ἄκουσμα. χαῖρε Παρθένε, δι' ἧς ᾅδης νενίκρωται, καὶ ὁ θάνατος ἠφανίσθη καὶ σέσωται, Εὔα τῆς κατακρίσεως, καὶ πάσης κακώσεως, χαῖρε χαρᾶς ἡ αἰτία, χαῖρε τοῦ πόθους ἀναίρεσις, Θεοῦ χαῖρε Μήτηρ, τοῦ παρέχοντος τῷ Κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. α'. Τῷ Σωτῆρι Θεῷ.

Ὁ Σωτήρ μου Χριστὸς, ὁ δι' ἐμὲ κατ' ἐμὲ, δι' εὔσπλαγχνίαν ἀδιήγητον, καταδεξάμενος ῥυσθῆναι ἐκ Παρθένου Μητρὸς, αὐτῆς ταῖς πρεσβείαις ἐλέησον καὶ σῶσον με.

Ἱερᾶς ἐκπεσὼν, ὁδηγωγῆς καὶ ζωῆς, καὶ μακαρίας ἀπολαύσεως· καὶ Παραδείσου τῆς ἡδυφῆς, ῥιφεὶς κατεύθυνσα, ζωὴν πρὸς ἐπῴδυνον καὶ πολυστόνακτον.

Κεκυφότα πρὸς γῆν, τῷ δυσαχθεῖ καὶ βαρεῖ τῷ ἐγκλημάτων μου κλοιῷ Δέσποτα, καὶ τῷ ζυγῷ τῆς ἁμαρτίας κεκμηκότα με, λιταῖς τῆς Μητρός σου κούφισον καὶ σῶσον με.

Ὑπαροῖς λογισμοῖς, καὶ ἐμπαθέσιν ὁρμαῖς, μεμολυσμένῃ τὴν καρδίαν μου, ἡ καθαρὰ καὶ ἱερὰ καὶ παναμόλυντος, ἁγίασον, ἅγνισον, κάθαρον Δέσποινα.

Ὠδὴ γ'. Δωνάμει τοῦ Σταυροῦ σου Χριστέ.

Αἱ πράξεις ἃς εἰργάσω ψυχὴ, καταβοᾶν σου πικρῶς μέλλουσιν, ὥσπερ κατήγοροι ἄσπονδοι, διὸ πεῦσον μετανόησον.

Δακρύων τοῖς ἐμοῖς ὀφθαλμοῖς, πηγὰς παράχου παράχαντε, ἵνα θρηνήσω ὁ δείλαιος, τὴν πληθὺν τῷ ἐγκλημάτων μου.

Ἐλέησον ἀθλίαν ψυχὴν, ὀπορευμένην καὶ πρεσφεύγουσαν ἐν τῷ ἐλέει σου Δέσποτα, ἱκεσίαις τῆς τεκούσης σε.

Ἡνίκα τοῦ δεσμοῦ τῆς σαρκὸς ἡ ψυχὴ βιαίως χωρίζεται, νοῦσει Θεοῦ τοῦ σωθήσαντος, βοηθός μου Κόρη πάρεσο.

Ὠδὴ δ'. Εἰσακήκοα τὴν ἀκοήν.

Ποίαν εὕρω ὁ πάλαι ἀπολογίαν ἐν ὥρᾳ τῆς ἐπάσεως, ἵνα τῷ Κριτῇ παρεστάμεθα· τότε σῶσον με σαῖς παρακλήσεσιν.

Ὡς ὀμβρήσασα τῷ οἰκτιρμῶν τὴν ἀδαπάνητον πηγὴν, τὴν αὐχμῶσαν μου καρδίαν, καὶ ξηρὰν ὑπεράμωμε, δάκρυσιν ὡς ὕδασιν ἄρδευσον.

Μετανοίας ὁ παρὼν καιρὸς, καὶ ἐργασίας ἀρετῶν, ὁ δὲ μέλλων ἀμειβῶν καὶ δωρεῶν, καὶ κολάσεων, ῥῦσαι τῷ ἐχάτων με Δέσποινα.

Σωωτριβόντα με ὡς κεραμέως Ἁγνὴ σκεῦος χοϊκὸν, πλασεργὸν καὶ κεραμέα τῷ βροτῷ, ὡς γεννήσασα, καίνισον, ἀνάπλασον σῶσον με.

Ὠδὴ ἑ. Ὀρθρίζοντες βοῶμέν σοι Κύριε.

Ρύπτήριον παράχυ μοι δάκρυον. Θεοτόκε γεννὴς σβεστήριον· καὶ τῷ χρέῳ μου λυτήριον.

Ψυχὴ πολυαμάρτητε θρίαμβον, πρὸ τέλους σεαυτῷ κατάθησον. ἵνα δι' ἡσυχίας παράκλησιν.

Ὁ φύσει ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος, ὁ Σωτήρ μου σῶσον με τὸν ἄσωτον, τῆς Θεοτόκου δεήσεσιν.

Γέγκαυμα πυρὸς γεγονέναι με, μὴ ἐάσῃς, τὸ πῦρ τῆς Θεότητος, ἀκαταφλέκτως ἡ τέξασα.

Ὠδὴ ϛ'. Ἐκύκλωσέ με ἄβυσσος.

Ἐν ὥρᾳ τῆς ἐπάσεως, τῆς φρικτῆς καὶ ἀπαποδόσεως, ἐν ᾗ μέλλω κρίνεσθαι, ὁ αὐτοκατάκριτος. σωτήρισόν με Παρθένε ἀκατάκριτον.

Ρανίδα τοῦ ἐλέους σου, σταγόνα τῆς φιλανθρωπίας σου, καὶ τῆς δι' ἀπλαγχνίας σου, ψεκάδα δροσίζουσαν, ὀπίσαξόν μοι, καὶ σῶσον με πανύμνητε.

Ἱλάσθητι φιλάνθρωπε, προσβείαις τῆς ἀγνῶς τεκούσης σε, καὶ ῥῦσαι τὸν δοῦλόν σου, ἀπὸ πάσης θλίψεως, καὶ αἰωνίου με δόξης καταξίωσον.

Ἐκύκλωσέ με ἄβυσσος, πταισμάτων εἰς βυθὸν καθέλκουσα, Ἁγνὴ ἀπογνώσεως, δέομαι ἀνάγαγε, ἐκ καταπάτου ᾄδου τὸν σὲ δοξάζοντα.

Κάθισμα. Τὸν συναΐδιον Λόγον.

Ἵνα τί ῥαθυμοῦσα ψυχὴ παλαίπωρε, ἐπελάβου Δεσπότου τοῦ ἐλεοῦντος σε, καὶ τῷ προσάξεων αὐτοῦ καταφρονήσασα, ἐν ἀσωτίᾳ τῷ ζωῇ, διατελεῖς φρονοβλαβῶς, ἀπόστηθι τῆς κακίας· τῇ Θεοτόκῳ βοῶσα· ἀπεγνωσμένῳ ψυχῷ ἐλέησον.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ ἐν καμίνῳ πυρός.

Θρηνῶ καὶ κλαίω πικρῶς, ὅτι ἐκ φαύλης συνηθείας, ἑκών τε καὶ ἄκων ἁμαρτάνω ὁ δείλαιος.

Ναματοφόρε πηγὴ, τῆς νεκταρώδους ἀμβροσίας, τῷ τῷ παθῶν μου πολλῷ πικείαν γλύκανον.

Γνὸ πολλῶν οἰκτιρμῶν, ὀπήκαμφεὶς ὁ πλαστουργός μου, λιταῖς τῆς Μητρός σου, συγχώρησίν μοι δώρησαι.

Τῶν ψυχικῶν μου παθῶν, τὰς ἀλγηδόνας Θεοτόκε, σῶν προσβείαις τῷ φαρμάκῳ νυῦ θεράπευσον.

Ὠδὴ

Ὠδὴ η'. Τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰώνων.

Τὸ φοβερὸν καὶ φρικῶδες, ἐννοῶν Ἁγνὴ κριτήριον, τοῦ σοῦ Υἱοῦ, καὶ τὸ Βῆμα τὸ ἀπρόσιτον καὶ ἄσκεπτον· ἐν κλαυθμῷ καὶ πόνῳ, πρὸς σὲ τῷ τοῦ Κριτοῦ με Μητέρα καταφεύγω.

Ὦ πῶς ὑποίσεις ψυχή μου, τὸν πικρότατον Κριτοῦ χωρισμὸν, τῆς Θεοτόκου, καὶ πάντων τῷ Ἁγίων τῷ δοξάζειν; πῶς δὲ τοῦ νυμφῶνος ῥιφήσῃ θρηνῶδεῦσα ὡς αἱ μωραὶ παρθένοι.

Ὅτε τερπνὴ μελῳδία, καὶ φωνὴ ἀγαλλιάσεως, ὅτε γλυκύτατος ἦχος, καὶ χαρὰ ἑορταζόντων φαιδρῶς, Ἀβραὰμ ἐν κόλποις προσβείαις τῆς Μητρός σου, Χριστὲ πάσχω σοὺς δούλους.

Χαρᾶς αἰτία Παρθένε, καὶ αἱρέσεις ἀρχαίας ἀρᾶς, δός μοι χαρμόσυνον πένθος, καὶ κατανύξιν δίφρόσυνον, δι' ὧν ὑπιτύχω, τῆς ἐν τῷ Παραδείσῳ χαρᾶς καὶ δίφροσύνης.

Ὠδὴ θ'. Σὲ τὸν ὑπὲρ νοῦν.

Νίψον σου ψυχὴ, τὸ πρόσωπον δάκρυσι, καὶ ῥοαῖς κατανύξεως, ὅπως φανῇς τῷ νυμφίῳ Χριστῷ, ὡραιοπάτη καὶ ἐπίχαρις.

Ἄπορος ἀνήρ ὁ, ἀγεώργητος γῆ, σιτοφόρος ὡς ἄρουρα, καὶ χώρα πολύφορος, θεῖον ἔφυσε σάρκα Χριστὸν ἡ παράγνως.

Ἅλλω τῆς ἐμῆς ψυχῆς τῷ ἀπόγνωσιν, εἰς τὸ ἄπειρον πέλαγος, τῆς σῆς ἀγαθότητος ὀπρρίπτω Χριστέ μου, διὸ σῶσον με.

Γμνον τῇ σῇ δόξῃ καταλλήλον Δέσποινα, ὁ δὲ σόμα πυρίπνοον, ἡ γλῶσσα πυρίφθογγος, πυρμόρφων Ἀγγέλων πλέκειν δυνάτα.

Προσόμοια. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Τμνος σοι καὶ ἐγκώμιον πᾶν, παρὰ τῆς Κτίσεως Ἁγνὴ ἐπιφέλεται. ἀξίως καὶ γὰρ ἅπαντων, τὸν σωτοχέα φρικτῶς, ἀπορρήτῳ λόγῳ ἐσωμάτωσας. διὸ ὡς προέφης, σὲ μακαρίζομεν ἅπασαι, αἱ γενεαί τε καὶ φυλαὶ πάσης Κτίσεως, καὶ δοξάζομεν, τῷ δοξάσασαν ἅπαντας· ὅθεν κἀμοῦ τῷ δέησιν, ἐν ὕμνοις πανύμνητε, προσαγομένῳ σοι δέξαι, μεμολυσμένου ἐκ σόματος, καὶ μήμε βδελύξῃ, ἀλλ' ἀντίδος μοι τῷ χάριν, καὶ μέγα ἔλεος.

Χαίροις πρεσβεία ἐκλεκτὴ, κεχρυσωμένη διανοίας ταῖς πτέρυξι, βοῶν ἡ ὡραιοπάτη, καὶ χελιδὼν νοητὴ, ἡ τὸ ὄντως ἔαρ ἀνατείλασα, ἀμνὰς ἡ κυήσασα, τὸν ἀμνὸν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, δάμαλις θεία, ἡ τὸν μόχθον βασάσασα, τὸν βασάζοντα τὰ ἡμῶν ἁμαρτήματα, ἄμπελος ἡ καρπόκαρπος, τὸν βότρυν βλαστήσασα, τῆς σωτηρίας τὸν οἶνον, καὶ δι' ἀπλαγχνίας πηγάζοντα· αὐτὸν ἐκδυσώπει, τοῖς οἰκέταις σου δωρῆσαι, τὸ μέγα ἔλεος.

Οἴμοι τῷ παροργίσαντι σὲ, τὸν ἐλεήμονα Θεόν μου καὶ Κύριον, ποσάκις ἐπιγελάμεν, μετανοῆσαι Χριστέ, καὶ ψυχὴς διρέθλω

ὁ αἰόντος· τὸ πρὶν τῶ Βαπτίσματος, κατερρύπωσα σύδυμα, τῷ συνθηκῶντε, τῷ πρὸς σέ με ἠλόγησα, καὶ τὸ δεύτερον πάλιν τῶτο ἐπάγγελμα, ὅσοι καθωμολόγησα, Ἀγγέλων ἐνώπιον, καὶ τῷ ἀνθρώπων τὸ χῆμα, τὸ πενθηρὸν ἐνδυόμενος, ἠθέτησα Σῶτερ, ἀλλ' δυχαῖς τῆς σὲ τεκούσης, μὴ ἀπολέσῃς με.

Χεῖρας ἐπανατείνω πρὸς σέ· αἰοίγω χείλη ρυπαράτε πρὸς δέησιν· καὶ κάμπτω καρδίας γόνυ, καὶ νοητῶς τῷ ποδῶν, σὲ τῷ παναχράντων νυῦ ἐφάπτομαι, Ἀγνὴ καὶ προσπίπτωσοι, τὰς ὀδυύας με ἴασαι, τὰ χόνιά με, τὰ πολλὰ καὶ αἰλατα, ἀγαθότητι, σὲ θεράπευσον ἕαύματα, ρῦσαι ἐξ ὁρωμένων με, ἐχθρῶν ἀοράτων τε, κύφισον Κόρη τὸ βάρος, τῆς ῥαθυμίας με ὅπως σε, ὑμνῶ καὶ δοξάζω, δι' ἧς εὕρατο ὁ Κόσμος, τὸ μέγα ἔλεος.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΝΑΜΩΜΟΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ὠδὴ ἀ. Ἦχος πλ. ἀ. Ἵππον καὶ ἀναβάτην.

Πνεῦμα συντεθλιμμένον παράχε μοι ἀγαθὴ, πεπεινῶντε καρδίαν, νοός τε καθαρότητα, καὶ βίε διόρθωσιν, πταισμάτων συγχώρησιν, καὶ δακρύων πηγὰς ἀμόλυντε.

Ἐμαυτὸν ἀποκλαίω πρὸ τῆς ἐξόδε με, ἐννοῶν τῷ κακῶν με τλῶ ἄβυσσον πανάμωμε, διὸ ἱκετεύωσε, τὸν Υἱόν σε αἴτησαι, λυτρωθῆναί με τῆς κολάσεως.

Ἔχεσα μετανοίας καιρὸν ὑπόσηθι ὑπὸ πάσης κακίας ψυχή με· καὶ τῷ πλάσῃ σε, ἐν δάκρυσι βόησον, ὁ Θεός με σῶσον με, ἱκεσίαις τῆς κυησάσης σε.

Ἄβυσσός με ἐχάτη περιεκύκλωσε, τῷ ἀμέτρων πταισμάτων· καὶ εἰς βυθὸν καθέλκει με, δεινῆς ἀπογνώσεως, ἡ τεκοῦσα ἄβυσσον, εὐσπλαγχνίας σεῦσον καὶ σῶσον με.

Ὠδὴ γ΄. Ὁ πήξας ἐπ' ὕδατος.

Ταράσσει ἁμαρτιῶν δεινόν με κλυδώνιον, εἰς βυθὸν πταισμάτων καθέλκον ἄχραντε, ζάλη ἐναντίων λογισμῶν, χειμάζει τλῶ ψυχλύ με, τὸν κυβερνήτλω ἡ κυήσασα, σεῦσον ἐξελέσθαι τὸν δῶλον σε.

Ὁλίως ὁ ἐχθρός με, θηρεῦσαι ἐπείγεται, τῆς αἰωνιζούσης φλογὸς ὑπέκκαυμα, δεῖξαι με βελόμενος Ἀγνὴ, τὰς τῶτε μεθοδείας, καὶ τὰ βελέματα δράλυσον, ἵνα σε δοξάζω γνηθίμενος.

Νοσῶντες καὶ πειρασμοῖς δεινοῖς συνεχόμενοι, παντεργὲ οἰκτίρμων καὶ πολυδύσπλαγχνε, τλῶ ὑπεραγίαν σε σκλωλῶ, προσφέρομέν σοι πάντες, εἰς ἱκεσίαν καὶ βοῶμέν σοι, λῦσον περισάσεις τῶν δέλων σε.

Ἐτέχθη ἐκ σε Θεὸς, Ἀγνὴ σωματόμορφος, καὶ σαρκὶ ὡράθη ὁ πρὶν ἀόρατος, τῶτον ὃν δυσώπει ἐκτενῶς, ἐξ ὁρατῶν ἐχθρῶν με, καὶ ἀοράτων Κόρη ῥύεσθαι, τὸν εἰλικρινῶς σε δοξάζοντα.

Ὠδὴ δ΄. Τλῶ θείαν ἐννοήσας σε κόνωσιν.

Ἀσώπως διεσκόρπισα πάσαγνε, τὸν πλῶτον ὅνπερ μοι Χρεστὸς, ὡς ἀγαθὸς ἐδωρήσατο, μὴ ὃν παρίδῃς με Κόρη, λιμῷ τῷ ἀρετῶν ὑπολλύμενον.

Ὁ βίος με πταισμάτων πεπλήρωται, ὁ λογισμὸς δὲ ἐμπαθὴς, καὶ ἡ ψυχή μου κατάκειπος· διὸ τῇ σῇ εὐσπλαγχνίᾳ, ἐλέησον καὶ σῶσον με Δέσποινα.

Ἐλέησον, συμπάθησον, οἴκτειρον, τλῶ πανάθλίαν με ψυχλῶ, ὡς ἐλεήμων καὶ εὔσπλαγχνος, καὶ δός μοι Κόρε δάκρυα, ὅπως θρλωήσω με τὰ ἐγκλήματα.

Ψυχή με ταπεινὴ καὶ παλαίπωρε, τί τῆς σαρκὸς ταῖς ἡδοναῖς, καθυποκύπτεις λυπῶσα Θεόν; πρόσπεσον τῇ Θεοτόκῳ, αἰτῶσα σωτηρίαν καὶ λύξωσιν.

Ὠδὴ ε΄. Ὁ ἀναβαλόμενος.

Ἥλιος νενίκηται, τῇ σῇ λαμπρότητι, Μαρία σὺ γὰρ τὸν τοῖς φωστῆρσιν, Οὐρανὸν κοσμήσαντα, χερσὶ περιέχες, καὶ ἐκ μαζῶν ἐθήλασας.

Χαίροις ἡ γεννήσασα, Θεὸν ἐν σώματι, τὸν πρὸ αἰώνων γεγεννημένον, ἐκ Πατρὸς ἀσώματον, καὶ τλῶ προπατόρων, ἀραὶ ἐξαφανίσασα.

Μὴ καταδικάσῃς με, εἰς πῦρ τὸ ἄσβεσον. Χρεστὲ Σωτήρ με ταῖς ἱκεσίαις, τῆς ἁγνῶς Τεκούσης σε, καὶ τῷ Ἀποσόλων καὶ πάντων τῷ Ἁγίων σε.

Ἱλασμόν μοι δώρησαι, ταῖς σαῖς δεήσεσιν, ἁμαρτημάτων Ἁγνὴ Παρθένε, ἡ τὸ ἱλαστήριον, τὸ θεῖον τεκοῦσα, Χρεστὸν τὸν μόνον εὔσπλαγχνον.

Ὠδὴ ς΄. Μαινομένῳ κλύδωνι.

Εἰς βυθὸν ἀπέρριμαι, ἐγκλημάτων καταποντισθεὶς, ἔκτεινον τλῶ χεῖρα σε πανάμωμε, καὶ ἐξ ᾅδε ἀνάγαγε ὑπογνώσεως.

Ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως, ὅταν μέλλω τῷ σωματικῶν, δεσμῶν ὑπολύεσθαι, παράσηθι, ὁδοιπορίας τῆς τῷ δαιμόνων με ῥύσσα.

Φύσαι με τῶ δέλεσε, ἱκεσίαις Δέσποτα Χρεστὲ, τῆς ἁγνῶς τεκούσης σε, ὅταν μέλλῃς κρῖναι τὸν Κόσμον ὃν ἔπλασας.

Ὡς ἀκαταμάχητος συμμαχία τῷ Χριστιανῶν, καὶ ἐλπὶς καὶ σκέπη καὶ ἀντίληψις, καὶ προσφυγή σοι προσφυγόντα με σκέπασον.

Κάθισμα. Τὸν σωταρχον Λόγον.

Ὁ καιρὸς μετανοίας ψυχή ἀνάστηθι, ἐκ τῆς νυῦ ῥαθυμίας τῆς κατεχούσης σε, καὶ τῷ νυμφίῳ σε Χριστῷ, μετὰ λαμπάδος φωτεινῆς, καὶ συμπαθείας δαψιλῆς, συὶ ταῖς φρονίμοις παρθένοις. ὑπάντησον ἵν' εἰσέλθῃς, εἰς τὸν νυμφῶνα τὸν Οὐρανίον.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ ὑπερυψούμενος.

Φείττεσι καὶ φεύγεσι, τῷ σῷ κλῆσιν Δέσποινα, δαιμόνων αἱ φάλαγγες. ὃς ὧν λυθεμεν με, δόξασόν καὶ φρούρει κατ' ἀμφοῖν ἐκ πάσης βλάβης.

Ἄῤῥητος ἡ δόξα σου, τὸν γὰρ δόξης Κύριον, Παρθένε γεγέννηκας. διό με ἀξίωσον, τῆς Οὐρανίου δόξης, τὸν πιστῶς σε ἀνυμνοῦντα.

Σκότος ὀξωτέρου με καὶ φρικτῆς κολάσεως, τὸν δοῦλον σου λύτρωσαι. λιταῖς τῆς τεκούσης σε, βοῶντα σοι Χριστέ μου ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Σάρκα μὲν ἐμόλυνα, ταῖς βεβήλοις πράξεσι, τὸν ναὸν δὲ ἠχρείωσα αὐχραῖς ἐνθυμήσεσιν· ἀλλ' οἰκτειρον καὶ σῶσον τὸν ἀχρεῖον σου οἰκέτην.

Ὠδὴ η'. Σοὶ τῷ παντεργῷ.

Ἡ τὸν θελητὸν, τεκοῦσα τῷ ἐλέει, ἐλέησον ἅπαντας τοὺς πίστει ψάλλοντας, πάντα τὰ ἔργα.

Ῥῦσαι τῷ πικρῷ, καὶ ὀξωτέρου σκότους, καὶ τῷ ἀκοιμήτῳ με Παρθένε σκώληκος· ὡς γὰρ τεκοῦσα τὸν ποιητὴν τοῦ Κόσμου· πάντα ὅσα θέλεις ποιεῖς ταῖς σαῖς πρεσβείαις.

Ἵλεως γένοῦ, τοῖς σοῖς οἰκέταις Λόγε, δι' χαῖς τῆς Τεκούσης σε, καὶ σῶσον ψάλλοντας, πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε.

Δέχου τὴν ᾠδὴν, ὃς δι' τελῶν σωμάτων, Παρθένε πανύμνητε τῷ ἐκβοῶντων σοι. χαίροις νοσούντων σωμάτων ἰατρεῖα, καὶ ἀπεγνωσμένων ψυχῶν ἡ σωτηρία.

Ὠδὴ θ'. Ἡσαΐα χόρευε.

Χοϊκὴν συγγένειαν, μὴ παρίδῃς Δέσποινα ἁγνή, ἀλλ' ἔσομοι βοηθὸς ἐν ταῖς συμφοραῖς, ῥωννύουσα σκέπουσα, ῥυομένη πάντων τῷ δεινῶν, ἐν σοὶ γὰρ πέποιθα, τῇ ἑτοίμῃ πρὸς τὸ σώζειν με.

Ἐπὶ σοὶ ἐκχέομεν, τῷ ἐκ πόνου δέησιν Ἁγνή· ἐλέησον ἡμᾶς τοὺς ἁμαρτωλούς. μὴ καταισχυνθείημεν, ἐν ἡμέρᾳ τῇ τῷ ἀναγκαῖον, σὲ τὸν παντάπασι λαγχνον Θεοτόκον προσκαλούμενοι.

Ὁ Θεὸς εἰσάκουσον, τοῦ λαοῦ σου νῦν τῆς προσευχῆς, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, βλάβης τοῦ ἐχθροῦ, ἱδόσοι προσάγομεν, εἰλικρινῶς εἰς ὑξιλασμὸν, σὲ τὸν κυήσαντα· ἵνα ἐκ πόθου μακαρίζομεν.

Ἱλασμὸν καὶ ἄφεσιν, τῶν πταισμάτων αἴτησαι ἡμῖν, καὶ πάντων τῷ δυσχερῶν τὸν ἀπαλλαγὴν, καὶ βίου διόρθωσιν, νοῦν καθαρὸν καὶ φρονεῖν, ἵνα δοξάζωμεν, τὸν πολλὰ σε ἀγαθότητα.

Στιχηρά. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ὁ λογικὸς Οὐρανὸς, ἐμψυχωμένον τοῦ Δεσπότου παλάτιον· ἡ κλίμαξ δι' ἧς κατέβη, ὁ τῶ πάντων ποιητὴς, τοὺς βροτοὺς ἀνάγων πρὸς ὑράνιον, ζωὴν παναμώμητε, καὶ ἀκήρατον εὐκλειαν. χαῖρε ἡμέραν, μυστικὴν ἡ αὐγάσασα, καὶ φωτίσασα τοὺς ἐν σκότει καθεύδοντας· χαῖρε ἡ τὰ ὑράνια, τοῖς κάτω σωάψασα, τῷ παραδόξῳ σε τόκῳ. χαῖρε χαρᾶς ἡ ἀνάβλυσις, Θεοῦ χαῖρε Μήτηρ, τοῦ παρέχοντος τῷ Κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Χαίροις ἡ νυκτὶ κιβωτὸς, δι' ἧς βροτὸν κατακλυσμοῦ διεσώθημεν· καὶ ζάλης τῆς ἁμαρτίας, ἀπηλπισμένων λιμένι, τὸ θερμὸν τοῦ Κόσμου ἱλαστήριον, δι' οὗ τῆς ἀφέσεως, οἱ Πιστοὶ ἠξιώθημεν. χαῖρε λυχνία φωταυγὴς καὶ ὑπέρλαμπρος· ἡ τὸ ἄσβεστον ἐν ἀχράντῳ νηδύϊ σε, φῶς τὸ πανυπερήσιον, ἀφθόρως βαστάσασα· χαῖρε κατάρας ἡ λύσις, καὶ εὐλογίας ἀντίδοσις. Χριστοῦ χαῖρε Μήτηρ, τοῦ παρέχοντος τῷ Κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Βίβλων ἀνοιγομένων Χριστέ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς φρικτῆς παρουσίας σε, καὶ πάντων παριστάμενων τῷ Κριτηρίῳ τῷ σῷ, καὶ ἀποβλεπόντων τὸν ὀπόφασιν, πυρὸς πρὸ τοῦ Βήματος, ἑλκομένου καὶ σάλπιγγος· σφοδρῶς ἠχούσης, τί ποιήσω ὁ ἄθλιος, ἐλεγχόμενος ὑπὸ τῆς συνειδήσεως, καὶ καταδικαζόμενος, εἰς φλόγα τὸν ἄσβεστον, δέομαι ἐν πρὸ τοῦ τέλους, λύσιν πταισμάτων παράχου μοι, Χριστὲ τῆς Μητρός σου, ἱκεσίαις ὡς οἰκτίρμων, καὶ πολυέλεος.

Χαίροις ἡ μαργαρίτιν Χριστὸν, ὃς ἀστραπῆς τῆς Θειοπάτης κυήσασα, τοὺς σκότει τῆς ἀγνωσίας, καὶ τοὺς ἐν βάθει δεινῶν, συχεθέντας Κόρη παραπτώσεων, πρὸς φῶς τῆς γνώσεως, ὁδηγήσασα Δέσποινα· χαῖρε νεφέλη πλαυγὴς καὶ ὑπέρφωτε· χαῖρε καύχημα, Ἀποστόλων καὶ κήρυγμα, θέαμα περιβάντον, ὀξαίσιον ἄκουσμα, χαῖρε δοχεῖον τοῦ Κτίστου, καὶ καθαρὸν ἀδιήμπτωτον. Χριστοῦ ὃν δυσώπει, τοῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. α'. Τῷ Σωτῆρι Θεῷ.

Φωτοφόρε σκήνη, τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, καταύγασόν μου τὴν διάνοιαν, ἐσκοτισμένην ἀπάτῃ τοῦ πολεμήτορος, καὶ ζόφῳ τυφλώττουσαν τῇ παραπτώσεων.

Λογισμῶν πονηρῶν, τὴν ταπεινήν μου ψυχήν, Θεοκυήτορ ἐλευθέρωσον, καὶ οἰκητήριον Θεοῦ ταύτην ἀπέργασαι, ἵνα καταχρέος σε δοξάζω παντότε.

Ἵνα τί ὦ ψυχή, ἐν ῥαθυμίᾳ πολλῇ τὸν βίον ὅλον ἐδαπάνησας, ἀπεῦσον, καὶ βόησον, Χριστῷ, Κύριε σῶσόν με, ταῖς ἱκεσίαις τῆς ἀσπόρως τεκούσης σε.

Τὴν ἐν μηρίοις ἀγνὴν, καὶ ἐν παρθένοις σεμνὴν, τὴν κυοφόρον καὶ ἀπείρανδρον, τὴν παιδοτόκον καὶ Παρθένον καὶ θηλάζουσαν, Μαρίαν τὴν ἄχραντον ἀειμνήστωμεν.

Ὠδὴ γ'. Δωράμεν τοῦ Σταυροῦ σου Χριστέ.

Σταγόνα μοι δακρύων ἁγνὴ, παράχου ὅπως ἐξαλείψω μου, τῷ ἐγκλημάτων τὴν ἄβυσσον, καὶ γνησίως ἀνυμνήσωσε.

Ἡλόγηται ἡ φύσις ἡμῶν, τῇ σῇ γεννήσει ἀπειρόγαμε, τὴν εὐλογίαν γὰρ τέξασα, τὴν κατάραν ἐξηφάνισας.

Δακρύων ὡς ἐν κατακλυσμῷ, πολλῶν ὑδάτων ῥείθροις Δέσποινα, τὰς ἁμαρτίας μου βύθισον, ἱκεσίαις τῆς τεκούσης σε.

Ἐλέησον ἀθλίαν ψυχὴν, ἀπορουμένην καὶ προσφεύγουσαν, ἐν τῷ ἐλέει σου Δέσποινα, ἐλεήμον καὶ φιλάγαθε.

Ὠδὴ δ'. Εἰσακήκοα τὴν ἀκοήν.

Ἐμαυτὸν ἀποκλαίω ὅταν εἰς νοῦν, ἔλθω τῷ πολλῶν μου πταισμάτων, καὶ τοῦ πυρὸς τοῦ ἀσβέστου, καὶ δυσωπῶ σε τάχου ῥῦσαί με Ἀειπάρθενε.

Ποία γλῶσσα ἐξείποι, τῷ πεφραγμένων μοι δεινῶν, τὰς ἀπείρους θαλάσσας, καὶ τὸν βυθὸν τῷ πταισμάτων, ἀπεγνωσμένον σῶσόν με Παρθένε παράμωμε.

Ἱλά-

Ἱλαστήριον ἁμαρτωλῶν καὶ καταφυγὴ Πιστῶν, ὧν πέρ ἥμαρτον, κἀμοὶ τὸν ἱλασμὸν προσφυγόντι σοι, δώρησαι παράμωμε Δέσποινα.

Ὡς ὀμβρήσασα τῷ οἰκτιρμῶν, τὴν ἀδαπάνητον πηγὴν, τὴν αὐχμῶσαν μου καρδίαν, καὶ ξηραὶ ὑπεράμωμε, δάκρυσιν ὡς ὕδασιν ἄρδευσον.

Ὠδὴ ε'. Ὀρθρίζοντες βοῶμεν σοι Κύριε.

Ἐν ὥρᾳ τῆς ἐξόδου μου Δέσποινα, παράστηθι, τοὺς περιεστῶτας με, δεινοὺς διώκουσα δαίμονας.

Ἐπίβλεψον, εἰσάκουσον Δέσποινά, τῆς φωνῆς μου, καὶ ῥῦσαί με δέομαι, τῆς αἰωνίου κολάσεως.

Ἐλέησόν με μόνε φιλάνθρωπε, καὶ οἰκτίρμων, ἀυχαῖς τῆς τεκούσης σε, σὺ γὰρ Θεός μου καὶ Κύριος.

Μαρία πολυύμνητε Δέσποινα μνήσθητί μου, ὅτε ὄψει Βήματος, τοῦ σοῦ Υἱοῦ παραστήσομαι.

Ὠδὴ ς'. Ἐκύκλωσέ με ἄβυσσος.

Δεδόξασαι τῷ τόκῳ σου, ἀνθρώπων ἡ φύσις ἡ ἄδοξος, ἐνδόξως τὸ ἔτεκες· Θεὸν ὑπερένδοξον, Μαρία ἐνδόξε, ὅθεν σε δοξάζομεν.

Ὁ βίος μου πεπλήρωται, ἀμελείας καὶ παραπτώσεων, διὸ πρὸς μετάνοιαν, Δέσποινα ὄψιστρεψον, πρὶν λάβῃ πέρας τοῦ βίου ἡ πανήγυρις.

Ἐκέκραξα ἐν ὅλῃ μου, καρδίᾳ ἐλέησον Δέσποτα, ψυχὴν ἀδιόρθωτον, εἰς σὲ μόνον βλέπουσαν, καὶ εἰς τὸ μέγα σου ἔλεος ἐλπίζουσαν.

Παγιῶσαι προσπαθείας μου, γῆινον προσύλητε χέσεως, ἐν ὅλῃ τὸν αὔλον, σαρκὸς ἡ κυήσασα, Μαρία παράγνε δέομαι παράχου μοι.

Κάθισμα. Τὸν συναΐαρχον Λόγον.

Τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα Θεὸν καὶ Κύριον, δι' ἡμᾶς τοὺς φθαρέντας τοῖς ἁμαρτήμασι· τοῦτον ἱκέτευσον θερμῶς, τοῦ οἰκτειρῆσαι ἡμᾶς, καὶ ἀποστρέψαι τὸν θυμὸν, καὶ τὴν ὀργὴν αὐτοῦ σεμνὴ, ὑπὸ τῆς πίστεως τιμώντων, καὶ εὐφημούντων ἀπαύστως, τὴν δυνασείαν καὶ τὸ κράτος σου.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ ἐν καμίνῳ πυρός.

Τῶν ψυχικῶν μου παθῶν τὰς ἀλγηδόνας Θεοτόκε, σῶν προσβεικῶν τῷ φαρμάκῳ νυῦ θεράπευσον.

Συντετριμμένην ψυχὴν, καὶ λογισμὸν συνεσταλμένον, παράχου μοι ἀγαθὴ ὅπως δοξάζωσε.

Τῶν ἀκουσίων παθῶν, καὶ ἑκουσίων τὴν συγγνώμην, τῇ σῇ χρηστότητι Δέσποτα παράχου μοι.

Τίς κατ' ἀξίαν τὸν σὸν, Θεογεννήτωρ ξένον τόκον, ὑμνολογήσει βροτῶν, ἢ ἑρμηνεύσει Νόων;

Ὠδὴ

Ὠδὴ ἡ. Τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰώνων.

Ἐν ἀμελείᾳ τὸν βίον ἐκπελέσας ὁ παλαίπωρος, καὶ προσεγγίσας τῷ τέλει τῆς ζωῆς μου, σοὶ κραυγάζω Ἁγνὴ, τῆς τῷ ἐναντίων ἁρπάσαν παγίδος, τὸν πεπονηκότα ψυχόν μου.

Σωματικαῖς ἀῤῥωστίαις, καὶ παθῶν ἐπανασάσεσι, καὶ ψυχικαῖς ἀλγηδόσι, χαλεπῶς ἐπαζομένῳ μοι, τὴν σὴν μεσιτείαν, παράχου τὴν ὑγείαν Παρθένε Θεοτόκε.

Μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξῃς, τοὺς οἰκέτας σου Χριστὲ ὁ Θεὸς, μὴ τῇ ὀργῇ σου παιδεύσῃς τὸν λαόν σου ἁμαρτάνοντα, τίνι γὰρ σὲ τεκοῦσαν προσφέρομέν σοι πρέσβιν Δέσποτα ἐλεήμονα.

Σεραφικὸν σε λαβίδα, καὶ πυράγραν, Ἡσαΐας ὁρᾷ, αἴθραν θείας οὐσίας, ἐν τοῖς κόλποις σου βαστάζουσαν, ἐν ᾧ τὰς ἀναίθας. καταφλέξον Παρθένε τῷ ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Ὠδὴ θ'. Σὲ τὸν ὑπὲρ νοῦν.

Νέκρωσον τὸ σῶμα, καὶ ζώωσον τὸν ψυχόν, τὸν ἐμὸν ἀπειρογάμε· ζωὴν ἀνυπόστατον ἡ τεκοῦσα ζωοῦσαν, καὶ ψυχοῦσαν ἡμᾶς.

Ὅταν ἡ ψυχή μου μέλῃ χωρίζεσθαι, τοῦ ἀθλίου μου σώματος, τῆς τῷ ἀοράτων ἐχθρῶν, τυραννίδος με ῥῦσαι Θεονύμφευτε.

Ὅταν ὅτε θρόνῳ δόξης καθίσῃς Χριστὲ, κεῖναι Κόσμον, ὃν ἔπλασας, κἀμὲ τὸν οἰκέτην σου, μὴ τῷ ἐκλεκτῶν σου συναρίθμησον.

Στρέψον εἰς χαρὰν, τὸν θρηνῶν με Δέσποινα, καὶ δουλείας ἀπάλλαξον, τῷ νῦν πολεμοῦντων με, καὶ φωτὸς ἀνεσπέρου καταξίωσον.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Πᾶσαι ὅτε τῆς γῆς αἱ φυλαὶ, μακαρίζομέν σε Ἁγνὴ ὡς προέφησας, καὶ χαῖρε σοὶ προσφωνοῦμεν, μετ' εὐφροσύνης πιστῶς· χαῖρε θεία σάμνε Μαΐνα φέρουσα, πηγὴ τὸ ἀείζωον, καὶ ἡδύπνοον βρύουσα, νᾶμα καὶ πόμα, ἐξ οὗ πάντες οἱ πίοντες, ἐμπιπλώμεθα εὐφροσύνης καὶ τέρψεως· χαῖρε τῷ εὐφημούντων σε, ἑτοίμη ἀντίληψις, τῷ ὀν ἀνάγκαις προσάτις, κινδυνευόντων βοήθεια, Θεοῦ χαῖρε Μήτηρ τοῦ παρέχοντος τῷ Κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Στρέψον τὸν κόπετὸν εἰς χαρὰν, εἰς εὐθυμίαν δὲ τὸ πένθος μετάβαλλε, τὸν θρηνῶν εἰς εὐφροσύνην, καὶ ἀγαλλίασιν νῦν, Θεοτόκε μόνη παντευλόγητε· καὶ γὰρ ἐπληθύνθησαν, οἱ μισοῦντες τὸν δοῦλον σου, καὶ ἐκζητοῦσι, τὴν ψυχὴν ἀπολέσαι μου, οἱ αἱμοβόροι, καὶ παντῇ ἀναιδέστατοι, μάτην κατεπαιρόμενοι, δεινῶς ὠρυόμενοι, σκύμνοι καθάπερ λυσσῶντες, ὧν τῆς κακίας με λύτρωσαι, ζωὴν δωρουμένη, εὐφροσύνην θυμηδίαν, καὶ μέγα ἔλεος.

Παῦσον τὰς τῷ δαιμόνων ὁρμὰς, τὰς κατ' ἐμοῦ ἐπερχομένας φιλανθρωπε, ζητούντων τοῦ θανατῶσαι, τὴν ταπεινήν μου ψυχὴν καὶ κα-

καταγαγεῖν με εἰς ἀπώλειαν, αὐτῶν τὰς βελάς τε, καὶ τὰς ἐνέδρας ματαίωσον, ταῖς τῆς Μητρός σου, ἱκεσίαις ὡς εὔσπλαγχνος, καὶ ἐκλύτρωσαι, ἀπὸ τύπων με Δέσποτα, παῦσον τὸ πολυτάραχον, τοῦ βίου κλυδώνιον, ῥῦσαι γεενῆς καὶ σκότους, τοῦ αἰωνίζοντος δέομαι, Χριστὲ ὅταν ἔλθῃς, κεῖναι Κόσμον μετὰ δόξης, ὡς ὑπεράγαθος.

Κλαίω καὶ συνθρηνῶ πικρῶς, καταννοῶν τὸ φοβερὸν λογοθέσιον, ἐξ ἔργων, μὴ κεκτημένος ἀπολογίας μικρᾶς, ἀφορμὴν ὁ τάλας, διὸ δέομαι, πρὶν ἢ ὑπερθάσῃ με, τέλος βίου τὸ ἄδηλον, πρὸ τῆς δρεπάνης, πρὸ θανάτου πρὸ κρίσεως, πρὸ τοῦ μέλλειν με, τὰς εὐθύνας εἰσπράττεσθαι, ὅθα τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον, τὸ σκότος ἐξώτερον, ὅπου ὁ σκώληξ ἐκεῖνος, ὁ κατεσθίων τοὺς πταίοντας, Ἁγνὴ τῷ πταισμάτων, ἀπολύτρωσίν μοι δίδου, καὶ μέγα ἔλεος.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ὠδὴ ἀ. Ἦχος πλ. ἀ. Ἵππον καὶ ἀναβάτην.

Πᾶσαι σε τῷ ἀνθρώπων γεραίρουσι γενεαὶ, καθὼς πάλαι Παρθένε, προφητικῶς προείρηκας, κἀμὲ τοίνυν πρόσδεξαι, μελῳδόν σου Δέσποινα, καὶ συνέτισόν με καὶ φώτισον.

Ἄλλον Παράδεισόν σε γινώσκομεν νοητὸν, ἀσυγκρίτως νικῶντα τὸν ἐν Ἐδὲμ Παράδεισον, ὑπέρτιμε Μαρία Θεόνυμφε, σὺ γὰρ ἀφθορίαν βροτοῖς ἐβλάστησας.

Πλοῦτον καὶ θείαν δόξαν, ἐκτήσαντο μοὶ πολλαὶ θυγατέρες προδήλως, ἀλλ' ἀσυγκρίτως Δέσποινα, σὺ πάσας ὑπέρκεισαι, διό με πλουτήσασα, Οὐρανίων χαρίτων ἔμπλησον.

Τί σοι ἀνταποδώσω; τί δὲ προσοίσω σοι, περὶ ὧν μοι Παρθένε, πολλάκις ἀνταπέδωκας; καὶ ὧν εὐηργέτησας φιλανθρώπως, ὕμνον εὐχαριστίας ἀεὶ προσάξω σοι.

Ὠδὴ γ'. Ὁ πήξας ἐπ' ὕδατος.

Ναμάτων τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἔμπλησον, τὸν ἐκπικρανθέντα ψυχόν μου πνεύματι, καύσωνος ἐμπύρων λογισμῶν, καὶ πότισον τῷ δίψει τὸν φλεγομένον ἀπογνώσεως, ὕδωρ συγχωρήσεως Δέσποινα.

Ῥανίσι τῆς εὐσπλαγχνίας σου μὲ ἀπόσμηξον, καὶ τῷ οἰκτιρμῶν σου περιραντίσασα, θείῳ ἐν ὑσώπῳ νοητῶς, καθάρισον καὶ δεῖξον, πολλῷ χιόνος με λευκότερον, καὶ δακρύων ὄμβροις με ἔπλυνον.

Ο' σήσας φεικτῆς ἐπάσεως ὥραν Δέσποτα, καὶ σοφῶς ὡείσας ἡμέραν Κρίσεως, ὃν ἢ φανερῶς τὰ ὂν κρυφῇ, πᾶσι πλημμελήσαντα. δημοσιεύσεις ἀκατάκριτον, διὰ τῆς Τεκούσης σε δεῦξον με.

Υ'πάρχεις τῇ γηγενῶν ἐλπὶς καὶ βοήθεια, καὶ χαρὰ καὶ σκέπη καὶ καταφύγιον, Δέσποινα ἡ Μήτηρ τῆς ζωῆς, ὅθεν σε δυσωπῶμεν, τὴν σὴν βοήθειαν κατάπεμψον, τοῖς μετὰ πόθε ἀνυμνοῦσι σε.

Ὠδὴ δ'. Τὴν θείαν ἐννοήσας σε κράζω.

Ω'ραίαν σε ψυχῇ τε καὶ σώματι, ὡραίαν καὶ τῷ λογισμῷ, τῇ ἀρετῇ ὡραιότητι, ὁ ὡραιότατος Λόγος, εὑρὼν σε Θεοτόκε κατῴκησε.

Σ'τενάζω καὶ κακῶν ἐκ ἀφίσαμαι, κλαίω καὶ πάλιν τοῖς αὐτοῖς, συμπεριφέρομαι πάθεσι, καὶ ἡδονῶν τῷ βορβόρῳ· ὁ τίμιος ἀτίμως μολύνομαι.

Ο'δὶ τὸ Σταυροῦ δωρησάμενος, ζωὴν ἀθάνατον βροτοῖς, ἐκ τοῦ δευτέρου θανάτου με Λόγε Θεοῦ ἀφαρπάσας, ζωῆς ἀτελευτήτου ἀξίωσον.

Α'νήροτος σὺ πέφηνας ἄρουρα, τὸν μὴ σπαρέντα θεϊκὸν, ἀναβλαστήσασα ἄσαχων· διὸ πεινῶντα με θρέψον, ταῖς θείαις δωρεαῖς σε καὶ χάρισι.

Ὠδὴ ε'. Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Θ'ρηνήσον ἀθλία με ψυχὴ σαυτὴν πρὸ θανῆς, πικρῶς καὶ κλαῦσον ἀπὸ καρδίας, πρὶν ἢ καταλάβῃ σε, ὁ κλαυθμὸς τοῦ ἅδου ὁ λίαν ἀπαράκλητος.

Ἴδοιμί σε Δέσποινα, παρεισαμήλιόν μοι, καὶ ἐν ἱλέῳ τῷ ὄμματί σου, εὐμενῶς ὁρῶσαν με, ὅτε ἡ ψυχή με τοῦ σώματος χωρίζεται.

Ρύσαι πάσης θλίψεως, Χριστὲ τὸν δοῦλόν σε, διὰ Μητρός σε τῆς δεήσεως, πάσης καταπρίσεως, καὶ τῆς αἰωνίων κολάσεων ὡς εὔσπλαγχνος.

Χαῖρε χρυσαυγέστατον, τοῦ Λόγου σκηνώμα, εὐλογημένη Θεοκυήτωρ, ἀθενῶν ἐπίσκεψις, καὶ τῆς ἐν ἀνάγκαις προστάτις ἐπιμόπατος.

Ὠδὴ ς'. Μανομένῳ κλύδωνι.

Υ'περ νῦν τὸν ἄρχοντα, ὑπὲρ λόγον τὸν δημιουργὸν, Παναγία τέκνας λυτρούμενον, πάσης φθορᾶς, τοῦς Θεοτόκον ὑμνοῦντάς σε.

Α'γαθὸν κυήσασα, εὐεργέτιν καὶ δημιουργὸν, Παναγία Δέσποινα φιλάγαθε, τὴν ψυχήν με κεκακωμένην ἀγάθυνον.

Τ'ὴν πληθὺν ἐπίσασαι, τῇ παθάει με Δέσποτα Χριστὲ, τῇ ἐκπαραττόντων καὶ θλιβόντων με, διὸ βοῶ, πρόφθασον καὶ τούτων με λύτρωσαι.

Νεκρωθέντας πάθεσιν ἁμαρτίας Δέσποινα ἡμᾶς, ἀνιστῶσα ζώωσον πρεσβείαις σε, ἡ τῆς φθορᾶς τὸν καθαιρέτην κυήσασα.

Κά-

Κάθισμα. Τὸν συναΐαρχον Λόγον.

Ε'μαυτὸν πρὸ τῆς δίκης νυῦ ἀποκλαίομαι, ἐννοῶν με τὰ ἔργα τὰ πονηρότατα, καὶ ἐγκλημάτων τὸν βυθὸν, τῇ προσφυεέπον μοι, ἀπὸ νεότητος Ἁγνὴ, καὶ συμπνιγόντων με τὸν νοῦν, ἀλλὰ τῇ σῇ προσασίᾳ, τὴν ἄφεσίν μοι παράχε, καὶ σωτηρίας τυχεῖν ἀξίωσον.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ ὑπερυψόμενος.

Ε'χων σε βοήθειαν, καὶ ἐλπίδα Παρθένε, ἐχθρῶν με ῥυσθήσομαι, καὶ ὑ φοβηθήσομαι ἀπὸ τῆς μυριάδων, τῆς ἐμὲ περικυκλούντων.

Ε'πὶ σὲ ἐπέβλεψε τὴν Ἄγνὴν ὁ Ὕψιστος, πολλὰ μεγαλεῖα σοι, ποιήσας ὡς ἔφησας, διὸ αἱ γενεαίσε, πᾶσαι νῦν μακαριοῦμεν.

Α'χανὲς εἰς πέλαγος, ἀπερρίφην πράξεων, τῆς φαύλων ὁ δύσηνος, ἀλλ' οἰκτειρον Δέσποτα, καὶ σῶσον με πρεσβείαις, τῆς Μητρός σε ὡς οἰκτίρμων.

Λ'ύπης ἡ αἵρεσις, εὐφροσύνης πρόξενος, χαρμόσυνον πάθος μοι, καὶ λύπην εὐφρόσυνον, διδοῦσα λύσωσαί με, τοῦ πυρὸς τοῦ αἰωνίε.

Ὠδὴ η'. Σοὶ τῷ παντεργῷ.

Ο'ταν τῇ ἐμῶν, ἁμαρτιῶν τὸ πλῆθος, Παρθένε τὸ ἄπειρον ἀναλογίσωμαι, κλαίω σκυάζων, ἐκ βάθες τῆς καρδίας, καὶ τῇ οἰκτιρμῶν σε προσρέχω τῇ ἀβύσσῳ.

Ν'έον ὅπῃ γῆς, Παρθενομήτωρ βρέφος, Πατρὸς τὸν συναΐαρχον Υἱὸν ἐκύησας, οἴκτῳ ἀφάτῳ ἡμῖν ὁμοιωθέντα, τοῖς ἀφθαρεῖσιν ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας.

Ε'να ἐξ ἑνὸς, Θεοῦ Θεὸν τεχθέντα, ἀρρήτως ἀμήτορα, τίκτεις ἀπάτορα, φέροντα μίαν ὑπόστασιν καὶ δύο, φύσεις ἰωωμένας, Παρθένε ἀσυγχύτως.

Ν'έφος με Ἁγνὴ, πταισμάτων ἀμετρήτων, συνέχει τὸν δείλαιον οἴμοι τί χρήσωμαι; σὲ προσκαλοῦμαι βοήθησόν μοι Κόρη, τῇ ἀπηλπισμένων λιμὴν καὶ προστασία.

Ὠδὴ θ'. Ἡσαΐα χόρευε.

Σοὶ προσπίπτω Δέσποινα, καὶ προσφέρω δέησιν οἰκτρὰν, παράχου μοι δωρεὰν ἔλεος τὸ σόν· καὶ γὰρ οὐχ ὑπάρχει μοι, ἐργασία ὅλως θεϊκὴ, ὅθεν σε δέομαι, δωρεὰν με κατοικτείρησον.

Ν'οεροῖς ἐν ὄμμασι, διανοίας βλέπειν σε δοκῶ, τὸ φῶς τῆς ἐμῆς ψυχῆς καὶ τὸν γλυκασμὸν, τὴν μόνην παράκλησιν, καὶ χαρμονὴν καὶ ἀναψυχὴν, τὸ τῆς καρδίας με Θεοτόκε ἀγαλλίαμα.

Ε'μαυτὸν ὀδύρομαι, ἐννοῶν με τῇ ἁμαρτιῶν, τὰ πλήθη, καὶ τῇ παθῶν τὰς ἐπαγωγὰς, ψυχῆς με τὴν πώρωσιν, καὶ τοῦ νοός με τὰς ἐκτροπὰς, ἀπεγνωσμένον με, Χριστὲ σῶσον τῇ ἐλέει σε.

Συ-

Συνωθεῖ πρὸς σέωσιν, πῶν ἐπαίνων σε ὁ πλατυσμὸς, τὸν νῦν με τὸν ἀθυνῆ καὶ σεσοχωρεῖ, τὸ πλῆθος συμπνίγον με, καὶ ἀπορεῖν ἐκ τῦ ἀπορεῖν, ὅπσυμβαίνει μοι, Θεοτόκε πολυύμνητε.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις Ἀναπλὴ νοητὴ, ἡ ἐκ λαγόνων τὸν Χρισὸν ἀνατείλασα, πλήρεῖπα τὴν Οἰκουμένην, φωτὸς ἀρρήτε Ἀγνὴ· τὸ πῶν Ἀσωμάτων ἀγαλλίαμα. Ἀμνὸν Θεῦ αἴρονπα, ἁμαρτίας ἡ πέξασα· πανὸς τῦ Κόσμυ, τὸν τροφέα καὶ πρύτανιν, ἡ θηλάσασα καὶ ἀγκάλαις κατέχουσα· μόνη ἡ ἀδιάφθορος, ἁγνὴ καὶ ἀμόλυντος· χαῖρε Ἁγία Ἁγίων, τὸν Ὑπεράγιον Κύριον, ἀεὶ δυσωπῦσα, μὴ ἐλλίπῃς τῦ πρεσβεύειν, ὑπὲρ τῶν δούλων σε.

Χαίροις τῶν γηθῶν ἡ ἐλπὶς, γῆ ἐπλεκτὴ καὶ καθαρὰ καὶ ἀμόλυντος, πηγήτε ἐσφραγισμένη τοῦ Παρακλήτε σεμνὴ, σὺ ὑπάρχεις μόνη Ἀειπάρθενε, ἐξ ἧς οἱ ὑμνῦντες σε, σωτηρίαν διείσκομεν, ῥήσεις βρατείου, ἡ τελεία ἀνάκλησις, γῆ καρπόφορε, ἡ τὸν σάχυν βλαστήσασα, γέφυρα ἡ μεπάγουσα, γαλιλαίῳ πρὸς εὔδιον, ἡ κυβερνῆτις ἡ θεία, χειμαζομένων ἡ ἄγκυρα, λιμὴν σωτηρίας, τῶν ἐκ πάθου σεζηπιώντων, ὁ διδιώτατος.

Χείλη μεμολυσμένα κινῶ, καὶ ῥυπαρὰς χεῖρας πρὸς σὲ Ὑπεράγαθε, καρδίαν συγκεχωσμένην, τοῖς πονηροῖς λογισμοῖς, ὀφθαλμὸς τυφλάττων ὁ παράθλιος, ψυχὴν περιφέρω, ἐσκοτισμένην τοῖς πάθεσι· καὶ ταῖς ἀτόποις, ἡδοναῖς ἀπαμβέβηλος, συγκαλύπτομαι, καὶ οὐκ ἔχω ἀναίδυσιν, ἔκτεινον τὰς ἀχράντς σε, παλάμας φιλάνθρωπε, σῶσον με Σῶτερ βοῶσοι, καὶ μολυσμῦ ἀπκάθαρον, πολλῶν ἐγκλημάτων, σῆς Μητρὸς ταῖς ἱκεσίαις, ὡς πολυεύσπλαγχνος.

Σῆσον τοὺς ποταμοὺς τῶν παθῶν, τῆς ἁμαρτίας με τὸ πέλαγος ξήρανον· τῷ ῥείθρῳ τῆς σῆς πρεσβείας, καὶ πρὸς λιμένα Θεῦ, θείων θελημάτων ἐγκαθόρμισον, ἐχθρῦς καθ' ἑκάστην, τοὺς τὴν ψυχήν με ἐκθλίβοντας, καὶ ταῖς ἀτόποις ἡδοναῖς ἐκπαράττοντας, καταπόντισον, ἀπωλείας εἰς βάραθρα· πλήρωσον τῶν καρδίαν με, χαρᾶς καὶ ἱλότητος, λῦσον τὸ νέφος βοῶσοι, τῆς ἀθυμίας με Παναγνε, Χρισὸν δυσωπῦσα, τῶν συγχώρησιν πταισμάτων, ἡμῖν δωρήσασθαι.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΝΥΜΝΗΤΟΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

ΗΧΟΣ ΠΛ. Β'.

Ὠδὴ α'. Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας.

Πῶς με θρηνήσω τὸν βίον τὸν ῥυπαρὸν, καὶ τὰ πλήθη Δέσποινα τῶν ἀμέτρων μου κακῶν; τί δὲ ἐξαγγείλω σοι Ἁγνὴ, ἀπορῶ καὶ δειλιῶ, ἀλλὰ βοήθει μοι.

Πόθεν ἀπάρξομαι λέγειν τὰ πονηρὰ, καὶ δεινά μου πταίσματα ὁ παλαίπωρος ἐγώ; οἴμοι τί γενήσομαι λοιπόν; ἀλλὰ Δέσποινα κἀμὲ πρὸ τέλους οἴκτειρον.

Πᾶσαν ὁδὸν παροδεύσας ἁμαρτιῶν, σωτηρίας Ἄχραντε, ξίβον εὗρον ἀδαμῶς, ἀλλὰ σοὶ προσρέχω ἀγαθὴ, μὴ παρίδῃς ἐκ ψυχῆς μετανοοῦντα με.

Ὁ διὰ πολάγχνα ἐλέους σωματωθεὶς, καὶ βροτὸς γενόμενος εὐδοκίᾳ Πατρικῇ, Μητρικαῖς δεήσεσι κάμψθεὶς, τῶν πταισμάτων μοι Σωτὴρ ἄφεσιν δώρησαι.

Τοῦ μὴ θανάτε τὴν ὥραν διήνεκῶς, ἐννοῶ Πανάχραντε, καὶ τὸ βῆμα τὸ φρικτὸν, σωφθείρα ὅλως δὲ κακῶν, δελεάζομαι δεινῶς, ἀλλὰ βοήθει μοι.

Ὠδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ.

Ψυχὴν ἐμόλυνα αἰσχρῶς, Δέσποινα παναγία, ἐξ ἀμέτρων πταισμάτων, ὁ παλαίπωρος ἐγὼ, καὶ πῦ λοιπὸν πορεύθω; ὑπογνώσει ἕλως συνεχόμενος.

Οὐκ ἔστιν ἄλλος ἐν βροτοῖς, ὁ τὰ ἄθεσμα πράξας, καὶ ἀσώτως βιώσας, ὡς περ ἐγὼ ἀγαθὴ, ἐν ἀσελγείαις δεινῶν, τὸ θεῖον Βάπτισμα ἐμόλυνα.

Οὐκ ἔχω πράξεις ἀγαθάς, ἐ κατάνυξιν ὅλως, οὐδὲ δάκρυα Σῶτερ, ἀλλ' ἐσκοτίσθω τὸν νοῦν, διὸ βοῶ σοι λιταῖς, σῆς Τεκούσης, σῶσόν με ὡς εὔσπλαγχνος.

Εἰς πέρας ἔφθασα κακῶν, Παναγία Παρθένε, σὺ βοήθησον τάχει. Οὐρανὸς γὰρ ἡ γῆ, καταβοῶσι πικρῶς, τῷ ἀμέτρων πράξεων τὰ ἄσπα.

Ὠδὴ δ'. Χριστός μου δυνάμις.

Ἔξεστι ἅπασα, ἡ γῆ καὶ ἔφριξε, καθορῶσα δεινῶς με καὶ πονηρῶς, πράττοντα τὰ ἄτοπα, καὶ τοῦ Υἱοῦ σου τοῦ πολλοῦ, εὔσπλαγχνίαν κατεπλήττετο.

Ναὸν ἐμόλυνα, κακῶς τοῦ σώματος, καὶ Ναὸν τοῦ Κυρίου, ὅνπερ βροτοί, τρέμοντες εἰσέρχονται, ἐγὼ δὲ οἶμοι ἀναιδῶς, εἰσπορεύομαι ὁ ἄσωτος.

Χριστέ μου εὔσπλαγχνε, Χριστὲ φιλάνθρωπε, ἀνέξικακε μόνε ὁ δι' ἐμέ, Ἄνθρωπος γηρύωψος, ἐξαμαρτόντα με δεινῶς, ὑπὲρ ἀνθρώπου ἐλέησον.

Μὴ δείξῃς Δέσποινα, μὴ δείξῃς ξένον με, ξενωθέντα τῆς σπέρμης τοῦ σοῦ Υἱοῦ, ὅλως τὸν ἀνάξιον, ἀλλὰ ὑπόπλυνον κἀμέ, ἐκ τοῦ ῥύπου τῷ πταισμάτων μου.

Ὠδὴ ε'. Τῷ θείῳ φέγγει σου.

Ἀδὰμ παρέβη μιᾷ ἐντολῇ, μίαν τοῦ Υἱοῦ σου Παρθένε, καὶ ἐξορίᾳ ὑπέπεσε, πῶς δέ μου θρηνήσω πταισμάτων ἄβυσσον, ἐγὼ ὁ ἀποστάτης καὶ μυριόπτωτος.

Ἡσαῦ ἐζήλωσα τὸν δεινόν, ἐν γαστριμαργίᾳ, καὶ ξυφῇ ψυχῶ καὶ σῶμα ἐμόλυνα· μέθῃ καὶ λαγνείᾳ ῥυπώσας βίον μου, καὶ τίς λοιπὸν μὴ κλαύσῃ ἐμὲ τὸν ἄθλιον;

Θλίβω τῷ ἔργων τῷ πονηρῶν, πάσας τὰς ἐνθυμήσεις ἐννοῶν, Χριστέ μου εὔσπλαγχνε Κύριε, καὶ πρὸ τῷ ποδῶν σου πρηνὴς κατάκειμαι, πρεσβείαις τῆς Μητρός σου, δός μοι τοῦ ἄφεσιν.

Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθὴ, πύλη τῆς ζωῆς ἡμῶν Ἁγνὴ, ἐσκοτισμένον ὑπάρχοντα, φώτισον ἐν πάχει καὶ καθοδήγησον, πρὸς ἐλέους σωτηρίας ὦ πολυύμνητε.

Ὠδὴ ς'. Τοῦ βίου τοῦ θάλασσαν.

Ὁ βίος μου ἄσωτος, ἡ ψυχή μου ῥυπαρὰ, καὶ ἡ ζωὴ κατάθλιος, τὸ δὲ σῶμα μου ὅλον ἐν τοῖς κακοῖς, δεινῶς κατεσπίλωται, διὸ πρεῦσον Παρθένε καὶ βοήθει μοι.

Σειθεῖσα παράχθητι, καὶ κλονήθητι ψυχὴ, καὶ φείξον καὶ συσάλητι, ἐνθυμουμένη ὅπως τὸν φοβερὸν, Κριτοῦ παρόργιζεσα, κατακείνεσθαι μέλλεις ἀδιόρθωτε.

Εἰς

Εἰς χώραν ὁ ἄθλιος, ἐμακρύνθω ὑπὸ σοῦ, τοῖς δαίμοσι δουλεύμενος, καὶ γυμνωθεὶς παντοίων ἐξ ἀγαθῶν, ὦ Πάτερ πανάγαθε, ἀλλὰ σῶσόν με πάλαι ὡς τὸν ἄσωτον.

Νῦν πρόμῳ σωνέχομαι, καὶ ποθῶμαι ἀγαθὴ, τοῦ πονηροῦ τὰ σπέδρα, πρὸ τοῦ τέλους γὰρ βλίζει μοι ὁ φθορεύς, ὁδόντας κατέχειν με, ὡς γυμνὸν ἀρετῶν, ἀλλὰ βοήθει μοι.

Κάθισμα. Πολλὰ τὰ πλήθη.

Τῆς ἀθυμίας μου ψυχῆς τὰς πολλὰς ἀῤῥωστίας, καὶ τὰ τοῦ σώματος Ἁγνὴ χαλεπώτατα πάθη, ἐπίσκεψε, καὶ θεραπείας ταχινῆς ἀξίωσον, καὶ τὰς ἁγίας ἐντολὰς ποιεῖν με κατόδωσον, Θεοῦ τοῦ ἀγαθοῦ, ἵνα σε μεγαλύνω.

Ὠδὴ ζ'. Δροσοβόλον μοῦ τοῦ κάμινον.

Ἐπαπλάσιον τοῦ φλόγα μοι ἐξέκαυσε, τοῦ τῷ παθῶν ὁ δόλιος, ταῖς μοιχείαις δὲ τῆς καρδίας ὅλως θανατοῦ· ἀλλ' ἄρδευσον ῥείθροις τῷ ἐμῶν· δακρύων Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, καὶ μὴ ἀπώσῃ με.

Φοβερὸν μοῦ τὸ Κριτήριον παλαίπωρε, ψυχή μου καὶ αἰαίθητε, καὶ ἡ κόλασις, ἀτελεύτητός τε καὶ φρικτή· ἀλλ' ὅμως νῦν πρόσπεσον Μητρὶ, τῇ τοῦ Κριτοῦ σου καὶ Θεοῦ, καὶ μὴ σαυτοῦ ὑπογνῶς.

Δεῦρο τάλαινα ψυχή μου μετανόησον, ἡ Κρίσις ἐπὶ θύραις ἐστί· τί προσήλωσαι τοῖς ματαίοις καὶ ἀχρήστοις ἀγαθοῖς, ἀνάστηθι πόθησον πικρῶς, βοῶσα ἐν πίστει τῷ Χριστῷ, Κύριε σῶσόν με.

Ἐσκοτίσθω ὁ παλαίπωρος πανάχραντε, τῷ πλήθει τῷ ἀμέτρων μου κακῶν, καὶ ἠλλοίωμαι τῆς ψυχῆς τὸ ὄμμα καὶ τὸν νοῦν· διό μου φωτός σου ταῖς αὐγαῖς, πρὸς ἀπαθείας γλυκασμὸν θᾶττον εἰσάγαγε.

Ὠδὴ η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὁσίοις.

Παρρησίαν θανάτου φείττω ὁ δείλαιος, καὶ τοῦ Κρίσιν ἐκείνου τοῦ ἀπροφάσιστον, πράττειν δὲ δεινὰ, καὶ αἰσχρὰ ἐκ ἀφίσαμαι. οἰκτειρόν με Κόρη, καὶ σῶσον πρὸ τοῦ τέλους.

Στεναγμοὺς ἀσιγήτους Δέσποινα δώρησαι, καὶ δακρύων πηγοί μοι, ἵνα ἐκπλύνω μου, παίσματα πολὰ καὶ αἴσχατα θαύματα, ὅπως ἐπιτύχω, ζωῆς τῆς αἰωνίου.

Τῷ μοῦ στόματι κράζω συχνῶς τὸ ἥμαρτον, λογισμῷ δὲ ἐμμένω πράττων τὰ ἄτοπα. ποίοις ὄν Χριστὲ ὀφθαλμοῖς σε θεάσομαι, ὁ ἀπεγνωσμένος καὶ κατακεκεμμένος.

Τῶν κακῶν μου τὰ πλήθη σοὶ ἐξηγόρευσα, ὡς οὐδεὶς ἐν τῷ Κόσμῳ ἄλλος παρώργισε, Δέσποινα Θεὸν τὸν Υἱόν σου καὶ Κύριον, τοῦτῳ με ἐν πάχει κατάλλαξον Παρθένε.

Ὠδὴ

Ὠδὴ θ'. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδυνάτον.

Ἰδὲ προσέρχομαί σοι παναχραντε, φόβῳ πολλῷ καὶ πόθῳ τῷ ἰσχυῷ ὑπισάμενος, τῆς πολλῆς σε πρεσβείας ὁ δεῖλος σε· μέγιστα γὰρ ἰσχύει δέησις Δέσποινα, Μητρὸς πρὸς Υἱὸν παναληθῆ· πλάγχνοις γὰρ κάμπτεται.

Χορὸς παράλαβε Ἀρχαγγέλων τε, καὶ τῷ πληθυῷ τῷ ἄνω στρατιμάτων καὶ Πρόδρομον, Ἀποστόλων δήμους τε καὶ τῷ Προφητῶν, Μάρτυρας καὶ Ὁσίους Ἱερομάρτυρας, καὶ ὑπὲρ ἐμὲ πρὸς σὸν Υἱὸν πρεσβείαν ποίησον.

Ὦ πῶς θεάσομαι τὸν ἀθέατον, πῶς τὴν φεικτὴν ἐκείνῳ ὑποστήσομαι ὄρασιν, πῶς ἀνοῖξαι τολμήσω τὰ ὄμματα, πῶς τὸν ἐμὸν Δεσπότην ἰδεῖν θαρρήσομαι, ὃν ἐκ ἐπαυσάμην ἐκ παιδὸς λυπεῖν ἑκάστοτε.

Κριτὴν οἰκτίρμονα καὶ φιλάνθρωπον, τὸν σὸν Υἱὸν ἐκδέχομαι Ἁγνὴ μὴ παιδίσῃς με· ἀλλ' αὐτόν μοι ποίησον ἵλατον· σῆσαι ἐκ δεξιῶν με τὸν ἀπροσάτδυτον, τῷ ἀχραάντῳ Βήματος αὐτῷ, εἰς σὲ γὰρ ἤλπισα.

Στιχηρά. Ὅλῳ ἀποθέμενοι.

Ἔχει πᾶς ὁ Κόσμος σε, πρὸς τὸν Θεὸν, ὃν ἀρρήτως, καὶ φεικτῶς ἐκύησας, σάρκα προσλαβόμενον ἐξ αἱμάτων σε, ἀγαθὴ Δέσποινα, ἀσφαλῆ γέφυραν, καὶ προσάτιν ἀκαταίσχυντον, πρέσβιν ἀίηκοον, συμπαθῆ μεσίτιν καὶ σώτορον· διόπερ καὶ ὡς ἄνθρωποι (φύσις ἀθανής) ἁμαρτάνοντες· οὐδέποτε τότε, ἀπέστημεν τῆς δόξης ὅτι σοὶ, τῆς σωτηρίας Παναχραντε τὰς ἐλπίδας θέμενοι.

Ὅτον με εἰς νόησιν, τὸ φοβερὸν ἔλθῃ Βῆμα, τῷ Υἱῷ σε παράγνε, καὶ τὸ Δικαστήριον τὸ παγκόσμιον, ἀπορῶ δέδοικα· δειλιῶν καὶ τρέμων, τῷ τῷ ἔργων με ἐξέπασιν. φαῦλα γὰρ ἅπαντα, καὶ αἰσχύνης πάσης ἀνάπλεα, καὶ σκότους καὶ κολάσεως, καὶ ἀποστροφῆς ὄντως ἄξια. ἴδε με τῷ θλίψιν· ἴδε με τῆς ψυχῆς τῷ σωτεεβῷ, καὶ τῆς ἀνάγκης ἐκείνης με, ῥῦσαι καὶ κολάσεως.

Μόνος ὑπὲρ ἅπαντας, Υἱὲς ἀνθρώπων ὁ πάλας, μόνος ἐπλημμέλησα, τὰ καὶ λόγῳ ἄφθεγκτα καὶ ἀνέσματι, μηδαμῶς Δέσποτα, φορητὰ πέλοντα, διὰ τῦτο σε καὶ δέομαι, σύγγνωθι εὔσπλαγχνε, καὶ πρὸ τῆς ἐξόδε μετάνοιαν, δός μοι ἐξομολόγησιν, δός μοι σταγμύς τε καὶ δάκρυα, ἵνα ἐκ τύπων σωζίβων τῷ καρδίαν με ἀεὶ, καὶ κράζων ἥμαρτον ἥμαρτον, τύχω συγχωρήσεως.

Μίσησον παλαίπωρε, πάντα τὰ βίου ψυχή με, ἃ Θεὸς βδελύσσεται, καὶ μισεῖ καὶ τέλεον ἀποστρέφεται, καὶ σπεδῇ πρόσελθε, καὶ πιστῶς δεήθητι, τῇ Μητὶ Θεῦ κραυγάζεσα· ῥῦσαι με Δέσποινα, πάσης ἀκηδίας, οἰήσεως, κραυγῆς θυμῦ καὶ ἔριδος, ζήλε τε καὶ φθόνε καὶ μωίδος, δεινῆς βλασφημίας, παντοίας ὑποκρίσεως Ἁγνὴ, καὶ τῆς τῷ ἔγγισα Κρίσεως, καὶ ὡς οἶδας σῶσόν με.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Βοηθὸς καὶ σκεπαστής.

Πῶς προσέλθω σοι ἁγνὴ, κατεγνωσμένος ἐγὼ ὁ πάλας, ὅλος ἐμπαθὴς, ἐναγὴς γεγονώς· ἀλλ' οἰκτειρον σῶσον, τῷ ἀθλίαν με ψυχῷ, Θεοκυήτορ πάναγνε.

Ἀνασᾶσα πεπεινὴ, ψυχὴ τὰ βάθυς τῆς ἀτιμίας, βόησον θερμῶς, πρὸς τῷ μόνῳ ἁγνῷ, ἐλέησον Κόρη, παναμώμητε σεμνὴ, καὶ τῷ παθῶν με λύτρωσαι.

Ἔξισᾶμε καὶ φοβεῖ, τὸ πῦρ τὸ ἄσβεσον τῆς γεέννης, σκώληξ ὁ πικρὸς, τῷ ὀδόντων βρυγμός· ἀλλ' ἄνες μοι ἄφες, καὶ τῇ σάσει με χρεσὲ, τῷ ἐκλεκτῶν σε σώπαξον.

Νυαγίῳ πειρασμῶν, κατεποντίθῳ ταῖς ἁμαρτίαις, ἔκτεινόν μοι νυῦ, βοηθείας ἁγνὴ, τῷ χεῖρα καὶ ῥῦσαι, ἀτιμίας τῷ παθῶν, ὅπως ἀεὶ δοξάζω σε.

Ὠδὴ δ'. Στερέωσον Κύριε, ὅτι τῷ πέφαν.

Γηράσαντα πάθεσιν, ἀτιμωτάτοις τῆς ἁμαρτίας, νεοποίησον παράμωμε, τῷ κλοιῶν με, καὶ δεσμῶν βαρέων κυφίζεσα.

Ἀναψον πάλαινα, ψυχὴ τὰ ὕπνε τῆς ῥαθυμίας, ὀφθαλμύς τε ἀναπέτασον, πρὸς τῷ μόνῳ, σώζεσαν σε Κόρῳ Θεόνυμφον.

Ἡμάρτηκα Κύριε, καθάπερ ἄλλος οὐδεὶς ἀνθρώπων, πλημμελήσας ὁ ἀσώτετος, πρὸ τῆς δίκης, ἵλεως γενῦ μοι φιλάνθρωπε.

Προσέρχομαι Δέσποινα, ἀπεγνωσμένος σωτετειμμένος, τῇ πρεσβείᾳ σε θερμόταται, καταφεύγων, σῶσόν με Ἁγνὴ τὸν οἰκέτῳ σε.

Ὠδὴ δ'. Ἀκήκοον ὁ Προφήτης.

Ῥημάτων τε καὶ πραγμάτων, δεῦθυύας μέλλω κειθῶναι Θεοκυήτορ, πρὸς τὰ σῦ Υἱῦ Κόρη ὁ ἄθλιος, εὔροιμί σε τότε καταφύγιον, ἀντίληψιν κραταιοτάτῳ κολασηείων, παντοίων ῥυομένῳ με.

Ὁ βίος μου βορβορώδης, ἀκάθαρτός τε ἡ γνώμη ταῖς ἁμαρτίαις, ὅλος ἐμπαθὴς ἁγνὴ γεγόνημαι· κάθαρον τὰ ῥύπε πῶν πταισμάτων με, καὶ λύκανον Θεοτόκε σῇ μεσιτείᾳ, πρὸς τὸν Θεὸν τὸν εὔσπλαγχνον.

Μὴ ἔλθω εἰς γῆν κλαυθμῶνος, μὴ ἴδω τόπον τοῦ σκότους Χριστέ μου Λόγε, μὴ δεθῶ χεῖρας καὶ πόδας μου, ἔξω τοῦ νυμφῶνος σου ῥιπτόμενος, τὸ ἔνδυμα τῆς ἀφθαρσίας, ῥερυπωμένον ἔχων ὁ πανάθλιος.

Δεινῶν με κολασηρίων, καὶ σκότους τοῦ ἐξωτέρου καὶ τῆς γεέννης, ταῖς σαῖς ἱκεσίαις ἐλευθέρωσον, ἔχεις γὰρ τὸ θέλειν καὶ τὸ δύναθαι, τὸν Κύριον ὡς τεκοῦσα Παρθενομήτωρ, τὸν μόνον ὑπεράγαθον.

Ὠδὴ ἑ. Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντα φιλανθρωπε.

Ξενωθέντα Δέσποινα τῆς σκέπης σου, ὁ ἐχθρὸς βλέπων με, κατεκρήμνισε βυθῷ, πταισμάτων τῇ ψυχῇ μου, καὶ καθορῶν με γελᾷ· ἀλλὰ βοήθησόν μοι.

Ἀνανήψαι ποίησον τῇ τάλαιναν, ἄχραντε Δέσποινα, καὶ παμβέβηλον ψυχῇ, ἐμῇ ἐνδυσωπῶ σε, καὶ ῥῦσαι βάρους αὐτῇ, πολλῶν ἁμαρτημάτων.

Ἄνες ἄφες Κύριε καὶ σύγγνωθι, ὅσα σοι ἥμαρτον, καὶ μὴ δείξῃς με ἐκεῖ, ἐνώπιον Ἀγγέλων, ὑπόδικον τῷ πυρὶ, πρεσβείαις τῆς Μητρός σου.

Ἐν ἡμέρᾳ Δέσποινα τῆς Κρίσεως, πρόσιθι φαίνθι, τῷ βασανῶν καὶ πυρὸς, ἐμὲ ἐλευθερώσα, ἵνα σωθεὶς ἀνυμνῶ, τὴν ἄμαχόν σου χάριν.

Ὠδὴ ς'. Ἐβόησα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου.

Ὁ σκοτεινὸς τοῦ ᾅδου συνέχει με, φόβος πανάχραντε ἁγνὴ, καὶ ἡ πῶν ἐρίφων μερίς με συνταράττει. ἧς με λύτρωσαι, Θεοτόκε δυσωπῶ σε.

Νεκρώσασα Παναγία Δέσποινα, τὸ τῆς σαρκός μου ἐμπαθὲς, ζωοποίησόν μου, ψυχῇ τῇ παναθλίαν, καὶ ὁδήγησον ἐν ὁδῷ τῆς μετανοίας.

Τὸν ἄσωτον ἐμὲ καὶ πανάθλιον, προσδέξαι Δέσποτα Χριστὲ, καὶ βασανῶν ῥῦσαι, λιταῖς τῆς σὲ Τεκούσης, καὶ ἀξίωσόν με τρυφῆς τοῦ Παραδείσου.

Ἱκέσιον προσφέρω σοι δέησιν, ὁ ἀσωτείδητος ἐγὼ, καὶ τῇ σῇ προστρέχω, εὐσπλάγχνῳ συμπαθείᾳ, μή με ἀποστρέψῃς, ἁγνὴ κατηχυμμένον.

Κάθισμα. Πολλὰ τὰ πλήθη τῶν.

Τῇ μολυνθείσαν μου ψυχῇ, τῷ πταισμάτων τῷ πλήθει, τοῖς τῷ δακρύων ὀχετοῖς, Θεοτόκε καθάρισον, καὶ ποίησον τῷ χαρισμάτων δεκτικῇ, τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου, ἐν σοὶ γὰρ τὰς ἐλπίδας μου ἀνέθηκα, διὸ σῶσόν με τὸν δοῦλόν σου.

Ὠδὴ

Ὠδὴ ζ'. Ἡμάρτομεν ἠνομήσαμεν.

Ὡς συμπαθὴς, ὡς φιλόψυχον ὡς εὐσπλαγχνον Παρθενομῆτορ, ὅλῃ ὡς καθαρά σε γινώσκων, καταφεύγω σοι ἐγὼ ὁ πανάθλιος. ἀλλὰ μὴ ἀποστρέψῃς με τὸν δείλαιον, κατηχυμμένον ἐν σοί.

Ἀνάνηψον ὦ παλαίπωρε· καὶ ἀνάστηθι ψυχὴ ἀθλία· τύψον τὸ στῆθος πικρῶς σύναξον, καὶ κατάγαγε δακρύων πηγὰς, ἵνα σε ἐλεήσῃ τῇ τάλαιναν ἡ εὔσπλαγχνος Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Προσπίπτω σοι καὶ προσάγω σοι, ὡς περ δάκρυα τὰ ῥήματά μου, ἥμαρτον, ὡς οὐχ ἥμαρτε πόρνη, καὶ λιώμενα, ὡς ἄλλος οὐδεὶς ἐπὶ γῆς, ἀλλ' οἰκτείρησον Δέσποτα καὶ σῶσον με, τῆς σὲ Τεκούσης λιταῖς.

Ναὸς Θεοῦ ὁ γενόμενος, ἐκ Βαπτίσματος τοῦ θείου πάλαι, ὅλος κατεμολύνθη ὁ πάλαι, καὶ κατάκειμαι ὀξαίσιον πτῶμα δεινῶς, ἀλλὰ σύ με ἀνάστησον πανάμωμε, ἀπεγνωσμένων ἐλπίς.

Ὠδὴ η'. Ὃν στρατιαὶ Οὐρανῶν.

Ὁ ποταμὸς τοῦ πυρὸς παράττει με, ὁ γνόφος ὁ ἀφεγγὴς ὅλον με δονεῖ· σκώληξ με καταπλήττει, ὁ τοῦ βρυγμοῦ Παρθένε, εὔροιμί σε τότε. ἀντίληψιν κραταιοπάτιν.

Θείας φωνῆς ἀκούσαι με ποίησον· καὶ στάσεως ἐκλεκτῇ δεῖξον κοινωνὸν, πάναγνε Θεοτόκε, καὶ τῆς αἰωνιζούσης, ζωῆς ὅπως ὑμνῶσε, Ἁγνὴ ἀκαταπαύστως.

Γῆν πυρὸς μὴ γένωμαι Κύριε, μηδὲ ἀκούσω φωνῆς σοῦ τῆς ἀποδικῆς, ἔχων σὲ λιπαρῶσαν, τῇ σῇ ἁγνῇ Μητέρᾳ, ἧς ταῖς ἱκεσίαις ἐλέησόν με πανοικτίρμων.

Ῥεῖθρα μοι νῦν δακρύων κατάπεμψον, καὶ στεναγμὸν ἐκ ψυχῆς μετὰ συντριβῆς, ὅπως τῇ φλόγα σβέσω τῇ ἄσβεστον ἐκείνῃ· καὶ τοῦ Παραδείσου τῆς δόξης ἐπιτύχω.

Ὠδὴ θ'. Ἀστόρου συλλήψεως.

Ἡμέρα τῆς Κρίσεως, ἡ φοβερὰ παράττει με, βρυγμὸς ὀδόντων, τήκει τὴν καρδίαν μου, ἡ στάσις πανάμωμε, ἐκπλήττει τῷ εἴφων· ἀλλὰ βοήθειαν ἐν δεινοῖς, εὔροιμί σε Θεοτόκε, ὅταν μέλλω καταπείνεσθαι.

Νῦν φόβος συνέχει με, καὶ τρόμος συνταράττει με, ὁ τῆς γεέννης· καὶ τί διαφράξαθαι, οὐκ οἶδα ὁ ἄθλιος καὶ κατακεκριμένος, διὸ προσέρχομαί σοι θερμῇ, κατανύξει ἐκβοῶν σοι, μὴ παρίδῃς με πανάχραντε.

Ὁρῶ τὸ Κριτήριον, καὶ ἐννοῶ τὸ Βῆμα σου, Χριστέ μου τότε, ἐν ᾧ μέλλω κρίνεσθαι, διδυμίας τῶν πραχθέων, ὁ κατακεκριμένος· ἀλλ' ἔχω πρέσβιν πρὸς οἰκτιρμοὺς, τοὺς πολλούς σου δυσωπῶσαν, τῇ Θεόνυμφον Μητέρα σου.

Νον-

Νοιπῶς ἐφάπτομαι, τῷ σῶν ἰχνῶν Παναμῶμε, ἐκδυσωπῶν σε, προσδέξαι τὸν θρῆνόν μου, τὸν ὕμνον σωτίσαι, καὶ τῷ πταισμάτων λύσιν, παρὰ τοῦ πάντων δημιουργοῦ, καὶ Υἱοῦ σου αἴτησόν μοι, ἵνα πόθῳ μεγαλυνῶσε.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Ὅλῳ ὑποθέμενοι.

Ο γάμος κυβέπισται, τοῦ Οὐρανίου Νυμφίου. οἱ κήρυκες κράζουσι, τί ψυχὴ βραδύεις σου τὸν διόρθωσιν; ῥυπαρὰ πάντα σου, ἀληθῶς ὑπάρχει, ἀσελγείαις τὰ ἱμάτια, καὶ πῶς παλαίπωρε, μέλλεις εἰσελθεῖν δεῦρο τρόπεσον, τρὸ τέλους ἐκ καρδίας σου, τῇ Ἀειπαρθένῳ κραυγάζουσα, ὑστέρῳ τρεσβείας, ῥαντίσασα καθάρισον ἁγνὴ, καὶ τοῦ συμφώνος ἀξίωσον, ὅπως μεγαλυνῶσε.

Στῆσον μου πανάχραντε, τὰς τῶν παθῶν διεκχύσεις, καὶ ῥοὰς ἀνάστειλον, τὰς τῆς ἁμαρτίας μου, καὶ χειμάρρους μου, τῶν παθῶν ξήρανον· ἱκετεύω γάρσε, καὶ τροσπίπτω καὶ κραυγάζω σοι, ἴασαι Δέσποινα, τὸν πεπωρωμένον καρδίαν μου, πηγάς μοι κατανύξεως, καὶ δακρύων ὄμβρους παρέχουσα, ἵνα τάς τε χεῖρας, καὶ ὅλον μου τὸ σῶμα ῥυπωθεὶ, τόποις ἐκπλυνῶν τὸ ἔλεος, Θεοῦ ὃν τοτάσωμαι.

Κλαίω καὶ ὀδύρομαι, ὅταν εἰς ἄθησιν ἔλθω, τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, σκότος τὸ ὀξύτερον καὶ τὸν τάρταρον, τὸν δεινὸν σκώληκα, τὸν βρυγμὸν οὐδὶς τε, τῶν ὀδόντων καὶ τὸν ἄπαυστον, ὀδυνῶν μέλλουσαν, ἔσεσθαι τοῖς ἄμετρα πταίσασι, καὶ σὲ τὸν ὑπεράγαθον, γνώμῃ πονηρᾷ παρωργίσασιν, ὧν εἷς τε καὶ τρῶτος, ὑπάρχω ὁ παλαίπωρος ἐγὼ, ἀλλὰ λιταῖς τῆς Τεκούσης σε, σῶσον με ὡς εὔσπλαγχνος.

Δέξαι μου τὸν δέησιν, Θεοκυῆτορ Παρθένε, καὶ μὴ ὑπορρίψῃς με, ἀπὸ τοῦ τροσώτου σου τὸν ἀνάξιον, ὡς οὐδεὶς ἄλλος γὰρ, ὅτι γῆς ἄγνωστα, ἐν ἀνθρώποις ἐπλημμέλησα, διὸ τὸν θείαν σου, χάριν ἐξαιτῶ ὁ πανάθλιος, τροφθάσασα οἰκτείρησον, τὸν ὀδυνηρῶς σωνεχόμενον· καὶ μήμε εἰς τέλος, ἐάσῃς κινδυνεύειν, πλὴν σου γάρ, οὐκ ἔχω ἄλλην βοήθειαν, μετὰ τὸν Σωτῆρα μου.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας.

Φωτὸς δοχεῖον Παρθένε τοῦ ἐκ φωτὸς, τροαναρχοῦ λάμψαντος, φωτοδότου Ἰησοῦ, τῇ ζοφώδει πέμψον μου ψυχῇ, μετανοίας ἀληθοῦς φυδρὸν ἀμάρυγμα.

Σὺ τῆς ἀθλίας ψυχῆς μου ἀναψυχὴ, σὺ καὶ ἀγαλλίαμα τῆς καρδίας μου ἁγνὴ, ῥυομένη τάντων με δεινῶν, καὶ φρουρὸς καὶ βοηθὸς καὶ σωτηρία μου.

Σῶμα ψυχοῦ τε καὶ τνεῦμα λίαν δεινῶς, ὁ δεινὸς ἐμόλυνα, ὡς ὁ ἄσωτος τὸ τρίν, ἀσωτείας τράξεσιν αἰσχραῖς, ἀλλὰ δέξαι με Χριστὲ μετανοοῦντα σοι.

Νοῦν ἐμαυτὸν ἀτοκλαίω ὅτε ὑδοῦ, τῷ δακρύων ὄφελος· τοῦ θανάτου γὰρ τομὴ, ὅτι θύραις ἔστηκεν ἰδού· σὺ δὲ μόνη μοι ἐλπὶς, ἁγνὴ καὶ σῶσον με.

Ὠδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος.

Πηγὴν δακρύων τοῖς ἐμοῖς, ὀφθαλμοῖς Θεοτόκε, ὕδωρ τῇ κεφαλῇ μου ὄμβρους τε καὶ ὀχετοὺς, παράχου τοὺς πειρατὰς, τῆς ψυχῆς μου τόποις ὑτοπνίγουσα.

Η φλὸξ ἐκείνη τοῦ τυρὸς, θορυβεῖ τὸν ψυχόν μου, καὶ θροεῖ με τὸ Βῆμα, τὸ φρικῶδες τοῦ Κριτοῦ, ἀλλ' ὅμως τράττω κακῶς, ὥς τερ ἔτι αὖος καὶ φρενόλητος.

Οὐκ ἔστιν ἄνθρωτος ὑπὸ γῆν, ὡς ἐγὼ τλημμελήσας, καὶ ψυχὴν ἀμαυρώσας· καὶ τὸν μόνον ἀγαθὸν, σὲ τατρωργίσας Χριστὲ, ἀλλ' ὡς μόνος, σῶσον με φιλάνθρωτος.

Δακρύων δός μοι δαψιλῶς, τροχοῦν Θεοτόκε, καὶ ἀξίωσον βρέχειν, ἐν ἡμέρᾳ καὶ νυκτὶ, τὸν κλίνον μου καὶ τρωμνὴν, ὅτως τύχω, δόξης σοῦ ἀφέσεως.

Ὠδὴ δ'. Χριστός μου δύναμις.

Σοὶ τὸν ἐνδέδυμαι, τὸν θεοῦφαντον, καὶ λαμτρὰν ἀφθαρσίας τερι-βολὴν, τῷ θείῳ Βαττίσματι, τοῖς μολυσμοῖς δὲ τῶν παθῶν, ἐγυμνώθην τοῦ χαείσματος.

Ἀνό-

Ἀτόμοις πράξεσιν, ὐκ ἔστιν ἄνθρωπος, ὅτι γῆς παναθλίως βεβιωκώς, ἐν ὐχ ὑπερβέβηκα, σὺ δὲ πανάγαθε ἁγνὴ, σωτηρίας με ἀξίωσον.

Ρανάτῳ δάκρυα, πάντα τὰ πέρατα, ἐπ' ἐμοὶ τῷ ἀθλίῳ, βροτῷ ἐγὼ, μόνος γὰρ ἀπόλλυμαι, ταῖς ἀσωτίαις μολυνθεὶς, ἀλλ' ὡς οἶδας Σῶτερ σῶσόν με.

Ἁγία Δέσποινα, ἡμᾶς ἁγίασον, ἐν ἁγίῳ ναῷ σε τὸν σὸν Υἱὸν, πίστει ἁγιάζοντας, τὸν ἁγιάσαντα ἡμᾶς, τῇ χρωνήσει τῇ ἁγίᾳ σε.

Ὠδὴ ἑ. Τῷ θείῳ φέγγει σε.

Δύομαι φόβῳ καὶ δειλιῶ, ὅταν τὸ θανάτου τοῦ φρικτοῦ, ὥραν ἐκείνην λογίσωμαι, καὶ τοῦ τὸ Υἱὸ σε Κόρη θείαν ὑπαντήσιν, ψηφοῦντε τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ἀπόφασιν.

Οὐδὲν ἐκτός σε τῷ ἀγαθῶν, ὁ λόγος ὁ πράξις, ὁ βουλὴ, τοῖς κατορθώσι προσγίνεται, διό μοι παράχου τοῦ συνεργείαν τοῦ σοῦ, Θεοῦ πρὸς διαρέσησιν ὑπεράμωμε.

Λόγῳ τῷ θείῳ σε τιμηθεὶς, ὤφθην τῷ ἀλόγων ὁ πάλαι κατὰ πολὺ ἀλογώτερος· ὅρως γὰρ τῆς φύσεως ὑπερβέβηκα, μολυσμὸς τοῦ ψυχοῦ με τοῖς παραπτώμασιν.

Ἀπὸ καρδίας ὀδυνηρᾶς, καὶ συντετριμμένης ἐκ ψυχῆς, προσφερομένην σοι δέησιν, δέξαι φιλοσπλάγχνως Μῆτερ εὐσπλάγχνου Θεοῦ. καὶ σῶσον δωρεαὶ με τὸν ὄντως ἄσπλαγχνον.

Ὠδὴ ς'. Τοῦ βίου τοῦ θάλασσαν.

Κριτοῦ δικαιότατον, ἡ γεννήσασα σεμνὴ, δικαιοτάτως δέομαι, τοῦ ἐμοῦ κρίσιν κρῖνον ὡς ἀγαθὴ, αὐθ' ὧν νυῦ ὁ βλέπωσε, μετὰ τέλος ὁρᾶν σε παραχοῦσα μοι.

Φιλάγαθε Δέσποινα, τὸν φιλάγαθον Θεὸν, ὑπερφυῶς κυήσασα· τὴν ταπεινοῦ ψυχοῦ με ἐν ἀγαθαῖς, ἀγάθυνον πράξεσι· καὶ κακίας με ῥῦσαι τοῦ ἀλάστορος.

Κριτήριον μέλλει με, διαδέχεσθαι φρικτὸν, καὶ φοβερὰ ἐξέτασις, οἴμοι Χριστὲ τί πράξω ὁ δυσμενὴς; τί ἀπολογήσομαι; ἱκεσίαις Μητρός σε δῶρον σῶσον με.

Νῦν μόνη μοι παύσαγε, κατελείφθης σὺ ἐλπὶς, τῆς ὅλης σωτηρίας με, μὴ ὢν κενὸς ἀπέλθω τῆς ἐπὶ σοὶ, προσδοκίας Δέσποινα. ἀλλὰ τύχω, ἐλέους εὐσπλαγχνία σε.

Κάθισμα. Αὐτόμελον.

Ἐλπὶς τοῦ Κόσμου ἀγαθὴ, Θεοτόκε Παρθένε, τοῦ σοῦ καὶ μόνου φοβεραῦ, προσασίαν αἰτοῦμεν, σπλαγχνίσθητι εἰς ἀπείρατον λαὸν, δυσώπησον τὸν ἐλεήμονα Θεὸν, ῥυσθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἐκ πάσης ἀπειλῆς, μόνη εὐλογημένη.

Ὠδὴ

Ὠδὴ ζ'. Δροσοβόλον μοῦ τοῦ κάμινον.

Οὐ πολμῶ διαπεπάσαι μολυνθείσας μου, τὰς χεῖρας εἰς τὸ ὕψος ἁγνὴ, ἀτιμίας γὰρ, καὶ ἀιχμίας γέμουσι πολλῆς, ἐξ ἔργων ἀτίμων, ἀλλ' εἰς γοῦ, ὅτι καλεῦμαι κεκυφὼς τοῦ σοῦ βοήθειαν.

Ραντιζόμενόν με δάκρυσι Παράμωμε, καὶ θρηνοῦσι συγκοπτόμενον, οἰκτειρήσασα, τῷ δακρύων ῥῦσαι τῷ πικρῶν, τῷ ἐν τῇ γεένῃ, καὶ χαρᾶς, τῆς ἐν Παραδείσῳ καὶ ζωῆς ποίησον μέτοχον.

Μήμε σήσῃς ἐν τῇ ὥρᾳ τῇ τῆς Κρίσεως, σοῦ τοῖς ἐρίφοις Δέσποτα Χριστὲ, τῆς τεκούσης σε ἱκεσίαις τὸν ἐλεεινὸν, προβάτοις δὲ τοῖς ἐκ δεξιῶν, συναριθμήσας τῆς αὐτῷ χαρᾶς ἀξίωσον.

Ἐλεήμονα Θεὸν καὶ ὑπεράγαθον, τεκοῦσα μόνη Δέσποινα, καὶ μιμεμόνη εἰς ἀεὶ τὸν ἔλεον αὐτοῦ, τὸν μόνον ἀνάξιον ἐμὲ, πάντος ἐλέους τοῦ ἐν σοὶ ἐλέους πλήρωσον.

Ὠδὴ η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς.

Ὁρατῶς τῇ εἰκόνι σε παρεσάμενος, ἀοράτως δοκῶ σοι ζώσῃ παρέσταθαι, Μῆτερ τῆς ζωῆς μετὰ δέους δεόμενος, ἐχθρῶν ἀοράτων καὶ ὁρατῶν με ῥῦσαι.

Συμπαθείας ἡ ἄβυσσος ἡ ἀπέραντος, εὐσπλαγχνίας ἡ θάλασσα ἡ ἀμέτρητος, τῷ ἁμαρτωλῶν ἡ ἐπίμη βοήθεια, σῶσόν με Παρθένε, τὸν σὸν ἀχρεῖον δοῦλον.

Ὡς ἡ πόρνη προχέω θερμῶς τὰ δάκρυα, τὸ ἱλάσθητι κράζω ὡς ὁ τελώνης σοι, ἥμαρτον βοῶ, ὡς Υἱός σε ὁ ἄσωτος, σῶσόν με οἰκτίρμων, ἐλέους σε πελάγει.

Πονηρά μου τὰ ἔργα καὶ τὰ νοήματα· τὸ δὲ ἔλεος μέγα τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἄχραντε σεμνὴ, ὅθεν καθικετεύσωσε, ταῖς σαῖς ἱκεσίαις κολάσεώς με ῥῦσαι.

Ὠδὴ θ'. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδυνάτον.

Ἰδὲ ὀξέβη πικρὰ ὑπόφασις, ἰδοὺ συκῆ ἡ ἄκαρπος ὡς ἄχρηστος τέμνεται, ἰδοὺ κλῆμα βάλλεται εἰς πῦρ τὸ ξηρὸν, νυῦ ὁ ἀχρεῖος δοῦλος εἰς τὸ ὀξώτερον, σκότος ἀποπέμπεται οἰκτρῶς, Δέσποινα προφθασον.

Ψυχὴ ἀθλία καὶ ἀδιόρθωτε· τί ἀμελεῖς; τί μάταιοι τοῖς προσκαίροις προσήλωσαι; τί ῥαθύμως τὸν βίον αὐύεις σου; ἤγγικε τοῦ θανάτου νῦν ἡ ὑπόφασις, κλαῦσον πρὸς τὴν Παράγνον θερμῶς τοῦ οἰκτειρῆσαι σε.

Λαβὼν τὸν πλοῦτον ἐκ σοῦ τῆς χάριτος, τῆς σῆς Χριστὲ ἀσώτως μοὶ αὐτὸν διεσκόρπισα, κολληθεὶς δὲ πολίταις ἐπτώχευσα, φαύλαις φιληδονίαις, λόγοις καὶ πράξεσιν, ἀλλὰ ταῖς λιταῖς τῆς σῆς Μητρὸς οἰκτίρμων σῶσόν με.

Ἰδὲ

Ἰδὺ Παρθένε Θεοχαρίτωτε, οἱ ἀτελεῖς ἀχρεῖοι καὶ ἀνάξιοι δοῦλοί σου, μακαρίζομεν καὶ μεγαλύνομεν, σὲ τὴν εὐλογημένην ὑπὸ τῆς Κτίσεως, ὡς τὴν Ἀρχαγγέλων καὶ βροτῶν Κόρη δεσπόζουσαν.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Τετήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Χαῖρε Βασιλεύοντων ἁγνὴ, τὸ ἀνίκητος τὸ ἀνίκητον· χαῖρε κλέος τῆς πιστῶς σε τὴν σεπτὴν, Εἰκόνα προσκυνούντων· χαῖρε δαιμόνων ἡττῶσις, καὶ τῆς ἀνθρώπων ἐπανόρθωσις.

Χαῖρε τῆς Ἐκκλησίας σεμνὴ, τὸ θεῖον ἐγκαλλώπισμα· χαῖρε μόνη προσασία τῆς πιστῶν, ἀγλάϊσμα Ἀγγέλων, ὑπερεύλογημένη, καὶ τῶν βροτῶν τὸ καταφύγιον.

Δοξάζομεν Πατέρα Υἱὸν καὶ Πνεῦμα ὁμοούσιον, ἀνυμνοῦντες τὴν ἀφυνήσασαν Χριστὸν, ἀσπόρως ὑπὲρ φύσιν, καὶ μείνασαν Παρθένον, ξενοπρεπῶς μετὰ τὴν κύησιν.

Κινδύνοις συνεχόμενον, καὶ θλίψεσι τὸν δοῦλόν σου, Θεοτόκε μὴ παρίδης ἀγαθὴ, ἀλλ' οἴκτειρον καὶ σῶσον, ἐλπὶς ἀπηλπισμένων, καὶ τῆς δεινῶν με ἐλευθέρωσον.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας.

Δέξαι τὴν δέησιν ταύτην ἐκ ῥυπαρῶν, χειλέων καὶ σώματος, ἀναξίως τολμηρῶς, εὐφημεῖν ὁρμήσαντος, καὶ φῶς, μετανοίας ἀγαθὴ θεῖον μοι δώρησαι.

Ὄμβρες δακρύων μοι δίδου σαῖς προσευχαῖς, Θεομήτωρ ἄχραντε, ὅπως κλαύσωμαι θερμῶς, ἅπερ ἐπλημμέλησα ἐν γῇ, καὶ ρυθῶ ἀναμαρτήσης με κολάσεως.

Στέναξον κλαῦσον ψυχή μου καὶ σεαυτὴν, ἀπ' ἐντεῦθεν πρόσθησον, ἐκβοῶσα τῷ Χριστῷ, σῆς Μητρὸς Οἰκτίρμων ταῖς λιταῖς, τὴν ὑπαίθριον φεύκτης ῥῦσαι γεέννης με.

Μή με τὸν θρηνῶν ἀπώσῃ ἡ τὴν πηγὴν, τῶν ἐλέους τέξασα· ἀλλ' εὐσπλάγχνως ἀγαθὴ, σῷ ἱλέῳ ὄμματι ψυχῆς, Θεοτόκε τῆς ἐμῆς, πάθη θεράπευσον.

Ὠδὴ

Ὠδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ.

Στενάζω νυν ὀδυνηρῶς, καὶ πικρῶς ὀλολύζω, καὶ θρηνῶν σκυθρωπάζων, καὶ πενθῶ πεπαθῶς, ὅτι ἔχω γάρ σε ὁρᾶν, Θεοτόκε, τὴν ἐμὴν παράκλησιν.

Κυείως Κύριον σαρκὶ, καὶ Θεὸν πανάληθως, συλλαβοῦσα Παρθένε. Θεοτόκος ἀληθὴς, Κυριοτόκος Ἁγνὴ, ἀνεδείχθης, καὶ μακαρίζομέν σε.

Οὐκ ἔχω φράζειν ἀγαθὰς, ὁ κατάνυξιν ὅλως, οὐδὲ δάκρυα Λόγε, ἀλλ' ἐσκοτίσθω τὸν νοῦν· ἀλλὰ λιταῖς σῆς Μητρὸς, μήμε κείνης τὸν αὐτοκατάκριτον.

Ἁγία Δέσποινα ἐμὲ, τὸν ὑπόδικον πάσης, ἐξελοῦ κατηδίκης, παρρησίαν φρὸς Θεὸν, ὡς ἔχουσα μητρικὴν, καὶ νυμφῶνι τότε με καπάταξον.

Ὠδὴ δ'. Χρεὸς μου δυνάμις.

Ῥόλυ μοι δώρησαι, δακρύων Δέσποινα, ὅπως πλύνω τὸν ῥύπον τὸν τῆς ψυχῆς, καὶ εὕρω ὁ ἄθλιος, ὅπερ ἀπώλεσα κάλλος, συμβολίᾳ τῆ τοῦ ὄφεως.

Ἐμὲ τὸν ἄσωτον, ἐμὲ τὸν δείλαιον, τὸν πολλάσοι ἀφρόνως καὶ ἀναιδῶς, πταίσαντα παράμωμε, κατοικτειρήσασα σῶσον, καὶ γεέννης ἐλευθέρωσον.

Θεέ μου εὐσπλαγχνε, Χριστὲ φιλάνθρωπε, θελητὰ τοῦ ἐλέους, νυν ἐπ' ἐμοὶ, ῥάνον σου τὸ ἔλεος, ἐκδυσωπεῖσε ἡ ἐλπὶς, καὶ προστάτις μου καὶ Μήτηρ σου.

Σταγόνας φρόσδεξαι, τὰς τῆς δακρύων μου, καὶ μικραί μοι σταγόνα σῶν οἰκτιρμῶν, Δέσποινα δόπταξον, ὅπως ἐκεῖ μὴ δεηθῶ, ὁν πυρὶ σταγόνος ὕδατος.

Ὠδὴ ε'. Τῷ θείῳ φέγγει σου.

Πενθοῦντας πόθος θεοφιλὲς, καὶ τοὺς ὁν τῷ πνεύματι πτωχοὺς, Θεὸς ὁ μόνος μακάριος, μακαρίζει· ὅθεν ψυχή μου πόθησον, ὡς αὐ παρακληθήσῃ ἐκεῖ αἰώνια.

Ἁγνὴ καὶ σώματι καὶ ψυχῇ, Παάγνε φανεῖσα, τὴν ἐμὴν ψυχὴν λαγνεύουσαν πάθαρον, ποίησον ἁγνεύειν καὶ καθεθήγησόν, τελεῖν με τοῦ Κυρίου τὸ θεῖον θέλημα.

Σπίλη τὶς ἄψυχος καὶ νεκρὰ, τῆς Χριστιανῶν ἀναστροφῆς, μόνῳ τῷ ἔξωθεν πλάσματι, πέφυκα ὁ τάλας ὁνσεμνυνόμενος· σὺ ὁν μεταβαλὼν με, Σῶτερ μου ζώωσον.

Σὲ μόνον ἔχω καταφυγὴν, καὶ φρὸς τὸν Θεὸν καταλλαγὴν, ὁ ὁν πολλοῖς πλημμελήμασιν, ἅπαν τὸ τοῦ βίου ἀνύσας σάδιον· διό με Θεοτόκε σὺ καταικτείρησον.

Ὠδὴ ς'. Τῶ βίῳ τῶν θάλασσαν.

Κατέθυσον Δέσποινα, τὸν πικρόν μου σοναγμὸν, καὶ τῇ χειρῶν τὴν ἔπαρσιν, ὥς περ θυσίαν εὔοσμον, καὶ τῶν σῶν, ἀξίωσον μόρφωσιν, καθαρῷ σωειδότι ἐυσπτέλεσθαι.

Ἀδάμας καὶ σίδηρος, καὶ ἡ φύσις τῆς πετρῶν, κἂν ἡ σκληρὰ καὶ ἄσεκτος, ὅμως κοινῶς ὑπείκοντες σαλαγμοῖς, ῥαγίσι κοιλαίνονται, ἡ σκληρὰ δὲ ψυχή μου ἀμαλάσσεται.

Ῥόῳ τῆς δακρύων μου, τῶν μικρῶν καὶ πενιχρῶν, προσδεξάμενος Δέσποτα, ὡς ἐκλεκτὸν θυώδες καὶ καθαρὸν, μύρον καὶ θυμίαμα, τῆς δυσώδους με ῥῦσαι παθῶν χέσεως.

Τέκνυφα πάθεσι μακρυνθεὶς ὑπὸ Θεοῦ ἀσώτως ὁ πανάθλιος, ὃν δυσώπησον σῶσαι με ἀγαθὴ, πρὸς σὲ γὰρ κατέφυγα, καὶ σολαῖς με ταῖς πρῴῳ καταλάμπρυνον.

Ὠδὴ ζ'. Δροσοβόλον μῆν τῶν κάμινον.

Ἀνομίας ἐργαστήριον γεγένημαι, καὶ πάσης ἐργασίας αἰσχρᾶς καταγώγιον, καὶ δοχεῖον φαύλων ἐννοιῶν· ἀλλ' ὦ πολυύμνητε Ἁγνὴ, δοχεῖον ἅγιον Θεοῦ σύ με ἁγίασον.

Ὀδυρόμενος καὶ θρηνῶν συγκοπτόμενος, καὶ δάκρυσι ῥαινόμενος, ἱκετεύσασε Παναγία ὅταν ἐν πυρὶ, καὶ δόξῃ φεικώδει τοῦ Πατρὸς, ἔλθῃ ὁ σὸς Υἱὸς ἐν γῇ μὴ ὀπλάθῃ με.

Ἐμαυτὸν ἐπικηρύττω ὁ κατάκριτος· ἐκ κλήζω κατηγόρων Χριστὲ, τὴν αἰσχύνην περιφέρω ἔλεγχον πικρὸν, καὶ ῥάκει ἐνδέδυμαι δεινῶς, τὰ τῆς κακίας προφανῶς ὁ ἀδιόρθωτος.

Ἡ τὸ φῶς τὸ ἐκ φωτὸς ἐπικυήσασα, νεφέλη παυπέρφωτε, φωταγώγησον· σκοτιθεῖσαν πάθεσι πολλοῖς, ψυχὴν, καὶ ταῖς σαῖς μαρμαρυγαῖς, καὶ τοῦ ἐκλάμψαντος ἐκ σοῦ φωτός με φαίδρυνον.

Ὠδὴ η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις.

Νομοθετῶν τεκοῦσα Κόρη φιλάγαθον, διὰ πλάγχνα ἐλέους νομοθετήσαντα, τῆς ἀνομιῶν τοῖς ἀνόμοις τῶν ἄφεσιν, τὸν παρανομοῦντα ἀεὶ ἐλεήσόν με.

Ἀλογοῦντος τὸν Λόγον ἡ σωματώσασα, ὑπὲρ λόγον Παρθένε καὶ ὑπὲρ οὐσίαν, λόγον ἀγαθὸν ἐν ἡμέρᾳ δὸς Κρίσεως, ὑπὲρ ὧν ἐσφάλλω ἐν ἔργῳ καὶ ἐν λόγῳ.

Τῆς ὑψηῆς τῆς ἀκάρπου εἰκόνα φέρουσα, πανάθλια ψυχή μου ἄκαρπος ἔμεινας, πεῦσον ἓν καρπὸν ἐνεγκεῖν ὀπηνώσεως, ὅπως μὴ κοπεῖσα, εἰς πῦρ ἀποπεμφθείσῃ.

Φοβερόν σου τὸ Βῆμα Λόγε προαύαρχε, φοβερὰ ἡ ὀργήσου καὶ ἀνυπόστατος, τοῖς ἁμαρτωλοῖς καὶ αἰσχρῶς βιοτεύσασιν, ὧν τῆς μοίρας τύπε, ῥῦσαι με πανοικτίρμων.

Νυνὶ τὸν τῆς γεέννης πῦρ ἀπεκδέχεται, αἰθιτῶ τῆς σαρκός μου φλόγα καὶ πύρωσιν, ὕλης τῷ πυρὶ, τῷ αὐλῷ τὸ ὄνυλον, ὧν περ ἀμφοτέρων Παρθένε λύτρωσαί με.

Ὠδὴ θ'. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδυνάτον.

Παράσησόν με ἀγνὸν ὑπέραγιε, τῷ ὀξ ἁγνῶν λαγόνων σε ἁγνῶς ἀνατείλαντι, ἁγνιθέντα καὶ σῶμα νοῦν καὶ ψυχῶ, δάκρυσι μεταποίας καὶ χρηματίσαντα, Πνεύματος Υἱοῦ τε καὶ Πατρὸς ναὸν ἀμόλυντον.

Νυμφὼν τοῦ Λόγου Κόρη ὁλόφωτε, χρυσοφαὴς λυχνία πορφυρόμορφε θάλαμε, λογικὲ ἀχειροπόλοκε ζῶσα σκίνη, ἐμψυχε Θεοῦ θρόνε, πύρινον ὄχημα, πάγχρυσε πασᾶς περικαλλὴς, Δέσποινα σῶσον με.

Φρικτῇ κολάσει εἰμὶ ὑποδίδωμος, ζῶν ἀμελῶς καὶ βίον αἰῶν παμβέβηλον· ἀλλ' ὁ αἴρων τοῦ Κόσμου τὰ πταίσματα, δέξαι μου τῶν ταχίσιν ὁξομολόγησιν, καὶ ταῖς ἱκεσίαις σῆς Μητρὸς πυρός με λύτρωσαι.

Ἰδὲ προσπίπτω σοι πανάμωμε, πίσει θερμῇ τῶν ἄκραν τῆς ψυχῆς μου ἐπόγνωσιν, εἰς τὸ μέγα καὶ ἄπειρον πέλαγος, τῆς σῆς ἀγαθωσύνης καὶ τῆς χρηστότητος, ῥίψας καὶ βοῶ σοι ἐν κλαυθμῷ σῶσον με Δέσποινα.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Ἡ ἀπεγνωσμένη.

Τίς ἐμὲ μὴ κλαύσῃ τὸν παραβάντα, ὑπολῶ Δεσπότου δι' ἀκρασίαν; τὸν ἄδιον οἰκήσαντα αὐτὶ τοῦ Παραδείσου· βρῶσις γλυκεῖα μοι φανεῖσα εἰς χολῶ μετεβάλη. ξένος τῆς δόξης σου Οἰκτίρμων, καὶ Ἀγγέλων ἐδείχθιν· ἀλλὰ δέξαι με μετανοοῦντα, ταῖς ἱκεσίαις τῆς Τεκούσης σε Κύριε, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Ἀνοιξόν μοι θύραν τῆς μετανοίας, δός μοι Παναγία πηγὴν δακρύων· παράχου καταύξιν καὶ σώφρονα καρδίαν· σὲ γὰρ βεβαίαν προσασίαν, ὑπηράφομαι μόνῳ, πᾶσαν ὑπὲ σὲ τῶν προσδοκίαν καὶ ἐλπίδα μου φέρω, μὴ ἀπώσῃ με κατηχυμμένον, ἀλλὰ προσδέχου καὶ διάσωσον Δέσποινα, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Ῥῦσαι με γεέννης ὑποκειμένης, ὀξελοῦ πυρός με τοῦ αἰωνίου, Κεκαὶ διαμάτατε τὸν κατακεκριμένον, δεῖξον ἐκ ζάλης ἐνεντίας, ἀπάλωτόν με Λόγε, θέμω ὁ πάλας ἐννοῶν μου, τὸ τῆς πταισμάτων πλῆθος, καὶ προσπίπτωσοι μετὰ δακρύων, καὶ σωτειβῆς τῆς καρδίας μου, τὸ σὸν αἰτούμενος ἔλεος.

Τὸν κατεγνωσμένον ταῖς ἁμαρτίαις, καὶ ἐπιλωμένον ταῖς ἀνομίαις, τὸν καταφρονήσαντα Θεοῦ τῆς προσαγμάτων, ἴδε καὶ μήμε ὀπορρίψῃς, ἀπὸ τοῦ σοῦ προσώπου· σὺ γὰρ ὑπάρχεις Θεοτόκε, ἐλπίς μου καὶ προστάτις· διὸ πρόχες μου ταῖς ἱκεσίαις, καὶ ἀπὸ πάσης μου κηλίδος καθάρισον, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΝΥΜΝΗΤΟΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ὠδὴ ά. Ἦχος πλ. β'. Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ.

Σὲ Παναγία Παρθένε πρὸς τὸν ἐκ σοῦ, σαρκωθέντα Κύριον, μεσιτείαν εὐμενῆ, καὶ πρεσβείαν ἄμαχον κινῶ, τὴν ἐλπίδα τῶν Πιστῶν, τὴν ἀκαταίσχυντον.

Τὸν ἀναλλοίωτον Λόγον δίχα τροπῆς, ὑπὲρ λόγον τέξασα, πεπονθότα με δεινῶς, ἐκ παθῶν ἀλλοίωσιν Ἁγνὴ, σὺ ἀλλοίωσον καὶ σῶσόν με ὡς εὔσπλαγχνος.

Ὁ δικαιώσας τελώνην καὶ τὸν λῃστὴν, καὶ τὴν πόρνην Κύριε, προσελθοῦσαν ἐν κλαυθμῷ, ὥς περ μύρον πρόσδεξαι κἀμοῦ, τῶν δακρύων τὴν ῥοὴν ὡς πολυέλεος.

Ὑπὸ πολλῆς εὐσπλαγχνίας καὶ τῆς ἐν σοὶ, ἀπείρου χρηστότητος, καταπτομένη φυσικῶς, εὐμενές μοι βλέψον ἀγαθὴ, καὶ παθῶν με τῆς πικρᾶς δουλείας λύτρωσαι.

Ὠδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ.

Μιαίας σῶμα καὶ ψυχὴν, καὶ ῥυπώσας τὸ πνεῦμα, ἡδοναῖς ἀκαθάρτοις, τὴν ἀμίαντον σκηνὴν, τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, δυσωπῶσε, κάθαρόν με Δέσποινα.

Στενάζω μὴν ὀδυνηρῶς, καὶ πικρῶς ὀλολύζω, καὶ δακρύω πολλάκις. ὅμως μόνοι τοῖς αὐτοῖς, προσεπιμένω κακοῖς, Θεοτόκε, δωρεαὶ με οἰκτειρον.

Μυρίοις πάθεσιν ἑκὼν, ὑπεργήσας ἐκ βρέφους, καὶ τὴν σάρκα μολύνας, ἠχρείωσα τὴν ψυχὴν, ἀλλ' ἵλεώς μοι γενοῦ, ἱκεσίαις Σώτερ τῆς Τεκούσης σε.

Λιμὴν γενοῦ μοι καὶ φρουρὸς, ταῖς δειναῖς ζοφομίαις, τῶν παθῶν ἀνενδότως, χειμαζομένῳ ἀεὶ, ἐν τῇ θαλάσσῃ οἰκτρῶς, τῇ τοῦ βίου, μόνη Ἀειπάρθενε.

Ὠδὴ δ'. Χριστός με δυνάμις.

Τὴν μόνην ἄχραντον, τὴν μόνην ἄσπιλον, ἱκετεύσωσε Κόρη τῶν ἡδονῶν, σπιλωθέντα πάθεσι, καὶ μολυνθέντα τὴν ψυχὴν, ταῖς πρεσβείαις ἀποκάθαρον.

Μα-

Μαρία παράγνε, παθῶν τὴν σύγχυσιν, τῆς ἐμῆς διανοίας, καὶ πειρασμῶν, ζάλην διασκέδασον, τῆς ἀπαθείας τὴν πηγὴν, ἀνεκφράστως ἡ κυήσασα.

Ψυχή με σύναξον, ψυχή με δάκρυσον, πεπεινή μου καρδία τῷ ἀγαθῷ ἀκηδόπως βόησον, ἱλάσθητί μοι ὁ Θεὸς, καὶ εἰς πῦρ μὴ καταπεύσῃς με.

Πλουσίως δώρησαι, τοὺς οἰκτιρμούς σου μοι, τῷ ἐν πίστει καὶ πόθῳ τῷ σῷ ναῷ, ἄχραντε προσρέχοντι, καὶ ἐκ παντοίων πειρασμῶν, καὶ τῶν θλίψεων με λύτρωσαι.

Ὠδὴ έ. Τῷ θείῳ φέγγει σου.

Ψυχλὴν με ἴασαι ἀγαθὴ, τὴν περιπεσοῦσαν τοῖς λῃσταῖς, τῆς συμπαθείας μοι ἔλαιον, κάζουσα καὶ οἶνον τῆς εὐσπλαγχνίας τῆς σῆς, γνωρίσματα ἀφθόνως παρεχομένη μοι.

Ραβδὶ μίαν ἐκ τῶν πηγῶν, τῶν ἀδαπανήτων Παρθένε, τοῦ σοῦ ἐλέους ὀπίσαξον, τῇ πεπωρωμένῃ ψυχῇ με δέομαι, καὶ δάκρυα πηγάζειν, αὐτὴν ἀξίωσον.

Οἴμοι ψυχή με τί ἀμελεῖς; ἔχουσα καιρὸν ὀπτροφῆς· τί δὲ καθεύδεις παλαίπωρε; ἔγειραι καὶ κλαῦσον πικρῶς βοῶσα Θεῷ· ἱλαθήτί μοι Σῶτερ τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Νὺξ ἀστέλλωσι ἡ δὲ ναῦς, μέσον τοῦ πελάγους τῶν παθῶν· ἡ καταιγὶς ἀγειαίνουσα, νοῦς ὁ κυβερνήτης καμὼν ἠτόνησε, πρὶν ἢ βυθὸς καλύψῃ, Δέσποινα σῶσόν με.

Ὠδὴ ς'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Μὴ κῦμα καλύψῃ με, μὴ ποντίσῃ καταιγὶς, μὴ ἀφανίσῃ πέλαγος· μὴ καταδύσῃ θάλασσα καὶ βυθὸς, πικρᾶς ὀπογνώσεως, ἀλμυρᾶς ἀπωλείας Κόρη Παράγνε.

Ἱλύος με λύτρωσαι, καὶ βορβόρου καὶ πηλοῦ, τῶν σαρκικῶν ὀρέξεων, καὶ ἡδονῶν Παρθένε τῶν ἐμπαθῶν, μακραν ἐξορίζουσα, τοὺς αἰσχροὺς λογισμοὺς τῆς διανοίας μου.

Ψυχὴν κατερρύπωσα, παραλόγοις ἡδοναῖς σπιλέμενος ὁ ἄθλιος· καὶ μολυνάς τὸ σῶμα ἔργοις αἰσχροῖς, ἀλλ' ὦ πολυεύσπλαγχνε, μὴ παρίδῃς με ὅλον κινδυνεύοντα.

Ὁ πᾶσιν ἀχώρητος, ὁ ἀόρατος Θεὸς, ὁ ἄυσφὴς ὁ ἄναρχος, ἀρχὴν ἐκ σοῦ ὑπέστη, καὶ ὁρατὸς, ἡμῖν Κόρη γέγονε, σὲ κοσμήσας ἀπείροις ἀξιώμασιν.

Ὠδὴ ζ'. Δροσοβόλον μὴν τὴν κάμινον.

Ἱλαστήριον κεκτήμεθά σε πάντοτε, πρὸς Κύριον ἐν πᾶσι δεινοῖς, διὸ αἰτῆσαι, τοῦ ῥυσθῆναι πάντων τῶν ἐκεῖ, κολάσεων ἄχραντε φεκτῶν, τὸν Θεοτόκον ἀληθῆ ὁμολογοῦντας σε.

Ἱκε-

Ἱκετεύσα μὴ παύσῃ τὸν φιλάνθρωπον, Θεὸν ἡμῶν πανάμωμε· ὅπως λάβωμεν παντελῆ συγχώρησιν ἀεὶ, καὶ τυχωμεν τῆς ἐν Οὐρανοῖς, ἡτοιμασμένων ἀγαθῶν, δι' εὐσπλαγχνίαν αὐτοῦ.

Ἡ δικαία σε φωνὴ ἡ τοῦς δικαίους σε, καλοῦσα καταλάβοι με, τῇ ἀποφάσει μὴ ὑποβληθείην τῆς ἁμαρτωλῶν, καὶ γὰρ εἰ καὶ ἥμαρτον εἰς σὲ, ἀλλ' ἐκ ἀπέστην ἀπὸ σοῦ εὐσπλαγχνε Κύριε.

Μὴ ἀφέλῃς ἀπ' ἐμοῦ Θεοχαριτωμένη, τὸν σκέπον καὶ ἀντίληψιν σοῦ ἀλλὰ γένοιο, ἐν γῇ ζῶντι με χειραγωγὸς, ἐκλείποντι δέ μοι ἐνθὸς, μεθισταμένῳ πόδηγος, καὶ κοιμωμένῳ φρουρός.

Ὠδὴ ἡ. Ἐκ φλογὸς πῖς.

Ἡ πηγὴ τοῦ ἐλέους ἡ ἀδαπάνητος, τῆς χρηστότητος κρήνη ἡ ἀνεξάντλητος, τὸ τῆς οἰκτιρμῶν ἀδιόρατον πέλαγος, σῶσόν με Παρθένε ἁγία Θεοτόκε.

Ὁ κρατὴρ ὁ προχέων οἶνον σωτήριον, ὁ λυτὴρ ὁ ἐκπλύων ῥύπον ἐγκάρδιον, ὁ τῆς θείας χορηγὸς ἀγαθότητος, σῶσόν με Παρθένε. τὸν πόθῳ σε ὑμνοῦντα.

Τῆς συκῆς τῆς ἀκάρπου εἰκόνα φέρουσα, πανάθλια ψυχή μου, ἄκαρπος ἐμένας, πεῦσον ἐν καρπὸν ἐνεγκεῖν ὀπαγνώσεως, ὅπως μὴ κοπεῖσα, εἰς πῦρ ἀποπεμφθήσῃ.

Τὰ βαρέα φορτία τῆς ἐγκλημάτων μου, ἐπαυχένιος φέρων κράζω τὰ ἥμαρτον, καὶ ἀναθήσῃ ὀπίσω τοῖς χείροσιν, ἴδε με τὸν θλίψιν Χρισὲ καὶ λύτρωσαί με.

Ναὸς ἅγιος ἶσα καὶ καθαρώτατος, τοῦ Ἁγίου Ἁγία Δέσποινα Πνεύματος, κάθαρον κἀμοῦ τὸν ναὸν ἁγιάζουσα, τὸν βεβηλωθέντα, ἐννοίαις ἐναγέσιν.

Ὠδὴ ἡ. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον.

Ἡ γῆ πρὸς γόνυ με, ὁ χοῦς εἰς βάρβορον, συγκατατρῶ ὁ ῥοῦς τῆς ἡδονῶν παρασύρει με, ὁ τοῦ βίου σκοτεινὸς χειμάζει με πλοῦς, ὁ νοῦς ἐλιγγιάσας ἤδη βυθίζεται, κλῖνον μοι Παρθένε τὸ σὸν οὖς, πάχυνον σῶσόν με.

Νοῖ καὶ πνεύματι καὶ καρδίᾳ σε, καὶ τῇ ψυχῇ καὶ στόματι, καὶ γλώσσῃ καὶ χείλεσι, λογισμῷ καὶ ἐννοίας κινήμασι, Λόγε Θεοῦ Μήτερα ἄνανδρον ἄφθορε, καθομολογῶ σε Μαριὰμ καὶ μεγαλύνω σε.

Χειρί σε πλάσας με τὸν Παράδεισον, ὡς τι τερπνὸν ἐπέταξάς με Λόγε ἀκήρατον· ἀλλ' ἐκεῖθεν ἀθλίως ἐκπέπτωκα, παραβάς σε τὸν λόγον, νῦν δὲ τὸν λόγον μου, δέξαι καὶ πρὸς τοῦτον με Σωτὴρ πάλιν εἰσάγαγε.

Αἰνοῦμεν πάντες καὶ ἐυλογοῦμέν σε, οἱ Βασιλεῖς ἀρχόμενοι Κρειταὶ καὶ οἱ Ἄρχοντες, νεανίσκοι παρθένοι πρεσβύτεροι, μετὰ τῶν νεωτέρων, γῆ καὶ Οὐρανία, Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι κοινῶς Μαρία Δέσποινα.

Στι-

Στιχηρὰ Προσόμοια. Ἡ ἀπεγνωσμένη.

Οἱ ἀπεγνωσμένοι τῇ ἁμαρτίᾳ, καὶ συμπεφυρμένοι τῇ ἀθυμίᾳ, προσπίπτομεν Δέσποινα, τῇ σῇ φιλανθρωπίᾳ, πρόχες τὸν θρῆνον τῆς καρδίας, καὶ κλαυθμὸν τῆς ὀμμάτων, δέξαι τὰς κλίσεις τῆς γονάτων, καὶ χειρῶν τὰς ἐκτάσεις, ἐλέησον σῇ εὐσπλαγχνίᾳ ὡς ἐλεήμονα πέξασα Θεὸν, Θεοκυήτορ πανάμωμε.

Γύμνος τῆς χειλέων μου μὴ βδελύξῃ, σπαγμὸς καρδίας μὴ ἀθετήσῃς, μηδὲ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ σοῦ προσώπου· πῶς γὰρ πορεύσομαι ἐκτός σου, σωτηρίαν εὑρέσθαι; τίς δὲ πυρὸς τοῦ αἰωνίου ἁρπάσῃ με πλὴν σοῦ; εἰς τὸ πέλαγος τῆς οἰκτιρμῶν σου, προσπεφευγότα μὴ παρόψῃ με Δέσποινα, Θεοκυήτορ ἀμόλυντε.

Θρήνησον ψυχή μου πρὸ τῆς ἐξόδου, πρόσπεσον τῇ Κτίσῃ ἐν μετανοίᾳ· δάκρυα προσάγουσα, ἐξ ὅλης τῆς καρδίας, κράξον Χρισῷ ἐν κατανύξει, σπλαγχνίσθητι οἰκτίρμων, δέξαι με πολλὰ ἡμαρτηκότα, μή με ἀποβδελύξῃ, μὴ παρόψῃ με δικαιοκρίτα, μηδὲ εἰς πῦρ με ἀποπέμψῃς μακρόθυμε, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Τῆς φιλανθρωπίας σου τὰ πελάγη, καὶ τῆς εὐσπλαγχνίας σου τὰς ἀβύσσους, καὶ τῆς ἀγαθότητος οἰκτιρμοὺς τοὺς ἀπείρους, δεῦξον πανάχραντε Παρθένε, ἐπ' ἐμοὶ τῷ ἀθλίῳ· σῶσον ὁρμῶν τῆς ἁμαρτίας, σωφροσύνῃ διδοῦσα, καὶ συντήρησον κεκαθαρμένον, σὺν τῇ ψυχῇ καὶ τῷ σώματι, Θεοκυήτορ Πανάμωμε.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

ΗΧΟΣ ΒΑΡΥΣ.

Ὠδὴ ά. Νοῦσει σου φρὸς γεώδη.

Ἄβυσσον ἀπλαγχνίας, καὶ χορηγὸν συμπαθείας καὶ πέλαγος ἄπειρον, Φιλανθρωπίας τέξασα, Κόρη Φιλάγαθε ψύξον, τῆς ἀνομιῶν με πελάγη τὰ ἄπλετα.

Ῥήμασιν ἀφημεῖν σε, καὶ ἐγκωμίοις γεραίρειν, ὁ νοῦς ὁ ἡμέτερος, ἀδυνατεῖ πανύμνητε, ὅθεν ἀντὶ τῆς ῥημάτων, πίστιν σοι φροσφέρων, αἰτῶ τὴν συγχώρησιν.

Ἔχων τὴν ἀπλαγχνίαν, ὡς ἐστιῶδες καὶ πρῶτον, καὶ κύριον γνώρισμα, καὶ φυσικὸν ἰδίωμα, μόνε Θεὲ τῆς πατέρων, Κύριε ἐλέησ ἐλέησον σῶσόν με.

Δεῦρο ψυχὴ ἀθλία, τῇ Θεοτόκῳ φρὸ τέλους, θερμῶς προσκυνήσωμεν, καὶ ἐκτενῶς προσπέσωμεν, ὅπως ταύτης μεσιτείαις, τύχωμεν ἐλέους ἐν ὥρᾳ τῆς Κρίσεως.

Ὠδὴ γ'. Ὁ κατ' ἀρχὰς τοὺς Οὐρανούς.

Ὡς ὁ λῃστὴς ἀπὸ ψυχῆς, τὸ Μνήσθητί μου σοὶ κράζω, ὡς ἡ πόρνη κλαίω καὶ θρηνῶ, ὡς ὁ Μανασσῆς βοῶ τὸ ἥμαρτον, ὡς ὁ τελώνης συνεχῶς ἀπὸ καρδίας σπάζω, Κύριε Θεέ μου σύ με οἴκτειρον.

Δόξα τῆς Οἰκουμένης, δεδοξασμένη Παρθένε, Θεὸν ὑπερένδοξον ἐνδόξως ἡ γεννήσασα, δόξης ἀξίωσον θείας, τοὺς ὡς Θεοτόκον σε δοξάζοντας.

Μετὰ πυρίνων λειτουργῶν, καὶ φλογερῶν δορυφόρων, ὁπλοῖκα ἥξεις Ἰησοῦ, Κριτὴς Βασιλεὺς Θεὸς αἰώνιος, τοῦ κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς, καὶ ἀποδοῦναι ἑκάστῳ, ἄξια τῆς ἔργων αὐτοῦ, σῶσόν με.

Μεμολυσμένος ἡδοναῖς, σὲ τὴν ἀμόλυντον Κόρην, ἱκετεύω ῥῦσαί με παντὸς, σαρκὸς μολυσμοῦ καὶ καθαρτήριον, πόνθος μοι δὸς δακρυνικὸς, καὶ τῆς φλογὸς τῆς γεέννης, δάκρυον σβεστήριον παράσχου μοι.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Πατριαρχικὸς κόλπος.

Ἐν τῇ φρικτῇ καὶ δικαστικῇ, σοῦ παρουσίᾳ Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεός, τῆς Ἀγγέλων παρεστώτων σοι, καὶ πάσης τῆς Κτίσεως, δυσωπῶ σε μὴ καταισχύνῃς με.

Ἐν πειρασμοῖς σὲ καταφυγὼν, ἐν τοῖς κινδύνοις ταχινὴν βοήθειαν, ἐν πανοπλίαις περιστάσεσιν, ἑτοίμην ἀντίληψιν, καὶ ὀξεῖαν Δέσποινα κέκτημαι.

Σαρκικοῖς βρόχοις ἡδονῶν, συμποδισθεὶς, πτῶμα δεινὸν κατέπεσα. σὺ τοὺς ἐπαισαμένους μοι, πάντας Χριστὲ σώζειν, διὰ τὴν Μητέρα σου δέομαι.

Πολυανθὴς πέφυκας λειμών· κῆπος εὐῶδης, εὐθαλὴς παράδεισος, ἡδυπνόοις καταπνέουσα, ὀδμαῖς τῆς χαρίτων σου. τὸ δυσῶδες Κόσμου Πανύμνητε.

Ὠδὴ ε'. Κύριε ὁ Θεός μου.

Ἔργοις σε παρωργίσας, καὶ ἐν λόγοις Λόγε παραπικραίνας, προσπίπτω καὶ κράζω σοι, λόγῳ σου ἐξ ἔργων με τῆς ἀτίμων ῥῦσαι φρὸς ἔργα, τὰ τῆς μετανοίας ἰθύνας με.

Ὄμβρησόν μοι ῥανίδα, συμπαθείας Θεοκυήτορ, καὶ τὰς ἁμαρτίας μου τὰς πολλὰς ἐξάλειψον, τῆς πληγῶν ἐλάσας καὶ τύπους, ἰατρὸν τεκοῦσα ἀφαίσιον.

Στένω καὶ σκυθρωπάζω, τὰς πολυσπάκους μου ἁμαρτίας ἀναλογιζόμενος, διὸ προσπίπτω σοι μόνε ἀναμάρτητε Σωτὴρ, τὸν πολυαμάρτητον σῶσόν με.

Δέσποινα Θεοτόκε, τὴν ἐμὴν ἐλπίδα καὶ προσδοκίαν, τὴν τῆς σωτηρίας μου εἰς σὲ ἀνατέθηκα, σὺ γενοῦ μοι σκέπη ἐνταῦθα, καὶ ἐν τῷ αἰῶνι τῷ μέλλοντι.

Ὠδὴ ς'. Ναυτιῶντα σάλῳ.

Ὁ τελώνης σώσας, μόνον σταγμὸν ἐκ καρδίας Χριστὲ σοὶ προσάξαντα, καὶ τὴν πόρνην δακρυῤῥοοῦσαν καθάρας ὁ εὔσπλαγχνος τὰς μικρὰς ῥανίδας τῆς δακρύων, ἐμῶν δεξάμενος κἀμὲ κάθαρον.

Ὡς καλῶν αἰτία, ὡς τῆς ἀγαθῶν χορηγία, ὡς Λόγου πανσίτιον ὑπὲρ λόγον, τῇ ἀλοχεύτῳ λοχείᾳ ἐγνήσασα, ἄχραντε καλῶν με αἰδίων, καὶ ἐπουρανίων ἀγαθῶν ἀξίωσον.

Νοερῶς ὁρῶσε, δεῖ φοβερὸν καὶ ἀστέκτου, καθήμενον Κύριε, θρόνου δόξης καὶ παρεστῶτα, κυκλόθεν τὰ πάγματα, πάντων τῆς Ἁγίων καὶ Ἀγγέλων, δέδοικα, καὶ τρέμω ἐννοῶν τὰ ἔργα μου.

Ἀκαμάτῳ θείας, φύσεως δοχεῖον δειχθεῖσα, πολλάκις καμόντα ταῖς ἁμαρτίαις, τῷ τῷ φορτίῳ αὐτῷ κεκμηκότα με κόφισον ἀνάπαυσον, καὶ ῥῦσαι πυρὸς ἀκαμάτου τῆς γεέννης Δέσποινα.

Κάθισμα. Ὁ δι' ἐμὲ ἀναχώμενος.

Τίς διηγήσεται ἄχραντε, τίνι τῷ πταισμάτων μου ἄβυσσον, πέλαγος ἐν δυσπαραγκυνίαις ὑπάρχουσα· ἱλάσθητί μοι καὶ σῶσόν με.

Ὠδὴ ζ'. Κάμινον παῖδες.

Ἄχρηστον δένδρον, κατέξηρον κλῆμα, καὶ καταργοῦσα τὸν τόπον συκῆ, φύλλοις κομῶσα, καρπὸν δὲ οὐκ ἔχουσα ἐγώ εἰμι Κύριε· ἀλλὰ τῷ ἐλέει σου εὔκαρπον δεῖξόν με.

Ὅτε μοι θλίψις ἐγγὺς ἡ μεγάλη, ὁ βοηθῶν δὲ οὐ πάρεστι, χρεία μοι δὲ λυτρουμένου καὶ σώζοντος, ἐν τῷ τῆς ὀξύδου μου, Θεοτόκε καιρῷ φθάσασα σῶσόν με.

Μέγας ὁ πόνος, μεγάλη ἡ βία, καὶ ὁ ἀγὼν ὄντως μέγιστος, ὅτε ψυχὴ διαζεύγνυται σώματος, πότε με φιλάνθρωπε, σὺ τῇ Μητρί σου, δότε μοι βοήθειαν.

Ἄνω τὸ ὄμμα φρὸς σὲ τῆς καρδίας, Θεοκυῆτορ ἀνέτεινα, μή με παείδης, ἀλλά μοι συγχώρησιν, τῷ χρεῶν φρυτάνδυσον, Σὲ γὰρ μόνῳ μεσῖτην ὑπογράφομαι.

Ὠδὴ η'. Ἄφλεκτος πυρί.

Νόματι τῷ σῷ, τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου ὡς κεκτημένος, τὴν οὐσίαν ζώντων καὶ τῷ νεκρῶν, ἰδίκα μέλλεις Κριτὴς ὑπὲρ τὴν γῆν, ἐξ Οὐρανοῦ φεκτῶς κατέρχεσθαι τότε οἰκτίρμων, λιταῖς τῆς παναχράντου Μητρός σου λύθλιω τῷ κακῶν μου ποίησον ἐκδίκιον.

Σὲ τὸ καθαρὸν, καὶ λαμφρὸν καὶ φωτοφόρον, τοῦ Ἰησοῦ παλάτιον, καὶ λογικὸν τοῦ Λόγου σκήνωμα, τὴν ἔμψυχον Κιβωτὸν τὴν πλατυτέραν τῷ Οὐρανῶν, καὶ αἰωτέραν τῆς γῆς, παντίμε Κόρη ὑπέραγνε Μαρία, ἱκετεύω σῶσον τὴν ταπεινὴν ψυχήν μου.

Χεῖρας τῆς ψυχῆς, καὶ τὰς πόδας δεδεμένος σειραῖς τῷ ἐγκλημάτων μου, καὶ τοῖς χοινίοις τῷ πολλῶν μου κακῶν, ἐκδέχομαι τὴν φωνὴν τὴν ὑποπέμπουσαν εἰς τὸ πῦρ τοὺς ὄπως ἔχοντας, Σῶτερ αὐτός με οἰκτείρας, εἰπὲ τοῖς σοῖς Ἀγγέλοις, λύσατε αὐτὸν, καὶ ἐάσατε ὑπάγειν.

Νέος Οὐρανὸς ἀνεδείχθης Θεοτόκε, καὶ λογικὸς Παράδεισος, ἔμψυχον τέμενος, σεπτὸν ἱερὸν, παλάτιον καθαρὸν τοῦ Βασιλέως Ἰησοῦ, ναὸς περίδοξος, τοῦτον γαστέρα σου, χωρήσασα ἀσυγχωρήτως, εὐρυχωροτέρα τῷ Οὐρανῶν Παρθένε.

Ὠδὴ θ'. Μὴ τῆς φθορᾶς.

Ὡς τὸν λῃστὴν διὰ μίαν φωνὴν δίγνώμονα, τοῦ Παραδείσου ἠξίωσας ὑπεράγαθε, ὡς ἐδικαίωσας ἐνάξαντα τελώνην, ὡς ὤκτειρας τὴν πόρνην δακρύσασαν. ὡσαύτως δωρεὰν κἀμὲ οἴκτειρον.

Σὲ Παναγία Παρθένε, φρέριον ἄσυλον, τῆς διαλώτου ψυχῆς μου, καὶ τεῖχος ἄρρηκτον, καὶ καταφύγιον ἐν πάσῃ τῇ ζωῇ μου, πλυτήσας μετὰ πόνου, καρδίας δέομαί σου, παρεστῶσα καὶ ἐνδημοῦντί μοι.

Ἵνα παθῶν ἀπολύσῃς Χριστὲ τὸν ἄνθρωπον, διὰ πολλὴν δυσπαραγκυνίαν ἄνθρωπος γέγονας, καὶ προσωμίλησας πάθεσι παθοκτόνοις, διόμου φιλανθρώπως φιλάνθρωπε τὰ πάθη, σοῖς ἀχράντοις ἴασαι πάθεσι.

Ὡς ἀληθῶς μεγαλεῖα πολλὰ ἐποίησεν, ὁ Δυνατός σοι Παρθένε Θεογεννήτρια, ὡς προεφήτευσας, ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, ἰδοὺ γὰρ γνωρίσει σε, πᾶσαι φυλαὶ καὶ γλῶσσαι, μακαρίζουσι παμμακάριστε.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Σήμερον γρηγορεῖ ὁ Ἰούδας.

Ἄρον σου ὦ ψυχή μου τὸ ὄμμα, καὶ Θεοῦ ἐνατένισον, τῇ οἰκονομίᾳ καὶ τῇ δυσπαραγκυνίᾳ, πῶς Οὐρανὸς κλίνας ὑπὸ τῆς γῆς κατῆλθον, ἵνα αὐτῷ σῴσῃ σε ἐκ τῆς παλαιπωρίας σου τῷ παθῶν, καὶ στήσηται ἐν πέτρᾳ τῆς Πίστεως, βαβαὶ φεικτοῦ θαύματος, δόξα τῇ κενώσει σου φιλάνθρωπε.

Ὕμνον σοι καταχρέως Παρθένε, προσκομίζοντες κράζομεν, σὺ τῆς φρὸς ἀνθρώπους Θεοῦ ἐνδημίας, γέγονας αἰτία, διὰ σοῦ δὲ πάλιν δίδοται ἡμῖν, τοῦ Παραδείσου ἡ ἀπόλαυσις, μετοχὴ δὲ κρείττονος ζωῆς καὶ ἀράνιος, Βασιλεία Δέσποινα προσθήκη τῷ ὄντι ἡ ἀσύγκριτος.

Ἔχοντες ὑπὲρ σοὶ τὰς ἐλπίδας, Παντοδυνάμε Κύριε, σὲ ἐκδυσωποῦμεν παντοίων κινδύνων παθῶν τε τῆς ζάλης, ἡμᾶς ἐκλυτρῶσαι, ὅπως τὴν ζωὴν ἡμῶν, εἰρηνικῶς διάγωμεν, καὶ ἐν καθαρότητι βιώσαντες ἔξωμεν, ἐν ἡμέρᾳ Κρίσεως, δίμονῆ σε Δέσποτα καὶ ἵλεων.

Ὕψισον Θεὸν Λόγον τεκοῦσα Θεοτόκε πανάχραντε, τῷ τῆς γῆς παθῶν με ὕψωσον ἐν πάχει, καὶ φρὸς ἀπαθείας, ὅρμισον λιμένα, δέξαι τὰς δεήσεις μου, καὶ λόγων μοι κατάνυξιν, ὑπὲρ πάντα χάρισαι, τοῦ Κόσμου τὰ τίμια, γνώσεώς τε ῥήματα, ἵνα δι' αὐτῷ σωθεὶς δοξάζωσε.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ὠδὴ ά. Ἦχος Βαρύς. Νοῦσει σε πρὸς γεώδη.

Ἔχουσα τῆς σοφίας, τὸν χορηγὸν πειθαρχοῦντα, ταῖς σαῖς παρακλήσεσιν, ὑποφρεπῶς ὑπήξαξον, θείαν ὑψόθεν ῥανίδα, γνώσεως καὶ σοὶ Θεοτόκε ὑμνοῦντι σε.

Νέκρωσον τῆς σαρκός μου τὰς ἐνιδόνους ὀρέξεις, καὶ κοίμισον πάσας τὰς ἐμπαθεῖς κινήσεις μου, καὶ τῷ ἀπονεκρωθεῖσαν ζώωσον ψυχῷ μου, ζωῷ ὡς κυήσασα.

Νοῦξ ἡ τῆς ἁμαρτίας, περιλαβοῦσα τὸν νοῦν μου, ζοφώδη καὶ μέλαινα καὶ σκοτεινὸν εἰργάσατο· Λόγε τῆς δικαιοσύνης, Ἥλιε φωτὶ μετανοίας με φώτισον.

Δύναμις τοῦ Ὑψίστου, σοὶ ἐπεσκίασε Κόρη, καὶ Πνεῦμα ἐπῆλθεσοι, ὑπισκιωῶσαν ἅγιον, ὅθεν ἀφράστως τὸν υἱὸν, τέκνας σαρκὶ τῆς Τριάδος πανύμνητε.

Ὠδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Σὲ τῷ καλῷ ἐν χιωναῖξι, σὲ τῷ ὡραίαν Παρθένον, καὶ νεανίν τὴν ὁλολαμπῆ, τῷ περικαλλῆ Κόρῳ καὶ ἄμωμον, ἐνδυσωπῶ τῷ ἀρετῶν ταῖς ἀρεταῖς με καλλῦναι, καὶ καθωραΐσαι καὶ λαμπρῦναι με.

Σωαπτικὴ καινοπρεπῶς, τῷ φυσικῶς διεστῶσι, καὶ ἀμίκτων μίξις ὑσιῶν, Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου, Θεὸν ἄνθρωπον, τοῦτο κἀκεῖνο φυσικῶς ὄντα καὶ τέλειον ἄμφω, ὤφθης ὡς γεννήσασα πανύμνητε.

Ἁμαρτωλὸς ὁ ἐλεῶν, καὶ ἀγαπῶν τοὺς δικαίους, ὁ χρησίμως καὶ πολυτελῶς τὰ πάντα ποιῶν καὶ ἐργαζόμενος, ὁ τῷ μετάνοιαν ἡμῶν, πραγματευόμενος πάντων, δώρησαι καὶ σοὶ Χριστὲ μετάνοιαν.

Ἐν ἁμαρτίαις τῷ ζῷῷ, καὶ ἀσωτείαις τελέσας, καταδίκης πάσης καὶ ποινῆς, ὑπόδικος γέγονα πανάχραντε, καὶ τιμωρίας χαλεπῆς· ἀλλὰ τῇ σῇ μεσιτείᾳ ῥῦσαι καταπείσεως ἐν κρίσει με.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Πατριοῦς πόλπος.

Ἁμαρτωλῶν πάντων ἡ ἐλπὶς, ἀπηλπισμένων ἡ θερμὴ ἀντίληψις, λυπουμένων παραμύθιον, τῷ ὀδυνωμένῳ με τοῖς δεινοῖς ψυχὴν παραμύθησαι.

Τα-

Ταπεινωθεὶς ὕψει πενιχρᾶς, κενοδοξίας ὑπέλυσε οἰήσεως, ὅτι σὲ τῷ ἀνυψώσασαν, τῷ φύσιν Παράχραντε, τῷ ταπεινωθεῖσαν προσέφυγον.

Τὸ φοβερὸν Βῆμα σου Χριστὲ, καὶ τῷ φρικτῷ κατανοῶν ὑπόφασιν, καταπλήττομαι τῷ δέει πηγνύμενος, ὃν ἔχω γὰρ, τί ὑπολογήσομαι εὔλογον.

Μόνη ἐν σοὶ νόμοι φυσικοὶ καινοτομοῦνται παραδόξως Δέσποινα, μόνη τίκτεις βρέφος ἄσπορον, καὶ θηλάζεις γάλακτι, ἡ Παρθένος Μήτηρ καὶ ἄφθορος.

Ὠδὴ ε'. Κύριε ὁ Θεός μου.

Ὥρα τῆς συντελείας, καὶ καιρῷ τοῦ θέρους τοῦ τελευταίου, εἰς πῦρ μὴ ἐμβάλῃς με ὥσπερ τὶ ζιζάνιον, χερσὶ θερισῶν τῷ Ἀγγέλων, Χριστὲ τῆς Μητρός σου δεήσεσι.

Δάκρυά μοι παράχου, ὡς τῇ πόρνῃ Δέσποινα ὁ Υἱός σου, ὄμβροις κατανύξεως, πηγάζειν ἀξιοῦσα με, ὡς ἐκ προχοῆς ἀσινάου ἐκ τῷ ὀφθαλμῶν μου καταῤῥέοντας.

Λάμπρυνον τῷ σολῷ μου, μεμελανωμένῳ τε καὶ ῥυπῶσαν, καὶ ἄρδευσον Κύριε ἐλαίῳ ἐλέους σου, τῷ ἀπεσβεσμένῳ λαμπάδα, τὴν ἐμῆς ψυχῆς ὡς ἀνέλαιον.

Ἥλιον ἡ τεκοῦσα, τῆς δικαιοσύνης νοῦφι νεφέλη, τὰ νέφη θέλυσον, τὰ τῆς ῥαθυμίας μου, καὶ πρὸς μετανοίας αἰθρίαν, διὰ προθυμίας με ἔθωσον.

Ὠδὴ ς'. Ναυτιῶντα σάλῳ.

Ῥαθυμίας ὕπνῳ, καὶ τῆς ἀμελείας τῷ κάρῳ, κρατούμενος Δέσποινα ἐκ ἰσχύω, τὰ τῆς καρδίας διάραι μου ὄμματα, καὶ ἐνατενίσαι τῷ Ἡλίῳ, τῷ ἐκ σοῦ αὐίχοντι· διό με φώτισον.

Νοητῶν Λῃστῶν τε, καὶ ὁδοστατῶν ἀλαστόρων, πικρῶν, φορολόγων Κοσμοκρατόρων, λογοθετῶν ἀεείων δυνάμεων ῥῦσαι Θεοτόκε τὴν ψυχήν μου, ὅτε πρὸς συναντησιν αὐτῆς ἐξέλθωσι.

Προσελθοῦσαν πόρνῳ, ἐν συντετριμμένῃ καρδίᾳ, καὶ ζέουσι δάκρυσιν ἐκ ἀπώσω· ἀλλ' ὡς Θεὸς ἐλεήμων ἠλέησας, ἐμὲ δὲ τὸν ἄπορον δακρύων, οἰκτειρον καὶ σῶσον δωρεὰν φιλάνθρωπε.

Ἐμβολαῖς πνεύμάτων, καὶ ταῖς προσβολαῖς τῷ κυμάτων, τοῦ βίου χειμάζει με καὶ σροβεῖ με, ἀλλεπαλλήλων ἀνέμων ἀντίπνοια, ῥῦσαι κυβερνήτα Θεοῦ Μῆτερ, ἐκ θανατηφόρου τῷ ψυχήν μου κλύδωνος.

Κάθισμα. Ὁ δι' ἐμὲ ἀναχόμενος.

Ὑπὲρ τοῦ Κόσμου ἱκέτευε τὸν σὸν Υἱὸν Μητροπάρθενε, ὅπως ἡμᾶς λυτρώσηται, δεινῶν πειρασμῶν ὡς φιλάνθρωπος.

Ὠδὴ

Ὠδὴ ζ'. Κάμινον παῖδες.

Ἔντρομος ὅλος, καὶ ἔμφοβος λίαν, κατὰ διάνοιαν γίνομαι, ἀνατυπῶν ἐμαυτῷ τὸ Κριτήριον, τὸ ἀπαραλόγιστον, σὲ Χριστέ μου καὶ Βῆμα τὸ ἀδέκαστον.

Ῥεῖθρα δακρύων, παράχου Παρθένε, καὶ ποταμοὺς ἀναβλύζοντας, δι' ὧν ἀποκλύσωμαι, τῷ παθῶν τὸν βόρβορον, καὶ ἱλεὼ τῆς ψυχῆς ἀποκαθάρω μου.

Θρόνῳ πυρίνῳ, φλογίζοντι κύκλῳ, πῶς ἀτενίσαι δυνήσομαι; πῶς ἀδεῶς ἐν αὐτῷ τὸν καθήμενον, ἰδεῖν ἀναδείσομαι, τὸ παντέφορον ὄμμα καὶ ἀλάθητον.

Νύκτα καθάπερ παρῆλθον τὸν βίον, ἔργα νυκτὸς ἐργαζόμενος, ὁ σκοτεινὸς τὴν ψυχήν, ἀλλὰ φώτισον, φωτί με προσβείας σου, ἡ τεκοῦσα τὸ θεῖον φῶς πανύμνητε.

Ὠδὴ η'. Ἄφλεκτος πυρί.

Τί οὐκ ἐνθυμῇ τῆς ὀξόδου σου τὴν ὥραν; τί δ' δακρύεις πάντοτε; τί οὐκ ὀδύρῃ καὶ σπαράττεις ἀεί; δακρύων καὶ σπαγμῶν, καὶ θρήνων ἄξια πολλῶν, καὶ κλαυθμῶν πράττουσα, ἔργα ψυχή μου, ὑπόδικα γεσύνης, οἷς συγκαπαυσῃ, αὖ μὴ μετανοήσῃς.

Ὅταν κατὰ νοῦν, τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν, τὴν φοβεραὶ λογίσωμαι, τῆς ἀδεκάστου δίκης Δέσποινα, τὸν πύρινον ποταμὸν καὶ τῷ ὀδόντων τὸν βρυγμόν, σκότος καὶ τάρταρον, σμῆνος σκωλήκων, καὶ πᾶσαν ἑτέραν τιμωρίαν, τρόμου πεπλησμένος, τῇ σῇ προσρέχω σκέπῃ.

Μίαν τῷ τελῶν ὑποστάσεων τῆς μόνης, καὶ ἀμερεῦς Θεότητος, ἀδιαιρέτου τε Τριάδος ἁπλῆς, ἐγκύησας τὸν Χριστὸν, ἐκ σοῦ παχύτητι σαρκὸς, σωματωθεῖσαν ἁγνή, ἣπερ ἡνώθη, καθ' ὑπόστασιν ἄρρητον οὐχ ἥττον, μείνας ἁπλοῦς φύσει, καθ' ὃ Θεὸς ὁ πρώτιστος.

Σὲ τὸ καθαρὸν ἐνδιαίτημα τοῦ Λόγου, τὸ λογικὸν παλάτιον, τοῦ Βασιλέων Βασιλέως Χριστοῦ, τὸν ἔμψυχον Οὐρανὸν, τὴν θεοδόχον κιβωτὸν καὶ θεοφόρον σκηνὴν, ἅπας ὁ Κόσμος Παρθένε, μετὰ τῷ ἐγκωμίων, καὶ ὑπερκοσμίων, ὑμνοῦσι παγκοσμίως.

Ὠδὴ θ'. Μὴ τῆς φορᾶς δὲ πεῖραν.

Ἡ γεγονυῖα Θεότητος Κόρη σκεύωμα, τὸν γεγονότα λύσῃ ψυχοφθόρων σπίλαιον, καὶ ἐργαστήριον ἁπάσης ἀνομίας, λύσει με δακρύων, ἐκπλύνασα τοῦ θείου, καταχώγιον δεῖξον Πυθμένος.

Ἰατρικῆς ὀσμήμης, εὔτεχνος μέθοδος, πολυειδῶν παθεσμῶν ἰσχὺς δραστήριος, ἐπ' ἐμὲ ἤργησαν, οὐκ ἔστι γάρμοι τόπος, μάλαγμα ἐπιθεῖναι, καὶ οἶνον ὀσφρᾶναι, ὁλοσώματον πληγὴν ἔχοντι.

Νε-

Νεφελοδρόμον πτίλωσόν με, ἀεροπόρουτε, ὡς ἀετὸν ὑψιπέτου αἰθεροβάμονα, προσυπαντῆσαι σοι, φαιδρᾶς μετὰ λαμπάδος, ἀξίωσον λοιπὸν, νυμφίος ὁ ὡραῖος, Χριστὲ ἐλθεῖν μεσονύκτιος.

Σὲ τοῦ Σιὼν τοῦ ἁγίου, οὗ ἐξελέξατο, εἰς ἑαυτοῦ κατοικίαν τε ἠρετίσατο, ὁ συναΐδιον ἔχων τὸ βασιλεύειν, Θεὸς Υἱὸς καὶ Λόγος, Θεοῦ Πατρὸς ἀνάρχου, ἱκετεύω Δέσποινα σῶσον με.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Σήμερον χρηγορεῖ.

Βλέψον σου τὰ παράνομα ἔργα, ὦ ψυχή μου καὶ θαύμασον, πῶς σε γῆ βαστάζει, πῶς οὐ κεραυνοῦσαι, πῶς ἄγγελοι θῆρες, οὐκ ἐθέισί σε· πῶς δὲ καὶ ὁ Ἥλιος, ὁ ἄδυτος ἐκλάμπων σοι, ἀεὶ οὐκ ἐπαύσατο· ἀνάσα μετανόησον, βόησον πρὸς Κύριον· ἥμαρτον ἐλέησόν με.

Μεείμνας τῆς μελλούσης Παρθένε, ὀξεπτώσεως δώρησαι, τῇ πεπωρωμένῃ, εἰς τέλος ψυχῇ μου, καὶ βεβυθισμένῃ, μεείμναις τοῦ βίου, σύμε τὸ φεικτὸν Βῆμα τοῦ μέλλοντος, αἰώνος φαντάζεσθαι, Παράκλητε ποίησον, ὅπως ἐν χαρᾷ ὑπαντήσω τῷ Κριτῇ καὶ Δεσπότῃ μου.

Γέγονα τῷ δαιμόνων μυν γέλως, τῷ ἀνθρώπων δὲ ὄνειδος, τῷ Δικαίων θρίωσος, τῷ Ἀγγέλων πένθος, μολυσμὸς ἀέρος, καὶ γῆς καὶ ὑδάτων, σῶμα γὰρ ἐμίανα, ψυχὴν καὶ νοῦν ἐπίλωσα, παραλόγοις πράξεσι, Θεῷ ἐχθρὸς πέφυκα. οἴμοι Κύριε ἥμαρτόν σοι, ἥμαρτον συγχώρησον.

Πλήρωσον τοῦ καρδίας μου Κόρη καταύξεως δέομαι· δὸς καὶ τῇ ψυχῇ μου σωτήριον πένθος, τὸν θυμόν μου τρέψον, κατὰ τῷ δαιμόνων· πᾶσαν μου τοῦ ἔφεσιν, μετάθες ὅπῃ Κύριον, προσδιχαῖς χολάζειν με, ἐνίσχυσον πάντοτε, ὅπως ἐξᾷ σοῦ ζωῆς τύχω, καὶ τῆς θείας λαμπρότητος.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ὠδὴ ἀ. Ἦχος Βαρύς. Τῷ ἐκτεινάξαντι Θεῷ.

Τὸ τῆς ζωῆς μυ προορῶν, ἐφεσπερὸς τέλος Δέσποινα βοῶ, σύ μοι δίδυ ἱλασμὸν τῷ πταισμάτων Θεονύμφευτε.
Ἐπὶ τὸ πέλαγος τῆς σῆς, ἀγαθωσύνης προσέδραμον βοῶν· Θεοτόκε ἀγαθὴ, ῥῦσαι με πάσης κολάσεως.
Μετ' εὐφροσύνης τὸν ᾠδὸν, τὸ Γαβριὴλ ἀναμέλπω σοι Ἁγνὴ, χαῖρε παύτων ἡ ἐλπὶς, ἄχραντε χαῖρε Θεόνυμφε.
Δέσποινα πρόσδεξαι ἡμᾶς, τὸς καταφεύγοντας πίστει ὅτι σὲ, καὶ παράχυ πειρασμῶν, καὶ συμφορῶν ἀπολύτρωσιν.

Ὠδὴ γ'. Ἐστερεώθη τῇ πίστει.

Ἡ τὸν Οὐράνιον ἄρτον, τεκοῦσα Θεοτόκε, τὸν διατρέφοντα παύτων, πιστῶν τὰς καρδίας, κόρεσον λιμώττουσαν, ψυχήν μυ τὸν παλαίπωρον.
Νενεκρωμένος Παρθένε, ψυχῆς τὰς ἐνεργείας νυν ἀνενέργητος μένω· νεκρὸς ὡς περ ἄπνυς, ζώωσόν με τέξασα ζωὴν τὸν ἐνυπόστατον.
Μεμολυσμένον καρδίαν, καὶ νοῦν ἐστιλωμένον, σὺ ὡς ἀμόλυντος νύμφη, καὶ ἄσπιλος Κόρη, κάθαρόν μυ Δέσποινα, ὡς Μήτηρ τυ Παντάνακτος.
Ἐρρυπωμένον χιτῶνα, καὶ μεμελανωμένον, φορῶν τοῦ θείυ νυμφῶνος, ῥιφήσεσθαι μέλλω· λάμπρυνόν μου Δέσποινα, τὸ ἔνδυμα καὶ σῶσόν με.

Ὠδὴ δ'. Κατανοῶν ὁ Προφήτης.

Ἰλιγγιῶ τῷ κακῶν μυ κατανοῶν τὸ ἀχανὲς, πέλαγος καὶ φεικώδες· καὶ ξέμω μὴ κῦμα καλύψῃ με ἀπωλείας· κυβερνῆτις γενοῦ Θεοτόκε καὶ σῶσόν με.
Ἁμαρτιῶν ἀμετρήτων ὑπεσυρόμενος, πληθυὶ ἄμετρον καὶ βαρέα φορτία, κακῶν περικείμενος, Θεοτόκε δυσωπῶ σε, ἐκ τύπων ἐλαφρῦναι καὶ σῶσαι με.

Πῶς

Πῶς τῷ φεικώδεισυ Θρόνῳ, παρασταθήσομαι Χρισέ; ποίαν ἀπολογίαν ποιήσω, ἐφ' οἷς ἐπλημμέλησα ἑκυσίως; διὰ τῆς Θεοτόκυ δωρεαὶ με ἐλέησον.
Ἀναισθησίας ὀξὺ ἄπρας; καὶ ἐκ πωρώσεως πολλῆς, σύνοιαν ὐκ ἰσχύω, λαβεῖν τῆς ἡμέρας τῆς Κρίσεως, καὶ πανθῆσαι ἐμαυτὸν πρὸ τυ τέλυς, Θεοτόκε βοήθει μοι.

Ὠδὴ ε'. Τὸ διὰ τὸν φόβον συ λιφθεν.

Ῥύμῃ τῷ παθῶν κατασυρεὶς Δέσποινα, εἰς βυθὸν ἁμαρτιῶν καὶ εἰς πυθμένα κακῶν, κάτωθεν ἐκτείνω, πρὸς τὸν Οὐρανὸν τὰς χεῖρας κράζων ἐν κλαυθμῷ, καὶ ἐν σπαγμοῖς καὶ θρήνοις καὶ δάκρυσι, ῥῦσαι ἐκ βαθέων ὑδάτων ἁγνὴ τὸν δῦλον συ.
Θανάτῳ τὸν θάνατον ἑλὼν Δέσποινα, ὁ Υἱός συ καὶ Θεὸς, ἀθανασίας πηγὴν, ἔδειξέ σε Κόσμῳ, τεθνανωμένον ὐν μυ ζώωσον τὸν νῦν, καὶ τυ ψυχικυ θανάτυ με λύτρωσαι, σὺ γὰρ τὴν τῷ ζώντων αἰτίαν ζωὴν ἐγέννησας.
Ἐπὶ τυ φεικώδυς συ Χρισὲ Βήματος, χιλιάδων ἀληθῶς, καὶ μυριάδων πολλῶν σοὶ παρισταμένων, μὴ συσολῆς καὶ φείκης κείνοντι τὴν γῆν, τὸν κατηχυμμένον μὴ καταιχνώσῃς με, ὅπως διὰ τῆς Θεοτόκυ σωθεὶς δοξάζω σε.
Ἔμφοβος καὶ σύντρομος Ἁγνὴ γίνομαι, ὁπηνίκα κατὰ νῦν τῆς παρυσίας Χρισυ, λάβω τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν Οὐρανόθεν ἥξει κρῖναι τὰς βροτὰς, πατακεκεμμένος ὢν καὶ πρὸ Κρίσεως, ὅθεν εἰς τὴν σὴν καταφεύγω θερμὴν ἀντίληψιν.

Ὠδὴ ς'. Ὁ Ἰωνᾶς ἐκ κοιλίας ᾅδυ.

Ψυχοβλαβῶν ἡδονῶν με ῥῦσαι Παρθένε, ὀρέξεων ἐκ παθῶν λύσωσαί με, ὀρέγεσθαι ἁπλήσως, τῷ μονόντων ἀγαθῶν ἐνισχύυσα.
Χαροποιὸν χάρισαί μοι πόθος Παρθένε, καταφύξιν παρακλήσεως θύραν, χαρᾶς μητέρα λύπην, εὐφροσύνης χορηγὸν θλίψιν σύμμετρον.
Ὁ Ἰωνᾶς θαλασσίυ σώσας ἐκ κήτυς, δράσωσον τὴν ἀθλίαν ψυχήν μου, ἐκ κήτυς ψυχοφθόρυ, ταῖς πρεσβείαις τῆς ἁγνῆς Κυρίας σε.
Ὑπομονὴν τυ Λαζάρου Δέσποινα δός μοι, τὸν ἔμπυρον σπαγμὸν τοῦ τελώνυ, δάκρυα τῆς πόρνης, τὴν θερμὴν τυ Μανασσῆ ἐξαγόρευσιν.

Κάθισμα. Ὁ δὶ ἐμὲ ἀναχώμενος.

Ῥῦσαι πυρὸς αἰωνίζοντος, τὰς προσκυνοῦντας τὸν τόκον συ, σὲ γὰρ Χρισὸς ἀνέδειξε, προστάτιν ἡμῶν τῷ ὑμνόντων σε.

Ὠδὴ ζ'. Οἱ ἐν καμίνῳ πυρός.

Ὁ ἐν γεννῇ πυρὸς βεβλημμένος πλέσιος ἄφρων, καὶ νῦν δακτύλου δροσίζοντος, ἀπορῶν καὶ σταγόνος ὑδατορρύτου, ψυχὴ σωφρονισάτωσε, ὡς μὴ πάθῃς τὰ ὅμοια.

Νεκρῶν καὶ ζώντων τὸν Κριτὴν, ἡ γεννήσασα Θεοτόκε, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως, ἀκατάκριτόν με δεῖξον καὶ σῶσον, ἐκ δεξιῶν τοῦ κρίνοντος, ἵνα θείας ἀκούσω φωνῆς.

Τῆς σῆς ἀμέτρου ἀοχῆς, καὶ ἀπείρου μακροθυμίας, τοῦ πλήτου τε τῆς χρηστότητος, ὁ ἀσυλέπτος Λόγε καταφρονήσας, ταῖς ἱκεσίαις πράζωσοι, τῆς Τεκούσης σε σῶσον με.

Νόμοις Μωϊκοῖς πρὸς Θεὸν, παῤῥησίαν ἄπειρον ὄντως Θεοτόκε, ἔχουσα τοὺς ἐν σοὶ πεποιθότας, σῶζε κινδύνων καὶ ἐν ἡμέρᾳ Κρίσεως πάσης ῥῦσαι κολάσεως.

Ὠδὴ η'. Τὸν μόνον ἄναρχον.

Νοὸς τοῖς ὄμμασι θεωρῶν ὑπὲρ Θρόνου, φοβεροπάτου, ὑψηλὸν ἐπιρρμένου, καθήμενον ὡς Κριτὴν τὸν Υἱόν σου, σπεύδω καὶ θρηνῶ, καὶ σὲ ὑπικαλοῦμαι, βοήθειαν Παρθένε.

Ὡς κρίνον ἄπασα ἐξανθείτω καρδία, ἡ Θεομήτωρ γὰρ, πάρεστι καὶ Παρθένος, τοῖς ψάλλουσιν ἐν ναῷ αὐτῆς θείῳ, καὶ δίδωσιν ἡμῖν, λύσιν ἀῤῥωστημάτων, καὶ ἄφεσιν πταισμάτων.

Πολλαὶ μοναὶ εἰσι, καὶ σκηναὶ σωζομένων, ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἀνάρχου Πατρός σου, ὡς ἔφησας ὑπεράγαθε Σώτερ, διὸ μιᾶς αὐτῆς, δεῖξον με κληρονόμον, δι' χαῖς τῆς Θεοτόκου.

Νοὸς ὁλόφωτος, τοῦ Θεοῦ γεγονυῖα, ἀθροιζομένοις ἐν ἁγίῳ ναῷ σου. τοῦ Πνεύματος οἰκητήρια δεῖξον, τοὺς δούλους σου Ἁγνὴ, τοὺς σὲ δοξολογοῦντας εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ'. Πανύμνητε τῆς Οὐρανῶν ὑψηλοτέρα.

Ῥητόρων μὲν ἀδολεχία σιγησάτω, Ἀποστόλων δὲ θείων ἡ σάλπιγξ βοησάτω, σὲ διαφυσίοις φωναῖς Παρθένε δοξάζουσα, καὶ Θεοτόκον ὄντως καταγγέλλουσα.

Νυμφῶνος με τοῦ μυστικοῦ καὶ Οὐρανίου, καταξίωσον Κόρη, νυμφὼν Θεοῦ τοῦ ζῶντος, τοῦ νυμφίου Χριστοῦ θεάσωμαι τὸ κάλλος, ὅπως ἀεὶ ἀπαύστως μεγαλύνωσε.

Ὀδύνης με τῆς ἐν τῷ ἅδῃ ῥῦσαι Σώτερ, διὰ τοῦ σὲ τεκοῦσαν, καὶ σκότους ὀξυτέρου, καὶ πικρᾶς ταρτάρου, καὶ πάσης ἄλλης τιμωρίας, ἵνα σοὶ τοῖς Ἁσωμάτοις δοξάζωσε.

Νεκρώσεως τοὺς δερματίνους με χιτῶνας, οὓς ἐνέδυσε φθόνος, ἀπόδυσον Παρθένε, καὶ ἀθανασίας φαιδρὸν, περίβαλλε χιτῶνα, ἵν' ἀεὶ μετὰ πόθου μεγαλύνωσε.

Στι-

Στιχηρὰ Προσόμοια. Οὐκέτι κωλυόμεθα.

Χαῖρε χαρὰ τοῦ Κόσμου Θεοκυῆτορ. χαῖρε Δέσποινα ὑπερένδοξε Θεοτόκε. χαῖρε Πανύμνητε.

Τί σὸ τοῦ θείου σε σκέπω νῦν προσρέχω, μὴ παρίδῃς με Θεοτόκε, τὸν σὸν οἰκέτην, ἀλλὰ βοήθει μοι.

Τριὰς ἁγία Πάτερ Υἱὲ καὶ Πνεῦμα, τοὺς εἰς σὲ πιστεύοντας, τῆς σῆς Βασιλείας ἀξίωσον.

Χαῖρε Πατρὸς ἀνάρχου νύμφη Παρθένε· χαῖρε πανάσεμνε, συναναρχου Μήτηρ Υἱοῦ πανύμνητε.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος Βαρύς. Νεύσεισον πρὸς γεώδη.

Τίμιον τοῦ Δεσπότου, Θεοχαείπωτε σκεῦος, ἐδείχθης τιμήσασα τὴν φύσιν τοῦ Προπάτορος, ὅθεν ἁγνὴ δυσωπῶσε, πάσης τῆς παθῶν ἀτιμίας με λύτρωσαι.

Τῆλης ὑπεραρθεῖσαι, βιωτικῆς καὶ γεώδους τὸν νοῦν μου τὸν ἄχρηστον καὶ ῥυπαρὸν ἀξίωσον, βίον βιοῦντες Παρθένε, ἀύλων Ἀγγέλων ἐνίσχυσον.

Ἐμφυτον κεκτημένος, τὸ ἐλεεῖν καὶ τὸ σώζειν, ἐλέησον Κύριε καὶ σῶσόν με τὸν ἄσωτον, ὅπως ἅπασι κηρύξω, τὸ πρὸς ἐμέ σου ὑπέρβλητον ἔλεος.

Πύλην ἐσφραγισμένην, καὶ κεκλεισμένον σε κῆπον, ὄρος τε κατάσκιον, ἀσύλητον Παράδεισον, ξύλον ζωῆς ἀϊδίου, φέρουσαν Χριστὸν, Θεοτόκε γινώσκομεν.

Ὠδὴ γ'. Ὁ κατ' ἀρχὰς τοὺς Οὐρανούς.

Δίδου τοῖς δούλοις σου ἁγνὴ, τὰς σωτηρίους αἰτήσεις, ἐν τῷ θείῳ τούτῳ σου ναῷ, ἐν ᾧ τοῦ πηγοῦ θαυμάτων ἔδειξας, ἀναπηγάζουσαν ἀεὶ ὑπεφοιτήσει σου θείᾳ, καὶ τῆς αἰωνίου ῥῦσαι Κρίσεως.

Ἐλέους ἄβυσσον Χριστὸν, ὑπὲρ αἰτίαν καὶ λόγον, τὸν δοτῆρα παντῶν τῶν καλῶν, τεκοῦσα ἁγνὴ, τὸν θεῖον οἶκον σου, τοῦ πόνου δεικνύεις ἀληθῶς, ἐπισκιάσει σου θείᾳ, τῆς παντοδαπῶν παθῶν καθάρσιον.

Ὁλο-

Ὁλοχερῶς μετανοεῖν, καὶ ἐκ καρδίας σπάζειν, ὁλοψύχως πάντοτε δρηνεῖν, καὶ ἐνδιαθέτως μεταμέλεσθαι, ἀξίωσόν με ὁ Θεὸς, ἐφ᾽ οἷς ἀγνοίᾳ καὶ γνώσει, ἥμαρτον λυπήσας σὲ τὸν εὔσπλαγχνον.

Ἡ κιβωτὸς ἡ νοητὴ, ἡ τὸ ἄκηρατον Μάννα τετοκυῖα Κόσμῳ ἀληθῶς, ἐν μέσῳ ἡμῶν Παρθένε πάρεσο, ἔμπλησον Ἄρτου μυστικῶς, ἡμᾶς τοὺς πόθῳ καὶ πίστει, καὶ εἰλικρινῶς σε μακαρίζοντας.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Πατεινός.

Σωματικοῖς πάθεσιν αἰχροῖς, καὶ ψυχικοῖς περιπεσὼν πολλοῖς μολυσμοῖς, ὀδυρῶμαι διπλοῖς βέλεσιν, ὅθεν ἱκετεύσω, ἴασαί με Κόρη ὡς παντοδύναμος.

Ἁμαρτωλῶν πάντων ἡ ἐλπὶς, ἀπηλπισμένων ἡ θερμὴ ἀντίληψις, λυπουμένων παραμύθιον, τῷ ὀδυρομένῳ με τοῖς δεινοῖς ψυχὴν παραμύθησαι.

Λιμαντικῆς καὶ φθοροποιοῦ, βρώσεως πάλαι μεταχὼν, Ἀδὰμ ἐν Ἐδέμ, πικρῶς πάντες τῆς τρυφῆς πανοικτίρμων ἐξωείθημεν, εἰς ἣν ἡμᾶς διὰ τῆς Μητρός σου εἰσήγαγες.

Ταπεινωθεὶς ὕψει πενιχρᾶς, κενοδοξίας ἀπελοῦς οἰήσεως, ὅθεν σὲ τὸν ἀνυψώσασαν, τὸν φύσιν παράχραντε, τὸν ταπεινωθεῖσαν κατέφυγον.

Ὠδὴ ε'. Νὺξ ἀφεγγής.

Διὰ πάντος ἁμαρτάνων Ἁγνὴ, καὶ βεβυθισμένος ἐμὸν προσφέρων τὸν σωρείδησιν, ἐγὼ ὁ πάλαι ἐναπεγνώσθω, σὺ δέ με οἰκτειρον παράμωμε.

Βεβαρυμένος τῷ ὕπνῳ τῆς ἁμαρτίας Ἁγνὴ, ἐπαχρυπνοῦντας ὅμως δὲ ἐν τῷ παντέπτῳ οἴκῳ σου, τῇ σῇ ἀγρύπνῳ θείᾳ πρεσβείᾳ, ἡμᾶς οἰκτείρησον Θεόνυμφε.

Ὑπερφερές σου τὸ κλέος, τῷ πρεσβειῶν πανταχοῦ, Παρθενομῆτορ ἄχραντε, δι᾽ ὧν καὶ νῦν με παντοίας ῥῦσαι, τῆς ἐν τῷ βίῳ πειρασέως.

Νοσιλεύομενος σφόδρα, καὶ κατ᾽ ἀμφοῖν χαλεπῶς κεκακωμένος πάναγνε, ψυχῆς τε καὶ ῥῶσιν ἐκ σοῦ δεξαίμην, ταῖς σαῖς πρεσβείαις, καὶ τοῦ σώματος.

Ὠδὴ ς'. Ναυτιῶντα σάλῳ.

Θυελλὰ θαλαττίῳ, κήτει νοητῶς ἐναλίῳ ὡς ἐξ ἀφροσύνης μου ναυαγήσας καταποθεὶς, εἰς βυθὸν καταφεύγω, ἀλλ᾽ ἐκ τοῦ βυθοῦ καὶ τοῦ θηρός με ῥῦσαι, Παντοδύναμον Θεὸν ἡ τέξασα.

Μετὰ τόκον ὤφθης, ὥσπερ καὶ πρὸ τόκου ὑπῆρχες, Παρθένος ἀνέπαφος Θεομήτωρ· παραβλαβείσης μηδὲν τῆς ἁγνείας σου, εἰ γὰρ καὶ τόκος ὑπὲρ φύσιν· ἀλλ᾽ ἡ παρθενία κατὰ φύσιν ἔμεινεν.

Ὀκνη-

Ὀκνηρὸς ὢν δοῦλος, τὸ πρὸς ἐργασίαν δοθέν μοι, κατέχωσα πάλαι τὸν καὶ πτοῦμαι, τῷ φοβεράσου Σωτέρ μου ἔλθοντι, τί γὰρ προφασίσασθαι οὐκ ἔχω ὅταν ἀπαιτῇς με τῷ αὐτῷ ἐμπόρδοσιν.

Ῥιπορεῦον σόμα, λόγοις ἐρμηνεύειν ὑ θείου, τὸ θαῦμα τοῦ τόκου σου Θεοτόκε, τὸν γὰρ ταῖς ἄνω Δυνάμεσιν ἄληπτον, μόνη ἀπορρήτως συλλαβοῦσα, τέτοκας ἐκ Πνεύματος ἁγίου Παναγνε.

Κάθισμα.

Ὡς ἔχουσα τὸ συμπαθὲς, εἰς τὸν ταπείνωσιν ἡμῶν, καὶ βλέπουσα τοὺς ἐπὶ γῆς, ὡς ὑπερείσατον Λαὸν, πλαγχνίσθητι εὐλογημένη Θεοτόκε, ἐπίμενον προσβλέπουσα, μὴ ἀπολώμεθα δεινῶς, ἱκέτευε ὡς εὔσπλαγχνος τὸν εὐδιάλλακτον Θεὸν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν Παναγία Παρθένε.

Ὠδὴ ζ'. Κάμινον παῖδες.

Ὦ μυστηρίου φρικώδους καὶ ξένου· ὦ καινοτάτου ἀκούσματος· ὅτι Θεὸς γυναικὸς Υἱὸς γέγονε· πράγματι οὐ χρήματι, ἵνα θέσει τὸν Θεοῦ ποιήσῃ με.

Σὺ τῷ πιπτόντων ἀνόρθωσις μόνη, καὶ τῷ πταιόντων διόρθωσις, σὺ τῷ τυφλῶν χειραγωγία πέφηνας, τῷ πενήτων ἔλεος, εὐεκτούντων χαρὰ, νοσούντων ἴασις.

Ὄμβροις δακρύων, κατάρδευσον Κόρη, τὸν χερσωθεῖσαν καρδίαν μου, καὶ τῆς ψυχῆς μου τὰς αὔλακας μέθυσον διὰ κατανύξεως, ἀρετῶν τὰ γεννήματα πληθύουσα.

Τίς ἐξιχύσει τὰ σὰ μεγαλεῖα, θεοπρεπῶς ἐξηγήσασθαι; τὰς δυνασείας τὰς σὰς τίς λαλήσει δὲ, ἀκουσὰς. ποιήσεται τὰς αἰνέσεις σου, Μῆτερ ἀπειρόγαμε;

Ὠδὴ η'. Τὸν μόνον ἄναρχον.

Ἀφθόρως ἄφθορε, τὸν Θεὸν συλλαβοῦσα, τῆς ἀφθαρσίας τὸν πηγὸν, ἐφθαρμένον ἀφθάρτισον, ἁμαρτίαις τὸν νοῦν μου, καὶ τὰς φθοροποιοὺς ἐννοίας καὶ βεβήλους ἀπέλασον ἐκ τούτου.

Ναὸν τὸν ἔμψυχον, καὶ πανάγιον Οἶκον, ὃν ᾠκοδόμησε τοῦ Θεοῦ ἡ σοφία, καὶ ᾤκησεν ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ἁγνή σε δυσωπῶ, Πνεύματος τοῦ ἁγίου τὸν νοῦν μου δεῖξον οἶκον.

Ὁ μόνος ἄναρχος, καὶ Πατὴρ ὢν ἀνάρχου, γεγεννημένος Θεὸς Λόγος ἀχρόνως, γεγένηται σαρκικῶς ὑστὸ χρόνον, ἐκ σοῦ τῆς καθαρᾶς, μόνη εὐλογημένη καὶ Κεχαριτωμένη.

Καταπεκοσμεύμενον ἀρεταῖς σε ποικίλαις, καὶ φαιδρυνόμενον ναὸν τοῦ Ὑψίστου, γινώσκοντες Παναγία Παρθένε, ὑμνοῦμεν εὐσεβῶς, καὶ σὲ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ

Ὠδὴ θ'. Μήτηρ Θεοῦ καὶ Παρθένος.

Γυμνολογεῖν ἐν ᾠδαῖς τὸν τόκον σου, καὶ ἐρμηνεύειν τὸν τρόπον, καὶ αὐτοῖς τοῖς Ἀγγέλοις, καὶ ἀνθρώποις ἐστὶν ἀμήχανον, ἄφθορε Μήτηρ, ἀνύμφευτε νύμφη, Κεχαριτωμένη γυναικῶν Ἀειπάρθενε.

Ὅλην σοὶ, τὴν ἐλπίδα τίθημι, τῆς ἐμαυτοῦ σωτηρίας, ἀδιστάκτῳ τῇ πίστει, καὶ πόθῳ διαπύρῳ, Παναγνὲ σώσόν με μόνη, ἐλπίς μου ἡ βεβαία, καὶ ἀρραγεστάτη προσφυγὴ προσφεύγοντά σοι.

Ἄρτος νυκτὸς καὶ ἡμέρας γενοίατο, καμοὶ τὸ δάκρυα Σῶτερ, ἵνα κλαύσω καὶ πλύνω, τὸν προσεβεύοντα τῇ καρδίᾳ μου, ἐξ ἀφροσύνης, δυσέκλειπτον ῥύπον, καὶ ὑπὲρ χίονα λευκανθῶ μεγαλυνών σε.

Ὡς ἀληθῶς καὶ κυρίως Δέσποινα, Θεὸν γεννήσασα μόνη, ἀληθῶς καὶ κυρίως, καὶ Θεοτόκος ἀνηγόρευσαι, κλῆσιν τῷ θείῳ, καπάλληλον τόκον, τὴν Θεωνυμίαν προσηκόντως πλουτήσασα.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Σήμερον χαιρετῶν.

Δέομαι ἐπ' ἐμοὶ τῷ ἀκάρπῳ, μακροθύμησον Δέσποτα, καὶ μή με ἐκκόψῃς, ὡς ἄχρηστον δένδρον, πυρὶ τὸ θανάτου, εἰς πῦρ ἀποπέμπων· ἀλλὰ καρποφόρον με ποιῆσαι παρακλήσει, εὐχαῖς τῆς Τεκούσης σε, δός μοι Χριστέ μου δάκρυα, ὅπως ἀπονίψω μου ἁμαρτιῶν τὸ πέλαγος.

Ὄνομα ἐλαβεῖας Παρθένε, ἐμαυτῷ ἔξω θέμενος, παίγνιον πορνείας, ἐντὸς χρηματίζω, καὶ ἀλαζονείας γέλως καθορῶμαι, θηείοις δὲ δυσὶν ὡς ἀτιμάχοις, παραδέδομαι ἐξ ἀφροσυνείας μου· διό τοι πῶν ῥύσαί με, σὺ δὲ ἀγαλλίαμα πέφυκας ψυχῆς μου καὶ πεποίθησις.

Ὄφελος ἐδαμῶς ἐκ τῆς ὕλης, ὦ ψυχή μου γενήσεται, περὶ ἣν ἀποδάλλεις εἰς μάτην τὸν βίον, περὶ ἣν ἐκπίπτεις, σαυτὴν ταῖς φροντίσι. πᾶσαν δὲ τὴν μέριμναν, ἐπίρριψον πρὸς Κύριον, τὸν κεῖνόν σε μέλλοντα, καὶ δάκρυσι βόησον, Δέσποτα φιλάνθρωπε, σῶσόν με πρεσβείαις τῆς Τεκούσης σε.

Ἅπαντες ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ, προσασίαν σε ἔχομεν, καὶ προσρέχομεν σοι πίστει ἀδιστάκτῳ, κλίνοντες τὸ γόνυ καὶ δακρυρροοῦντες. σῶσον δὲ πανάμωμε τοὺς πόθῳ σε δοξάζοντας, καὶ ὁμολογοῦντας σε Θεοῦ Μητέρα πάναγνον, ὅπως καταχρέως ἀεί σε δοξάζωμεν.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος Βαρύς. Νεύσει σου πρὸς γεώδη.

Ὅλος ἐπιθυμία, καὶ γλυκασμὸς σωτηρίας, ὁ τόκος σου πέφυκε Θεονυμφὴ Δέσποινα, πᾶσαν πικρίαν διώκων, τὴν ἐκ τῶν παθῶν καὶ πταισμάτων τοῖς δούλοις σου.

Στήσον πᾶς καταιγίδας τῶν ἡδονῶν καὶ παθῶν μου, τῇ ἄυρᾳ τῆς θείας σου πρεσβείας παναμώμητε, ὅπως γαληνιάσῃ καρδίας, σοῦ δοξολογῶ τὴν ἀνείκαστον δυνάμιν.

Ἔλεον ὡς θυσίαν, ὡς ἐλεήμων ὁ θέλων, καὶ πάντα τὰ ἔργα σου συνέχων τῷ ἐλέει σου, Σῶτερ μόνε ἐλεήμον, ἐλέησόν με τὸν ἀνελεήμονα.

Κόπτομαι καὶ σπάζω, κατανοῶν μου τὰ ἔργα, τὰ πάσης κολάσεως καὶ τιμωρίας ἄξια, πλὴν θαρρῶν τοῖς οἰκτιρμοῖς σου, εἰς πρεσβείαν σοι προσάγω τὴν τεκοῦσαν σε.

Ὠδὴ γ'. Ὁ κατ' ἀρχὰς τοὺς Οὐρανούς.

Ὁ κατ' ἀρχὰς τοὺς Οὐρανοὺς, ἐπ' ὀδόνος ὡσεὶ δέρριν, διατείνας Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἐν γῇ λογικὸν Ἁγνὴ καὶ ἔμψυχον, σὲ Οὐρανὸν θεμελιοῖ, καὶ ὡς ὡραῖος ἀνίχων Ἥλιος ἐκ σοῦ φωτίζει τοὺς τιμῶντάς σε.

Ἐν ἀμελείᾳ τῆς ζωῆς, ἐκδαπανήσας τὸν βίον, καὶ εἰς τέλος φθάσας καὶ Δυσμὰς, ἐν πίστει σεμνὴ πρὸς σὲ κατέφυγον, τὴν νοητὴν Ἀνατολὴν, τοῦ ἀπεσπέρου Ἡλίου, ἵνα μὴ σκοτία καταλάβῃ με.

Δικαιοσύνης Ἰησοῦ, Ἥλιε ἄδυτε Λόγε, δικαιώσας χάριτι τῇ σῇ, ἐν δικαιοσύνῃ δὸς ὀφθῆναί μοι τῷ σῷ προσώπῳ, καὶ τὴν σὴν ἐν τῷ ὀφθῆναί με δόξαν, χόρτασον πρεσβείαις τῆς Τεκούσης σε.

Ἡ ἀνωδίνως τὸν Θεὸν, καὶ ἀπαθῶς τετοκυῖα, τοὺς ὀδυνᾶς τῆς πολυπαθοῦς, καρδίας μου δέομαι ἐπίσκεψαι, τῇ θείᾳ σου ἐπισκοπῇ, σὺ δὲ ἐπίσκεψις Κόσμου Δέσποινα, καὶ σκέπη καὶ ἀντίληψις.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Πατρικός.

Ὁμοφυῆ Λόγον τῷ Πατρὶ, ἀνερμηνεύτως ἄνευ χρόνου τέκνας, τὸν φιλάνθρωπον καὶ ἄχρονον γενόμενον ἄνθρωπον, ἵνα σώσῃ Κόρη τὸν ἄνθρωπον.

Τὸ συμπαθές σε καὶ δίμβυες, ὅτι τὰς δέλεας σε Ἁγνὴ ἐφάπλωσον, τὰς ἀεὶ παρακαλοῦντας σε, τῆς φεικτῆς κολάσεως λυτρεμβῆν ταῖς ἱκεσίαις σε.

Ἐν πειρασμοῖς σὲ καταφυγὼν, ἐν τοῖς κινδυνοις ταχεινὼ βοήθειαν, ἐν παντοίαις περιστάσεσιν, ἑτοίμην ἀντίληψιν καὶ ὀξεῖαν Δέσποινα κέκτημαι.

Εἱλικρινεῖ πίστει καὶ θερμῇ, φρὸς σὲ προσφεύγω καὶ βοῶ πανάμωμε, σὺ γενοῦ μοι ἱλαστήριον, τῆς πολλῶν πταισμάτων με, λυτρεμβῆν καὶ σῶζουσα.

Ὠδὴ ἑ. Κύριε ὁ Θεός μου.

Μήτηρ τοῦ φιλανθρώπου καὶ Θεοῦ πανύμνητε Θεοτόκε, τοῖς πίστει καὶ πόθῳ σε ἐν ὕμνοις γεραίρουσιν, ἱλασμὸν ταῖς σαῖς ἱκεσίαις, τῆς παραπτωμάτων καταπέμψον.

Δέσποινα Θεομήτωρ, τῆς ἐμῶν πταισμάτων λύσιν παράχου, καὶ τὸν νεκρωθεῖσαν μου δεινῶς ψυχὴν ἀνάστησον, ἡ ζωὴν τεκοῦσα τῆς Κόσμου τὸν ἀθάνατον καὶ ἀνυπόστατον.

Μόνος σε παρωργίσας ὑπὲρ πάντα ἄνθρωπον Ἐλεήμων, τὸν σὸν ἀγαθότητα φρὸς ὀργὴν ἐκίνησα· ἀλλὰ τῆς ἀφθόρου Μητρός σου, σῶσόν με ἁγίαις δεήσεσιν.

Ἐνδόξως καθορῶμαι, ὅταν ὅτι Ὀρόρου σὲ θεωρήσω, φεικτῶς καθεζόμενον τῆς δόξης τὸν Κύριον, ἀναθεωροῦντα τὰς φράξεις, καὶ ἀποδιδοῦντα τὰ ἄξια.

Ὠδὴ ς'. Ναυτιῶντα σάλῳ.

Τοῦ τεκόντος Λόγε, τὸν σωτετειμμένον καρδίαν, τῆς πόρνης τὰ δάκρυα, Μανασσῆ δὲ τὸν ἐξαγόρευσιν καὶ τὸν μετάνοιαν, τὸν ὑπεροφὺν τὸν θερμοπάτον, τῆς Νινευϊτῶν, ὡς ἀγαθὸς παράχου μοι.

Ἱλασμὸν τεκοῦσα, καὶ ἁμαρτωλῶν διεργέτιν, Παρθένε πανάχραντε δυσωπῶ τὰς ἐνοχὰς τῆς ἀμέτρων πταισμάτων μου, λῦσον τῇ Μητρῴᾳ σου φρεσβείᾳ, ἔχεις γὰρ ὡς Μήτηρ φρὸς Υἱὸν τὸ δυνάσθαι.

Ἀπωσμένος πάλαι, τῇ δικαιοπάτῃ σου Κρίσει, Χριστὲ σοῦ φροσώπου ἀνεκαλέσω θεοφρεπεῖ παρουσίᾳ ὡς εὔσπλαγχνος, καὶ νῦν ἀγαθὲ ἡμαρτηκότας, φρόσδεξαι ἡμᾶς, καὶ τῆς κακῶν ἀπάλλαξον.

Ὡς καλὴν σε μόνην, ἐν ταῖς γυναιξὶ καὶ ὡραίαν, ὡς ὅλην ἀμόλυντον καὶ ἁγίαν, ὡς ἱερὸν, ὡς τιμίαν καὶ ἄσπιλον, ὡς καθαρωτέραν δίκαιος σε, πάσης Κτίσεως, ὁ Κτίσης ἐν σοὶ ἐσκήνωσε.

Κάθισμα. Ὁ δι' ἐμὲ ἀναχώμενος.

Ὑπὸ τὴν σκέπην σου ἅπαντες, οἱ γηγενεῖς καταφεύγομεν, ῥῦσαι τοῦ αἰωνίου πυρὸς ἀγαθὴ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὠδὴ

Ὠδὴ ζ'. Κάμινον παῖδες.

Ἐν ἀπορίᾳ καὶ θλίψει ὑπάρχων, καὶ ἐν κινδυνεύοις παντάχραντε, σὲ φροσκαλέομαι θερμῆς ἐκ καρδίας μου φρόφθασον καὶ ῥύσαι με, καὶ παράχου Παρθένε θυμηδίαν μοι.

Νενεκρωμένον ψυχὴν κεκτημένος, ταῖς χαλεπαῖς παραβάσεσι, σὲ τὸν νεκρώσασαν ᾄδων τῇ πόκῳ σου ἱκετεύω Δέσποινα, μετανοίας τρόποις με ζώωσον.

Τὴν σὴν Μητέρα φροσφέρω σοι Σῶτερ, εἰς ἱκεσίαν Φιλάνθρωπε, ὃν φροσδεξάμενος ῥῦσαι πταισμάτων με, καὶ μελλούσης Κρίσεως, καὶ αἰωνιζούσης κολάσεως.

Ὕψος καὶ βάθος, καὶ μῆκος καὶ πλάτος, τῆς ὁρατῆς ὕλης Κτίσεως, τὸ μεγαλεῖον τοῦ τόκου σου Δέσποινα, ὑπερβαίνει ταύτης γὰρ, ὑπὲρ λόγον τὸν Κτίσαν ἐσωμάτωσας.

Ὠδὴ ἑ. Τὸν ὅτι ὄντα Θεόν.

Διάσωσον ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων, καὶ παθῶν με πάναγνε, φρὸς σὲ γὰρ καταφεύγω, τὸν ἐμὸν ἐλπίδα καὶ θείαν σωτηρίαν.

Ἐν ὥρᾳ τῆς τελευτῆς τῆς κατηγόρων τῆς δεινῶν ἐξαίρεσα, φρὸς θείαν κατοικίαν, Δέσποινα Παρθένε, αὐτὴ ὁδήγησόν με.

Τὴν μόνην ἐν γυναιξὶν εὐλογημένην, Παρθένον ὑμνήσωμεν, Χερουβὶν ὑπερυψοῦντες, καὶ δοξολογοῦντες εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀναπαύσον ὦ ψυχὴ, τῇ Θεοτόκῳ φροσπεσοῦσα βόησον, ἐλπὶς καὶ σωτηρία πάντων, τοῦ πυρός με τοῦ αἰωνίου ῥῦσαι.

Ὠδὴ θ'. Σεσαρκωμένον τὸν Λόγον.

Τὸν ποιητόν μου καὶ Κτίσαν ἱκέτευε, τῆς φοβερᾶς ῥύσασθαί με Κρίσεως, Παρθένε καὶ ζωήν μοι χαρίσασθαι.

Ἡ παναμώμητος Μήτηρ Παρθένε ἁγνὴ, τῆς ψυχικῶν λύτρωσαι, σὴν ποίμνην μολυσμάτων, τὴν σὲ μεγαλυνοῦσαν.

Θεοτόκος φροσφέρει σοι δέησιν, ὑπὲρ ἐμοῦ Δέσποινα Χριστὲ, ὃν δεδεγμένος, ῥῦσαι με πάσης κολάσεως.

Διὰ παντὸς ἱκετεύωσε Δέσποινα, τὴν ταπεινὴν λύτρωσαι ψυχήν μου, τῆς μελλούσης καταδίκης καὶ κολάσεως.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Σήμερον γρηγορεῖ.

Γέγονα καταγώγιον οἴμοι, τῆς ἡδονῶν ὁ πανάθλιος, γέλως ὢν ὁρῶμαι, ἀεὶ πῖς ἐχθροῖς μου, ὅθεν σοι φροσπίπτω, ἁγία Παρθένε, ἴδε μου τὴν θλίψιν, καὶ βοήθειά μοι ὄρεξον, καὶ δακρύοις κάθαρον, καὶ ῥῦσαι με δέομαι, καὶ καταισχυνθείησαν οἱ χαίροντες ἐν τῇ ἀπωλείᾳ μου.

Κλῖνον μοι τὸ φιλάγαθον σοῦ σου, δεομένῳ πανάμωμε, καὶ μὴ ὑποῤῥίψῃς, τοῦ σοῦ με φροσώπου, μηδὲ πόῤῥω πέμψῃς τῆς σῆς βοηθείας,

θείας, δόλῳ γὰρ ὁ δόλιος σπεδάζει ἀπολέσθαι με, παραλόγοις πάθεσι κινῶ τῷ καρδίαν με, σὺ δέ με σωτήρισον ὅλον τῆς αὐτοῦ βλάβης ἀμέτοχον.

Ἆρον σε ὦ ψυχή μου τὸ ὄμμα, καὶ Θεοῦ σύνετίσον, τῇ οἰκονομίᾳ, καὶ τῇ διαλαγχνίᾳ, πῶς Οὐρανοὺς κλίνας, ἦλθον ἐπὶ γῆς, ἵνα ὑψώσῃ σε, ἐκ τῆς παλαιπωρίας σε τῶν παθῶν, καὶ δώσῃ σοι δόξαν αἰωνίζουσαν, βαβαὶ φρικτοῦ θαύματος, φεῦ τῆς διαλαγχνίας σου φιλανθρωπε.

Τάγματα ὑπερέβης Ἀγγέλων, ὡς Θεὸν σωματώσασα, ἐγὼ δὲ τοὺς πάντας νικήσας ἁμαρτίαις, οἴμοι, δέδοικα καὶ τρέμω, ὅθεν ἀδαμῶς ἀποπλαγῶ, παρακαλέσαι σε Θεοτόκε Δέσποινα. Σὺ ὃν μὴ παείδῃς, ἀλλὰ πεῦσον σῶσόν με, ὁδὸν εἰς διθείαν ὁδηγοῦσα με.

ΤΗ

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΥΥΜΝΗΤΟΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

ΗΧΟΣ ΠΛ. Δ'.

Ὠδὴ α'. Ἁρματηλάτῳ Φαραώ.

Χαῖρε καπάρας παλαιᾶς ἡ λύτρωσις, καὶ δίλογίας πηγή, χαῖρε ζωῆς Μήτηρ, ᾅδου ἡ καθαίρεσις, θανάτου ἡ ἀναίρεσις, χαῖρε λύσις τῆς λύπης, χαρᾶς χωρίον δίρυχωρον· χαῖρε Θεοτόκε πανύμνητε.

Ἅρμα τοῦ Λόγου λογικὸν καὶ ἔμψυχον. Χαῖρε πανάμωμε. Δαβιτικὸν χαῖρε, ἅρμα πολυώνυμον, ἅρμα μυεροπλάσιον, χαῖρε ἡ ἀσυγκείπως, τῷ Χερουβὶμ ὑπερέχουσα, καὶ τῷ Σεραφὶμ ὑπερφέρουσα.

Ἱερωτέρα νοερῶν Δυνάμεων· χαῖρε Θεόνυμφε. χαῖρε κτισῆς πάσης, ἀνωτέρα φύσεως χαῖρε Θεοῦ παλάτιον. χαῖρε πύρινε Θρόνε. χαῖρε λυχνία πολύφωτε· χαῖρε μυριώνυμε Δέσποινα.

Ῥάβδος ἐκ ῥίζης Ἰεσσαὶ βλαστήσασα, χαῖρε ἀμόλυντε, χαῖρε βλαστῷ ῥάβδου, τῆς Ἀαρωνίτιδος, διαγραφεῖσα πρότερον, μυστικῶς καὶ βαθέως, ὡς γὰρ ἐκείνη τὰ κάρυα, ἔπω τὸν Χριστὸν σὺ ἐξιώθησας.

Ὠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ἰσχυρότατον ὅπλον, χαῖρε πιστῶν Δέσποινα, χαῖρε κραταιὰ προσασία· χαῖρε ἀντίληψις, χαῖρε βοήθεια, ἁμαρτωλῶν χαῖρε Τεῖχος, τῷ προσκαλουμένων σε, χαῖρε τοῦ Κόσμου χαρά.

Σωτηρίας ἀνθρώπων, χαῖρε σεῤῥὸν ἔρεισμα, χαῖρε τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὔας ἡ ἐπανάκλησις, δι' ἧς ἀπέλαβον, τὴν παλαιὰν δυκλήρειαν, χαῖρε ἡ ἀνοίξασα πάλιν Παράδεισον.

Χαῖρε ἄφλεκτε βάτε, χαῖρε φωτὸς ὄχημα, χαῖρε τοῦ Ἡλίου νεφέλη, χαῖρε περίδοξε, καὶ περιλάλητε, τοῦ Βασιλέως καθέδρα, χαῖρε πόλις ἔμψυχε Χριστοῦ τοῦ ζῶντος Θεοῦ.

Ἀπει-

Ἀπειρόγαμε Μῆτερ, χαῖρε ἀγνὴ Δέσποινα, χαῖρε ἡ ἀνθρώπων χώρα καὶ ἀγεώργητος, ἡ γεωργήσασα τὸν γεωργὸν τῷ ἁπάντων, χαῖρε γῆ ἀληθείαν ἡ ἀνατείλασα.

Ὠδὴ δ'. Σύμμυε ἰχὺς Κύριε.

Ἀνατολὴ, τοῦ Πατρικοῦ ἀπαυγάσματος, καὶ Ἡλίου τοῦ ἐξανατείλαντος, πρὸ Ἑωσφόρου ἐκ τοῦ Πατρὸς, χαῖρε Θεοτόκε, νεφέλη κοῦφη καὶ ἔμψυχε, Παρθένε χαῖρε Μῆτερ, χαῖρε εὐλογημένη, χαῖρε δεδοξασμένη παράμωμε.

Σὺ τὸ χρυσοῦν, θυμιατήριον Δέσποινα, τοῦ ἀσέκτου, καὶ αὐλὴ αἰθρακος, ἐν ᾧ ἐκαύθη διαῤῥαγὶ, τῆς Ἀδαμιαίας παρακοῆς τὸ χειρόγραφον, διό σοι χαῖρε κράζω, δι' ἧς πᾶσιν ἐδόθη, ἡ χαρὰ καὶ τρυφὴ καὶ ἀπόλαυσις.

Σὺ τῷ βροτῶν, δόξα καὶ κλέος καὶ καύχημα, καὶ Ἀγγέλων, στέφος καὶ διάδημα διὸ ἡ γῆ καὶ ὁ Οὐρανὸς, μίαν Ἐκκλησίαν, συνάμενοι παναρμόνιον, τὸ χαῖρε σοὶ βοῶμεν, χαῖρε Δέσποινα Κόσμου, χαῖρε πάντων ἀνθρώπων βοήθεια.

Κλίνη σεπτὴ, ἣν Σολομὼν προδιέγραψε, κυκλουμένη, δυναστῶν ἑξήκοντα, χαῖρε Παρθένε ἡ κιβωτὸς, ἡ κεχρυσωμένη, τοῦ κοσμικοῦ ἁγιάσματος, λαβὶς ἡ θεία χαῖρε, χαῖρε βάτε πυρφόρε, χαῖρε πύλη καὶ κλίμαξ καὶ γέφυρα.

Ὠδὴ ε'. Ἵνα τίμε ἀπῶσω.

Νεφρὰν σατραπείαν, καὶ τυραννικὸν ὀναείειον φάλαγγα, παρελθεῖν ἀλύπως, ὃν καιρῷ τῆς ἐξόδου μου πάρεχε, ἵνα σοι τὸ χαῖρε, χαρμονικῶς Δέσποινα κράζω, χαῖρε πάντων ἐλπὶς ἀκαταίσχυντε.

Ὡς χαρὰν συλλαβοῦσα, χαῖρε ὑπεράμωμε, χαῖρε ὑπέραγνε, χαῖρε τῆς ἁγνείας, πορφυρόχροον ἄνθος ἡδύπνοον, χαῖρε Παρθενίας, κοκκοβαφὲς ἐρυθρὸν ῥόδον, καὶ Θεοῦ τὸ ἐλῶδες ὀσφράδιον.

Μυρεψὴ μυροθήκη, χαῖρε τὸ ἡδύπνοον μύρον ἡ βρύουσα, χαῖρε θεία κρίνη, ἡ τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν ἀναβλύζουσα, χαῖρε ἡ τὸν βότρυν, τὸν τῆς ζωῆς καρποφορεῦσα, ἀγεώργητος ἄμπελος Δέσποινα.

Ἀνοίγουσα πύλη, χαῖρε ἣν διώδευσε Χριστὸς ὁ Κύριος, Παραδείσου πύλας ἡ ἀνοίξασα χαῖρε τῷ τόκῳ σου, χαῖρε δι' ἧς χαίρει, ὁ Οὐρανὸς καὶ γῆ χορεύει, ἡ τὰ ἄνω τοῖς κάτω συνάψασα.

Ὠδὴ ς'. Τῶν δεήσιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον.

Ἡ ἔμψυχος χαῖρε Δέσποινα κόχλος, ἡ κογχύλη σῶν ἀχράντων αἱμάτων, πορφυραυγῆ, ἐρυθρὰν ἀλυργίδα, τῷ τοῦ παντὸς Βασιλεῖ πορφυρώσασα, τῶν γύμνωσιν τῶν τοῦ Ἀδὰμ, ἡ σκεπάσασα χαῖρε πανύμνητε.

Σπ-

Σπείζει μὲν τὰς καρδίας ἀνθρώπων, φυσικῶς ὁ ἀίδιος ἄρτος Κόρη, χριστιανῶν, τὰς ψυχὰς δὲ κρατύνει, τὸ σὸν ἀδόμενον ἅγιον ὄνομα. ἐκπεῦδον καὶ χαρμονικῶς, πᾶσα γλῶσσα τὸ Χαῖρε κραυγάζει σοι.

Λυχνία ἡ χρυσαυγίζουσα χαῖρε, κιβωτὸς ἡ θεοχώριτος χαῖρε, χαῖρε σκηνὴ, χαῖρε ἅγιον ὄρος, χαῖρε τοῦ ζῶντος Θεοῦ πόλις ἔμψυχε. παλάτιον χαῖρε Χριστοῦ, χαῖρε Τέμενος θεῖον πολύφωτον.

Ὑπέραγνε ὑπεράμωμε χαῖρε, τὸ τῆς φύσεως ἐξαίρετον ἄνθος, χαῖρε κοινὴ, τῷ ἀνθρώπων τοῦ γένους, φιλοτιμία καὶ χάρις θεόδοτος, τῶν ἄτιμον φύσιν τῷ βροτῷ, ἡ τιμήσασα Χαῖρε τῷ τόκῳ σου.

Κάθισμα. Τῶν σοφίαν καὶ Λόγον.

Χαῖρε θρόνε πυρίμορφε τοῦ Θεοῦ, χαῖρε Κόρη καθέδρα Βασιλικὴ, κλίνη πορφυρόστρωτε. χρυσοπόρφυρε θάλαμε, χλαμὶς ἀλυργόχροε. τιμαλφέστατον Τέμενος. ἀστραπηφόρον ἅρμα, λυχνία πολύφωτε. χαῖρε Θεοτόκε. δωδεκάτειχε πόλις, καὶ πύλη χρυσήλατε, καὶ πασᾶς ἀγλαόμορφε, ἀγλαόχρυσε ζάπεζα. θεοκόσμητον σκεύωμα, χαῖρε εὔδοξε νύμφη ἡλιοστάλακτε, χαῖρε μόνη ψυχῆς μου εὐφρέπεια.

Ὠδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ἡ μόνη ἀπείρανδρος, ἡ μόνη ἄφθορος χαῖρε Δέσποινα, ἡ Παρθένος καὶ Μῆτηρ, ἡ παιδοτόκος καὶ ἀπειρόγαμος. τὸ ξένον χαῖρε καὶ φρικτὸν μυστήριον. χαῖρε Ἀγγέλων ξυφὴ, χαῖρε ἀνθρώπων χαρά.

Σιὼν πόλις ἔμψυχε, τοῦ Βασιλέως τῷ Βασιλέων Χριστοῦ, περὶ ἧς ἐλαλήθη δεδοξασμένα χαῖρε Θεόνυμφε, χαῖρε ἡ κλίμαξ δι' ἧς μεταβαίνομεν, πρὸς Οὐρανὸν ἀπὸ γῆς, καὶ ἐκ φθορᾶς εἰς ζωήν.

Λειμὼν θεοφύτευτος, εὐώδης κῆπος θεοβλαστάργητος, ἀνεδείχθης Παρθένε, ἀθανασίας ἄνθος ἀνθήσασα, διὸ συμφώνως τὸ χαῖρε σοι κράζομεν, χαῖρε χαρᾶς χορηγὲ, χαῖρε πηγὴ γλυκασμοῦ.

Ὑπέρτιμε Δέσποινα, ἐξ ἀτιμίας παθῶν με λύτρωσαι, ἵνα σοι χαρμοσύνως τὸ Χαῖρε κράζω, χαῖρε ἁγνείας πηγὴ, χαῖρε ταμεῖον πάσης καθαρότητος, χαῖρε δοχεῖον Θεοῦ, χαῖρε χωρεῖον Χριστοῦ.

Ὠδὴ η'. Εὐλογεῖτε παῖδες.

Ἱεσσαὶ ἐκ ῥίζης, χαῖρε ῥάβδος βλαστήσασα, χαῖρε ἀποτίσως ἀνθηφορεῦσα, ἄνθος τὸν Χριστὸν ὡραῖον· χαῖρε πῖον ὄρος, χαῖρε κατάσκιον. χαῖρε Θεοῦ ὄρος, ἐκ ᾧ κατοικεῖν ὁ Λόγος, πάντων ἐδόκησε πρὸ τῶν αἰώνων.

Σιδηρᾶς ῥάβδῳ, κραταιᾶς ἀντιλήψεως, ὡς ὑλακτοῦντας κυνὰς, ὡς ὠρυομένους θῆρας, τὰ περικυκλοῦντα τοῦ ταπεινῶ με ψυχῶ,

χίω, ἀποστόβει πάθη, δεινῶς με πολιορκοῦντα, ἵνα τὸ Χαῖρε σοι Παρθενὲ κράζω.

Ὠραιώθης ὅλη, τὸν ὡραῖον ἐν κάλλεσιν, ὑπὲρ γῆς ἀνθρώπων Χριστὸν τεκοῦσα, ἡ ἐν γυναιξὶν ὡραία, διό σοι τὸ Χαῖρε κράζομεν χαίροντες, χαῖρε Θεοτόκε ἁγνὴ Κεχαριτωμένη. χαῖρε τῆς Κτίσεως ἐνδοξοτέρα.

Δανιὴλ ὃ εἶδον, ὄρος τρὶν ἀλατόμητον. Θεογεννῆτορ χαῖρε ὄξ οὗ ἐτμήθη, ἀκρογωνιαῖος λίθος, χαῖρε θεοδόχε, ἀνθρακοφόρε λαβίς. χαῖρε τῶν αὔλων Ἀγγέλων ἁγιωτέρα, χαῖρε τῆς Κτίσεως τιμιωτέρα.

Ὠδὴ θ'. Ἔφριξε πᾶσα ἀκοή.

Ἰδούσε πᾶσαι γυναῖ, μακαρίζουσι τὸν ἀειμακάριστον, ὡς προεφήτευσας. Θεογεννῆτορ ἐκ θείου Πνεύματος, καὶ ὡς τεκοῦσα τὸν χαρὰν τὸ Χαῖρε βοῶσι σοι, χαῖρε ζωῆς θησαυρὲ, χαῖρε κρίνον ψυχικὸν μέλι βρύουσα.

Ὠρθώσας Δέσποινα ἁγνὴ, τὸν προπάτορος Ἀδὰμ τὸ ὀλίσθημα, καὶ τῆς προμήτορος Εὔας τὸν λύπον εἰς χαρὰν ἔβεψας. ὡς ὢν αἰτία τῆς χαρᾶς, τὸ Χαῖρε βοῶμεν σοι. χαῖρε χαρὰ τῶν Πιστῶν, χαῖρε τῶν Χριστιανῶν ἀγαλλίαμα.

Ἄξιον χαῖρε σοι βοᾶν. ἐν σοὶ γὰρ ὁσιωδῶς ἡ ἀΐδιος χαρὰ ἐσκήνωσε Παρθένε Κόρη Θεογεννήτεια, χαῖρε Παράδεισε ἐρυφῆς, χαῖρε ἡ χρυσόρρυθρος ἀθανασίας πηγὴ, χαῖρε νέκταρ ἀληθὲς ἡ προχέουσα.

Νύσσει με βέλη γλυκερῶ, τὸν καρδίαν ὁ σὸς πόθος πανύμνητε. καὶ ἐκβιάζει με, χαῖρε σοι κράζειν ἀεὶ πάντες καὶ βοᾶν, χαῖρε γαλήνιε λιμέν, χαῖρε ἡ ποντίσασα, τὸν νοητὸν Φαραὼ, γλυκυτάτη ἀδιάβατος θάλασσα.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Ὦ τῆς παραδόξου θαύματος.

Χαῖρε Παρθένε Θεόνυμφε, χαῖρε πιστῶν ἡ ἐλπὶς, χαῖρε Κόσμου καθάρσιον. χαῖρε πάσης θλίψεως, ἡ τοὺς δούλους σου σώζουσα, ἡ τοῦ θανάτου χαῖρε κατάλυσις, ὁ ζωηφόρος χαῖρε Παράδεισος, χαῖρε ἀντίληψις, τῶν προσκαλουμένων σε, χαῖρε Θεοῦ, θεῖον ἐνδιαίτημα καὶ ὄρος ἅγιον.

Χαῖρε Θεοτόκε παράγγε, χαῖρε πηγὴ τῆς ζωῆς, χαῖρε κλίμαξ Οὐρανίε. χαῖρε πάσης Δέσποινα, καὶ Κυρία τῆς Κτίσεως, εὐλογημένη χαῖρε πανάμωμε, δεδοξασμένη χαῖρε ἀμόλυντε, χαῖρε πανύμνητε, χαῖρε θεῖον σκήνωμα. χαῖρε σεμνὴ, χαῖρε Μητροπάρθενε, νύμφη ἀνύμφευτε.

Δέσποτα Κύριε εὔσπλαγχνε, τὸν σὸν οἰκέτην ἐμὲ, τὸν πολλὰ παροργίζοντα, τῷ σῷ ἀγαθότητι, ταῖς ἀθέσμοις μου πράξεσι, μὴ

μὴ ἀπορρίψῃς τοῦ σοῦ προσώπου Χριστὲ, ταῖς ἱκεσίαις τῆς κυησάσης σε, ἥμαρτον, ἥμαρτον, ὡς οἶδεν σοι ἕτερος ὁμολογῶ, ἀλλ' οἰκτείρον σῶσον με ὡς πολυέλεος.

Χαῖρε Μητρόθεε Δέσποινα, χαῖρε ἡ μόνη ἐλπὶς, τῶν βροτῶν καὶ ἀντίληψις. χαῖρε καταφύγιον, χαῖρε λυχνία φωτὸς. ἠγλαϊσμένον χαῖρε παλάτιον, τὸ φωτοφόρον χαῖρε λαμπάδιον, χαῖρε ἀμόλυντον, παρθενίας καύχημα, χαῖρε πηγὴ, βρύουσα ἰάματα τοῖς προσιοῦσι σοι.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διωδεύσας.

Ἁγία Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, ἄκουσον φωνῆς μου, ἐν τῷ δέεσθαί με πρὸς σὲ, καὶ ἐν τῷ τὰς χεῖρας μου ἐπαίρειν, πρὸς τὸν Εἰκόνα τοῦ σὴν παντευλόγητε.

Γενοῦ μοι Παρθένε καταφυγὴ, καὶ πρὸς ἐργασίαν συνεργία τῶν ἀγαθῶν, καὶ βίου παντὸς χειραγωγία, καὶ ὁδηγία πρὸς θείαν κατάστασιν.

Ῥύσαι με γενέσεως, τῶν ἐμαυτῷ, δι' ἔργων ἀτόπων, προεξένησα Λυτρωτὰ, καὶ ταῖς ἱκεσίαις τῆς Μητρός σου, τῆς αἰωνίου ἐρυφῆς με ἀξίωσον.

Σὺ τῆς ἀθυμίας μου ἡ ἰσχὺς, τῆς ἀπηλπισμένης διανοίας μου ἡ ἐλπὶς, τῆς ἐσκοτισμένης μου καρδίας, σὺ εἶ τὸ φῶς ἡ ζωὴ ἡ παράκλησις.

Ὠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Νοερῶς καθορῶν σε, ἀεὶ πάντες δίδομοι, καὶ τῷ γλυκυτάτῳ φωτί σου περιαυγάζεσθαι, εἰς ἀνεκλάλητον τῆς ταπεινῆς μου καρδίας, εὐφροσύνῃ Δέσποινα καὶ ἀγαλλίασιν.

Ἀνεξάλειπτον πόθος, διλωνεκὲς δάκρυον, θεῖον ἐνδιάθετον φόβον θερμῷ καταύξιν, ἁγνῷ ταπείνωσιν, καὶ συντριβῷ τῆς καρδίας. Θεοτόκε Δέσποινα δός μοι καὶ σῶσον με.

Ἐπὶ γῆς ἁμαρτάνων, τὸν Οὐρανὸν δέδοικα. ἔτος γάρ μοι ἔσται τῆς δίκης τῶν πατήγορος, ἀλλὰ ἐνταῦθα με, κόλασον Σῶτερ οἰκτίρμον, καὶ τότε συγχώρησον τὰ ἐπταισμένα μοι.

Νοεραὶ προθυμίαν πόθον ἀεὶ ζέοντα, ἔρωτα θερμὸν μετανοίας, ἀσβέστῳ ἀκμάζουσαν, δός μοι πανύμνητε, ὡς ἂν πνυθήσας ἐνθάδε, τύχω παρακλήσεως αἰωνίζουσης ἐκεῖ.

Ὠδὴ

Ὠδὴ δ'. Σύμυ ἰχὺς Κύριε.

Ἡ καθαρὰ, καὶ χρυσαυγὴς καὶ ὁλόφωτος, τοῦ Ἡλίου τοῦ ἀξιαγάστου, πρὸ Ἑωσφόρου ἐκ τοῦ Παρθένου, νεφέλη Παρθένε, τὸ σκότος μου φωταγώγησον, τὴν πόθεν τῆς ψυχῆς μου, τῆς καρδίας τοῦ θλίψιν, τῷ γλυκεῖ σου φωτὶ παραμύθησαι.

Διὰ παντὸς μὴ διαλίπῃς με σκέπουσα. σὲ γὰρ ἔχω μόνην καταφύγιον, ἐν πειρασμοῖς ὑπέρασπιστὴν, ῥῦσιν ἐν κινδύνοις, ἐν συμφοραῖς παραμύθιον, προστάτιν ἐν ἀνάγκαις, εὐθυμίαν ἐν λύπαις, καὶ χαρὰν ἐν ταῖς θλίψεσι Δέσποινα.

Τὸν Μωυσῆν εὐσπλαγχνε πρὶν κατιδεῖν σε, καὶ τῷ βίῳ τέθεικας παράδειγμα, τῆς ἀσυγκρίτου σου αὐχῆς, καὶ μακροθυμίας, καὶ τῆς πολλῆς ἀγαθότητος, ἐμὲ δὲ νῦν εὐσπλάγχνως, εἴπερ σώσεις οἰκτίρμων, ὑπερβαίνεις τὸ πρῶτον παράδειγμα.

Ῥεῖθρον ζωῆς, πηγὴν ἀθάνατον βλύσασα, κοινωνίαν κόνωσιν ἀκένωτον, ἐκκενωμένην δὲ μηδαμῶς, ἀλλ' ἐν τῷ κενοῦσθαι, ὑπερχειλῆ καὶ ἀκένωτον, καὶ πλήρη δεδειγμένην, ἀπειρόγαμε Κόρη, ἀθανάτου ζωῆς με ἀξίωσον.

Ὠδὴ ε'. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Ὑδατόρρυτα νέφη, δεῖξον μου τὰ ὄμματα Θεοχρυσήτεια, θαλερῶν δακρύων, καὶ ὑδάτων θερμῶν ὑετίζοντα, θαμινὰς λιβάδας, τῷ πιεσμῷ καὶ τῇ ἐκθλίψει, ἀποιγνύσας ἁγνὴ τῆς καρδίας μου.

Ὡς πολύδακρυν βίον, καὶ ὡς πολυστάκτου αὐτῶν δίαυλον, δυσωπῶσε Κόρη, εἰς παράκλησιν καὶ εἰς ἀνάψυξιν, τῆς πολυπαθοῦς μου, πολυοδυνοῦσε καρδίας, ἐναργῆ τοῦ σοῦ μνήμου παράσχου μοι.

Ἐκ καρδίας κράζω, καὶ ἐκ ἔχω Δέσποτα τὸν ἐλεοῦντα με καὶ πικρῶς δακρύω, καὶ οὐδεὶς συμπαθεῖ μοι φιλάγαθε, σῶσον δήμε μόνος, ὡς ἀγαθὸς καὶ ἐλεήμων, καὶ δυνάμενος πάντα τῷ κράτει σου.

Νοητῆς εὐφροσύνης, καὶ ἀγαλλιάσεως καὶ σωτηρίας με, φωτεινὸν χιτῶνα, καθαρόν τε ἱμάτιον σύδυσον, ὅπως τοῦ νυμφῶνος, μὴ ἐκβληθῶ μὴ ἔχων γάμου, Θεοτόκε ἐπάξιον σύδυμα.

Ὠδὴ ς'. Τοῦ δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον.

Ὀδύρομαι καὶ κράζω καὶ κλαίω, καὶ θρηνῶ ὁλοφυρόμενος ὅταν, τοῦ σοῦ Υἱοῦ, τοῦ φεκτοῦ παρουσίαν, ἐνθυμηθῶ, καὶ κατίδω τὰ ἔργα μου, καὶ δέδοικα καὶ δειλιῶ, τοῦ ἀλάθητον Κρίσιν Θεόνυμφε.

Ἀμόλυντε ἀπειρόγαμε Κόρη, μολυνθεῖσαν ἡδοναῖς τοῦ ψυχήν μου, καὶ λύσαι με τῆς φοβερᾶς, τοῦ πυρὸς τοῦ ἀσβέστου κολάσεως.

Οὐ κέκτημαι παρρησίαν εὐσπλαγχνε, ἀτενίσαι καὶ ἰδεῖν ἁμαρτήσας εἰς Οὐρανοῦ, τὸ ἀμέτρητον ὕψος, οὐδὲ κληθῆναι υἱός σου ὁ ἄσωτος. ἀλλ' οἰκτείρον με δωρεαὶ, ὁ ἀμέτρητον ἔχων τὸ ἔλεος.

Λαγόνων σου ἐξ ἁγνῶν ὃν ἔτεκες, Θεὸν Λόγον Θεοτόκε δυσώπει, ἁμαρτιῶν, φρουρεῖσαι μοι λύσιν, καὶ τῆς αὐτοῦ γλυκυτάτης μεθέξεως, καὶ σάσεως τῶν ἐκλεκτῶν, ἀξιῶσαι ἐν ὥρᾳ τῆς Κρίσεως.

Κάθισμα. Τῶν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὸν φλογμὸν τῆς γεέννης καὶ ἐμφρισμὸν, τὸν βρυγμὸν τῶν ὀδόντων, καὶ τὸν κλαυθμὸν, τὸν ἐλεεινότατον, χωρισμὸν καὶ πικρότατον, τοῦ τῶν Ἁγίων κλήρου καὶ τῆς ὁμηγύρεως, ἐνθυμουμένη φρίξον, ψυχή μου καὶ σκάζον. καὶ τὰ γραμματεῖα, τῶν μυρίων χρεῶν σου, ἐξαλεῖψαι ἐπείχθητι, καταύξεως δάκρυσι, συνεργὸν ἀκαταίχυντον, ἔχουσα τὴν ἁγνὴν Θεομήτορα. δι' αὐτῆς γὰρ ἡ ἄφεσις δίδοται, τοῖς αὐτὴν ὀρθοδόξως Θεοτόκον δοξάζουσιν.

Ὠδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ.

Γύμνον χειλέων ἐξ ἀνάγνων, τῇ Παναγίᾳ σοι προσφέρω Θεοτόκε. ἐναγῶν λογισμῶν, ῥυθμίσαι δυσωπῶν σε, καὶ μολυσμῶν τοῦ σώματος ὦ ἀμόλυντε Κυρία.

Ἤνοιξας πύλας Παραδείσου, ἃς ἀπέκλεισεν ἀνθρώποις ἡ προμήτωρ· Θεομήτωρ διὸ, κἀμοὶ τῆς μετανοίας, ἄνοιξον πύλας, πύλην μοι ἀνοιγούσας Παραδείσου.

Πάντων Ἐθνῶντε καὶ δαιμόνων, τὸν ἀκάθαρτον ἐμὲ ὑπερβαλόντως, ἐλεῆμον Χρηστὲ, δεξάμενος τῷ πλήθει, τοῦ σοῦ ἐλέους κάθαρον· καὶ γεέννης λύτρωσαί με.

Δεῖξον τοῦ σοῦ φιλανθρωπίαν, ἡ χρήσασα φιλάνθρωπον Δεσπότην, ἐπ' ἐμοὶ τῷ πτωχῷ, καὶ ὄντως ἀπανθρώπῳ, καὶ φιλανθρώπως οἰκτείρον τοῦ ἐμοῦ μισανθρωπίαν.

Ὠδὴ η'. Ἐπαπλασίως κάμινον.

Ἁμαρτωλῶν προσφύγιον, ταπεινῶν ἱλαστήριον, τοῦ ὀδυνωμένου με, καὶ θλιβομένου Κόρη ψυχῶ, καὶ διηνεκεῖ πιεζομένου σκοτίᾳ, φωτί σου γλυκυτάτῳ, νοερᾷ παρακλήσει, ἱλάρυνον καὶ δεῖξον γαληνιῶντα ὅλον.

Νενεκρωμένον ζώωσον, τετραυμένον ἐξέγειρον, καταβεβλημένον μου τὸν νεῦν ἀνάστησον, νεκρὸς ἡ ζωώσασα, τῷ ζωηφόρῳ τόκῳ σου. ὡς ἀυτοζωοῦν ἐν ἀληθείᾳ τεκοῦσα, Μαρία Θεοτόκε ὑπερδεδοξασμένη, ὑπερδεδοξασμένη καὶ Κεχαριτωμένη.

Τῆς ἀμεθέκτου Δέσποτα, καὶ πολλῆς εὐσπλαγχνίας σου, οἴδαμεν τὸν πλοῦτον οἱ εἰς σὲ πιστεύοντες, διόσοι προσπίπτομεν, σοὶ τῷ ἀσώτῳ πάντες θερμῶς, δέξαι ἁμαρτήσαντας καὶ σοὶ προσφυγόντας. οὐκ ἔστι γὰρ οὐκ ἔστιν, ἁμαρτία οἰκτίρμων, τοῦ σοῦ φιλανθρωπίαν νικῆσαι δυναμένη.

Τοὺς ἐν πελάγει Δέσποινα, χαλεπῶς κινδυνεύοντας, ὅρμοι καὶ λιμένες, σωτικοὶ προσδέχονται, κἀμὲ κινδυνεύοντα, τοῖς νοουμένοις κύμα-

κύμασι, προσδέξαι καὶ σῶσον, ὁ λιμίω τῇ ἐν ζάλῃ, τῇ καταποντουμένων, προσβολαῖς τῇ δαιμόνων, ἀντίληψις καὶ σκέπη, καὶ ξενὴ πρεσσασία.

Ὠδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ Οὐρανός.

Ὁλόφωτε λυχνία χρυσοφαὴς, ἡλιόμορφε Κόρη γλυκύπατε, ὡς φωταυγὴς, φώτισον ἁγίασον συμπαθῶς, καὶ κατανύξει κάθαρον, πλύνασα τοῦ ῥύπου με τῇ παθῶν, ὡς ἂν κεκαθαρμένος, ὁρῶσα τὸν Εἰκόνα, καὶ προσκυνῶ καὶ καταπάζωμαι.

Νεφέλη χρυσαυγὴς τε καὶ φεραυγὴς, ἡ τῆς δόξης Παρὸς τὸ ἀπαύγασμα, ἡ τὸ γλυκὺ, φῶς τὸ ἐκ φωτὸς τοῦ ζωαρχικοῦ, τὸν πρὸ Ἡλίου Ἥλιον, ἡ ἐξανατείλασα σαρκικῶς, τὸν ζόφον τῆς ψυχῆς μου, τὸ σκότος τοῦ νοός μου, γλυκεῖ φωτί σου κατάλαμπρυνον.

Θαυμάσουσιν Ἀγγέλων αἱ στρατιαὶ, ὅτι γῆς τε οἱ ἄνθρωποι Κύριε, εἰ συμπαθῶς, σώσεις τὸν ψυχικόν με ὡς ἀγαθὸς, καὶ ὑπογόνατα πάντοθεν, τῇ σῶν ἀξιώσεις με οἰκτιρμῶν, κἀγὼ μεγαλοφώνως, ἐν ἅπαντι τῷ Κόσμῳ, ἀνακηρύξω τὰ ἐλέη σου.

Παράδοξον εἰργάσω θαῦμα σεμνὴ, τὸν σὸν πλάσιν τεκοῦσα καὶ Κύριον, θαῦμον καὶ νυῦ, ἕτερον τεράστιον ἐν ἐμοὶ, ἁμαρτωλὸν κατάκειτον, οἰκτειρον ἐλέησον δίμορφῶς, καὶ σῶσον φιλανθρώπως, ὁ Μήτηρ φιλανθρώπου, φιλανθρωπίας τὸν ἀνάξιον.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Δενδρῳ ἀκάρπῳ ὁμοίωμαι, χῆμα ὡς φύλλα κενὰ, περικείμενος ἅγιον, καὶ ποθεῖται Δέσποτα, μὴ ἐκκόψας ἐκπέμψῃς με, εἰς πῦρ τὸ ἄσβεστον καὶ αἰώνιον, ἀλλὰ παράσχου ὑπεροφῆς μοι καιρὸν, ὅπως ἐνέγκω σοι, ἐναρέτων πράξεων καρπὸν καλὸν, καὶ ἀξιωθήσωμαι τῆς Βασιλείας σου.

Ἐσκοτισμένος τοῖς πάθεσι, καὶ ἁμαρτίαις δεινῶς, εἰς κρημνὸν ὑπογνώσεως, πτίδω ὁ παλαίπωρος ἐμπεσεῖν, ἀλλὰ πρόφθασον, δίλογημοῦν Θεοχαείπωτε. λάμψον μοι φέγγος τῆς δίπλαγχνίας σου, καὶ ἐποδήγησον, εἰς ὁδὸς δίθείας με παρακαλῶ, προσκυνῶ καὶ δέομαι, μὴ ὑπερίδῃς με.

Ὅλον τὸν βίον ἠώλωσα, καὶ τὴν ζωήν με αἰσχρῶς, καὶ ἀσώτως φιλαίθρωπε, μὴ προχὼν τὸ σώφρον, ταῖς ἐκεῖθεν κολάσεσιν, ἀλλὰ θερμῶς με, νυῦ ὑπερέφοντα, δέξαι Σωτὴρ μου ὥσπερ τὸν ἄσωτον, τῇ Ἀποστόλων σου, καὶ πάντων Ἁγίων σου σεπταῖς λιταῖς, καὶ τῆς Κυρίας σε Χρυσὲ καὶ σῶσον με.

Χαῖρε Θεοτόκε Δέσποινα, χαῖρε Θεοῦ καθαρὸν, οἰκητήριον ἄχραντε. χαῖρε θεῖον ὄχημα, τοῦ Λόγου Θεοχώρητε, τὸ θεόδικτον χαῖρε παλάτιον, χαῖρε θησαύρισμα θεοπάροχον, θάλαμος ἔμψυχος, Θεοῦ θεία τράπεζα καὶ πίβωτε, καὶ κατοικητήριον τοῦ θείου Πνεύματος.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἁρματωλάτῳ Φαραώ.

Ὑμνολογίαις ἱεραῖς ὑμνήσωμεν, τὸν πολυύμνητον, τὸν τὸν Θεὸν Λόγον ὑπὲρ λόγον τέξασαν, τὸν μόνον ὑπερύμνητον, ὃν ὑμνεῖ πᾶσα φύσις, ὃν Οὐρανῶν τὰ στρατεύματα, θείαις ὑμνῳδίαις γεραίρουσι.

Τὸ καθαρὸν τῆς παρθενίας Τέμενος, τὸν τῆς ἁγνείας ναὸν, τὸν ἱερὸν δόμον, τὸν δίωδη θάλαμον, τὸ φωταυγὲς ἀνάκτορον, τῇ χαείτων τὸν οἶκον, τοῦ Ἰησοῦ τὸ παλάτιον, τὸν δίλογημένον ὑμνήσωμεν.

Οἱ τοῦς δικαίους ἀγαπῶν φιλάνθρωπε, καὶ συμπαθῶς ἐλεῶν, ἁμαρτωλοὺς πάντας, ὑπὲρ πάντα ἄνθρωπον, ἁμαρτωλὸν ὑπάρχοντα, καὶ ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ πολλά σε παραπικραίνοντα, οἰκτειρον ἐλέησον σῶσον με.

Οἱ Κατοικῶν ἐν Οὐρανοῖς Θεὸς ἡμῶν, σὲ λογικὸν Οὐρανὸν, ὅτι τῆς γῆς ἄλλον, Κόρη κατεσκεύασε, τῷ Οὐρανῶν ἀνώτερον, καὶ λαθὼν Οὐρανίους, Δυνάμεις ἐν σοὶ κατώκησεν, ὁ ἐν Οὐρανοῖς μὴ χωρούμενος.

Ὠδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Ὁ πρὸ νεκρώσεως νεκρὸς, ὁ πρὸ ταφῆς τεθαμμένος, ὁ πρὸ μνήματος ἐν μνήματι μενῶν, τῆς λιθώδους καὶ σκληρᾶς, ἀκαλγησίας Δέσποινα, τὴν τῆς ζωῆς Μητέρα, σὲ ἱκετεύω ζωῶσαι με.

Ἡ Καλλονὴ τοῦ Ἰακὼβ, ἡ ἐκλεκτὴ πρὸ αἰώνων, ἡ καλὴ ἐν γυναιξὶ καὶ ὡραία, ἡ Παρθένος ἐν ταύτῃ, καὶ Μήτηρ ἀπειρόγαμος, Θεογεννήτωρ Κόρη, ἡ σωτηρία μου σῶσον με.

Ἡ Ἀνεξάντλητος πηγὴ, ἡ ἀδεπαύστος κρίνη, ἡ ἀσύναος καὶ ἄφθονος βρύσις, τοῦ ἐλέους ὁ κρατὴρ, τῇ οἰκτιρμῶν ἡ ἄβυσσος, τὸ τῆς φιλανθρωπίας, πέλαγος Κύριε σῶσον με.

Τὸν πονηρὸν ἡ ἀγαθὴ, τὸν ἐν πολλῇ ἀσπλαγχνίᾳ, ἡ ἀκόρεστος πηγὴ τοῦ ἐλέους, τὸν αἰσχρὸν τὸν ῥυπαρὸν, ἡ καθαρὰ καὶ ἄμωμος, ἐμὲ Παρθένε σῶσον, καὶ πάντων τῶν ἀπάλλαξον.

Ὠδὴ γ'. Σύ μου ἰσχὺς Κύριε.

Ἰσχυσε πρὶν, φθόνος, Θεοῦ ἐξοείσαι με, καὶ στερῆσαι ζωῆς Παραδείσου τε, καὶ παραδοῦναι με τῇ φθορᾷ. ἀλλὰ σὺ Παρθένε, ἐκτὸς

φθορᾶς ὠδινήσασα, Χριστὸν τὸν ποιητήν μου, ἀφθαρτίσασα πάλιν, Παρθένε πολίτην με ἔδειξας.

Νέκταρ ἡμῖν, τῆς σπλαγχνίας ἐπήγασας, οἷα κρήνη ῥεῖθρον γλυκὺ βλύζουσα, καὶ καθαρὰ νάουσα πηγή, νᾶμα ζωηφόρον, καὶ ὕδωρ πότιμον βρύουσα, διόμε Θεοτόκε, τὸν φλεγόμενον δίψει, τῷ ἐμπύρων παθῶν καταδρόσισον.

Ἡδεικώς, τὰ παιδικά σου ἐνεκάλυψα, καὶ τὸν πλοῦτον, ὃν μοι ἐνεχείρισας, ἐν ἡδοναῖς δεδαπανηκώς, γέγονα τῷ θείων, χαλεπὸν πόνῳ ὁ ἄθλιος, διὸ μετανοῶν σοι, ὁμολογήσει, μὴ βδελύξῃς με εὐσπλαγχνε Κύριε.

Ἐπὶ τῆς γῆς, ὀδεὶς Παρθένε ἀμόλυντε, ἐμολύνθη, ὡς ἐγὼ ὁ βέβηλος, καὶ κατεχρώνθη τοῖς ἡδοναῖς, Ἄχραντε· διόσοι προσπίπτω δέξαι καὶ σῶσόν με, προσβαίνουσα πανάγνοις, ὡς Θεοῦ Λόγου Μήτηρ, ὡς τὰ πάντα ῥαδίως αὐοῦσα.

Ὠδὴ ἑ. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Ἀπορία καλύπτει, τὸν ἀπερινόητον τόκον σου Δέσποινα, πῶς καὶ τίκτεις βρέφος, καὶ ἀγνεύεις Παρθένος ὑπάρχουσα, ἀληθῶς καὶ φύσις, ἐν σοὶ καινῶς καινοτομεῖται, καὶ οἱ νόμοι αὐτῆς καταλύονται.

Παῤῥησίαν μεγίστην, πρὸς τὸν ἐκ λαγόνων σου τεχθέντα Κύριον, κεκτημένη Κόρη, ὅσα θέλεις αὐτοῦς ἐκάστοτε, καὶ ἰσχύεις πάντα, παντοδυνάμου Θεοῦ Μῆτερ, διὸ θέλησον μόνον καὶ σώσεις με.

Μὴ βραδύνῃς ψυχή μου, ὅτι τὴν μακραν ξενιτείαν ἐμμένουσα. ἀλλὰ δράμε τάχος, τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ ὀξαγγέλλουσα, ἵνα λάβῃς λύσιν, ὧν περ κακῶς ἐπολιτεύσω, ἀσωτίᾳ τὸν βίον αὐσασα.

Ὡς ὑν κλύδωνι σκάφος, ἔγωγε βυθίζομαι, παθῶν τοῖς κύμασιν, ἀπαθείας ὅρμε, τοῦ χειμῶνος μοι λῦσον τὸν κίνδυνον, τὴν ὑπόσκεψίν σου, ὡς ἱεραὶ ἄγκυραι δοῦσα, κυβερνήτου Θεοῦ Μῆτερ ἄχραντε.

Ὠδὴ ς'. Τῷ δέησιν ἐκχεῶ.

Εὐρύχωρον τοῦ Δεσπότου σκήνωμα, καὶ παλάτιον δι' ὧδες τοῦ Λόγου, καὶ λογικὸν, τοῦ τῷ λόγῳ τὰ πάντα, πεποιηκότος Χριστοῦ ἐνδιαίτημα, παντύμνητε Μῆτερ Θεοῦ, τὴν ἀθλίαν ψυχή μου ἐλέησον.

Σωρεύει με ἐγκλημάτων θάλασσα, καὶ χειμάζει βίκυμία πταισμάτων, καὶ πρὸς βυθὸν, ἀπωλείας καθέλκει, ἀλλεπαλλήλων παθῶν ἡ ἀντίπνοια, τὴν ἄβυσσον τῷ οἰκτιρμῶν ἡ τεκοῦσα, τὸν κλύδωνα κόπασον.

Νεώτερος ὑπάρχων φιλάνθρωπε, ὡς υἱός σου δαπανήσας τὸν πλοῦτον, ἐν ῥυπαραῖς, πράξεσιν ἀσωτείας, καὶ ἀγαθῶν σου λιμώττων ὁ ἄθλιος, προσέρχομαί σοι νῦν οἰκτρῶς, ὡς σπλάγχνῳ αἰτῶν τὴν συγχώρησιν.

Ρερ-

Ρερύπωται ἡ στολή μου παντάγνε, καὶ ἐσβέσθη ἡ λαμπὰς τῆς ψυχῆς μου, καὶ ταῖς σειραῖς, τῷ πολλῶν μου πταισμάτων, χεῖρας καὶ πόδας δεθεὶς ἔξω ἔῤῥιμμαι, ὁ ἔμψυχος Θεοῦ νυμφὼν, εἰς νυμφῶνα με θεῖον εἰσάγαγε.

Κάθισμα. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἀθανάτους λειμῶνας περιοσεῖν, Οὐρανίους θαλάμους περιπολεῖν, Δέσποινα παράχρημοι, ὁ Θεοῦ θεῖος θάλαμος, ὑπτυχεῖντε θείου νυμφῶνος ἀξίωσον, καὶ μεταχεῖν τῆς δόξης Χριστοῦ καὶ πληθύναι με, τῆς ὑπῤῥέουσης, γλυκυτάτης ἀκτῖνος, καὶ θείας ἐλλάμψεως, τῆς αὐτοῦ ὡραιότητος, ὅπως ψάλλω γηθόμενος, σὺν Ἀγγέλοις αἰώνια, δοξάζων Πατέρα Υἱὸν, καὶ Πνεῦμα ὁμοούσιον. Τριάδα ἀμέριστον, τὴν ἐκ μὴ ὄντος παντόφως τὸ πᾶν ὑπόστασαν.

Ὠδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Υμνεῖν σε παντύμνητε, καὶ δοξολογεῖν σε δοξολογήμενη ἁγνὴ, καὶ βροτῶν καὶ Ἀγγέλων, ὑπέρτερος φύσις, ἀδυνατεῖ ὡς εἰκός. δημιουργὸν γὰρ ἀμφοτέρων τέτοκας καὶ ποιητὴν τοῦ παντὸς Παρθένος μείνασα.

Οὐ κέκτημαι δάκρυα, ὃν ἔχω πόθος, οὐδὲ μετάνοιαν, Παναγία Παρθένε, ἡ ἐκ προσώπου ἀφελομένη τῆς γῆς, δάκρυον ἅπαν δίδου μοι κατανύξιν, ἵνα δακρύσας πικρῶς ἐκπλύνω μου τὴν ψυχήν.

Τὸ δένδρον τὸ ἄκαρπον, ἐγὼ ὑπάρχω κατάρας ἄξιον, κατανύξεως ὅλως, καρπὸν μὴ φέρων, τομῆς καὶ καύσεως ὑπὸ δίδυμον καὶ κλῆμα κατάξιον. ἀλλ' ὢν ἀσβέστῳ πυρὶ μήμε ἐκπέμψῃς Χριστέ.

Μεγάλην ἀντίληψιν, καὶ προστασίαν σε ἀκαταίσχυντον, κεκτημένη Παρθένε, πυρὸς ῥυθείην διαιωνίζοντος, καὶ τῆς μελλούσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως, τοῦ τῷ ὀδόντων βρυγμοῦ, καὶ σκότους τοῦ λυπηροῦ.

Ὠδὴ η'. Ἐπιπλασίως κάμινον.

Χαῖρε πηγὴ βλυσαύσα, ψυχικὴν ἀγαλλίασιν. χαῖρε χορηγὲ τῆς θείας χρηστότητος. χαρᾶς χαῖρε σκήνωμα. χαῖρε χωρίον ἅγιον, ὄχημα σεπτὸν τοῦ ἀνεσπέρου Ἡλίου, Μαρία Θεοτόκε, ὑπερδυλογημένη, ὑπερδεδοξασμένη καὶ Κεχαριτωμένη.

Ξένα καὶ πέρα πίστεως, τὰ φρικτὰ διηγήματα, τοῦ ξενοπρεπῶς καὶ παραδόξου τόκου σου, Μαρία παντύμνητε, τὸν γὰρ τῆς δόξης Κύριον, τὸν τοῖς Χερουβὶμ καὶ Σεραφὶμ ἐφεστῶτα, τὸν σὺν τῆς Τριάδος, ἀσυγχύτως ἀῤῥέπτως, ἐγέννησας ἀπόρως, ἐκ σοῦ σεσαρκωμένον.

Λογοθεσίαν λύβωσαι, φοβεροῦ με φιλάνθρωπε, λόγον γὰρ οὐδ' ὅλως, τῷ κακῶν ὧν ἔργασμαι, πεποίηκα Δέσποτα, τὰ τῷ ἀλόγων ἔργα δὲ, πέπραχα ἀλόγως, ἀλογίᾳ συζήσας. ἀλλά με Θεοῦ Λόγε τῆς Μητρὸς ἱκεσίαις, οἰκτείρησον σπλάγχνως, τὸν σὸν ἀχρεῖον δοῦλον.

Σοῦ τὴν θερμὴν βοήθειαν, καὶ ὀξεῖαν ἀντίληψιν, τὴν γεγηθυῖαν εἰς ἐμὲ πανάμωμε, ἐκπλήττομαι Δέσποινα, καὶ γεγηθὼς κραυγά-

γά-

γάζω σοι· χαῖρε σωτηρία τῆς ψυχῆς μου, καὶ σκέπη, χαρὰ τοῦ Κόσμου χαῖρε, καὶ ἐλπίς μου βεβαία, ζωῆς τῆς αἰωνίου ἡ προξενός μοι χαῖρε.

Ὠδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ Οὐρανός.

Ἰάσθυσον τὰ θαύματα τῆς ἐμῆς, παλαιπώρου καρδίας καὶ ἴασαι, τὰ τῆς ψυχῆς, ἕλκη τὰ δυσίατα καὶ πολλά, καὶ τῆς σαρκός μου Δέσποινα, θεία ἐπισκέψει σου τὰς δεινάς, θεράπευσον ὀδύνας, καὶ λῦσον μου τὰς νόσους, τὰς ψυχικάς τε καὶ τοῦ σώματος.

Οὐ κέκτημαι μεσίτην πρὸς τὸν Θεὸν, ἢ προσάτην, οὐδὲ ἀντιλήπτορα, μετὰ Θεὸν, ἕτερον ἐκτός σου ἐπὶ τῆς γῆς, Ὑπεραγία Δέσποινα, ὅθεν σοι προσπίπτω μετὰ θερμῶν, δακρύων μετὰ πόνου, καρδίας δυσωπῶν σε, ἀντιλαβοῦ τῆς ἀθυμίας μου.

Ψυχαὶ μεμακρυσμέναι ἀπὸ Θεοῦ, καὶ τῆς θείων χαρίτων στερούμεναι, δεῦτε θερμῶς, καὶ τῷ τοῦ ἀσώτου ἐπιστρεφῶ, ἀναλαβοῦσαι κράζωμεν. Πάτερ ἀγαθὲ, ὁ ἐν Οὐρανοῖς, ἡμάρτομέν σοι πάντες, ἱλάσθητι καὶ σῶσον, τοὺς προσφυγόντας τῇ ἐλέει σου.

Τίς γνώσεται, τί πράξω ὁ ταπεινός; τίνα ἔξω ἐκεῖσε συνήγορον, ἁμαρτιῶν πλήθει πεσκεπασμένος χαλεπά; καὶ ῥαθυμίας πέλαγος, καὶ ἀναισθησίας ὑπερβολῶ; ἁγία Θεοτόκε, ἐλπὶς ἀπηλπισμένων, μὴ καταισχύνῃς με τὸν δοῦλόν σου.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Οἴμοι τί πράξω ὁ ἄθλιος, ποίαν ἀρχὴν τῆς ἐμῆς, σωτηρίας ποιήσομαι, ὁ ἀσώτως ἅπαντα, δαπανῶν τὸν βίον μου; οἰκτείρησόν με, καὶ μὴ παρίδῃς με, πεπλανημένον καὶ ἀπολλύμενον, καὶ μετανοίας μοι, ξόπους καθυπόδειξον Μῆτερ Θεοῦ, ὅπως ἐν αἰνέσει σε, δοξάζω παντοτε.

Ὅλος αἰσχρὸς, ὅλος ἐμπλεως, πορνείας πάσης ἀγνοῦ, καὶ μοιχείας γεγόνημαι, ἀσελγὴς ἀκάθαρτος, βδελυρὸς καὶ ἀκόλαστος, φθόρος φθορέυς τε καὶ ἀποβόπαιος, ἀσυμπαθής τε, σκληρὸς καὶ ἄσπονδος, φεῦ μοι τῆς ὕβρεως, φειδωλὸς φιλάργυρος, ἁμαρτωλῶν πρῶτος, ἀλλὰ Δέσποινα, ἵλαθι σῶσόν με.

Οἴμοι ψυχή μου παλαίπωρε, πόσα θρηνήσεις ἐκεῖ, τῷ δεινῷ ῥαθυμίαν σου; ὅταν εἰς αἰώνιον Βασιλείαν οἱ δίκαιοι, καλῶνται· σὺ δὲ εἰς πῦρ τὸ ἄσβεστον, καταπεμφθήσῃ διὰ τὰς πράξεις σου; σύναξον δάκρυσον, ἀπ' ἐντεῦθεν πρόσδραμε τῇ λυχνῇ, Χριστῷ καὶ δάκρυσον, τὰς ἁμαρτίας σου.

Τίνι θαρρήσω τὰ ἕλκη μου; τίνι ψυχῆς τὰς πληγὰς, ἐκπαλύψω καὶ μώλωπας; τίνι τῆς καρδίας μου, τὰ αἱματα τραύματα, ποιήσω δῆλα; τίνι πανάχραντε, ἐξαγορεύσω τὰς ἁμαρτίας μου; εἰμὶ σοὶ Παναγνε, τῇ Μητρὶ τοῦ πλάσου μου, ὅπως τῇ σῇ, μεσιτείᾳ σώσῃς με, τὸν ἀπροσάτευτον.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἁρμαπλάτῳ Φαραώ.

Δίδου μοι λόγον τῷ Πατρὶ σωσάρχε, Λόγε καὶ Σωφρονε, λόγοις ἀεὶ μέλπειν, τῷ τὸν ὑπόστατον Λόγον σε καὶ ἄϊδιον, διὰ λόγου τεκοῦσαν, Παρθένον Κόρῳ ἀπειράνδρου, ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον ἔννοιαν.

Χαρᾶς χωρίον τῇ ψυχῇ μου χάρισαι, χαροποιὸν καὶ παθῶν, καθαρτικὸν πένθος· εἰς χαρά μοι στρέψασα, τὸν κοπετὸν καὶ ῥῆξον μοι, τὸν τραχύτατον σάκκον, τῆς ἁμαρτίας καὶ θείαν με, Κόρη εὐφροσύνῳ περίζωσον.

Ὡς ἁμαρτήσας ὑπὲρ πᾶσαν βρότειον, φύσιν Χριστὲ Βασιλεῦ, ἐν λογισμοῖς οἴμοι, λόγοις ἐνθυμήσεσι, καὶ πράξεσιν ὁ δείλαιος, σοὶ προσέρχομαι Σῶτερ, καὶ ἐκβοῶ σοι τὸ ἥμαρτον, σῶσόν με λιταῖς τῆς τεκούσης σε.

Δεῦρο ψυχή μου ταπεινὴ καὶ βόησον, τῇ Θεομήτορι, Χριστιανῶν σκέπη, μὴ ἐγκαταλίπῃς με, ἀντιλαβοῦ καὶ σῶσόν με, καὶ τῆς αἰωνιζούσης, κολάσεως ἐλευθέρωσον, ἡ τῆς ἀνελπίστων ἀντίληψις.

Ὠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ὑπὲρ μέλι γλυκάζον τὸν αἰθητὸν φάρυγγα, καὶ ὑπὲρ κηρίον, ἡδύνον γλῶσσαν καὶ λάρυγγα, καὶ ἀμβροσίας ἀυτῆς, ὄντως γλυκύτερον Κόρη, σοῦ τὸ θεῖον ὄνομα ἐν τῇ καρδίᾳ μου.

Ἀμελῶς καὶ ῥαθύμως ἐνδαπανῶν Δέσποινα, τὸν τῆς παροικίας μου χρόνον, φείττω καὶ δέδοικα, αὐτοτυπῶν ἐμαυτῷ, τὸ φοβερὸν καὶ φεικώδες, καὶ ἀπροσωπόληπτον Βῆμα τοῦ Τόκου σου.

Ἀκατάπαυστον θρῆνον καὶ στεναγμὸν ἄλυκτον, καὶ σωτεκεμμύρῳ καρδίᾳ προσδέξαι Κύριε, καὶ ὡς φιλάνθρωπος, σῷ ἀμετρήτῳ ἐλέει, δίδου μοι τῷ ἄφεσιν ὧν ἐπλημμέλησα.

Ὀμβροτόκος νεφέλας, τοὺς ὀφθαλμοὺς δεῖξον μου, ἔμψυχε νεφέλη τοῦ ζῶντος ὕδατος Δέσποινα, καὶ καταξίωσον, θερμὰς δακρύων λιβάδας, ὑετίζειν παντοτε καὶ καταρδεύειν με.

Ὠδὴ, δ'. Σύ μου Χριστὲ Κύριος.

Κλαίειν πικρῶς, καὶ καταραίνεσθαι δάκρυσι, καὶ στενάζειν, ἐκ βάθους καρδίας μου, καὶ ἐν ἡμέρᾳ καὶ ἐν νυκτὶ, λέειν μου τῷ κλίνῳ, καὶ

διαβρέχειν ἀξίωσον, ἡ ὀμβρήσασα Κόσμῳ, τὸ ἀλλόμενον ὕδωρ, τὸ πετίζον πανόπας τῷ καύσωνι.

Αἱ πονηραὶ, πράξεις ὡς δήμιοι ἴσανται, ὀπιμόνως νυῦ κατηγορῆσαι μυ, καὶ καταπλήττουσαι ἀπεινῶς, τὴν νενεκρωμένην, ψυχήν μυ τοῖς παραπτώμασι. λοιπὸν ἀπεγνωσμένος, σοὶ προσπίπτω Παρθένε, δωρεὰν οἰκτειρόν με τὸν δείλαιον.

Σύ με Χρισὲ, ἐκ γῆς μορφώσας ἐζώωσας. σύ με λόγῳ θείῳ κατεκόσμησας, σύ μοι ψυχὴν, δέδωκας καὶ νεῦν. μὴ ἴδν ὁ ἐχθρός με, κερδήσῃ τὸ σὸν πλάσμα, μὴ ἅδης μὴ τὸ σκότος, μὴ τὸ πῦρ τῆς γεένης. ἀλλ' ὡς φύσει φιλάνθρωπος σῶσόν με.

Πλήσυ Ἁγνὴ, ἄλλην ὐκ ἔχω βοήθειαν, καὶ ἐκτός συ, σκέπην ὐκ ὀπίσαμαι, σύ μυ ἐλπὶς, σὺ καταφυγὴ, σύ μυ ἐνεργέτις, σύ μυ ἑτοίμη ἀντίληψις, καὶ σὲ ὀπικαλῦμαι, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, ἐξελῦ με καὶ σῶσον τὸν δῦλόν συ.

Ὠδὴ ε'. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Ἐμαυτὸν κατακείνω, καὶ πρὸ τῆς ἐτάσεως Θεοχαείπωτε, τῆς αἰσχύνης ἔργα, πεειφέρων ὁ μόνος κατάκειτος. ἀλλὰ πρόσηθί μοι, ὡς προσασία ὖσα πάντων, καὶ δεινῆς κατακείσεως ῥῦσαί με.

Ἐπὶ σοὶ τὰς ἐλπίδας, πάσας ἀνατίθημι τῆς σωτειίας μυ, Θεομήτωρ Κόρη, μὴ παείδης δεινῶς με πονύμενον, συμφορῶν πελάγει, ἀλλὰ τὴν σὴν δίδου μοι χεῖρα, ὡς ὁ Χρισὸς τῷ Πέτρῳ καὶ σῶσόν με.

Καὶ τὸ σκότος καλύπτει, καὶ τὸ πῦρ φλογίζει με Σῶτερ τῷ ἔργων μυ, ὁ βρυγμὸς ὀδόντων, καὶ τὸ ψύχος παρπάρυ παράττει με, τῷ δαιμόνων πλέον, αἱ σκυθρωπαὶ φοβῦσιν ὄψεις, ὧν με ῥῦσαι λιταῖς τῆς τεκύσης σε.

Τοῦ θανάτου ἡ πύλη, κλείει μοι Παναμώμε τὴν ἐξαγόρευσιν, οἱ μοχλοὶ πῦ ἅδου, ὡς κατάκειτον ἤδη λαμβάνουσιν. ἀλλὰ σύ μοι πύλη, πρὸς τὴν ζωὴν ἠνῦ Παρθένε, καὶ τὰ κλεῖθρα τοῦ ἅδου διάρρηξον.

Ὠδὴ ς'. Ἱλάθητί μοι Σωτήρ.

Νενεκρωμένον πολλαῖς, Παρθένε με παραβάσεσιν, ἡ τὴν ζωὴν τοῖς βροτοῖς, ἀρρήτως κυήσασα, Θεοτόκε ζώωσον, καὶ ποιεῖν Κυείυ, τὰ θελήματα ἐνίσχυσον.

Σὲ προσασίαν πιστοὶ, καὶ τεῖχος πάντες κεκτήμεθα, οἱ ἐν βυθῷ τῷ κακῶν, καὶ σάλῳ τῷ θλίψεων, ἀεὶ κινδωνεύοντες, Θεοτόκε μόνη, τῷ πιστῶν τὸ καταφύγιον.

Ὁ Μακασῆς ἐν τῇ γῇ, σήλη τῆς σῆς ἀγαθότητος, ἐγὼ δὲ μεῖζον Χρισὲ, τῆς φιλανθρωπίας συ, ἔσομαι διήγημα· ὅτι θαῦμα μέγα νεκρωθέντα με ἐζώωσας.

Ἀμή-

Ἀμήτωρ πρὸ τῆς σαρκὸς, ἀπάτωρ μετὰ τὴν σάρκωσιν. Υἱὸς Πατρὸς καὶ Μητρὸς, ὁ ταῦτα καλούμενος, ὑπὲρ νῦν ἀμφότερα, τῷ Θεῷ δὲ πρέπει, τῷ θαυμάτων τὰ παράδοξα.

Κάθισμα. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῦ πυρὸς τῦ ἀσβέσυ τὸν ποταμὸν, ἐννοῦσα ψυχή μυ τὸν φοβερὸν, φεῦξον καὶ συσάλησι, τῆς κακίας ὀπόσηθι, καὶ ἐν κλαυθμῷ καὶ πόνθει, πικρῶς ὀλολύζυσα· ἐν σωτειβῇ καρδίας, μὴ παπεινώσεως, πρόσδραμε πρὸ τέλυς, τῇ Μητεὶ τῦ Κυείυ, καὶ ταύτης δεήθητι, ἐξ αὐτῦ σε λυτρώσαθαι, Θεοτόκε κραυγάζουσα, πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῷ πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναι μοι, σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ δοῦλός συ.

Ὠδὴ, ζ'. Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ.

Οἰκτειρον σῶσόν με Παρθένε, τὸν οἰκτίρμονα τεκῦσα Θεὸν Λόγον, καὶ φωτὶ τῷ ἐν σοὶ, καταύγασον ψυχήν μυ, καὶ τῷ δαιμόνων ῥῦσαί με, τῆς δεινῆς μηχανυργίας.

Ῥῦσαι με Μῆτερ τῦ Σωτῆρος, συνεχόμενον δεινῇ αἰχμαλωσίᾳ, λογισμῶν πονηρῶν, παθῶν τε ψυχοφθόρων, ὅπως ἀεὶ σωζόμενος, καταχρέως σε δοξάζω.

Παῦσον τὸν πόνον τῆς ψυχῆς μυ, καὶ τὴν ἄῤῥηπον ὀδύνην καὶ τὸ πόνθος, εἰς χαρὰν ἀληθῆ μετάβαλλε οἰκτίρμων, πρεσβείαις τῆς τεκύσης σε, ὡς Σωτὴρ καὶ ἐλεήμων.

Σῶσόν με σῶσον Θεοτόκε, ἡ τὸν εὔσπλαγχνον Θεὸν ἀποτεκῦσα, καὶ δεινῶν συμφορῶν, καὶ βλάβης καὶ κινδύνων, τῇ κραταιᾷ δυνάμει συ, ἐξελῦ Θεοκυήτρ.

Ὠδὴ η'. Ὁ σεγάζων ἐν ὕδασι.

Ὁ ποιήσας τὴν θάλασσαν, τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, ὁ ἀμέβων φύσεις, τρέπων σοιχεῖα, μεταπλάττων τὸ πᾶν, ὁ ζωῆς Κύειος, ὁ θανάτυ κρατῶν, ὁ πάντα φέρων, λόγῳ μόνῳ Λόγος, ἐκ Παρθένου Κόρης προῆλθες σαρκοφόρος.

Σωωθεῖμε πρὸς αἴνεσιν, ἐνδομυχῶν τὸ γλυκὺ, τῦ ἀχράντυ πόθυ συ Θεοτόκε, πεεικάρδιον πῦρ, καὶ τολμᾶν πείθει με, ἐξ ἀκάρπων χειλέων, σοὶ προσάγειν ὕμνυς καὶ δεήσεις, καὶ χαειστηείυς, δῶρα καὶ ἱκεσίας.

Μὴ λιπὼν τὸν Γοννήτορα, μὴ χωεισθεὶς τῦ παντὸς, ἀλλ' ἐν τοῖς ὑψίσοις σωεδειάζων, ὡς Υἱὸς τῷ Πατεὶ θείῳ τε Πνεύματι, ἐχωρήθης ἐν μήτρᾳ τῆς Παρθένυ, Λόγε ὑπὲρ λόγον, μείνας Θεὸς ὅλος, καὶ ἐσαρκώθης ὅλως.

Υπὸ πάσης τῆς Κτίσεως, καὶ ὑπὸ πάσης πνοῆς, λογικῆς ἀλόγυ, φθαρτῆς ἀφθάρτυ, αἰθυτῆς, γοητῆς, ὦ φεικτῦ θαύματος, ὦ ἀκέσ-

κύσματος ξένε καὶ ἀῤῥήτε, ὃς ὑμνολογεῖται, ὡς Θεὸς ὁρᾶται, βρέφος Μητρὸς Παρθένε.

Ὠδὴ θ'. Ἔφριξε πᾶσα ἀκοή.

Δεῦρο δὴ πάλαινα ψυχὴ, ἑαυτῷ πρὸ τῆς ὀξόδε σε πένθησον· θρήνησον σύναξον, ἀπὸ βαθέων τῷ τῆς καρδίας σου, καὶ ἐν κλαυθμῷ καὶ ὀδυρμῷ πρόσπεσον καὶ βόησον, τῇ τε Κειτε σε Μητρὶ, ἐν τῇ Κείσει σύ με πρόσκηθι Δέσποινα.

Ὀλίγω με σοὶ μὴ Θεὸν, σωτηρίας τὴν ἐλπίδα ὁ δεῖλος σε, προσανατέθεικα, καταφυγὼ σε πλεκτήσας ἄμαχον, καὶ προσασίαν ἐν πολλαῖς βίε περιστάσεσι, Θεογενήτειρα· διὸ ῥῦσαί με παντοίας κολάσεως.

Ὀδόντων τρύχει με βρυγμὸς, καὶ ὁ σκώληξ τῷ ψυχῷ κατεθίει με ὁ ἀτελεύτητος. καὶ δαπανᾷ με τὸ σωρευδὸς πρὸ καιρε, τε δὲ πυρὸς ὁ ποταμὸς, καὶ πόῤῥωθεν φλέγει με, διὸ φιλάνθρωπε, τε πόνων ῥῦσαί με λιταῖς τῆς τεκέσης σε.

Σφραγῖδα σημειωτικὴν, τῷ μετώπῳ τῆς ψυχῆς με ἐγχάραξον, σῆς ἀντιλήψεως· ἵνα ὁρῶν με ὁ ἀντικείμενος, φεύγῃ ὡς πρόβατον τῆς σῆς, ποίμνης παναμώμητε, ὅπως δοξάζω σε αἰτίαν τῆς χαρᾶς τε καὶ σωτηρίας με.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Ὦ τε παραδόξε θαύματος.

Χαῖρε Μαρτύρων ἀγλάϊσμα, ἡ τῷ Ἀγγέλων χαρὰ, Ἱερέων τὸ καύχημα, Ἀποστόλων Δέσποινα, τὸ ἀσίγητον κήρυγμα, καταπιπτόντων, χαῖρε ἀνόρθωσις, καὶ πτωχευόντων, πλεῖτος ὁ ἄσυλος, χαῖρε παράκλησις, τῷ πενθούντων Ἄχραντε, χαῖρε κάμε, εὐφροσύνη ἄληπτος, καὶ θυμηδία με.

Ὦ τε παραδόξε θαύματος, πῶς τὸν τῷ ὅλων Θεὸν, ἐν γαστρί σε ἐχάρισας, πῶς βρέφος ἐβάστασας, τὸν ποιητὴν τε παντὸς, ὅπως ἐκπλήττει, νοῦν καὶ διάνοιαν, ἡ ὑπὲρ λόγον, κυοφορία σου, ὦ παμμακάριστε, Θεοτόκε ἄχραντε, διὸ αὐτὸν, παύστε ἱκέτευε, ὑπὲρ τῷ δούλων σε.

Ὅταν καθίσῃς ἐν δόξῃ σε, ὡς Βασιλεὺς τε παντὸς, ἐπὶ Θρόνε τῆς Κείσεως, παρεστώτων φόβῳ σοι, τῷ ἁγίων Ἀγγέλων σε, καὶ παραστῇ σοι ἡ φύσις ἅπασα, κριθησομένη τῆς ἀνθρωπότητος, τότε δεήσεσι, τῆς Μητρός σε Κύριε καὶ τῷ σεπτῶν, Ἀποστόλων ῥῦσαι με, πάσης κολάσεως.

Χαῖρε Παρθένε πανάμωμε, χαῖρε ζωῆς θησαυρὲ, χαῖρε Ὄρος κατάσκιον, χαῖρε σύλε πύρινε, καὶ νεφέλη ὑπέρφωτε, παντὸς ῥυπώδους χαῖρε καθάρσιον, ἡ τῷ πενθούντων χαῖρε παράκλησις, χαῖρε εὐμφόλτε, χαῖρε Μήτηρ ἄχραντε, χαῖρε ἡμῶν, πάντων τῷ ὑμνούντων σε, ἡ ἀγαλλίασις.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Φώτισον τὸν ψυχόν με, ἔμψυχε λυχνία χρυσαυγίζουσα, τε φωτὸς τε αὐλε, καὶ παθῶν με τὸν ζόφον ἀπέλασον.

Ὠθησον ὁ ἐχθρός με, εἰς ἁμαρτιῶν ἐχάτιν χάρυβδιν, εἰς πυθμένα, κακίας καὶ εἰς ᾅδε καπώπτν πέταυρον.

Νύμφη Πατρὸς ἀνάρχε, Μῆτερ τε μονογενε Υἱε αὐτε, καὶ Πνεύματος θείε, τὴν ἀθλίαν ψυχόν με ἐλέησον.

Ἡμβλυνας τε θανάτε, Κόρη τὴν πικρίαν ἀποστάξασα, νέκταρ ἀθανασίας, καὶ ζωῆς γλυκασμὸν ἀναβλύσασα.

Ὠδὴ γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Κόρος ἐπροσγίνεται, τοῖς ἀνυμνεῦσί σε Δέσποινα, Σὺ γὰρ ἡμῶν, φῶς καὶ θυμηδία, καὶ ζωὴ καὶ ἀντίληψις.

Γύμνοις ἀνυμνεῦμενε, τὸν ὑπερύμνητον Κύριον, ὃν ἀνυμνοῦ, πάγματα Ἀγγέλων, ὡς τεκεῦσαν Πανύμνητε.

Σκότος ὀξωτέρε με, πυριφλεγεῦς πικρε σκώληκος, ῥῦσαι Χριστὲ, λιταῖς τῆς Μητρός σε, πάσης ἄλλης τε θλίψεως.

Ἅδλω ἡ νεκρώσασα, τῷ θείῳ τόκῳ σε ῥῦσαι με, τῷ σκοτεινῶν, ᾅδε σκληρωμάτων, καὶ πυρὸς αἰωνίζοντος.

Ὠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ὀδυρμὸν τὸν πικρότατον, καὶ τὸν ἀπαράκλητον καὶ βαρύτατον, στενάζον ψυχὴ ἐννόησον, καὶ πικρῶς ἐντεῦθεν σαυτῷ θρήνησον.

Νεκρωθεὶς πρὸ νεκρώσεως, καὶ πρὸ τῆς ταφῆς ταφεὶς ὁ νεκρόζωος, δυσωδίας εἰμὶ ἔμπλεως, καὶ τῆς ἐν τῷ τάφῳ διαλύσεως.

Τὸ φεικτὸν λογοθέσιον, καὶ τὸ φοβερόν σε Κριτὰ Κριτήριον, κατὰ νῦν λαμβάνων δέδοικα, καὶ πικρῶς δακρύω ὡς κατάκριτος.

Ὑπερβαίνει τὸ θαῦμα σε, ἅπασαν διάνοιαν τὸν γὰρ Κύριον, τὸν ἀόρατον καὶ ἄχρονον, ὁρατὸν ἐν χρόνῳ ἀπεκύησας.

Ὠδὴ

Ὠδὴ ἑ. Φώτισον ἡμᾶς.

Θρώησον ψυχὴ ἑαυτὴν πρὸ τῆς ὀξόδου σου, πόθος ἀνάλαβε καὶ κλαῦσον πικρῶς, πρὶν καταλάβῃ κλαυθμός σε ὁ ἀπαράκλητος.
Ὕδατι σεμνῇ, καταυξέως με ῥάντισον, καὶ ταῖς λιβάσι τοῦ ἐλέους σου σταγόνας δίδου τῷ δακρύων ὑετίζειν με.
Ὅταν σε Χριστὲ, τοῦ φοικώδους μνηθῶ Βήματος, τῆς φοβερᾶς τε τοῦ θανάτου τομῆς, φόβῳ καὶ τρόμῳ τὴν καρδίαν πικρῶς βάλλομαι.
Τόμον σε ἁγνὴ, ὁ Προφήτης ἐθεάσατο, ἐν ᾧ Παῖδὸς ἐγράφη Λόγος ἡμᾶς, Θεογεννῆτορ, ἀλογίας ὁ ῥυσάμενος.

Ὠδὴ ς'. Ἄβυσσος ἁμαρτιῶν.

Ἡμερόνμοι τὸν Κριτὴν, καὶ δίλαπον γενέσθαι ἐν Κρίσει, Μήτηρ Θεοῦ δυσώπει, καὶ δίπλαγχνῳ τῷ ὄμματι, ἐπιβλέψαι ἐπ' ἐμὲ, ὅτε καθίσῃ με ἐρρυνῆσαι, λόγοις καὶ πράξεις καὶ νοήματα.
Ἥμαρτον ὡς ὁ λῃστὴς, ἀλλὰ κλαίω ὡς ἡ πόρνη καὶ κράζω, ὡς Χαναναία νέα, τὴν ψυχὴν ὡς θυγάτριον, δαιμονῶσαν τὴν ἐμὴν, πάθεσιν ἴασαι Θεοτόκε, τὸν ἰατῆρα ψυχῶν τέξασα.
Φρίττω σε Παμβασιλεῦ, τὴν δεύτεραν ὅτι γῆς παρουσίαν, καὶ τὴν φοικτήν σου Κρίσιν, καὶ ἀδέκαστον δέδοικα, σοῦ τὰ θεῖα καὶ σεπτὰ Λόγε προστάγματα μὴ φυλάξας, καὶ τῷ δεινῶν μὴ ἀφισάμενος.
Νέφεσιν ἁμαρτιῶν, καὶ ὁμίχλῃ συχεθεὶς ἐγκλημάτων· καὶ τῷ παθῶν τῷ γνόφῳ, καλυφθεὶς τὴν διάνοιαν, ἐν νυκτὶ τὰ τῆς νυκτὸς, ἔργα ἐτέλεσα καὶ τοῦ σκότους, σὺ δὲ Παρθένε με διάσωσον.

Κάθισμα. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὸ πικρὸν τῷ βασάνων, καὶ ἀλγεινὸν, τὸ δεινὸν τῷ μαστίγων καὶ ἀυστηρὸν, σκότος τὸ ἀφώτιστον, τὸν ἀθέρμαντον πάρταρον, τὸν ἰοβόλον ὄντως καὶ πύρινον σκώληκα, τὸ πολυφάγον σῶμα, τὸν ἄπληστον φάρυγγα, καὶ τὰς ἀνωνύμους καὶ ἀγνώστους κολάσεις, ψυχή μου προβλέπουσα, σταγμοῖς τε καὶ δάκρυσι, τὴν Μητέρα δυσώπησον, τοῦ Κριτοῦ σου κραυγάζουσα, Θεοτόκε παράχου μοι συγχώρησιν τῷ κακῶν μου, τῷ προσρέχοντι πίστει τῇ σκέπῃ σου.

Ὠδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ἔλεος τὴν ἄβυσσον ἡ τεκοῦσα, τὸν ἀσυμπάθητον, καὶ πανάσωτον σῶσον, ὡς συμπαθὴς ἐλεήμων καὶ εὔσπλαγχνος, καὶ λύτρωσαί με γεσύνης τὸν δείλαιον, ὅπως ὑμνῶ σε ἀεὶ τὴν Πολυύμνητον.
Ἰσχύεις γεννήσασα, τὸν ἐν ἰσχύϊ δυνατὸν Κύριον, ὅσα βούλει Παρθένε, καὶ ἰαμάτων πελάγη κέκτησαι, διὸ προσρέχω τῇ σκέπῃ σου κράζων σοι, τὴν ταπεινήν μου ψυχὴν νοσοῦσαν ἴασαι.

Στε-

Στενάζοντα δέξαι με, ὡς τὸν τελώνην καὶ μὴ ἀπώσῃ με, ταῖς λιταῖς τῆς ἀφθόρου Μητρός σου Λόγε ὢν πολυέλεος, ἀλλὰ προθύμως οἰκτείρησον ψάλλοντα, εὐλογητὸς ὁ Θεός.
Ῥαίσι καταρδόσον, τῆς σῆς εὐπλαγχνίας τῆς διανοίας μου, γλῶσσαν τὴν κεχερσωμένην, καὶ μετανοίας ἀρότρῳ νέωσον, τὴν ἀκανθώδη καὶ ὑλωμανήσασαν ἐνδείᾳ θείας βροχῆς, καὶ ἐπομβείᾳ παθῶν.

Ὠδὴ η'. Ὁ στεγάζων ἐν ὕδασι.

Ἡ πασὰ ἡ Οὐράνιος, ἡ τῷ Δικαίων χαρὰ, ὁ νυμφὼν τῆς δόξης, ἐν τῷ νυμφῶνι τοῦ Υἱοῦ σου κάμὲ, ἔνδυμα ἄξιον, ἀμφιάσασα γάμου εἰσαγάγοις, μήπως ὡς ἀχρεῖον, χεῖρας με δεθέντα, καὶ πόδας τὸ πῦρ λάβῃ.
Σωτειβίω τῆς καρδίας μου, καὶ σταγμὸς ἐκ ψυχῆς, σαλαγμὸς δακρύων τῷ ὀφθαλμῶν μου δεξαμενὴ Σεμνὴ, λύτρωσαι ῥῦσαί με, καλοῖς δάκρυσι, δακρύων ἀφονήτων, τῷ ἐν τῇ γεσύνῃ, δάκρυον ὃ ἅπαν, ἦρας ἐκ γῆς προσώπου.
Νοερῶς πρὸ τοῦ Βήματος, τοῦ σοῦ ἐσάναι δοκῶ, Κριτὰ καὶ Θεέ μου, γεγυμνωμένος, ὡς κατάδικος ἔμφοβος σύντρομος, πεεμηγκωνισμένος, τεξαχηλισμένος. σῶσον με ὃν κράζω, μόνε ἐλεῆμον, τὸν κατακεκεμμένον.
Ὦ καινότατον ἄκουσμα, καὶ θέαμα φοβερὸν, καὶ φοικτὸν καὶ ξένον ἐν σοὶ Παρθένε τὸ τελούμενον, ὁ Θεὸς τίκτεται, ἐξ ἀφθάρου γαστρός σου, καὶ κρατεῖται ἐν ταῖς σαῖς ἀγκάλαις, ὁ διακρατῶν τὰ πάντα θείᾳ δυνάμει.

Ὠδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ἰδεῖν Χριστοῦ τὸ κάλλος, ὄντως τὸ ὡραῖον, καὶ τῆς γλυκείας ἀκτῖνος καὶ αὐγῆς αὐτοῦ, κατατρυφῆσαι με Δέσποινα καταξίωσον.
Νηχόμενος πελάγει, τῷ τῆς ἁμαρτίας, καὶ τεικυμίαις παθῶν χειμαζόμενος, τῷ γαλήνῳ σοι λιμένι προσφεύγω Δέσποινα.
Λιταῖς τῆς σῆς τεκούσης, σῶσον ἐλεήμων, καὶ εὐσυμπάθητε μόνε τὸν ἐμπαθέστατον, καὶ ἐν κακοῖς τὸν σὸν πλοῦτον καταναλώσαντα.
Τίμιον σοι τελεωταῖον, πρῶτον τε καὶ μέσον, τοῦ Ἀρχαγγέλου τὸ Χαῖρε προσάγω σεμνή· σοὶ γὰρ κατάλληλον ἄλλον εὑρεῖν οὐ δυνάμαι.

Στιχηρὰ Προσόμοια. Ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ἔχοντα βίον προσάτιν σε, σκέπην καὶ τεῖχος Ἁγνὴ, καὶ λιμένα ἀχείμαστον, προστασίαν ἄμαχον, καὶ ὀξείαν ἀντίληψιν, θερμήν τε πρέσβιν, ταχεῖαν πρόμαχον, προφθάνουσαί με καὶ πρὸ τῆς κλήσεως, δεῖξον με Δέσποινα, πλήρη τῷ ἐλπίδων μου, καὶ τοὺς ἀεὶ, μάτην πολεμοῦντας με, πάντας πολέμησον.

Σῶ-

ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΗΧΟΣ ΠΛ. Δ'.

Σῶμα ψυχλὼ καὶ τὸ πνεῦμά μου, πάσαις δειναῖς ὁ δεινὸς, ἐργασίαις ἐμόλυνα, τὸ μὸν σῶμα πάθεσι, παραδὲς τῆς αἰσχρότητος, ψυχλὼ δὲ πᾶσιν ὀπτιδάλμασι, πονηροπάτοις, οἷς περ συνέζησα, αὖθις τὸ πνεῦμα δὲ, ἐπιρρμθμοις ἤθεσι καὶ σκολιοῖς, Δέσποινα φρονήμασιν, ἐξ ὧν με λύτρωσαι.

Ὦ πῶς διάγω ἀμέριμνος, τὸν τῆς ζωῆς μου καιρὸν, μετεώρως παρέρχομαι, μὴ εἰς νῦν βαλλόμθμος, τὰς πολλὰς ἁμαρτίας μου, μὴ τῷ θανάτῳ τὸ ἀπαραίτητον, καὶ τῆς ἐπάσεως τὸ ἀδέκαστον. ὦ τίς με ῥύσεται, πυρὸς αἰωνίζοντος, εἰμὴ Θεὲ, μόνε Ὑπεράγαθε, σὺ οἰκτειρήσης με.

Σῶσον τὸν Κόσμον σου Δέσποινα, καὶ τῆς δικαίας ὀργῆς, τοῦ Υἱοῦ σου ἐκλύτρωσαι, τοὺς πιστῶς ὑμνοῦντας σε, καὶ δεινὰ προσδοκώμενα, πάντα ἀπόδιωξον ταῖς πρεσβείαις σου, καὶ ἐν ἡμέρᾳ τῆς Δίκης φρόνησθι, πάντων τῶν δούλων σου, σὺν αὐτοῖς με σώζουσα, καὶ Οὐρανῶν νέμουσα Παντάνασσα τὴν Βασιλείαν μοι.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΣΠΕΡΑΣ,

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

Η Χ Ο Σ Δ'.

Ὠδὴ α'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Χριστῷ Βίβλον ἔμψυχον, ἐσφραγισμμένῳ σε Πνεύματι, ὁ Μέγας Ἀρχάγγελος, Ἁγνὴ Θεόμβρος, ἐπεφώνει σοι, χαῖρε χαρᾶς δοχεῖον, δι' ἧς τῆς Προμήτορος, ἀρὰ λυθήσεται.

Ἀδὰμ ἐπανόρθωσις, χαῖρε Παρθένε Θεόνυμφε, τοῦ ᾅδου ἡ νέκρωσις, χαῖρε παναμώμε, τὸ παλάτιον τοῦ μόνου Βασιλέως, χαῖρε Θρόνε πύρινε τοῦ Παντοκράτορος.

Ῥόδον τὸ ἀμάραντον, χαῖρε ἡ μόνη βλαστήσασα, τὸ μῆλον τὸ εὔοσμον, χαῖρε ἡ τέξασα, τὸ ὀσφράδιον τοῦ παντὸς Βασιλέως, χαῖρε ἀπειρόγαμε, Κόσμου διάσωσμα.

Ἀγνείας θησαύρισμα, χαῖρε δι' ἧς ἐκ τοῦ πτώματος, ἡμῶν ἐξανέστημεν, χαῖρε ἡδύπνοον, κρῖνον Δέσποινα, πιστοὺς ἀνωδίζον, θυμίαμα εὔοσμον, μύρον πολύτιμον.

Ὠδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε.

Σπάχων ἡ βλαστήσασα τὸν θεῖον, ὡς χώρα ἀνήροτος σαφῶς, χαῖρε ἔμψυχε τράπεζα, ἄρτον ζωῆς χωρήσασα. χαῖρε τοῦ ζῶντος ὕδατος, πηγὴ ἀκενώτος Δέσποινα.

Ἀμάλις τὸν μόχον ἡ τεκοῦσα, τὸν ἄμωμον χαῖρε τοῖς πιστοῖς, χαῖρε ἀμνὰς κυήσασα, Θεοῦ ἀμνὸν τὸν αἴροντα, Κόσμου παντὸς τὰ πταίσματα, χαῖρε θερμὸν ἱλαστήριον.

Ὄρθρος φαεινὸς χαῖρε ἡ μόνη, τὸν Ἥλιον φέρουσα Χριστὸν, φωτὸς κατοικητήριον, χαῖρε τὸ σκότος λύσασα, καὶ τοὺς ζοφώδεις δαίμονας, ὁλοτελῶς ἐκμειώσασα.

Χαῖρε πύλη μόνη ἣν ὁ Λόγος, διώδευσε μόνος ἡ μοχλὲς, καὶ πύλας ᾅδου Δέσποινα, τῷ τόκῳ σου σωζίψασα, χαῖρε ἡ θεία εἴσοδος, τῷ σωζομένων πανύμνητε.

Ὠδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ἐν φωναῖς ἀσμάτων πίσει, σοὶ βοῶμεν πανύμνητε, χαῖρε πῖον ὄρος, καὶ τετυρωμένον ἐν πνεύματι, χαῖρε λυχνία καὶ στάμνε, μάννα φέρουσα, τὸ γλυκαῖνον, τὰ τῶν δυσεβῶν αἰσθητήρια.
Ἱλαστήριον τοῦ Κόσμου, χαῖρε ἄχραντε Δέσποινα, χαῖρε κλίμαξ γῆθεν, πάντας ἀνυψώσασα χάριτι, χαῖρε ἡ γέφυρα ὄντως ἡ μεταγουσα, ἐκ θανάτου πάντας, πρὸς ζωὴν τοὺς ὑμνοῦντάς σε.
Οὐρανῶν ὑψηλοτέρα, χαῖρε γῆς τὸ θεμέλιον, ἐν τῇ σῇ νηδύϊ, ἄχραντε ἀκόπως βαστάσασα, χαῖρε κογχύλη πορφύραν θείαν βάψασα, ἐξ αἱμάτων σου, τῷ Βασιλεῖ τῶν δυνάμεων.
Νομοθέτην ἡ τεκοῦσα, ἀληθῶς χαῖρε Δέσποινα, τὸν τὰς ἀνομίας, πάντων δωρεαὶ ἐξαλείφοντα· ἀκατανόητον βάθος, ὕψος ἄῤῥητον, ἀπερόγαμε, δι' ἧς ἡμεῖς ἐθεώθημεν.
Σὲ τὴν πλέξασαν τῷ Κόσμῳ, ἀχειροπλοκον στέφανον, ἀνυμνολογοῦμεν, χαῖρε σοι Παρθένε κραυγάζοντες, τὸ φυλακτήριον πάντων, καὶ χαράκωμα, καὶ κραταίωμα, καὶ ἱερὸν καταφύγιον.

Ὠδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ὁδὸν ἡ κυήσασα, ζωῆς χαῖρε πανάμωμε, ἡ καθαρισμοῦ τῆς ἁμαρτίας, σώσασα Κόσμον, χαῖρε Θεόνυμφε, ἄκουσμα καὶ λάλημα θεικτόν. χαῖρε ἐνδιαίτημα, τοῦ Δεσπότου τῆς Κτίσεως.
Ἰσχὺς καὶ ὀχύρωμα, ἀνθρώπων χαῖρε ἄχραντε, τόπε ἁγιάσματος τῆς δόξης, νέκρωσις ᾅδου, νυμφῶν ὁλόφωτε, χαῖρε τῶν Ἀγγέλων χαρμονή. χαῖρε ἡ βοήθεια, τῶν πιστῶς δεομένων σου.
Πυείμορφον ὄχημα, τοῦ Λόγου χαῖρε Δέσποινα, ἔμψυχε Παράδεισε τὸ ξύλον, ἐν μέσῳ ἔχων ζωῆς τὸν Κύριον. ὃ ὁ γλυκασμὸς ζωοποιεῖ, πίστει τοὺς μετέχοντας, καὶ φθορᾶ ὑποκύψαντας.
Ῥωννύμενοι θρόνοις σου, πιστῶς ἀναβοῶμεν σοι, χαῖρε πόλις τοῦ Παμβασιλέως, δεδοξασμένα καὶ ἀξιάκουστα, περὶ ἧς λελάλληται σαφῶς, ὄρος ἀλατόμητον. χαῖρε βάθος ἀμέτρητον.
Εὐρύχωρον σκήνωμα, τοῦ Λόγου χαῖρε Ἄχραντε, κόχλος ἡ τὸν θεῖον μαργαρίτην, προσαγαγοῦσα χαῖρε παναθάμαστε, πάντων πρὸς Θεὸν καταλλαγή, τῷ μακαριζόντων σε, Θεοτόκε ἐκάστοτε.

Ὠδὴ ς'. Τῷ θείαν ταύτην, καὶ πάντιμον.

Πασᾶς τοῦ Λόγου ἀμόλυντε, αἰτία τῆς τῶν πάντων θεώσεως, χαῖρε πανάχραντε, τῶν Προφητῶν περιήχημα. χαῖρε τῶν Ἀποστόλων τὸ εὐαγγέλιον.

Ἐκ σοῦ ἡ δρόσος ἀπέσταξε, φλογμὸν πολυθείας ἡ λύσασα, ὅθεν βοῶμεν σοι· χαῖρε ὁ πόκος ὁ σπόρος, ὃν Γεδεὼν Παρθένε προεθεάσατο.
Ἰδοὺ σοι χαῖρε κραυγάζομεν, λιμὸν ἡμῖν γνῶν θελατεύουσι, καὶ ὁρμητήριον, ἐν τῷ πελάγει τῶν θλίψεων, καὶ τῶν σκανδάλων πάντων τοῦ πολεμήτορος.
Χαρᾶς αἰτία χαρίτωσον, ἡμῶν τὸν λογισμὸν τοῦ κραυγάζειν σοι, χαῖρε ἡ ἄφλεκτος βάτος, νεφέλη ὁλόφωτε, ἡ τοὺς πιστοὺς ἀπαύστως ὑποσκιάζουσα.

Ὠδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Ἀνυμνοῦμέν σε βοῶντες, χαῖρε ὄχημα, Ἡλίου τοῦ νοητοῦ, ἄμπελος ἀληθινὴ, τὸν βότρυν τὸν πέπειρον ἡ γεωργήσασα, οἶνον στάζοντα, τὸν τὰς ψυχὰς εὐφραίνοντα, τῶν πιστῶς σε δοξαζόντων.
Ἰατρὸν τῶν ἀνθρώπων ἡ κυήσασα, χαῖρε Θεόνυμφε, ἡ ῥάβδος ἡ μυστικὴ, ἄνθος τὸ ἀμάραντον ἡ ἐξανθήσασα. χαῖρε Δέσποινα, δι' ἧς χαρᾶς πληρούμεθα, καὶ ζωὴν κληρονομοῦμεν.
Ὑπερεύσσα ὑ θείει γλῶσσα Δέσποινα, ὑμνολογῆσαι σε, ὑπὲρ γὰρ τὰ Σεραφὶμ, ὑψώθης κυήσασα τὸν Βασιλέα Χριστὸν, ὃν ἱκέτευε, πάσης νῦν βλάβης ῥύσασθαι, τοὺς πιστῶς σε προσκυνοῦντας.
Εὐφημεῖσε μακαρίζοντα τὰ πέρατα, καὶ ἀπαρράζεισοι· χαῖρε ὁ τόμος ἐν ᾧ, δακτύλῳ ἐγγέγραπται, Παῤῥὸς ὁ Λόγος Ἁγνὴ, ὃν ἱκέτευε, Βίβλῳ ζωῆς τοὺς δούλους σου, καταγράψαι Θεοτόκε.
Ἱκετεύομεν οἱ δοῦλοι σου, καὶ κλίνομεν γόνυ καρδίας ἡμῶν, κλῖνον τὸ οὖς σου Ἁγνὴ, καὶ σῶσον τοὺς θλίψεσι βυθιζομένους ἡμᾶς, καὶ συμπάρισον, πάσης ἐχθρῶν ἀλώσεως, τῷ σῷ πόλιν Θεοτόκε.

Ὠδὴ η'. Παῖδας εὐσεβεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Νηδύϊ τὸν Λόγον ὑπεδέξω, τὸν πάντα βαστάζοντα ἐβάστασας, γάλακτι ἐξέθρεψας, ὑδάτι τὸν ἐφέροντα, τῷ Οἰκουμένῳ ἅπασαν, Ἁγνὴ ᾧ ψάλλομεν, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.
Μωσῆς κατενόησεν ἐν βάτῳ, τὸ μέγα μυστήριον τοῦ τόκου σου, παῖδες προεικόνισαν, τοῦτο ἐμφανέστατα, μέσον πυρὸς ἱστάμενοι, καὶ μὴ φλεγόμενοι, ἀπείρανε Ἁγία Παρθένε, ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.
Οἱ πρώην ἀπάτῃ γυμνωθέντες, στολὴν ἀφθαρσίας ἐνεδύθημεν, τῇ κυοφορίᾳ σου, καὶ οἱ καθεζόμενοι, ἐν σκότει παραπτώσεων, φῶς κατωπτεύσαμεν, φωτὸς κατοικητήριον Κόρη, ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.
Νεκροὶ δὲ σοῦ ζωοποιοῦνται, ζωὴν γὰρ τὴν ἐνυπόστατον ἐκύησας. εὔλαλοι οἱ ἄλαλοι, πρώην κηματίζοντες, λεπροὶ ἀποκαθαίρονται,

νόσοι διώκονται, πνευμάτων ἀεείων τὰ πλήθη, ἥττωνται Παρθένε βροτῶν ἡ σωτηρία.

Η Κόσμῳ πεκῦσα σωτηρίαν, δι' ἧς ἀπὸ γῆς εἰς ὕψος ἤρθημεν, χαίροις παντευλόγητε, σκέπη καὶ κραταίωμα, τεῖχος καὶ ὀχύρωμα, τῷ μελῳδούντων ἁγνή, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ'. Ἅπας γηγενὴς, σκιρτάτω τῷ Πνεύματι.

Ἵνα σοι πιστοὶ, τὸ χαῖρε κραυγάζωμεν, οἱ ἐξ σοῦ τῆς χαρᾶς, μέτοχοι γενόμενοι, τῆς ἀιδίου ῥῦσαι ἡμᾶς πειρασμοῦ, βαρβαρικῆς ἀλώσεως, καὶ πάσης ἄλλης πληγῆς. ἐξ πλῆθος, Κόρη παραπτώσεων, ὅπερ πᾶσης βροτοῖς ἁμαρτάνουσιν.

Ω Φθης φωτισμὸς, ἡμῶν καὶ βεβαίωσις ὅθεν βοῶμεν σοι, χαῖρε ἄστρον ἄδυτον, εἰσάγον Κόσμῳ τὸν μέγαν Ἥλιον, χαῖρε Ἐδὲμ ἀνοίξασα, τοῖς κεκλεισμένοις ἁγνή. χαῖρε σύλε, πύλαι εἰσάγουσα, εἰς τοῦ ἄνω ζωοῦ τὸ ἀνθρώπινον.

Σπῶμεν εὐλαβῶς, ἐν Οἴκῳ Θεοῦ ἡμῶν καὶ ἐνβοήσωμεν. χαῖρε Κόσμου Δέσποινα, χαῖρε Μαρία Κυρία πάντων ἡμῶν, χαῖρε ἡ μόνη ἄμωμος, ἐν γυναιξὶ καὶ καλή. χαῖρε σκεῦος, μύρον τὸ ἀκένωτον, ὅπερ σὲ κοινωθεὶς εἰσδεξάμεθον.

Η Περιστερὰ, ἡ τὸν ἐλεήμονα ἀποκυήσασα. χαῖρε Ἀειπάρθενε, Ὁσίων πάντων, χαῖρε τὸ καύχημα, τῷ Ἀθλητῶν σεφάνωμα, χαῖρε ἁπάντων τε, τῷ Δικαίων θεῖον ἐγκαλλώπισμα, καὶ ἡμῶν τῷ πιστῶν τὸ ἐξάσωσμα.

Φείται ὁ Θεὸς τῆς κληρονομίας σου, τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, πάσας παραβλέπων νῦν, εἰς τοῦτο ἔχων ἐνδυσωπῆσαν σε, τοῦ ὅτι γῆς ἀπόρως σε κυοφορήσασαν, ἐξ μέγα, ἔλεος θελήσαντα, μορφωθῆναι Χριστὸ τὸ ἀλόξιον.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια. Ὡς λυτρωθεὶς ἐκ τῶν δεινῶν ὁ χαριστήρια. Ἀναγράφω σοι ὁ δοῦλος σου Θεοτόκε. Ἀλλ' ὡς ἔχουσα τὸ κράτος ἀπροσμάχητον. Ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον. Ἵνα κράζω σοι, Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Οἱ Οἶκοι.

Ἄγγελος πρωτοστάτης, Οὐρανόθεν ἐπέμφθη, εἰπεῖν τῇ Θεοτόκῳ τὸ χαῖρε. καὶ σοὶ τῇ ἀσωμάτῳ φωνῇ, σωματούμενόν σε θεωρῶν Κύριε, ἔξιστο, καὶ ἵστατο κραυγάζων, πρὸς αὐτοῦ τοιαῦτα· χαῖρε δι' ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμψει. χαῖρε δι' ἧς ἡ ἀρὰ ἐκλείψει. χαῖρε τὸ πεσόντος Ἀδὰμ ἡ ἀνάκλησις. χαῖρε τῷ δακρύων τῆς Εὔας ἡ λύτρωσις. χαῖρε ὕψος δυσανάβατον ἀνθρωπίνοις λογισμοῖς. χαῖρε βάθος δυθεώρητον καὶ Ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς. χαῖρε, ὅτι ὑπάρχεις Βασιλέως καθέδρα. χαῖρε, ὅτι βαστάζεις τὸν βαστάζοντα πάντα. χαῖρε ἀστὴρ ἐμφαίνων τὸν Ἥλιον. χαῖρε γαστὴρ ἐνθέου σαρκώσεως. χαῖρε δι' ἧς νεουργεῖται ἡ Κτίσις, χαῖρε δι' ἧς προσκυνεῖται ὁ Πλάστης.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Βλέπουσα ἡ Ἁγία, ἑαυτοῦ ἐν ἁγνείᾳ, φησὶ τῷ Γαβριὴλ θαρσαλέως, τὸ παράδοξόν σε τῆς φωνῆς, δυσπαράδεκτόν μου τῇ ψυχῇ φαίνεται. ἀπόρου γὰρ συλλήψεως τοῦ κύησιν, πῶς λέγεις κράζων.

Ἀλληλεία.

Γνῶσιν ἄγνωστον γνῶναι, ἡ Παρθένος ζητοῦσα, ἐβόησε πρὸς τὸν λειτουργοῦντα, ἐκ λαγόνων ἀγνῶν ὑιὸν, πῶς ἐστὶ τεχθῆναι, δυνατὸν λέξον μοι; πρὸς ὃν ἐκεῖνος ἔφησεν, ἐν φόβῳ πλοῦ κραυγάζων ὅπως. Χαῖρε βυθῆς ἀπόρρητε μύσις. χαῖρε σιγῆς δεομένων πίστις. χαῖρε τῷ θαυμάτων Χριστοῦ τὸ προοίμιον. χαῖρε τῷ δογμάτων αὐτοῦ τὸ κεφάλαιον. χαῖρε κλίμαξ Ἐπουράνιε, δι' ἧς κατέβη ὁ Θεός. χαῖρε γέφυρα μετάγουσα, τοὺς ἐκ γῆς πρὸς Οὐρανόν. χαῖρε τὸ τῷ Ἀγγέλων πολυθρύλητον θαῦμα. χαῖρε τὸ τῷ δαιμόνων πολυθρύλητον βάθος. χαῖρε τὸ φῶς, ἀῤῥήτως γεννήσασα. χαῖρε τὸ πῶς, μηδενὰ διδάξασα. χαῖρε σοφῶν ὑπερβαίνουσα γνῶσιν. χαῖρε πιστῶν καταυγάζουσα φρένας.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Δύναμις τοῦ Ὑψίστου, ἐπεσκίασε τότε, πρὸς σύλληψιν τῇ Ἀπειρογάμῳ, καὶ τοῦ εὔκαρπον ταύτης νηδοῦ, ὡς ἀγρὸν ὑπέδειξεν ἡδὺν ἅπασι, τοῖς θέλουσι θερίζειν σωτηρίαν, ἐν τῷ ψάλλειν ὅπως.

Ἀλληλεία.

Εὔχουσα Θεοδόχον, ἡ Παρθένος τοῦ μήτραν, ἀνέδραμε πρὸς τοῦ Ἐλισάβετ. τὸ δὲ βρέφος ἐκείνης εὐθὺς, ὑπηγεῖν τὸν ταύτης ἀσασμὸν, ἔχαιρε. καὶ ἄλμασιν ὡς ἄσμασιν, ἐβόα πρὸς τοῦ Θεοτόκον. Χαῖρε βλαστοῦ ἀμαράντου κλῆμα. χαῖρε καρποῦ ἀκηράτου κτῆμα. χαῖρε γεωργὸν γεωργοῦσα φιλάνθρωπον. χαῖρε φυτουργὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν φύουσα. χαῖρε ἄρουρα βλαστάνουσα, εὐφορίαν οἰκτιρμῶν. χαῖρε τράπεζα βαστάζουσα, εὐθηνίαν ἱλασμῶν. χαῖρε, ὅτι λειμῶνα τῆς τρυφῆς ἀναθάλλεις. χαῖρε, ὅτι λιμένα τῷ ψυχῶν ἑτοιμάζεις. χαῖρε δεκτὸν πρεσβείας θυμίαμα. χαῖρε παντὸς τοῦ Κόσμου ἐξίλασμα. χαῖρε Θεοῦ πρὸς θνητοὺς εὐδοκία. χαῖρε θνητῶν πρὸς Θεὸν παῤῥησία.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ζάλῳ ἐνδοθεν ἔχων, λογισμῶν ἀμφιβόλων, ὁ σώφρων Ἰωσὴφ ἐπαράχθη, πρὸς τοῦ ἄγαμόν σε θεωρῶν, καὶ κλεψίγαμον ὑπονοῶν ἄμεμπτε, μαθὼν δέσου τοῦ σύλληψιν, ἐκ Πνεύματος Ἁγίου ἔφη.

Ἀλ-

Ἀλληλούϊα.

Ἤκουσαν οἱ ποιμένες, τῆς Ἀγγέλων ὑμνούντων, τὴν σύναρκον Χριστοῦ παρουσίαν, καὶ δραμόντες ὡς πρὸς ποιμένα, θεωροῦσι τοῦτον, ὡς ἀμνὸν ἄμωμον, ἐν τῇ γαστρὶ Μαρίας βοσκηθέντα, ὃν ὑμνοῦντες εἶπον. Χαῖρε ἀμνὲ καὶ ποιμένος Μήτηρ. χαῖρε αὐλὴ λογικῶν προβάτων. χαῖρε ἀοράτων ἐχθρῶν ἀμυντήριον. χαῖρε Παραδείσου θυρῶν ἀνοικτήριον. χαῖρε, ὅτι τὰ Οὐράνια συναγάλλεται τῇ γῇ. χαῖρε, ὅτι τὰ ἐπίγεια συγχορεύει Οὐρανοῖς. χαῖρε τῶν Ἀποστόλων τὸ ἀσίγητον στόμα. χαῖρε τῶν Ἀθλοφόρων τὸ ἀήττητον θάρσος. χαῖρε στερρὸν τῆς Πίστεως ἔρεισμα. χαῖρε λαμπρὸν τῆς χάριτος γνώρισμα. χαῖρε δι' ἧς ἐγυμνώθη ὁ ᾅδης. χαῖρε δι' ἧς ἐνεδύθημεν δόξαν.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Θεοδρόμον ἀστέρα, θεωρήσαντες Μάγοι, τῇ τούτου ἠκολούθησαν αὐγῇ, καὶ ὡς λύχνον κρατοῦντες αὐτὸν, δι' αὐτοῦ ἠρεύνων κραταιὸν Ἄνακτα. Καὶ φθάσαντες τὸν ἄφραστον ἐχάρησαν, αὐτῷ βοῶντες.

Ἀλληλούϊα.

Ἴδον παῖδες Χαλδαίων, ἐν χερσὶ τῆς Παρθένου τὸν πλάσαντα χειρὶ τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ Δεσπότην νοοῦντες αὐτὸν, εἰ καὶ δούλου ἔλαβε μορφὴν, ἐσπεύσαν τοῖς δώροις θεραπεῦσαι, καὶ βοῆσαι τῇ εὐλογημένῃ. Χαῖρε ἀστέρος ἀδύτου μήτηρ. χαῖρε αὐγὴ μυστικῆς ἡμέρας. χαῖρε τῆς ἀπάτης τὴν κάμινον σβέσασα. χαῖρε τῆς Τριάδος τὰς μύσας φωτίζουσα. χαῖρε τύραννον ἀπανθρωπον ἐκβαλοῦσα τῆς ἀρχῆς. χαῖρε Κύριον φιλάνθρωπον ὑποδείξασα Χριστόν. χαῖρε ἡ τῆς βαρβάρου λυβρεμόνη θρησκείας. χαῖρε ἡ τοῦ βορβόρου ῥυσμόνη τῶν ἔργων. χαῖρε πυρὸς προσκυνήσιν παύσασα. χαῖρε φλογὸς παθῶν ἀπαλλάττουσα. χαῖρε πιστῶν ὁδηγὲ σωφροσύνης. χαῖρε πασῶν ἡδονῶν εὐφροσύνη.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Κήρυκες θεοφόροι, γεγονότες οἱ μάγοι ὑπέστρεψαν εἰς τὴν Βαβυλῶνα, ἐκτελέσαντές σου τὸν χρησμὸν, καὶ κηρύξαντές σε τὸν Χριστὸν ἅπασιν. Ἀφοῖτες τὸν Ἡρῴδην ὡς ληρῴδη, μὴ εἰδότα ψάλλειν.

Ἀλληλούϊα.

Λάμψας ἐν τῇ Αἰγύπτῳ, φωτισμὸν ἀληθείας, ἐδίωξας τοῦ ψεύδους τὸ σκότος. Τὰ γὰρ εἴδωλα ταύτης Σωτὴρ, μὴ ἐνέγκαντά σου τὴν ἰσχὺν πέπτωκεν. Οἱ τούτων δὲ ῥυθέντες, ἐβόων πρὸς τὴν Θεοτόκον. Χαῖρε ἀνόρθωσις τῶν ἀνθρώπων. χαῖρε κατάπτωσις τῶν δαιμόνων. χαῖρε ἡ τὴν πλάνην σαφῶς ἀφανίσασα. χαῖρε τῶν εἰδώλων τὸν δόλον ἐλέγξασα. χαῖρε θάλασσα ποντίσασα Φαραὼ τὸν νοητόν. χαῖρε πέτρα ἡ πο-

τοτίσασα τοὺς διψῶντας τὸν ζωήν. χαῖρε πύργε σύλε ὁδηγῶν τοὺς ἐν σκότει. χαῖρε σκέπη τοῦ Κόσμου πλατυτέρα νεφέλης. χαῖρε ζοφὴ τοῦ Μάννα δεξάμενε. χαῖρε ζυφῆς ἁγίας δεξάμενε. χαῖρε ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας. χαῖρε ἐξ ἧς ῥέει μέλι καὶ γάλα.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Μέλλοντος Συμεῶνος, τοῦ παρόντος αἰῶνος, μεθίσασθαι τοῦ ἀπατεῶνος, ἐπεδέδης ὡς βρέφος αὐτῷ, ἀλλ' ἐγνώθης τέτῳ καὶ Θεὸς τέλειος. Διόπερ ἐξεπλάγησε τὴν ἄρρητον σοφίαν κράζων.

Ἀλληλούϊα.

Νέαν ἔδειξε Κτίσιν ἐμφανίσας ὁ Κτίσης, ἡμῖν τοῖς ὑπ' αὐτοῦ γεγενημένοις, ἐξ ἀσπόρου βλαστήσας γαστρὸς, καὶ φυλάξας ταύτην ὥσπερ τὸν ἄφθορον, ἵνα τὸ θαῦμα βλέποντες, ὑμνήσωμεν αὐτὴν βοῶντες. Χαῖρε τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας. χαῖρε τὸ στέφος τῆς ἐγκρατείας. χαῖρε ἀναστάσεως τύπον ἐκλάμπουσα. χαῖρε τῶν Ἀγγέλων τὸν βίον ἐμφαίνουσα. χαῖρε δενδρον ἀγλαόκαρπον, ἐξ οὗ ζέφονται πιστοί. χαῖρε ξύλον εὐσκιόφυλλον, ὑφ' οὗ σκέπονται πολλοί. χαῖρε κυοφοροῦσα ὁδηγὸν πλανωμένοις. χαῖρε ὑποφυνοῦσα λυτρωτὴν αἰχμαλώτοις. χαῖρε Κριτοῦ δικαίου δυσώπησις. χαῖρε πολλῶν πταισάντων συγχώρησις. χαῖρε στολὴ τῶν γυμνῶν παῤῥησίας. χαῖρε σωτηρία πάντα πόθον νικῶσα.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ἔσόν τόκον ἰδόντες, ξενωθῶμεν τοῦ Κόσμου, τὸν νοῦν εἰς Οὐρανὸν μεταθέντες. διὰ τοῦτο δὴ ὁ ὑψηλὸς Θεὸς, ὅτι γῆς ἐφάνη ταπεινὸς ἄνθρωπος, βουλόμενος ἑλκῦσαι πρὸς τὸ ὕψος, τοὺς αὐτῷ βοῶντας.

Ἀλληλούϊα.

Ὅλος μὲν ἐν τοῖς κάτω, καὶ τῶν ἄνω οὐδ' ὅλως ἀπέστη ὁ ἀπερίγραπτος Λόγος. συγκατάβασις γὰρ Θεϊκὴ, ἡ μετάβασις δὲ τοπικὴ γέγονε. Καὶ τόκος ἐκ Παρθένου θεολήπτου, ἀκούσης ταῦτα. Χαῖρε Θεοῦ ἀχωρήτου χώρα. χαῖρε σεπτοῦ μυστηρίου θύρα. χαῖρε τῶν ἀπίστων ἀμφίβολον ἄκουσμα. χαῖρε τῶν πιστῶν ἀναμφίβολον καύχημα. χαῖρε ὄχημα παράγιον τοῦ ὄντος τῶν Χερουβίμ. χαῖρε οἴκημα παράδεισον τοῦ ὄντος τῶν Σεραφίμ. χαῖρε ἡ πάντων εἰς ταὐτὸ ἀγαγοῦσα. χαῖρε ἡ παρθενίαν καὶ λοχείαν ζευγνῦσα. χαῖρε δι' ἧς ἐλύθη παράβασις. χαῖρε δι' ἧς ἠνοίχθη Παράδεισος. χαῖρε ἡ κλεὶς τῆς Χριστοῦ Βασιλείας. χαῖρε ἐλπὶς ἀγαθῶν αἰωνίων.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Πᾶσα φύσις Ἀγγέλων, κατεπλάγη τὸ μέγα, τῆς σῆς ἐνανθρωπήσεως ἔργον, τὸν ἀπρόσιτον γὰρ ὡς Θεὸν, ἐθεώρει πᾶσι προσιτὸν

ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΗΧΟΣ Δ'.

ΕΙπὼν ἄνθρωπον, ἡμῖν μὴν συνδιάγοντα, ἀκούοντα δὲ παρὰ πάντων ὅπως.

Ἀλληλούϊα.

Ρήτορας πολυφθόγγους, ὡς ἰχθύας ἀφώνους, ὁρῶμεν ὅτι σοὶ Θεοτόκε. ἀπρεπῶς γὰρ λέγειν τὸ πῶς, καὶ Παρθένος μήτηρ, καὶ τεκεῖν ἴχνας; ἡμεῖς δὲ τὸ μυστήριον θαυμάζοντες, πιστῶς βοῶμεν. Χαῖρε σοφίας Θεοῦ δοχεῖον. χαῖρε προνοίας αὐτοῦ ταμεῖον. χαῖρε, φιλοσόφους ἀσόφους δεικνύουσα. χαῖρε τεχνολόγους ἀλόγους ἐλέγχουσα. χαῖρε, ὅτι ἐμωραίνθησαν οἱ δεινοὶ συζητηταί. χαῖρε, ὅτι ἐμαραίνθησαν οἱ τῆς μύθων ποιηταί. χαῖρε τῆς Ἀθηναίων τὰς πλοκὰς διαπτῶσα. χαῖρε τῆς ἁλιέων τὰς σαγήνας πλήρουσα. χαῖρε βυθοῦ ἀγνοίας ἐξέλκουσα. χαῖρε πολλοὺς ἐν γνώσει φωτίζουσα. χαῖρε ὁλκὰς τῆς θελόντων σωθῆναι. χαῖρε λιμὴν τῆς τοῦ βίου πλωτήρων.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Σῶσαι θέλων τὸν Κόσμον, ὁ τῶν ὅλων κοσμήτωρ, πρὸς τοῦτον αὐτεπάγγελτος ἦλθε, καὶ ποιμὴν ὑπάρχων ὡς Θεὸς, δι' ἡμᾶς ἐφάνη καθ' ἡμᾶς ἄνθρωπος, ὁμοίῳ γὰρ τὸ ὅμοιον καλέσας, ὡς Θεὸς ἀκούει.

Ἀλληλούϊα.

Τεῖχος εἶ τῆς παρθένου, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ πάντων τῆς εἰς σὲ προσρεχόντων, ὁ γὰρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, κατεσκεύασέ σε ποιητὴς ἅπαντε, οἰκήσας ἐν τῇ μήτρᾳ σου, καὶ πάντας σοι προσφωνεῖν διδάξας. Χαῖρε ἡ σκήνη τῆς Παρθενίας. χαῖρε ἡ πύλη τῆς σωτηρίας. χαῖρε ἀρχηγὲ νοητῆς ἀναπλάσεως. χαῖρε χορηγὲ θείας ἀγαθότητος. χαῖρε σὺ γὰρ ἀνεγείνασας τοὺς συλληφθέντας αἰχρῶς. χαῖρε σὺ γὰρ ἐνοικήσασα τοὺς συλληφθέντας τὸν νοῦν. χαῖρε ἡ τὸν φθορέα τῆς φρενῶν καταργοῦσα. χαῖρε ἡ τὸν πορέα τῆς ἁγνείας τεκοῦσα. χαῖρε πασῶν ἀπόρου νυμφεύσεως. χαῖρε πιστοῦ Κυρίῳ ἁρμόζουσα. χαῖρε καλὴ κοσμοχόφε παρθένων. χαῖρε ψυχῶν νυμφοστόλε Ἁγίων.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Γυμνὸς ἅπας ἡπάτα, συστεκτείνεσθαι ποθῶν, τῷ πλήθει τῶν πολλῶν οἰκτιρμῶν σου. ἰσαείθμους γὰρ τῇ ψάμμῳ ᾠδὰς, αὐ προσφέρωμεν σοι Βασιλεῦ Ἅγιε, ὕδωρ τελοῦμεν ἄξιον, ὃν δέδωκας ἡμῖν τοῖς σοὶ βοῶσιν.

Ἀλληλούϊα.

Φωτοδόχον λαμπάδα, τοῖς ἐν σκότει φανεῖσαν, ὁρῶμεν τὸν ἅγιον Παρθένον. τὸ γὰρ ἄϋλον ἅπτουσα φῶς, ὁδηγεῖ πρὸς γνῶσιν θεῖον τοὺς ἅπαντας. αὐγῇ τὸν νοῦν φωτίζουσα, κραυγῇ δὲ τιμωμένη ταῦτα. Χαῖ-

ρε ἀκτὶς νοητοῦ Ἡλίου. χαῖρε βολὶς τοῦ ἀδύτου φέγγους. χαῖρε ἀστραπὴ τὰς ψυχὰς καταλάμπουσα. χαῖρε ὡς βροντὴ τοὺς ἐχθροὺς καταπλήττουσα. χαῖρε ὅτι τὸν πολύφωτον ἀνατέλλεις φωτισμόν. χαῖρε ὅτι τὸν πολύρρυτον καταβλύζεις ποταμόν. χαῖρε τῆς κολυμβήθρας ζωγραφοῦσα τὸν τύπον. χαῖρε τῆς ἁμαρτίας ἀποσμήχουσα ῥύπον· χαῖρε λουτὴρ ἐκπλυνῶν συνειδήσιν. χαῖρε κρατὴρ κιρνῶν ἀγαλλίασιν. χαῖρε ὀσμὴ τῆς Χριστοῦ δωδίας. χαῖρε ζωὴ μυστικῆς δωχίας.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Χάριν δοῦναι θελήσας, ὀφθαλμάτων ἀρχαίων, ὁ πάντων χρεολύτης ἀνθρώπων, ἐπεδήμησε δι' ἑαυτοῦ πρὸς τοὺς ἀποδήμους τῆς αὐτοῦ Χάριτος, καὶ χίσας τὸ χειρόχραφον, ἀκούει παρὰ πάντων ὅπως.

Ἀλληλούϊα.

Ψάλλοντές σε τὸν τόκον, ἀνυμνοῦμέν σε πάντες, ὡς ἔμψυχον ναὸν Θεοτόκε. ἐν τῇ σῇ γὰρ οἰκήσας γαστρὶ, ὁ συνέχων πάντα τῇ χειρὶ Κύριος, ἡγίασεν, ἐδόξασεν, ἐδίδαξε, βοᾶν σοι ταῦτα. Χαῖρε σκηνὴ τοῦ Θεοῦ καὶ Λόγου. χαῖρε Ἁγία Ἁγίων μείζων. χαῖρε κιβωτὲ χρυσωθεῖσα τῷ Πνεύματι. χαῖρε θησαυρὲ τῆς ζωῆς ἀδαπάνητε. χαῖρε τίμιον διάδημα Βασιλέων εὐσεβῶν· χαῖρε καύχημα σεβάσμιον Ἱερέων εὐλαβῶν. χαῖρε τῆς Ἐκκλησίας ὁ ἀσάλευτος πύργος. χαῖρε τῆς Βασιλείας τὸ ἀπόρθητον τεῖχος. χαῖρε δι' ἧς ἐγείρονται τρόπαια· χαῖρε δι' ἧς ἐχθροὶ καταπίπτουσι. χαῖρε χρωτὸς τοῦ ἐμοῦ θεραπεία. χαῖρε ψυχῆς τῆς ἐμῆς σωτηρία.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ω Πανύμνητε Μῆτερ, ἡ τεκοῦσα τὸν πάντων ἁγίων ἁγιώτατον Λόγον. δεξαμένη τιμὴ νυῦ προσφορὰν, ἀπὸ πάσης ῥῦσαι συμφορὰς ἅπαντας, καὶ τῆς μελλούσης λύτρωσαι κολάσεως, τοὺς σοὶ βοῶντας.

Ἀλληλούϊα.

Τὸν αὔωθεν Κανόνα, καὶ τοὺς Οἴκους λέγε καὶ πᾶσαν τῆς Παρασκευῆς Ἑσπέραν.

Κ Α Ν Ω Ν

ΕΙΣ ΤΗΝ

ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ,

Ὃν κατὰ πᾶν Σάββατον Ἑσπέρας, ἀναγινώσκουσιν ἐν τῷ Ἁγιωνύμῳ Ὄρει τοῦ Ἄθω.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ.

Η Χ Ο Σ ΠΛ. Β'.

Ὠδὴ α'. Κύματι θαλάσσης.

Χαῖρε τῷ Πατέρων, τὸ εὔφημον κράτος, χαῖρε περίδοξον, κλέος τῶν γονέων ἡμῶν, χαῖρε πηγὴ σωτηρίας, ἡ ἐκβλύζουσα τὸν ἔλεον, τοῖς πιστῶς ὑμνοῦσί σε, τῷ μόνῳ ὑπερύμνητον.

Δέχου ἐκ χειλέων, ἀσώπων τὸν αἶνον, ἡ Πολυύμνητος καὶ ὑπερένδοξος, σὺ γὰρ ὑπάρχεις τοῦ Κόσμου, δικοσμία καὶ ἁγίασμα, ῥυομένη ἅπαντας, τοὺς δυσεβῶς σε μέλποντας.

Χαῖρε φωτοφόρε, σκίωπῆ καὶ λυχνία, ναὲ καὶ τράπεζα, καὶ ὄρος Ἅγιον. χαῖρε παλάτιον δόξης, τοῦ Θεοῦ τὸ θεῖον Τέμενος, χαῖρε τεῖχος ἄρρηκτον, ἡμῶν τῷ ἀκυμνούντων σε.

Η τῶν ἀνελπίστων, ἐλπὶς καὶ προστάτις, ἡ ἀκαταίσχυντος, πάντων βοήθεια, τοῖς Οὐρανίοις μοι πύλας, διανοίξασα προσάγαγε, τῷ Υἱῷσου Δέσποινα, καὶ σῶσον με τὸν δοῦλόν σου.

Ὠδὴ γ'. Σὲ τὸν ἐπὶ ὑδάτων.

Σὲ πᾶσαι Παναγία, δοξάζουσιν αἱ τάξεις τῶν Ἀγγέλων, ἡμεῖς δὲ καταχρέος ἀκατάπαυστος σὲ μέλπομεν, καὶ δυσαείστως ψάλλομεν, χαῖρε ἡ λύτρωσις, τῷ πιστῶς δοξολογοῦντων σε.

Τίς ἐπαξίως Κόρη, ὑμνήσει σου τὸν τόκον Θεοτόκε; ἡ Κτίσις κατιδοῦσα, τὸ τελεσθὲν σοι μυστήριον, θαμβητικῶς ἐκραύγαζον, ὄντως ὁ τόκος πλοῦ σου ἄλλη παρθενοῦσα.

Πρόσηθι τοῖς αἰτοῦσι, τὸν ἔλεον ἐκ σοῦ Παρθενομῆτορ, τοῦ κρατοῦντός σου χεῖρα, τοῖς ἐν αἰάγκαις ἐκτείνασα, καὶ συμφορᾶς ῥυσθέντα, σὲ γὰρ κεκτήμεθα, πάντες λοῦρον ἐν ταῖς θλίψεσι.

Δάκρυα μετανοίας, ὁ κέκτηται ὥσπερ ἡ πάλαι πόρνη, ἀσώπως δὲ τὸν βίον, ἐκδαπανήσας φροστίπτωσι, ἐν σπαγμοῖς δεόμενος, λιταῖς σου Δέσποινα, πόθος ῥύσιον παράχου μοι.

Ὠδὴ δ'. Τῷ ἐν Σταυρῷ σου θείαν κόρωσιν.

Σὺ εἶ τοῦ Κόσμου ἡ ἀντίληψις, Θεοτόκε Ἁγνὴ, καὶ σωτηρία πάντων, ὡς τὸν Θεὸν γεννήσασα, ὅθεν δυσεβῶς, μεγαλυνόμθα πάντες, καὶ δυφημοῦμεν σε.

Τεῖχος ὑπάρχεις καὶ ἀσφάλεια, καὶ ἐλπὶς τῶν πιστῶν, καὶ πύργος σωτηρίας, τοὺς καθ' ἡμῶν καταβάλλε Ἄχραντε ἐχθρούς· τὰς ἐλπίδας εἰς σὲ γὰρ πάσας ἐθέμεθα.

Τῷ ἀφροσμάχητον ἐλπίδα σου, κεκτημένοι Σεμνὴ, τῶν δυσμενῶν τὰ θράση, καταβαλοῦμεν Ἄχραντε πίστει τῇ εἰς σέ· τῇ σῇ γὰρ ὑπερνίκησει νῦν κραταιούμεθα.

Ἴδε τῷ θλίψιν, ἴδε Παναγιε, τὸν ἐμὸν σπαγμὸν, ἴδε τῷ ἀθυμίαν, καὶ τῷ πολλοῦ σου ὄδευξον χάριν ἐν ἐμοὶ, δυφροσύνης πληροῦσα τῷ ταπεινῷ μου ψυχῷ.

Ὠδὴ ε'. Θεοφανείας σου Χριστέ.

Χαῖρε τὸ τεῖχος τῶν πιστῶν, καὶ κραταιὰ μεσιτεία Ἄχραντε, χαῖρε ὄρος ἅγιον Πανύμνητε· χαῖρε κλίμαξ ἔμψυχε Δέσποινα, χαῖρε πάντων ἡ χαρμονὴ καὶ ἡ βοήθεια, τῶν ἀβοηθήτων, καὶ σκέπη τῶν ὁλοψύχως προσρεχόντων σοι.

Μεγαλοφώνως ἐκβοῶν, τῶν Προφητῶν ὁ χορὸς ἐκήρυττε, τὸ φεικτὸν τοῦ Τόκου σου μυστήριον, ὅτι μόνη ἀφθόρως τέτοκας, Θεὸν τῶν ἁπάντων, ὃς μὴ τόκον σε, σωτηρήσας Παρθένον, ὡς πρὸ τοῦ τόκου διεφύλαξε.

Τίς ὀξιχύσει σου Ἁγνὴ, τὸ ὑπὲρ νοῦν ὀξειπεῖν Μυστήριον, τὸν Θεὸν γὰρ τέτοκας ὑπέραγνε, καὶ ὡς βρέφος τοῦτον ἐγαλόχησας, ὅθεν πᾶσαι αἱ γενεαὶ σὲ μακαρίζουσιν, ὡς προέφης Κόρη, καὶ πόθῳ τὸν σὲ δοξάσαντα δοξάζομεν.

Θεοπαρόχου δωρεὰς, ὡς συμπαθὴς καὶ φιλάγαθος ὖσα, τοῖς βροτοῖς ἐποχετεύεις πάντοτε Θεοτόκε, Μήτηρ ἀνύμφευτε, καὶ λυτρουσαῖς προσευχαῖς πάντας κολάσεως, διὸ μὴ παρίδης τοὺς σκέπῃ τῇ κραταιᾷ σου καταφεύγοντας.

Ὠδὴ ς'. Τῷ βίῳ τῷ θάλασσαν.

Σοὶ προσπίπτω ἄχραντε, Θεοτόκε ἀγαθὴ, ταῖς σαῖς πρεσβείαις αἴτησαι, τὸν πάσης ἀγαθότητος χορηγὸν, Υἱόν σου καὶ Κύριον, παραχεῖν μοι πταισμάτων τῷ συγχώρησιν.

Εἰς βάθη ἀπέρριμαι, καταιγίδος χαλεπῆς, θαλάσσης κυμαινούσης με, ὀξ ἀμέτρων πταισμάτων μου καὶ δεινῶν, τῷ ζάλῳ κατεύνασον, καὶ γαλήνῳ παράχου μοι Πανάχραντε.

Ἡ πάντων δεσπόζουσα, τῷ κτισμάτων ὡς Θεὸν, ὑπερφυῶς κυήσασα, τῷ πταισμάτων μου Πάναγνε τὰς ὑλὰς εἰς τέλος ὀξάλειψον, καὶ ζωῆς αἰωνίου με ἀξίωσον.

Σὺ τὸ παραμύθιον, καὶ προσφύγιον Ἀγνὴ, τῷ οἰκετῷ σου πέφυκας, ἀδιάλειπτον ποίει τῷ πρὸς Θεὸν, ἱκέσιον δέησιν, τῷ ἐν πίστει καὶ πόθῳ ὀξαιτούντων σε.

Ὠδὴ ζ'. Οἱ παῖδες ἐν Βαβυλῶνι.

Μὴ παύσῃ Παρθενομῆτορ, ἐκδυσωπῶσα τὸν Κύριον, τοῦ ῥυσθῆναι ἡμᾶς, ἐκ κινδύνων καὶ θλίψεων Δέσποινα, ἵνα προθύμως ψάλλωμεν, ὑμνολογοῦντες πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου.

Ἁπάντων Ἁγιωτέρα, τῷ Οὐρανίων Δυνάμεων, Χερουβὶμ, Σεραφὶμ, ἀνεδείχθης Μητροπάρθενε Δέσποινα, ὡς τὸν Χριστὸν κυήσασα, τὸν Δεσπότην τῆς Κτίσεως.

Καὶ τίκτεις καὶ παρθενεύεις, καὶ μετὰ τόκον διέμεινας, ὡς πρὸ τόκου ἁγνὴ, Θεοτόκε μὴ φλεχθεῖσα τῷ μήκει σου, ὅθεν πιστῶς δοξάζομεν, μετὰ Θεόν σε πάναγνε.

Φοβεῖμε καὶ συνταράττει, τὰ τῷ πταισμάτων μου κύματα, ἀλλὰ σὺ ἀγαθὴ Παναγία, συμπάθειαν αἴτησαι, ἐν ὥρᾳ τῆς ἐπάσεως, σωτηρίαν βραβεύουσα.

Ὠδὴ η'. Ἔκστηθι φρίττων Οὐρανέ.

Σὺ τὸ προσφύγιον ἡμῶν, καὶ ἡ παράκλησις πάντων ἄχραντε Ἁγνὴ· ἰδοὺ γὰρ ὁ τῷ ὅλων Κύριος τεχθεὶς ἐκ μήτρας σῆς, Παρθένον σωτηρεῖ μετὰ τόκον, ὃν πάντες ὑμνολογοῦμεν χείλεσιν ἀναξίοις, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νεῦσον ἐπόμενε τῷ πεσῶν, θερμὴ ἀντίληψις καὶ ἐμὴ καταφυγὴ, καὶ δέξαι κατῴδυνον δέησιν, ἀπὸ καρδίας ἐμῆς, καὶ ῥῦσαι προλήψεως ἀλόγου, φαύλης με συνηθείας, καὶ χαρμόσυνον πρόσδος, τῇ πεπωρωμένῃ ψυχῇ μου δὸς Παρθένε.

Τὰ πεφραγμένα μοι δεινὰ, ὅταν λογίσωμαι, καὶ τὸ Βῆμα τὸ φρικτὸν, Παρθένε δειλιῶ καὶ δέδοικα· ἀλλ' ὡς φιλάνθρωπος σὺ, πρὸ τέλους τὸν Κριτὴν ἱλέωσόν μοι, σὺ γὰρ ὑπάρχεις πάντων, πεποιθότων ἡ βάσις, καὶ ἀπηλπισμένων ἐλπὶς καὶ προστασία.

Ἵλεων

Ἵλεων αἴτησαι ἡμῖν, καὶ διδάσκαλον τὸν Υἱόν σου καὶ Θεὸν, γνωρίσθαι Ἁγνὴ τοῖς οἰκέταις σου, καὶ σωτηρῆσαι ἡμᾶς, ἐκ πάσης προσβολῆς ἐναντίας, καὶ τὸ τῆς Ἄγαρ θράσος, καταβαλεῖν ἐν τάχει, ἵνα σε ὑμνῶμεν τῷ Κεχαριτωμένῳ.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ἔκστηθι φρίττων Οὐρανὲ, καὶ σαλευθήτωσαν τὰ θεμέλια τῆς γῆς ἰδοὺ γὰρ ἐν νεκροῖς λογίζεται ὁ ἐν ὑψίσοις οἰκῶν, καὶ πάφῳ σμικρῷ ξενοδοχεῖται, ὃν παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ'. Μὴ ἐπόδυρε με Μῆτερ.

Μὴ ὀπλάθη Παρθένε, ἀπειρόγαμε Μῆτερ, σῶν οἰκετῶν προσεδρεύοντων σοι ἐν τῷ ναῷ· σὺ γὰρ μόνη πέλεις Χριστιανῶν ἡ ἐλπὶς, τὸ ὀχύρωμα πάντων προσφύγων σε Ἁγνὴ, τὰς ἡμῶν ἱκεσίας Δέσποινα πλήρωσον.

Χαῖρε τὸ ἄρρηκτον Τεῖχος· χαῖρε σκέπη τοῦ Κόσμου· χαῖρε Ναὸς, χαῖρε λαμπὰς, χαῖρε θρόνε Θεοῦ· χαῖρε πάντων ἡ χαρμονὴ καὶ ἡ βοήθεια, κατ' ἐχθρῶν ἀοράτων ὑπάρχουσα ἀεὶ, σωτηρίας τε ὅπλον ἀκαταμάχητον.

Σὲ προσασίαν καὶ σκέπῃ, καὶ ἐλπίδα καὶ τεῖχος, καὶ προσφυγὴ, καὶ ἱλασμὸν καὶ λύσιν τῷ δεινῶν, ἔχοντές σε Ἁγνὴ δοξολογοῦμεν· πειρασμῶν καὶ κινδύνων, καὶ νόσων καὶ παθῶν, καὶ ἀπαύστως ὑμνοῦμεν τὰς δωρεάς σου.

Σὺ τῷ Ἀγγέλων ἡ δόξα, Προφητῶν ἡ διόπτρα, Πατριαρχῶν καὶ Ἀποστόλων καύχημα φαιδρόν· σὺ Μαρτύρων Χριστοῦ τὸ ἐγκαλλώπισμα. Ἀσκητῶν καὶ Δικαίων ἁγίασμα τερπνὸν, καὶ τοῦ σύμπαντος Κόσμου ἡ ἀνακαίνισις.

Ὅλῳ ἀποθέμενοι.

Μόνος ὑπὲρ ἅπαντας, υἱὸς ἀνθρώπων ὁ πάλαι, μόνος ἐπλημμέλησα, τὰ καὶ λόγῳ ἄφθεγκτα καὶ ἀκούσματι, μηδαμῶς ἄχραντε, φορητὰ πέλοντα, διὰ τοῦτο πόθῳ δέομαι, σύγγνωθι Δέσποινα, σύγγνωθι καὶ δός μοι μετάνοιαν, δός μοι ὀξομολόγησιν, καὶ πηγὰς δακρύων τῷ πάλαι, ἵνα διὰ τούτων, ἐκπλύνω τῷ τραυμάτων τὰς ὑλὰς, καὶ ἐπιτύχω ἀνέσεως, ὥρᾳ τῆς ἐπάσεως.

Ἀπώθου παλαίπωρε ψυχὴ, καὶ μίσησον πάντα, ἃ Θεὸς βδελύττεται, καὶ μισεῖ καὶ τέλεον ἀποστρέφεται, καὶ θερμῶς δάκρυσον, καὶ πιστῶς προσέλθε, τῇ Ἀειπαρθένῳ κράζουσα· ῥῦσαί με Δέσποινα, πάσης ἀκηδίας καὶ θλίψεως, ὀργῆς, θυμοῦ, καὶ ἔριδος, ζήλου τε καὶ φθόνου καὶ μιαιφόνου, δεινῆς βλασφημίας, παντοίας ὑποπτείας Ἁγνὴ, καὶ σωτηρίας ἀξίωσον, τὸν παρακαλοῦντα σε.

Ἡ

Η πόρνη κονώσασα, μύρου ἀλάβαστρον πάλαι, τοῖς ποσίσου Δέσπα-
τα, παίπων ἠλοιφέρωται, ὧνπερ ἔπραξεν, ὁ Λῃστὴς μέτον σου,
μνημονεύσας ὤφθη, καὶ εὐθέως εἰς Παράδεισον, αὐτὸν εἰσήγαγες, ἐγὼ
δὲ τί πράξω ὁ ἄθλιος· ἀ μύρον, ἀ κατάνυξιν, ἔχω δωρεαί με ἐλέη-
σον· οἰκτείρόν με Λόγε, ἡ ἄχραντός σου Μήτηρ δυσωπεῖ, ἵνα ἐδωρήσω
τῷ Κόσμῳ σου μέγα καταφύγιον.

Πολλοῖς σωωεχόμενος, νῦν πειρασμοῖς ὁ παντλήμων, πρὸς σὲ τὸν
Πανάμωμον, καταφεύγω σῶσόν με, τὸν πανάθλιον, τὸν πολλὰ
πταίσαντα, ὡς οὐδεὶς ἄλλος δὲ, ὀξυχύεις βοηθῆσαί μοι, πάντα γὰρ
δύνασαι, ὅσα θέλεις Κόρη πανύμνητε, ὡς Μήτηρ ὑπεράγαθος, τῷ
Παντοδυνάμῳ Θεῷ ἡμῶν, Δέσποινα τῷ Κόσμῳ, βεβαία προσασία τῷ
πιστῶν, μήμε παρίδῃς δακρύοντα, τὸν ἄχρεῖον δοῦλόν σου.

Τ Ε Λ Ο Σ.

Η' παροῦσα Ἔκδοσις πωλεῖται L. 5: 10. Βενετικά.